

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

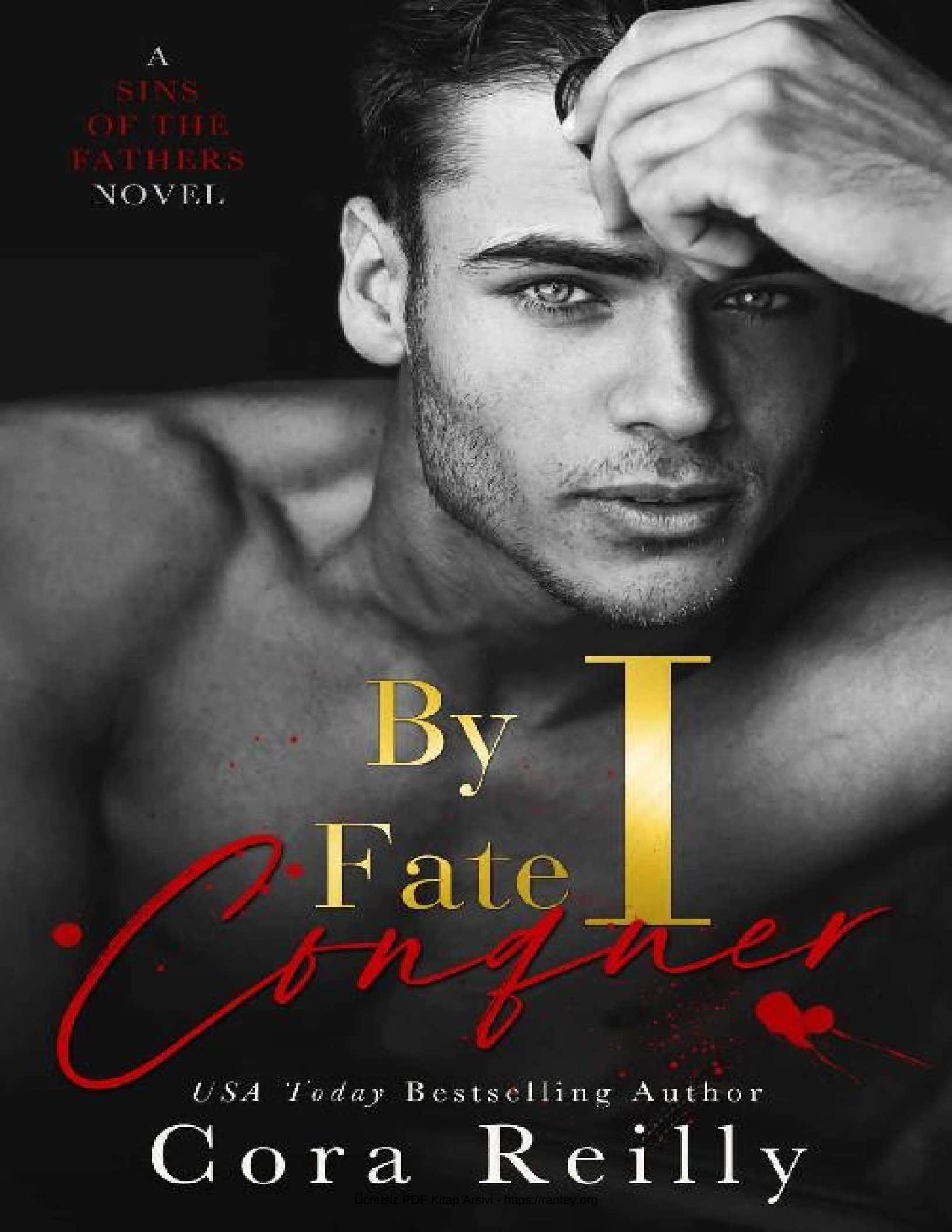
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
SINS
OF THE
FATHERS
NOVEL

By
Fate I

Conquer

USA Today Bestselling Author

Cora Reilly

ii "SA To day Çok Satan Yazar

C o r a R e i y

Telif Hakkı ©2022 Cora Reilly

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

[Cora'nın haber bültenine abone olarak](#) yeni kitaplarını, bonus içerikleri ve çekilişleri öğrenin!

Kapak Modeli: Jorge Del Rio Romero Fotoğrafçı:
Rafa G Catala
Kapak Tasarımı: Hang Le

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Bu Kitap Hakkında](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm](#)

[Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dört Bölüm](#)

[Yirmi Beş Bölüm](#)

[Yirmi Altı Bölüm](#)

[Yirmi Yedi Bölüm](#)

[Yirmi Sekiz Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu](#)

[Bölüm Otuzuncu](#)

[Bölüm Otuz Birinci](#)

[Bölüm Otuz İkinci](#)

[Bölüm Otuz Üçüncü](#)

[Bölüm Otuz Dört](#)

[Bölüm Otuz Beş](#)

[Bölüm Otuz Altıncı](#)

[Bölüm Otuz Yedi](#)

[Bölüm Otuz Sekiz](#)

[Bölüm Otuz](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Kırk](#)

[Sonsöz](#)

[Tetikleyiciler](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Amo

İlk görüşte aşka inanır mısınız? En karanlık saatlerinizde bile sizi ateşleyecek kadar güçlü ve parlak bir aşka? Bu dünyada bir yerlerde kaderinde diğer yarınız olmak olan biri olduğuna inanıyor musunuz? Sizin

Ruh eşin
mi? Ben
yapmadı
m.

Ta ki onunla
tanışana kadar.
Greta Falcone.

Las Vegas'ın delilerinden korunan mafya prensesi, bana yasak.

Greta

İhtiyacım olan tek şey aileme ve hayvanlarıma olan sevgimdi. Aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Ta ki onunla tanışana kadar.
Amo Vitiello. Famiglia'nın gelecekteki Capo'su. Zalim ve soğuk. Sadece benim için gülümsemesi kafamdaki kaosu yatıştırıyor.

Ya ruh eşinizi yanlış zamanda bulursanız?
En zalim adamları tanırdım ama hiçbir şey kaderden daha zalim olamazdı.

TETIKLEYİCİ UYARI

Spoiler istemiyorsanız okumaya devam etmeyin....

.....

[Tetikleyicileri görmek için buraya tıklayın.](#)

Chapter *One*

On iki yaşında

Ailemdeki erkeklerin Nevio'nun izlemeyi sevdiği korku filmlerindeki canavarlar gibi olduğunu fark ettiğimde, en sevdiğim tütümü giymiş genç bir kızdım.

Ve kalbimin bir parçası kırıldı.

Çıglıklar ve kahkahalar arka bahçemizi doldurdu ve burnumu kömürün kalıcı kokusu gıdıkladı.

Annem, ikizim Nevio, kuzenlerim Alessio ve Massimo'nun Fabiano'nun oğlu Davide ve amcam Savio ile su savaşı yaptığı devasa havuz manzaramızın yanındaki şezlonga uzandığı yerde gözüme çarptı. Ailenin kadınları da onların etrafındaki şezlonglara uzanmış, bir şeyler içiyorlardı.

Sadece benden üç yaş küçük olan Aurora havuzun kenarında durmuş, sanki o da kavgaya katılmak istiyormuş gibi kavgayı izliyordu. Boşluğa ihtiyacım olduğu için verandamızda oturdum ama burada bile sesler çok fazla gelmeye başlamıştı. Nevio ve ben on ikinci yaş günümüzü kutlarken hediyeler, pastalar, şarkılar ve kucaklaşmalarla dolu uzun bir gün olmuştu.

Sadece benim doğum günüm olsaydı hiç kutlamazdım ama aynı zamanda Nevio'nun da günüydü ve bu yüzden heyecana göğüs gerdim.

Anneme özür dileyen bir gülümseme gönderdim ve sandalyeden kalktım. Başını salladı, dağınık topuzundan birkaç sarı saç teli düşmüştü. Gitmem ve gecenin geri kalanında odamda huzur bulmam gerektiğini biliyordu. Her zaman yaptığım gibi iyi geceler dilemek için babamı aramak üzere etrafıma bakındım. Onu, Nino'yu ve Fabiano'yu konağımızın ortak alanında buldum. Burası çoğu gün kalabalık olan bir yerdi. Bu çatı altında üç aile yaşadığı için herkes bu alanı hem kutlama yapmak hem de tartışmak için kullanırdı. Kan bağı olmasa da babam ve amcalarımla kardeş gibi olan Fabiano da sık sık buraya gelirdi.

Sessiz seslerle konuşuyorlardı. Bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Havada gergin bir enerji vardı, öyle ki saklanmak için karanlık bir köşeyi özlememe neden olacak şekilde derimi karıncalandırıyordu. Babam beni fark ettiğinde sustu. Bir an için koyu renk gözleri -benimkiyle aynı koyu kahverengi- şefkatli bir hal almadan önce okuyamadığım bir parılıya sahipti. Yanına gittim ve kısaca ortasına sarıldım. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Öyle yap." Nino ve Fabiano'ya bugün aşırı kullanımdan dolayı biraz gergin hissettiren bir gülümseme vermeden önce başımın tepesini öptü, sonra ailemin kanadına ve odama yöneldim.

Birkaç yıl öncesine kadar Nevio ile aynı odayı paylaşıyorduk ama olaylardan bunaldığımda genellikle mutlak sessizlik arardım ve Nevio sessiz bir tip değildi. Benim odam düzenli ve tertemizken onun odası tam bir savaş alanıydı. Yine de odalarımız bir kapı ile birleşiyordu, böylece birbirimizi kolayca ziyaret edebiliyorduk.

Saat henüz sekiz olmasına rağmen yatmak için hazırlandım ama kendimi yorgun hissediyordum ve yatakta kitap okumayı tercih ettim.

Zihnimin ve bedenimin yakın zamanda huzur bulamayacağını fark ettiğimde saat on bire yaklaşıyordu. Günün etkisi hâlâ üzerimdeydi. Dışarısı daha da sessizleşmişti.

Yataktan kalktım ve en sevdiğim beyaz mayomu, taytımı, tütümü ve bale ayakkabılarımı giyip aşağıya indim. Fransız kapılarından annemin, Nino'nun karısı Kiara'nın, Savio'nun karısı Gemma'nın ve Fabiano'nun karısının

Leona hâlâ konuşuyor ve şarap içiyordu. Daha aşağıda, muhtemelen diğer çocukların da hareket ettiğini görebiliyordum.

Küçük bahçe evindeki bale odamdan vazgeçtim. Bahçede bu kadar çok insan varken orada dans etmek hoşuma gitmiyordu.

Onun yerine bodruma yöneldim. Babam orada olmamı istemiyordu. Ama Nevio çelik kapının şifresini çözdüğünden beri, başka hiçbir yerde yalnızlık bulamadığımda sık sık oraya gidiyordum.

Karanlığı hep sevmişimdir. Etrafımdaki dünya bana fazla geldiğinde, sesler ve kokular çığ gibi beynime dolup beni gömmekle tehdit ettiğinde saklanmak için konağımızın kuytularını ve yarıklarını aradım. Sayısız geceler boyunca konağımızın ve komşu iki evin altındaki geniş tünellerde ve odalarda dolaştım. Evlerden biri Fabiano ve ailesine aitti, diğeri ise çoğunlukla boştu. Babam orayı doğrudan komşu istemediği için satın almıştı. Amcam Adamo ve ailesi Las Vegas'ı ziyaret ettiklerinde orada yaşarlardı.

Bu gece bodrumda bir şeyler farklıydı. Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı ve işte o zaman koridorun ilerisinde bir yerden ışık geldiğini fark ettim. Komşu konağın altındaki ilk koridora ulaşana kadar onu takip ettim. Orası aydınlanmıştı. Kapılardan birinin arkasından alçak sesler duyduğumda kaşlarım çatıldı.

Koridorun ilerisinden ayakkabıların taş üzerinde sürüklenmesine benzeyen sürtünme sesleri geliyordu ve hücrenin yanındaki odaya süzüldüm. Orası da karanlık değildi ve döndüğümde nedenini gördüm. Odanın komşu hücreye bakan boydan boya bir penceresi vardı. Babam ve Nevio içerideydiler ama beni görmüyor gibiydiler. Bu tek yönlü bir pencere gibiydi. Neler olduğunu merak ederek yaklaştım. Nevio'nun saçları hâlâ ıslaktı ve yalınayaktı. Hücrenin kapısı açıldı ve Nino ile Fabiano yanlarında uzun boylu ama sıska bir adamı sürükleyerek içeri girdiler.

Onu odanın ortasındaki bir sedyeye ittiler, sonra da sedyeye kelepçelediler.

"Doğum günü hediyenizin tadını çıkarın," dedi Fabiano başını sallayarak, gülümsemesi biraz yanılttı ve gitti.

Nevio dudaklarını yalayarak babasıyla Nino'nun arasına baktı.

"Hediye mi?" Sesindeki hevesli tını karşısında ürperdim.

"Onunla sen ilgilen," dedi babam, iri gözleri ağabeyimle babam arasında gidip gelirken dehşete kapılmış gibi görünen adamı işaret ederek.

Nevio karanlık bir kahkaha attı, eğildi ve bıçaklarını çekti. Baldırlarındaki deri kılıflarda her zaman iki tane taşırdı. Ayakkabı ya da çorap yoktu ama silah vardı.

Başımı sallayarak bir adım geri attım. Neler oluyordu?

Nevio, yaralı bir farenin üzerine atlayan bir kedi gibi sedyedeki adamın üzerine atladı ve bıçakları yanağında kesik kesik hareket ettirdi. Bir çığlık koptu ve kalbim küt küt atmaya, görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Karanlık bir koridora ulaşana kadar koşmayı bırakmadım. Nefesim daralıyordu. Gördüklerimi anlamaya, tüm bunların anlamını kavramaya çalıştım. Babam Nevio'ya uğraşması için bir adam hediye etmişti.

Babamın Las Vegas'ta korktuğunu biliyordum. Ne de olsa Camorra'nın Capo'suydu ama yaptığı iş hakkında çok fazla şey bilmediğimden emin olurdu. Okula gitmediğim ya da bizim dünyamızın dışındaki insanlarla iletişim kurmadığım için söylentilerin ayrıntılarını hiç duymamıştım.

Ama sınırlı bilğimle bile, babamın Nevio'ya o adamı, canını fena yaksın diye verdiğini varsayabilirdim.

Hücreye geri dönmeden önce yetmiş beşe kadar saydım, hem meraktan hem de korkudan. Babam her zaman korkularımızla yüzleşmemiz gerektiğini yoksa onların bizi kontrol edeceğini söylerdi. Bitişikteki odaya girdim. Cama yaklaştığımda tüylerim diken diken oldu. Camın ardında Nevio hâlâ sedyedeki adamın yanında diz çökmüştü ama her şey büyük ölçüde değişmişti. Nevio'nun yüzünü, giysilerini ve etrafındaki zemini, hatta ayaklarını bile kan kaplamıştı. Adam korkunç bir karmaşaydı ve ilk bakışta öldüğünden emindim ama sonra gözleri, derisi dalgalanan kanlı yüzünde açıldı. İnliyordu. Nevio zalimce gülümsedi ve bıçağı adamın yüzüne tekrar indirdi. Kulakları yırtan bir çığlık koptu. Nefes nefese etrafımda döndüm. Derimden soğuk terler akıyordu ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yakında kalp krizi geçirebileceğimden emindim. Kütüphanemizdeki tıp kitaplarından birine bakmam gerekiyordu, eğer bir kalp rahatsızlığınız yoksa genç bir insan olarak kalp krizi geçirmeniz mümkün müydü?

"İşkence yaparken kontrolü hep böyle bırakırsan, onlardan hiçbir işe yarar bilgi alamazsın," dedi babam onaylamayarak.

Nino, "Ve bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar büyük bir acıya maruz kalmak, daha uzun bir süre boyunca dozlanmış miktarda acı çekmek kadar işkence edici değil," diye söylendi.

Titredim.

Gitmem gerekiyordu. Bunu durdurmam gerekiyordu.
İhtiyacım vardı... İhtiyacım vardı. "Burada neler oluyor?"
Annemin tiz sesi kulağımı delip geçti. "Siktir," diye
mırıldandı babam.

Döndüğümde annemi diğer hücrede buldum. Tamamen iğrenmiş, öfkeli ve dehşete düşmüş görünüyordu. Dehşetle açılmış mavi gözleriyle Nevio'ya bakıyordu. Onu son gördüğümde mutlu ve çakırkeyifti, o halinden eser kalmamıştı.

Sadece sıırıttı. "Babam bana gelmiş geçmiş en iyi doğum günü hediyesini verdi."

Annem yutkundu, gördüklerine inanamıyormuş gibi yüzüne inançsızlık yansımıştı. Babam ona doğru yürüdü, kolundan tuttu ve çırpınmasına rağmen onu hücreden dışarı sürükledi. Hızla duvara yaslanmış masanın altına girdim ve kendimi olabildiğince küçülterek masanın sağladığı gölgeye sığındım.

Bir an sonra kapı açıldı ve taş duvara çarptı. Babam annemi içeri sürükledi. Kapıyı kapattı ve kapının yanındaki tuş takımında bir düğmeye bastı. Komşu hücreden gelen sesler aniden kesildi ve Nino ile Nevio'nun da artık bizi duyamayacağını varsaydım.

Annem babamın elinden kurtuldu. "Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdı, teni kıpkırmızıydı ve gözyaşları yüzünden akıyordu. "Neyin var senin?"

Annemin babama karşı sesini yükselttiğini hiç duymamıştım.

Yumruklarını adamın göğsüne vurmaya başladı. "Ne. Ne. Yanlış. Ne. Sen mi? On iki yaşındaki bir çocuğa nasıl böyle bir hediye verebilirsin?" Babam annemin bileklerini tuttu, yüz ifadesi korkutucuydu.

Neler olduğunu anlamamıştım. Annemle babamı hiç kavga ederken görmemiştim. Annemin de böyle çıldırdığını hiç görmemiştim. O her zaman çok sakin ve anlayışlıydı.

"Nevio'nun da senin gibi berbat bir hale gelmesini gerçekten istiyor musun?"

Anne! Anne! Nefesim kesildi ve hareketsiz kalmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Babam annemi göğsüne yasladı ve kalbimin çok hızlı atmasına neden olan bir şekilde gülümsedi. "Belki sen gerçeği görmüyorsun, Angel. Ama ben değilim. Belki oğlumuzun bir canavar olduğunu göremiyorsun ya da görmek istemiyorsun. Onu bir canavara dönüştürmek zorunda değilim. O berbat durumda ve ben onun canavarını hiçbirimizin istemediği bir şekilde azmadan önce yönlendirmeye çalışıyorum. Tanrı aşkına, şuna bir bakın."

Nevio bıçağının ucunu meraklı bir ifadeyle adamın karnında gezdiriyordu.

"Kesin şunu. Kes şunu artık!" Annem sertçe fısıldadı.

Babam uzun bir süre ona baktı, sonra ağzı sıkı bir çizgiye oturdu. "Yukarı çık. Bunu durduracağım. Bugünlük. Nevio'nun hayatı boyunca olduğu kişiye dönüşmesini engelleyemezsin. Bu onun genlerinde var."

"Belki yardım alabiliriz."

"Biz onun yardımcısıyız. Başka bir şeye ihtiyacı yok. Şimdi yukarı çık," diye homurdandı babam.

Anneme hiç böyle emir vermemişti ve ben ürperdim.

Annem onun elinden kurtuldu ve hışımla dışarı çıktı. Babam sert bir nefes verdikten sonra sinsice odadan çıktı. Masanın altından sürünerek çıktım ve tökezleyerek ayağa kalktım, ardından tuş takımına yöneldim ve babamın elindeki düğmeye bastım. Bir an sonra komşu hücrede belirdi.

"Gösteri sona erdi," diye emretti.

Nevio başını salladı, hâlâ bıçaklarıyla adamın canını yakıyordu. "Henüz işim bitmedi."

Sesi çok hevesli geliyordu, çok... yanlış.

Babam Nevio'yu omzundan tutup ayağa kaldırdı. "Bittiğini söyledim. Bu evde ve Batı'da kanunları kimin koyduğunu hatırlasan iyi edersin."

Nevio bıçakları bırakıp başını sallamadan önce bir süre babasına baktı.

Nino camdan uzaklaştı ve Nevio'nun omzunu sıvazladı. "Ne zaman duracağımı, kendini ne zaman kontrol edeceğimi öğrenmen gerek."

Nevio sırtarak, "Kontrol hiç eğlenceli değil," dedi.

Babam Nino'yla anlamadığım bir bakış alışverişinde bulundu ve başını salladı. "Kontrol etmeyi öğrenmelisin."

"Neden? Capo olarak kendini kontrol etmek zorunda

değilsin ki." "Zorunda değilim, ama zorundayım."

Nevio'yu odadan dışarı iterken Nino kanlar içindeki adamın yanına gitti. "Geri döneceğim. Bu iş henüz bitmedi." Sonra babamı ve Nevio'yu dışarı kadar takip etti.

Bir süre nefes almaktan başka bir şey yapmadım, sonra bedenimi hareket etmeye zorladım. Odadan çıktım ve tekrar hareket edebileceğimi hissetmeden önce elli beşe kadar sayana kadar koridorda durdum. Yukarı çıkmalıyım

malikaneye. Onun yerine hücreye girdim. Kendimi hiç bu kadar üzgün ve çaresiz hissetmemiştim.

Hücrenin zemini kanla kaplıydı ve bıçaklar ve penseler sedyedeki ağır yaralı adamın yanında yerde bir kan birikintisi içinde duruyordu. Bunu kardeşim yapmıştı. Babam ve Nino ona nasıl yapılacağını göstermişti.

Beni koruyan ve seven insanların bunu nasıl yapabildiklerini anlayamıyordum.

Adama bir adım daha yaklaştım ve gözleri açıldı ama bir tanesi iyi değildi.

Çatlamış, kanlı dudakları aralandı ve bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Panik ve mide bulantısı midemin çukuruna yerleşmiş olsa da daha da yaklaştım. Yanında durduğumda babetlerim kana değdi ve onu emdi.

"Bana yardım edin," diye mırıldandı.

Sedyeye tırmandım ve dizlerimin üzerine tündüm, dehşete kapılmışım. Onun için ne yapabilirdim? Kaçmasına yardım edemezdim. Ya bu aileme zarar verirse?

Gözyaşlarım gözlerime bastırdı.

Adam yalvarır gibiydi. "Lütfen bana yardım edin." Tıkırtılı bir nefes çekti. "Öldür beni."

Donup kaldım, gözlerim büyüdü.

Yüzü Nevio'nun yere düşürdüğü bıçaklara doğru eğildi. "Bıçakla beni," diye yalvardı.

Kaşlarım çatılırken zıpladım ve titreyen bir elle bana yakın olan bıçağa uzandım. Parmaklarımı kanlı sapın etrafında kıvırdım. Bıçak, Nevio'nun açtığı sayısız kesikten dolayı adamın kanıyla kaplanmıştı. Adamın cesedine çok yakından bakmaktan kaçındım. Ailemin canavarlığının kanıtını görmeye dayanamıyordum. Etrafımdaki kanla yavaş yavaş kırmızıya dönen tütümün şeffaf kumaşına baktım.

"Çabuk. Onlar dönmeden önce," diye homurdandı adam.

Yalvaran yüzüne ya da ondan geriye kalanlara baktım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu.

"Merhamet göster kızım, öldür beni."

Birini öldürmek nasıl merhamet olabilir?

Hiçbir canlıya zarar vermemeye yemin etmişim, et, süt ürünleri ya da yumurta yemiyordum ve işte bu adam benden hayatını sonlandırmamı istiyordu.

Bıçağın sapını saran parmaklarım sıkılaştı ama hareket edemiyordum. Tiksintime rağmen diğer elimle uzandım ve bıçağın sapına dokundum.

adamın omzuna çok nazikçe dokundum. Tanımadığım insanlara asla dokunmazdım. Ama bu adamın teselliye ihtiyacı vardı ve bu yüzden endişemi yenmek zorundaydım. "Yapamam." Sözcükler kesik kesikti. Elimi tekrar geri çektim.

Adam bana yaklaşmak için yuvarlanmaya çalıştı ama kelepçeler onu yerinde tutuyordu.

İnledi ve sırt üstü uzandı.

"O zaman bıçağı bana ver. Acı çekmeme izin verme." "Babamla konuşabilirim. Seni bağışlayacaktır."

Adam kıkırdadı ve ağzından kan fışkırdı. "Baban ve kardeşleri bunu her gün yapıyor. İş için ve eğlence için insanlara işkence ediyorlar. Merhamet nedir bilmezler."

Daha önce duyduklarımdan sonra böyle olmasından korkmuştum. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu ve şakaklarımdaki çarpıntı artık dayanılmaz hale gelmişti. Uzaklardan gelen bir ısıklık sesi kulaklarımda çınılıyordu. Sessizliğe ihtiyacım vardı. Karanlığa ihtiyacım vardı. Tatlı bir unutuluşa ihtiyacım vardı.

Arkamdaki bir şey yüzünden adamın gözleri büyüdü ve titremeye, sonra da ağlamaya başladı.

"Greta," dedi Nino dikkatli bir sesle.

Ona dönmedim, sadece adamın yüzündeki dehşete, çaresizce ağlayışına baktım. Onunki gibi bir dehşeti hiç hissetmemiştim. Tüm kalbimle sevdiğim adamlar yüzünden dehşete kapılmışım.

"Hemen aşağı gel," dedi Nino. Sonra yanımda belirdi. "Ona doğru bir santim bile kıpırdarsan pişman olursun," dedi çok farklı bir tonda, bana karşı hiç kullanmadığı ve şimdi de kullanmayacağı bir tonda. Adam gözlerini kapattı, omuzları hıçkırıklarla titriyordu. Onun ıstırabını gördükçe benim gözyaşlarım da yoğunlaştı.

"Bıçağı bana ver, Greta."

Gözlerimi adamdan ayırmadan tutuşumu sıkılaştırdım.

Nino bıçakla elime uzandı ama ben onu ittim, döndüm ve duvara yaslandım. Sertçe nefes aldım.

Nino'nun kaşları çatıldı. Ellerini kaldırdı, avuç içleri bana dönüktü. "Sana zarar vermeyeceğim. Bunu biliyorsun. Bıçağı bana ver ve yukarı gel." Bir adım daha yaklaştı ve bıçağı kaburgalarımın altındaki noktaya bastıracak şekilde yukarı kaldırdım. Öldürmek istediğinde burayı hedeflemen gerektiğini bilecek kadar dövüş eğitimi izlemiştim ve Nino anatomiye açıkladığında *hep* dinlerdim.

Nino bıçağa baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Pekâlâ."

"Bu da ne şimdi?" Babam mırıldandı, içeri girdi ve beni görünce donakaldı. Yüzündeki sertlik kayboldu ve ifadesi anlayamadığım bir hal aldı. Yüz hatlarında çok fazla duygu parıldıyordu.

Yüzümden aşağı daha fazla gözyaşı aktı ve güçleriyle bedenimi sarstı.

Babam önce Nino'ya, sonra yumruklarımın arasındaki bıçağa baktı, kaburgalarımın altındaki yumuşak noktaya nişan almıştı.

"Ne yapıyorsun, mia cara?" Sesi nazikti, bir okşayış gibiydi. Rahatlık ve sevgiydi. Sevdiğim her şeydi.

Yaklaştı ama bıçağı göğsüme daha sert bastırdım ve durdu. "Ne gördün sen?"

Gözlerine baktım ve yutkundum. Her şeyi. Çok fazla. Hiçbir şey söyleyemedim ama gözlerimde bunu görmüş olmalıydı. Babam başkalarını okumakta iyiydi.

Bir kez daha Nino'ya, sonra da yerdeki adama baktı. "Bunu hak etmişti, biliyor musun?"

Başımı sallayarak hıçkırdım. Tek bir kelime daha duymak istemiyordum. Sadece dışarı çıkmak, uzaklaşmak istiyordum. Karanlık ve sessizlik istiyordum. Ama şimdi gidemezdim, yapılması gerekeni yapmadan önce olmazdı.

Her kelime boğazıma şarapnel parçası gibi saplansa da, "Ona daha fazla zarar vermeyin," diye mırıldandım.

"Neden yukarı gelmiyorsun?" Babam elini uzattı. Ağırlığını değiştiren Nino ile bir kez daha bakıştılar. Belki fark etmediğimi sanıyorlardı ama ben fark etmiştim. Her şeyi, ne kadar önemsiz olursa olsun her küçük ayrıntıyı fark ediyordum. Sorun buydu ve şimdi de kurtuluşum.

Biraz daha geri çekildim ve bıçağı etime bastırdım. Ucu derimi deldi ve inledim, acıya alışık değildim ama cesaret etmeye istekliydim.

Nino ellerini bir kez daha kaldırdı. "Mia cara, bıçağı bırak."

"Merhamet göster."

Babam adama kısa bir süre baktı ve gözlerinden yalan söylemeyeceği anlaşılıyordu. Babam bana asla yalan söylemezdi, şimdi de söylemeyecek. "Söylemeyeceğim. Senin için bile. Bu henüz anlayamayacağın bir şey."

Adam gözlerini açtı ve bana baktı. Ölmek istiyordu. "Öldür onu o zaman. Artık ona zarar verme."

Babam önce bana, sonra adama baktı ve ifadesi bir kez daha sertleşti. Nino sanki bütün bu durumdan rahatsız olmuş gibi başını salladı ve

adama doğru yürüdüm, kafasını tuttum ve sertçe bücktüm. Boynunun kırıldığı ve gözlerindeki ışığın gittiğini duydum ama onunla birlikte dehşet ve ıstırap da gitti.

Bıçağı bir takırtıyla yere düşürdüm. Hem babam hem de Nino bana sanki kırılacakmışım gibi baktılar.

Babamdan kaçarak dışarı fırladım ve her zamankinden daha hızlı koştum. Bu koridorları ezbere biliyordum, şimdi onları gizleyen karanlıkta bile. Son birkaç yıldır geceleri buralarda çok sık dolaşmışım.

Babam ve Nino beni yakalamaya çalışıp alçak tavandan sarkan lambaları yaktıkça ışık beni kovaladı. Ama ben hiç yavaşlamadan bir köşeden diğerine döndüm.

Sesleri bodrumda yankılanıyor, beni avlıyordu.

Gözyaşları gözlerimi yaktı, beni kör etti. Ama görmek için onlara ihtiyacım yoktu. Fabiano'nun malikanesinin altındaki bodrum katına ulaşana kadar hafızamı takip ettim ve depo odasında, yarısı atılmış kıyafetlerle dolu büyük bir kartonun içine saklandım.

Küçük bir topun içine kıvrıldım ve kutuyu başımın üzerine kapattım.

Karanlığa baktım, mide bulantısıyla savaşıyor ve kulaklarımdaki uğultuyu susturmaya çalışıyordum. Kısa süre sonra karanlık ve sessizlik etkisini gösterdi ve nabzım yavaşladı, ardından kulaklarımdaki uğultu da duruldu. Tatlı unutkanlık.

Chapter

Two

Sesler odanın içinde dolaşıyordu.

"Bu tam bir karmaşa," diye mırıldandı Fabiano.

"Ne kadar korkmuş olabileceğini hayal edebiliyor musun?" Leona'nın sesi kalbi kırılmış gibi çıkıyordu.

Onun sesini duyunca benim de kalbim sızladı. Sonra kimden bahsettiğini anladım; kendimden.

Benim için kalbi kırılmıştı, korktuğum için endişeleniyordu. Korkmuş muydum?

Olmalı mıyım?

Babamın mı? Ailemdeki her erkeğin mi? Öz kardeşimden mi? Ne hissettiğimi bilmiyordum. Daha çok, hissetmek istemiyordum. Sadece karanlıkta ve sessizlikte, yapayalnız olmak istiyordum.

"Onun sadece bu olduğundan şüpheliyim. Böyle bir şey görmek insanı değiştiriyor," dedi Fabiano. Burada olduğumu düşünmediler çünkü bodrum katının şifresinin bende olduğunu bilmiyorlardı.

Sesleri kayboldu, muhtemelen ailemin beni aramasına yardımcı olmak için.

Sekiz saat sonra -bir noktada kol saatimin saniye kolunun hafifçe güm güm vuruşunu saymaya başlamıştım- saklandığım yerden ayrılmak zorunda kaldım. Rahatlamam gerekiyordu ve uzun süre kıvrılıp kaldığım için bacaklarım ve sırtım ağrıyordu. Yalnız olduğumdan emin olunca kapağı açtım ve dışarı çıktım. Kıyafetlerimdeki kan kumaşı sertleştirmişti ama artık bakır kokusunu almıyordum. Burnum artık ona karşı duyarsızlaşmıştı.

Titredim. Yılın bu zamanında bile bodrum soğuktu. Daha önce fark etmemiştim ama el ve ayak parmaklarım soğuktan kaskatı kesilmişti. Etrafta işeyecek bir yer aradım ama her köşe bir diğeri kadar kötü geliyordu. Fabiano'nun bodrumunu böyle kirlettiğim için kendimi kötü hissediyordum.

Hücredeki kan birikintisinin anısı aklıma geldi ve bir kez daha ürperdim. Belki birkaç saat daha dayanabilirdim... ama ya sonra? Evime dönemezdim, henüz değil.

Kendime sarıldım ve daha çok
titredim. Şimdi ne yapacaktım?

Sağıma baktım ve köşeye gittim. İşeyebilmek için mayomun kanlı kumaşına dokunup kenara iterken öğürdüm. Köşede çömelerek aceleyle mesanemi boşalttım, sonra soyunduğum gibi hızla giyindim ve saklandığım yere geri döndüm. Sessizliğe ihtiyacım vardı, karanlığa ihtiyacım vardı, depodan daha karanlığa, adamın acı çeken yüzünün her ayrıntısını tekrarlayan çok doğru hafızamı karartacak kadar karanlığa. Adını bile bilmiyordum. Kimse onu hatırlayacak mıydı? Unutmak istiyordum ama böyle bir şeyi dilemem yanlış mıydı? Kutudaki giysilerin üzerine olabildiğince küçük bir şekilde kıvrıldım ve kapağı kapattım.

Yorgun olmama ve bir günden fazladır uyumamış olmama rağmen uyumadım. Saniyeleri saymaya devam ettim, tanıdık sesin beni sakinleştirmesine izin vermeye çalıştım.

Tekrar sesler duyduğumda kaçmamın üzerinden on bir saat geçmişti ama bu sefer sadece Fabiano ve Leona değildi. Babam, Nino ve Nevio da onlarla birlikteydi.

Kendimi daha da küçülttüm ve beni duymamaları için çok yavaş ve alçak sesle nefes aldım. Depoda değil, deponun önündeki koridordaydılar. Konuşmalarını dinlemek için kulaklarımı zorladım.

"Binayı terk etmek için gerekli kodları bilmediğinden emin misin?" Babam hırladı. "Her zaman sıvıştığını düşünürsek buna inanmak zor."

"Belki de öyledir. Greta gözlemcidir," dedi Nevio. Onun yaptıklarını görmeme rağmen, bir yanım ağabeyime gitmek istiyordu. O her zaman beni teselli eden ve koruyan kişi olmuştu. Şimdi ondan ve ailemden saklanıyordum. "O bizim bodrumumuzda değil, evin bodrumunda da değil. Geriye bu bodrum kalıyor," dedi babam.

"Bizim tarafımızdan henüz binayı terk etmedi. Son on iki saatin kayıtlarını kontrol ettim," dedi Nino. "Bizim binamızdan girilen tek şifre sizin bodruma açılan kapının şifresiydi, Fabiano."

Kimin kod girdiğini görebildiklerini bilmiyordum.

"Girilen kodların kaydını tutmuyorum. Leona bunun çok sapıkça olduğunu düşündü.

Sadece yanlış bir kod girilirse alarm verilir ve bu kod girilmemiştir."

Babam gergin bir sesle, "Yani sizin malikânenizden kaçmış olabilir," dedi.

"Bundan şüpheliyim."

Nino, "Şüphelerinizi gerçeklere dayandıramazsınız," dedi.

"Siktir et," diye homurdandı babam. "Onu bulmak zorundayız. Eğer ona bir şey olursa..."

Fabiano, "Belki de dışarıda olma ihtimaline karşı askerlerinizi uyarmalısınız," diye öneride bulundu.

"Hayır. Kimsenin bilmesini istemiyorum. Greta konusunda kimseye güvenmiyorum.

Onu bulacağız."

Nino, "Bodrumunuzu, konağınızı ve arka bahçenizi arayalım, eğer onu orada bulamazsak, daha ileri eylemleri düşünürüz," dedi.

Sesleri uzaklaştı. Yutkundum. Beni bulmaları an meselesiydi. Yakınlarda olmadıklarından emin olduktan sonra bir kez daha kutudan çıktım ve parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim. Neyi beklediğimden emin değildim. Sadece henüz onlarla yüzleşemeyeceğimi biliyordum.

Boş olan koridora bir göz attım ama sonunda iki odadan ışık sızıyordu, diğer tarafa baktım, dik bir merdiven eve çıkıyordu. Derin bir nefes alarak ona doğru koştum ve yukarı tırmandım. Bodrumdan sıvıştım. Fabiano ve Nino'nun birinci katta bir yerlerde olduklarını duyabiliyordum.

Koşarak dışarı çıktım ve ikinci kata çıktım. Fabiano'nun evine birkaç kez girmiştim ve düzeni hatırlıyordum. Kulağımı

Aurora'nın kapısına karşı. Yumuşak mırıltısı dışında içerisi sessizdi. Kapıyı çalmadan içeri girdim.

Aurora yerde oturmuş, etrafı Barbie'leriyle çevrili, sırtı bana dönük bir şekilde oynuyordu.

Döndü ve gözleri telaşla açıldı. "Greta?"

"Şşşt." Parmağımı dudaklarıma bastırdım. "Odana saklanabilir miyim?"

Yavaşça ayağa kalktı, bana baktı. "Kıyafetlerindeki ne?"

"Kan," dedim.

Solgunlaştı ve hasta görünüyordu. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. Seslerin yaklaştığını duydum. "Saklanabilir miyim? Gerçekten saklanmam gerek."

"Kötü bir şey mi yaptın?" Aurora yaklaşmadan sordu.

Bu noktada artık emin bile değildim. "Bilmiyorum. Bana yardım edecek misin?"

Aurora tereddütle başını salladı ve duvardaki dolabı işaret etti. İçeri girdim ve elbiselerinin arkasına saklanarak yere çöktüm. Neden bu kadar çok elbisesi olduğundan emin değildim. Onları hiç giymezdi. Aurora panjurları kapattı, yüzü sorgulayıcıydı.

Barbielerine döndü ve kapı çalınmadan bir saniye önce yere çöktü. Panjurlardaki aralıklardan uzun bacakların odaya girdiğini görebiliyordum. Beyaz spor ayakkabıların Fabiano'ya ait olduğunu anladım ve bir an sonra sesi duyuldu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi, hâlâ Barbie'lerinin üzerine eğilmiş, onlardan birini soymakla meşguldü. "Benden istediğin gibi odamdayım."

Hareket etmedi. "Bu çok iyi. Bir şey duydun mu? Ya da belki Greta'yı gördün mü?"

"Greta?" Aurora başını kısa bir süreliğine kaldırarak sordu.

"O kaçtı. Bir şeyi yanlış anlamış ve kafası biraz karışmış olabilir."

Dudağımı ısırdım. Kafam karışmamıştı. Aurora bir şey biliyorsa beni ele versin diye söylemişti.

"Tamam," dedi Aurora yavaşça. "Ne gördü?"

"Endişelenecek bir şey yok. Onu görürsen bana söylersin, tamam mı?" Ona yaklaştı ve yanına çömeldi. Gerildim çünkü artık onun yüzünü görebiliyordum. Onlar gibi arkadan aydınlatılmadığım için panjurlardan benimkini görebileceğinden şüpheliydim.

Aurora Barbie bebeğini karıştırdı. Böyle davranmaya devam ederse, adam şüphelenebilirdi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu sessizce. Nefesimi tuttum.

"Greta ve ben yakın değiliz. Denedim ama o çocuklarla birlikte, benimle ve Carlotta'yla değil."

Fabiano onun omzuna dokundu. "Greta farklı. Bu seninle ilgili değil, tamam mı?"

Aurora başını salladı. Fabiano onun alnına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı. "Annen ya da ben seni öğle yemeğine götürene kadar odanda kal."

Odadan çıktı.

Greta farklı.

Hareket etmedim. Farklı olduğumu biliyordum. Ailemden olmayan insanların etrafında olmayı sevmiyordum. Çok fazla insan beni endişelendiriyordu. Farklı olmayı hiç umursamadım. Ama şimdi olduğum gibi davranarak Aurora'yı incitip incitmediğimi merak ediyordum.

Ayağa kalktı ve gardırobun yanına gelip onu açtı. Tereddütlü bir gülümsemeyle bana baktı.

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Odamda istediğin kadar kalabilirsin. Daha sonra öğle yemeğimin bir kısmını kaçırmaya çalışabilirim."

Başımı salladım. "Aç değilim ama burada kalmak istiyorum." "Duş alıp üzerime bir şeyler giymek ister misin?"

Kanlı mayoma, tütüme, taytıma ve bale ayakkabılarıma baktım. "Hayır."

Bazı nedenlerden dolayı kandan henüz kurtulmak istemiyordum. Sanki bunu yaparak adamın çektiği acıyı göz ardı ediyormuşum gibi hissediyordum.

"Oh, tamam. Ama tarzınız olmasa bile bazı kıyafetlerimin size uyacağından eminim."

Kaşlarımı çattım. Benim tarzım değil mi? Benim bir tarzım yoktu. Rahat kıyafetleri severdim ve Aurora genellikle rahatlığın timsali olan tulumlar giyerdi. Bir şey söylemedim çünkü gerekçemi Aurora'ya nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Onun kıyafetlerinin bana uyacağını biliyordum. Üç yaş küçük olmasına rağmen neredeyse aynı boydaydık ve ben annemin sürekli endişelendiği gibi çok zayıftım.

"Sadece burada oturmak istiyorum," dedim sonunda.

Aurora yutkundu ve başını salladı. "Ah, tabii. O zaman kapıyı kapatayım ve bebeklerimle oynamaya devam edeyim."

Aurora'nın odasında saklanmanın, tuvalete gitmem gerektiğinde bir banyoya sahip olmak gibi bir avantajı vardı. Kaçtığımdan bu yana otuz sekiz saat geçmişti ve Aurora etkileşimde bulunmama isteğime saygı duyuyordu. Onunla birlikte yatmayı teklif etmesine rağmen, gardıropta kalmayı ya da yatağının altına uzanıp ortalık çerçeveye bakmayı tercih ettim. Şimdiye kadar kurumuş kan yüzünden çok kötü kokuyor olmam gerektiğini biliyordum ama o hiç şikâyet etmedi.

İki günden fazla bir süredir uyumamış ve yemek yememiştim ve etkilerini hissetmeye başlamıştım. Gözlerim sanki içlerine kum kaçmış gibi yanıyor ve midem fena halde ağrıyordu. Aurora 75 dakika önce öğle yemeği için ayrılmıştı. Muhtemelen bana yine yemek getirecekti. Dokunamadığım yiyecekler. Vegan olmadığı için değil, gördüklerimden sonra yemek yeme fikri bile bana imkansız geldiği için.

Kapı açıldı ama Aurora değildir diye olduğum yerde kaldım.

Nevio, Aurora'yı odaya kadar takip ederken, "Şu anda bebeklerle oynayacak vaktim yok," diye mırıldandı.

İki saattir yattığım yatağın altında donup kaldım.

"Üzgünüm ama onu almam gerekiyordu. Senin için endişelenmekten delirmek üzereydi," dedi Aurora, sesi kesinlikle perişan geliyordu.

"Ne?" dedi Nevio ve sonra sustu. "Siktir."

Yatağa doğru ilerledi ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra yatağın altına baktı. Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Kardeşimi endişelendirmek beni hep kötü hissettirirdi. Bana doğru uzandı ama ben gerildim ve geri çekildim. Yüz ifadesi, kalbime saplanmış bir bıçak gibi hissettiren bir farkındalık ve acıyla değişti. Kolunu indirdi ve yüzünü bana doğru eğerek sırt üstü yere uzandı.

"Bize biraz izin ver Rory ve kimsenin bizi bölmediğinden emin ol." Aurora tereddüt etmeden çıktı ve kapıyı neredeyse duyulmayacak şekilde kapattı.

Nevio uzanmış kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde aramıza koydu. Kabul etmediğim bir davet.

Nevio'ya baktım, benim de olan karanlık gözlere, sadece bakışları farklıydı. Benim yüzüm yumuşakken, Nevio'nunki sertti. Benim zayıf ve kısa boylu olduğum yerde, o uzun boyluydu ve dövüş eğitiminden ve parkurdan dolayı çoktan kaslanmıştı.

Benim şiddetten nefret ettiğim yerde Nevio'nun şiddete ihtiyacı vardı.

"Durmadan seni arıyorduk. Herkes endişeli, Greta. Sana bir şey olmuş olabileceğini düşündük."

Bir şey olmuştu, henüz tam olarak açıklayamadığım bir şey. Dilim ağzımın çatısına yapıştı. Dilimdeki tüylenme hissi bana dişlerimi uzun zamandır fırçalamadığımı hatırlattı. Bunun dişlerime ne yapacağını düşünürken nabzım hızlandı.

"Greta?"

Ben sadece kardeşime baktım. Başkalarının gözleriyle karşılaşmak çaba gerektiriyordu, onunla değil.

"Şimdi de benden korkuyor musun?" diye sordu boğuk bir ses tonuyla. Gözlerim yaşlarla doldu. Derinlerde bir yerde Nevio'nun ne olduğunu hep biliyordum. Hissetmiştim. Ama bunun büyüklüğünü, Nevio'nun özleminin gerçekte ne kadar zifiri olduğunu tam olarak anlamamıştım. Onun, babamın ve Nino'nun yaptıklarını gördüğüm şey, gözlerimi başa çıkmakta zorlandığım acımasız bir gerçeğe açmıştı.

"Greta," dedi Nevio, biraz daha yaklaşarak. Çapraz yara izleri olan avucuna baktım. Acı Nevio için çok az şey ifade ediyordu. Acıyı, onu hissetmeyi, ona neden olmayı seviyordu.

"Senden korkmuyorum," diye bastırdım. Nevio gözle görülür bir şekilde rahatladı ve dudaklarında küçük, neşesiz bir gülümseme belirdi.

"Yapabileceklerinizden korkuyorum. Talihsiz bir anda yolunu kesecek insanlar için korkuyorum."

"Doğa böyle işliyor, biliyor musun?" diye mırıldandı. "Karanlık ve aydınlık var, olmalı. Belki ikizlerde de böyledir ama aramızda eşit olarak paylaşılmadı. Bütün karanlık bende, bütün aydınlık sende."

"Bu taşınamayacak kadar büyük bir yük, çok fazla karanlık," diye fısıldadım, kalbim onun için acıyordu.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Karanlığı severim, Greta. Ben oraya aidim."

Onunla tartışmak isterdim ama hücredeki yüz ifadesini gördükten sonra bunu yapamazdım.

"Çok az insan benim olduğum şeye katlanabilir," dedi sessizce. "Ben dayanabilirim."

Nevio gözlerimi aradı. "Ondan kaçtın."

"Senin karanlığından değil. Şundan..." Her şeyi hatırlayarak ürperdim. Gözyaşları bir kez daha gözlerimi yaktı.

Nevio anlamış gibi başını salladı. Ben bile anlamamışken o nasıl anlayabilirdi ki?

"Senden asla kaçmayacağım Nevio. Ne olursa olsun hep senin yanında olacağım."

"Yemin eder misin?"

"Yemin ederim." Elimi uzattım ve avucumu onun kine dokundurdum. Dokunuşu beni isyan ettirmedi. Belki de etmeliydi. Çoğu insanın yakınlığına bile zor katlanırken, gördüklerimden sonra neden onun dokunuşuna katlanabiliyordum? Belki de ışığım Nevio'nun düşündüğü kadar parlak değildi.

"Eve gitmeliyiz. Babam şehri aramak için süvarileri göndermek üzere."

Mideme bir ağırlık çöktü ama Nevio'nun beni yatağın altından çekip çıkarmasına izin verdim. Kanlı kıyafetlerimi inceledi ama yorum yapmadı.

Uzun zamandır bir şey yemediğim için titriyordum. Nevio beni dışarı çıkarırken elini sıkıca tuttu. Üzerimde yükseliyordu, parmakları benimkilerle birleşmişti. Aurora koridorda duvara yaslanmıştı, bizi görünce doğruldu ve Nevio'ya gülümsemeden önce bana özür dileyen bir bakış attı.

Ona başını salladı. "Sana borçluyum."

Beni onun yanından geçirip koridora doğru çekti. Neredeyse merdivenlere ulaştığımızda omzumun üzerinden baktım ve hâlâ onu bıraktığımız yerde duran Aurora'ya *teşekkür ettim*. Sonra Nevio beni aşağı indirirken gözden kayboldu. Kısa süre sonra bodrum koridorlarını geçip malikâneye girdik. Nevio, ailemin çoğunun toplandığı ortak salon alanına varana kadar durmadı. Alessio ve Massimo kanepeye uzanmış, Nino ve Savio da onların karşısında diğer kanepeye oturmuşlardı. Babam odada volta atıyor, Kiara ise çok kötü görünen annemi teselli ediyordu.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Babam mırıldandı, sonra ben Nevio'nun arkasından çıkarken gözleri bana t a k ı l d ı . Odaya sessizlik çöktü.

Annem Kiara'nın kucağından indi, mavi gözleri beni tepeden tırnağa taradı, dehşetle rahatlama birbirine karışmıştı. Bana doğru koştu ve beni göğsüne bastırarak sımsıkı kucakladı. "Ah Greta." Hıçkıra hıçkıra ağladı. "Greta."

Kucaklamasını kabul ettim ama gözlerim odanın geri kalanına çevrilmişti. Nevio babamın yanına gitti, yolda Massimo ve Alessio'nun elini sıkı. Babama bir şeyler söyledi, muhtemelen beni nasıl bulduğunu anlatıyordu.

Babamın gözleri benimkilere kilitlendi ve derin bir üzüntü hissettim. Gözlerimi kaçırdım ve annemin kollarından çekildim. Odadaki kimseye bakmadım, buna dayanamıyordum. "Seni temizlememiz gerek, tamam mı?" Annem dikkatli bir sesle söyledi.

"Hayır," dedim kararlılıkla.

"Greta." Annem yüzümü avuçladı. "Seni gerçekten bu kıyafetlerden kurtarmamız gerekiyor. O zaman kendini daha iyi hissedeceksin."

Geri çekildim ama yemeyi ve içmeyi reddetmem beni yakaladı ve bacaklarım pes etti. Annem nefes nefese kaldı ve düşüşümü durdurmak için uzandı. Ama o kollarımı tutamadan dizlerim yere çarptı. Babam göz açıp kapayıncaya kadar odayı geçti ve yanımda diz çöktü.

Beni kollarının arasına aldığı anda gerildim. "En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu kısık bir sesle.

Kısa bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra başımı çevirip omuz silktim. "Susuz kalmış. Cildinden anlayabiliyorum," dedi Nino dururken.

yanımızda. Bileğime uzandı ama ben onu geri çektim. Babamın beni tutuşu sıkılaştı ama bir şey söylemedi.

"Nabzını ölçmek istiyorum Greta," diye açıkladı Nino sakince. "Bana dokunmanı istemiyorum," dedim.

Nino babasına baktı.

"Şimdi seni odana götüreceğim Mia Cara, orada annenin temizlenmene ve giyinmene yardım etmesine izin vereceksin, sonra Nino sana bakacak ve sen de yiyip içeceksin, anlaşıldı mı?"

Karanlık, ciddi gözlerini kırıştırdım, sonra kendime baktım. Başımı salladım.

"Sen burada kal," dedi babam.

"Neden?" Nevio inledi. "Kal."

Babam beni yukarı taşıdı, annem ve Nino da onu takip etti. Beni banyomun mermer zeminine bıraktı ama kollarımı bırakmadı. "Artık ben devralabilirim," dedi annem kısık bir sesle. Aralarında gergin bir bakış geçti ama babam sonunda beni bıraktı ve odadan çıktı.

Annem gözlerini kısa bir süreliğine kapadı ve yalandan bir gülümsemeyle bana döndü.

Soyunmama yardım ederken benimle konuşmaya çalışmadı. Giysilerimdeki ve tenimdeki kanlardan rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Sanırım babamla evli olduğu için yıllar boyunca daha kötülerini de görmüştü. Taytımı indirdiğimizde, tabanıma saplanan keskin bir acıyla irkildim.

Ayağımın altında iltihaplanmış gibi görünen bir kesik vardı. "Nino'nun buna bir göz atması gerekecek," dedi tarafsızca. "Yoksa bir doktor çağırmamı mı tercih edersin?"

Hemen başımı salladım. Hasta olduğumda beni hep Nino tedavi etmişti. Tanımadığım birinin benimle ilgilenmesini istemiyordum.

"Tamam. Ben de öyle düşünmüştüm. Olanları göz önünde bulundurarak sormam gerektiğini düşündüm."

Annemin kızgın olduğunu anlayabiliyordum. "Bana kızgın mısın?"

Keskin bir kahkaha attı ve başını salladı, suyla durulamaya başlarken avucu saçlarımın üzerinde kayıyordu. "Hayır, neden olayım ki?"

"Ama sen delisin."

"Kızgıyım."

"Babamda."

Duş başlığını bana uzattı ve ben alıp kiri ve kanı temizlerken annem de kabarık bir bornoz aldı.

"Neden böyleler?"

"Bilmiyorum." Annem bornozu bana uzattı. Doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. Mavi gözleri benimkilere yerleşirken yumuşaktı ama ağzı endişeyle gerilmişti. Hiç makyaj yapmamıştı ve sarı saçları dağınıktı. "Keşke yaptığın şeyi görmeseydin. Keşke bu yükü senden alabilseydim."

"Neden onu benden daha iyi taşıyabileceğini düşünüyorsun?" Dürüstçe merak ederek sordum.

Annem gülümsedi. "Sevdiğimi sanmıyorum ama sanırım sevmeliyim. Ben senin annemim. Seni korumak istiyorum."

"Nevio, babam ve Nino'dan korunmaya ihtiyacım yok."

Annem yanağıma dokundu. "Hayır, yok. Bunu fark etmene sevindim. Demek istediğim bu değildi."

Ne demek istediğini anladığım için başımı salladım. "Eninde sonunda öğrenecektim."

"Belki de. Ama bunu öğrenmek için çok acımasız bir yoldu. Bunu kabullenmek çok zor." Bunu inkar etmedim. Ne de olsa uykuya dalmaya cesaret edememiştim. Kurulandıktan sonra kabarık tavşan pijamalarımı giydim ve onların tanıdık rahatlığını aradım. Annem raftan bir şey aldı ve doldurulmuş tavşanımı uzattı. Onu almıştım. ama son zamanlarda artık ona sarılmıyordum. Ondan aldım. "Ne yapabilirim ki?" Doldurulmuş tavşanımı göğsüme bastırarak fısıldadım. Yumuşak ve beyazdı.

Annem iç çekti, bitkin görünüyordu. Muhtemelen o da son iki gündür hiç uyumamıştı. "Onları seviyorum."

Annem ve ben banyodan çıktığımızda babam ve Nino yatak odamda bizi bekliyorlardı. Babam çatık kaşlarıyla yüzümü taradı, kara gözleri temkinliydi, sanki yine kaçacağımdan endişeleniyordu.

Annem ikisini de görmezden geldi ve yatağa girmeme yardım etti. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu.

"Yatağına git ve biraz dinlen. Greta'yla konuştuktan sonra sana katılacağım," dedi babam anneme. Annem ona bakmadı, sadece bana baktı. "Kalmamı ister misin?"

Babamın gözleri
öfkeyle doldu. "Hayır,
git uyu."

Annem tereddüt etti ama sonra başını salladı ve arkasını döndü. Annem onu geçmeye çalışırken babam bileğinden tuttu. Annem ona sert bir bakış gönderdi. Babası onu serbest bıraktı ve annem dışarı çıktı ama kapıyı aralık bıraktı.

Nino babama anlamadığım bir bakış attı. Böyle anları sık sık paylaşırlardı. Babam bana yaklaştı ve yatağa uzandı, sonra komodinin üzerindeki bir bardak suyu ve içinde tofu ve kızarmış ekmek olan tabağı işaret etti. Bardağın yarısını boşalttım ve tostı kemirdim. "Nino şimdi seni kontrol edecek."

Başımı salladım, çünkü babamın bu durumda hayır cevabını kabul etmeyeceğini biliyordum ve zaten yapılacak en mantıklı şey de buydu. Yaralarımın enfeksiyon kapmasını istemiyordum. Eğer ayağım dans etmeme engel olursa bu akıl almaz bir şey olurdu. Bunu atlatmak için bale stüdyomda birçok geceyi yalnız geçirmem gerekeceğini biliyordum.

Nino yatağın diğer tarafına uzandı. "Kaburgalarının altındaki kesikten başlayacağım."

Pijamamın üstünü, kendime açtığım küçük yarayı görebileceği kadar kaldırdım. Nino yarayı temizlerken ve bantlarken dikkatliydi. "Kullandığın bıçağı onun kanı bulaştığı için adamı olası hastalıklara karşı test ettirdik ama temiz çıktı."

Sesi gerçekçi ve profesyoneldi, genelde takdir ettiğim bir şeydi bu. Ne zaman tarafsız bir görüşe ihtiyaç duysam ya da bir şeyi gerçekten anlamak istesem Nino'ya sorardım, ama bugün onun

duygusuz bir ses tonuyla. Hiç vakit kaybetmeden a y a ğ ı m d a k i kesiğe doğru ilerledi.

"Birini yeteneklerinle kurtarabilecekken ölümü isteyecek kadar incitmek nasıl bir duygu?" Yumuşakça sordum.

Nino'nun parmakları ayağımın üzerinde durdu. Önce bana, sonra babama baktı.

Aralarında her ne geçtiyse, belli ki babamın cevap vermesi gerektiğine karar vermişler.

"Ölümü hak etti."

"Kimin standartlarına göre?" Ben sordum.

"Benim standartlarım. Önemli olan tek standart onlar."

Babamın sarsılmaz gözlerine baktım. Gözlerinde en ufak bir suçluluk ya da şüphe belirtisi göremedim. Hayatım boyunca onun Capo olduğunu biliyordum. Bunun ne anlama geldiğini anlamam uzun zaman almıştı ve hâlâ her şeyi bildiğimden emin değildim. Bilgisizliği bilgiye tercih eden, her şeyi bilmek için güçlü bir merak duymayan insanları hiç anlamamıştım. Belki de yavaş yavaş o noktaya geliyordum.

"Nedenini açıklamamı ister misin?"

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Bu benim düşünce tarzımı değiştirmeyecek." "Bunu bilemezsin," diye araya girdi Nino.

"Benim inançlarım var."

Nino ayağa kalktı ve her şeyi tıbbi çantasına geri koymaya başladı. "Bu herkese nasip olmayan bir lüks."

Odaya bir sessizlik çöktü. Nino kiti kapattı ve bir an için yüzünde kontrol maskesi olan babama baktı. Sessiz etkileşimleri bana sık sık Nevio ve beni hatırlatıyordu, ama babam ve Nino'nun düşünce süreçleri benim ve Nevio'nunkinden daha benzerdi.

Annemin sözlerini hatırlayarak yutkundum. "Yaramı tedavi ettiğin için teşekkür ederim Nino. Minnettarım."

Başını öne eğdi. "Bir şey değil."

"Senden korkmuyorum, biliyorsun," dedim o kapıdan çıkmadan önce. Bana merakla baktı, sonra ağzında sıkı bir gülümseme belirdi. "Hiçbirimizden korkmana gerek yok."

Gitti ve kapıyı kapattı.

"Uyumaya çalışmalısın," dedi babam kısık bir sesle, hâlâ yatağın kenarına tünemiş, bana dokunmuyordu.

Kalkmak üzereydi ama ben ittim ve ona doğru bastırdım. Ona karşı hislerimin değiştiğini düşünmesini istemiyordum. İlk başta gergindi.

Sonra kollarıyla beni sımsıkı kucakladı ve uzun bir nefes verdi. "Seni seviyorum baba."

Babam şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seni hayattan daha çok seviyorum Mia Cara. Bunu asla unutma."

Başımı salladım, çünkü yapmazdım. Onun sevgisinden hiç şüphe etmemiştim, bodrumda bile.

"Etrafında karanlık var, cehennemin kendisi gibi zifiri karanlık ve seni ondan korumak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu ailenin bir parçası olduğun için bir kısmı kaçınılmaz olarak sana dokunacak. Ama yemin ederim ki başka hiçbir karanlığın sana dokunmayacağından emin olacağım."

Gözlerimi kapattım ve onun sabit kalbini dinledim.

Babam ve Nino'nun ne olduğunu bilen annem ve Kiara'nın ne hissettiğini merak ediyordum. Ne olurlarsa olsunlar onları seçmişlerdi. Böyle biriyle birlikte olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ailemi her zaman sevmiştim. Onları ben seçmedim. Ama böylesine dehşet verici, son derece acımasız eylemlerde bulunabilecek birini seçmek? Bunu yapamazdım.

Ailemdeki erkekler kötü adamlardı. Nevio, diğer yarım, muhtemelen içlerinde en kötüsüydü. Ama bu aşk kaçınılmazdı.

Beni yetiştiren adamlar kadar kötü, acımasız ve zalim olan bir adama aşık olmam uygun olurdu.

Chapter Three

Anno

On yedi yaşında

Maximus'un karnına sert bir yumruk indirdim. Homurdanarak karşılık vermeye çalıştım ama ben onun yan yumruğunu engelledim. Yıllardır birlikte antrenman yapıyorduk ve birbirimizi iyi tanıyorduk. Maximus neredeyse benim boyumda olan birkaç adamdan biriydi. Onunla dövüşmek bazen gerçekten bir meydan okuma oluyordu, bu da güzeldi.

Babam Famiglia'nın spor salonuna girerken "Antrenman bitti," diye bağırdı. Maximus ve ben durduk ve birbirimize şaşkın şaşkın baktık. Babamın sesi çok kızgın geliyordu.

Maximus köşesindeki havluyu tutarken kara kaşlarından birini kaldırdı. "Ne yaptın sen?" İkimiz de siyah saçlı olduğumuz için bazen kardeş sanılırdık ama benim gözlerim babaminkiler gibi griyken, Maximus'a babamın kehribar rengi gözleri miras kalmıştı. Ondan bir yaş büyüktüm ve on yıldır en iyi arkadaştık. Geçmişte Primo,

Küçük kardeş Maximus çoğu zaman bize katılıyordu ama artık kendi arkadaş grubu vardı.

Omuz silktim. Olası berbatlıkların listesi bir tanesini seçemeyeceğim kadar uzundu. Babası Growl bench press'ten kalktı, babama başıyla selam verdi ve Maximus'a yanına gelmesini işaret etti. Maximus boks ringinden çıkıp koşarak babasının yanına giderken ben de benimkine doğru ilerledim.

"Konuşmamız gerek," dedi babam, yüz ifadesi kısılmıştı. Ben şimdi ne yapmıştım?

Onu soyunma odasına kadar takip ettim. Matteo Amca zaten oradaydı, bu da bunun basit bir aile karışıklığı değil, bir Famiglia meselesi olduğu anlamına geliyordu ve beni her zamanki göz kırpması ve gülümsemesiyle karşılamadığında, mahkum olduğumu biliyordum. Babam askerlerinden birine bizi yalnız bırakmasını işaret etti. Adam hiç tereddüt etmedi.

Duvara dayalı raftan yeni bir havlu aldım ve çıplak göğsümü ovuşturdum.

"Antonaci bugün beni aradı."

Cressida'nın soyadı Antonaci'ydi ve benim onunla tek bağlantımdı. Yüzümü nötr tuttum. Hiçbir şeyi itiraf etmeyecektim, her şeye rağmen bu başka bir mesele olabilirdi.

Babam dolaplara yaslanırken kollarını kavuşturdu. Bana attığı kaşlar birçok kişinin sinir krizine girmesine neden olabilirdi. Matteo, saç modelinin uygun olup olmadığını kontrol etmek için küçük bir aynanın yanına gitmeden önce bana son dileğimi yazmamı öneren bir bakış attı. Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Belli bir dereceye kadar kibirliydim ama Matteo her zaman Vogue'un bir sayısından düşmüş gibi görünüyordu.

"Bana senden ve Cressida'dan bahsetti." Hay sikeyim.

"Cressida ve ben diye bir şey yok," dedim hemen. Gerçek buydu. Cressida ve ben bir hiçtik. Olanlar bitmişti. Başlangıçta bahsetmeye değer bir şey bile değildi.

"Hayır mı?" Babam ölümcül bir sesle sordu. Vücut dili olduğu yerde durmakta zorlandığını gösteriyordu. "Yani kızla yatmadın mı?"

Hiçbir şey söylemedim. Geçmişte verdiğim bazı kararlar talihsiz olmuş, zar zor dizginlediğim öfkemden kaynaklanmıştı. Hala derimin altında tehlikeli bir şekilde kaynadığını hissedebiliyordum.

Babam kaşlarını kaldırdı, cevabımdan memnun olmamıştı. "Gerçek bir centilmen asla söylemez."

Babam yumruğunu dolaba vurdu, yüz ifadesi öfkeyle yanıyordu. Gerildim. Dolabın tıkırtısı muhtemelen sokağın aşağısından duyulabilirdi.

"Eğer şimdi ağzını açmazsan yemin ederim ağzından çıkan her kelimeyi döverim."

"Birkaç kez seks yaptık. Hikayenin sonu."

Babam sanki boynumu kırmaya niyeti varmış gibi bana doğru yürüdü. Geri çekilmedim. Babamın gazabıyla daha önce de karşılaşmışım ama hiçbir zaman şimdiki kadar güçlü olmamıştı ve bundan fazla rahatsız olmayacak kadar sertleşmişim. Omuzlarımı morartıcı bir şekilde kavradı ve bizi burun buruna getirdi. Sıcak nefesi bana çarptı. "Ve sen kendine centilmen mi diyorsun?"

"Annemle evlenmeden önce başka kadınlarla yatmamışsın gibi bir şey değil. Duyduğuma göre sen ve Matteo yolunuza çıkan her kadını sikmişsiniz."

"Dikkatli ol," diye hırladı babam, parmakları daha da sıkılaşmıştı.

Matteo dilini gıdıkladı. "Baban ve benim azgın beyinlerimizde, becermek için sadece yabancıları seçecek kadar kan kalmıştı."

Babam beni itti ve Matteo'yla yüzleşmeden önce başka bir dolabı yumruklayarak bir çukur açtı. "Ona bakamıyorum bile. Onu gerçekten öldürmek istiyorum." "Onunla kendi rızasıyla seks yaptım. Onu seks yapmaya ben zorlamadım, o yüzden dur. aşırı tepki."

Ben daha ne olduğunu anlamadan babam üzerime gelmişti. Ailemin yanında gardımı düşürdüğüm için kendimi suçladım. Başka biri olsa hazırlıksız yakalanmazdım. Beni dolaba doğru itti. Başımın arkası metale çarparak kulaklarımı çınlattı.

Kaslarım gerildi, alışkın olduğum gibi karşılık vermek istedim ama vücudumun ezici hareket etme ihtiyacını bastırdım. Bu benim babam ve Capo'ydu.

Babamın gözleri çıldırmış gibiydi. "Ona tecavüz etseydin, çok farklı bir konuşma yapardık evlat."

Çenemi kapalı tuttum. Kız kardeşim Marcella beni her zaman düşüncesiz olmakla suçlardı ama ben ne zaman sessiz kalacağımı bilirdim, en azından bazen.

"O onurlu bir İtalyan kadın, Yüzbaşılarımdan birinin kızı ve sen onun bekaretini alıyorsun."

"Aynen öyle." Ben de karşı çıktım. "İnan bana, hiç de onurlu davranmadı. Kendini bana öyle bir attı ki, ben buna gerçekten almak demezdim. Onu bu yükten kurtarmam için bana resmen yalvardı."

Babam Matteo'ya baktı ve yerini alması için işaret etti. Matteo öne çıktı ve bana sırtını dönen babamın yerini aldı.

"Yıllar boyunca kafana çok fazla darbe mi aldın, yoksa bilerek mi aptalı oynuyorsun?" Matteo sert bir gülümsemeye sordu.

Babamın omuz kasları beyaz tişörtünün altında esnemiş ve elleri yumruk haline gelmişti.

"Ailesi hiç de eğlenmiyor. Kız sanki ona dünyaları vaat etmişsin de hayır diyemiyormuş gibi konuştu." Gözlerimi kısmıştım. "Bu saçmalık. Ona hiçbir şey vaat etmedim." Beni tekrar görmeyi ne kadar çok istediğini ve ailelerimizin birlikte ne kadar harika olacağını anlatıp duruyordu. Sözlerini duymazdan geldim ve ona nasıl

Çenesini kapaması için düzgünce sakso çekmeliydim.

"Bunu neden yaptın?" Babam çok kısık bir sesle bir kez daha bana dönerek sordu. Annemin yüz ifadesi böyle bir durumda hayal kırıklığını yansıttı ama babam öfkeliydi.

"Bir noktayı kanıtlamak içindi."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Marci'yi yargılamaya hakkı olmadığını söyledi. Ona sürtük dedi."

"Tam bir aptal gibi davrandın. Sonuçlarını düşünmeliydin," diye mırıldandı Matteo.

"Babasına para ve daha fazla asker verin, eminim memnuniyetle kabul edecektir." Matteo kıkırdadı. Babası eğlenmiş görünmüyordu ve cevap gülümsemesi yırtıcıydı. "Tazminat olarak kabul edeceği tek bir şey var.

Evlilik." Babamın ne demek istediğini anlamam bir an aldı. Güldüm. "Doğru."

Babam sanki beni tanımıyormuş gibi başını salladı. "Bu bir şaka değil. Ona seninle Cressida arasında bir evlilik düşünebileceğimi söyledim."

Yüzüm düştü. "Ciddi olamazsın. O kaltakla evlenmemin imkanı yok."

Babam yine dolaba vurdu. O kadar kötü vurduğu üçüncü dolaptı ki, bir daha kimsenin eşyalarını içinden çıkarabileceğinden şüpheliydim. "Antonacis'lerin gelenekçiler arasında iyi bağlantıları var. Lanet olası kanlı çarşafı kaldırdım, bu da kargaşaya ve neredeyse bir isyana neden oldu. Parmağına yüzük takmadan bir Kaptan'ın kızının onurunu zedelemenize izin verirsem neler olacağının farkında mısınız?"

"Ne olmuş yani? Kanlı bir açıklama yapacağız ve onları emrimize uymaya zorlayacağız. Biz Vitiellos'uz, kimsenin kaprislerine boyun eğmeyiz."

"Sadık adamlarımızı, Famiglia'mızın çekirdeğini öldürmemi istiyorsun, çünkü bunu pantolonunun içinde tutamadın? Sana karşı çok hoşgörölü davrandım. Bir kez olsun yaptıklarının yükünü taşımak zorunda kalacaksın."

Cressida'yı ve hırsını hafife almıştım. Ona sözlerini yedirmek istemişim. Ama o işleri tersine çevirdi ve şimdi onunla sıkışıp kalmıştım.

"Bunun bir yolu olmalı," diye mırıldandım.

Babam derin bir nefes aldı ve elini siyah saçlarında gezdirdi. "Gelenekçiler kendilerini aldatılmış hissediyor. Marcella'nın bir motorcuyla olan bağı, kanlı çarşaf lar ve bizim Camorra ile olan bağımız, onlar için hazmedilmesi zor şeylerdi. Bu kırılma noktası olabilir. Sırf müstakbel eşine tahammül edemiyorsun diye Famiglia'yı kanlı bir açıklamayla zayıflatmayacağım. Cressida senin karın olacak. Bu fikre alışmak için yılların var ve alışacaksın, yoksa yemin ederim tüm gazabımı hissedeceksin."

Babama ters ters baktım. "Evet, Capo."

Eve dönerken hiç konuşmadık. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. Babamın dediğı gibi, evlenmeme daha yıllar vardı. O zamana kadar bu durumdan kurtulmak için bir çözüm bulmalıydım. Hayatımın geri kalanında Cressida ile birlikte olma fikri, birkaç berbat sikiş için çok ağır bir cezaydı.

Yukarı Doğı Yakası'ndaki malikânemize girdiğimizde annem oturma odasında Valerio ile birlikteydi ve ona ödevinde yardım ediyordu. Yüzüne bir kez baktığımda neler olduğunu anladım.

Babam Valerio'ya gitmesini işaret etti. Homurdandı ama itaat etti. "Başın büyük belada," diye mırıldandı yanımdan geçerken.

Uyardığın için teşekkürler... Asi sarı saçlarını karıştırmaya çalıştım ama bu girişimden kaçtı. Refleksleri gittikçe geliyordu.

Babam ona doğru yönelirken annem ellerini ovuşturdu. Onu kısaca öptü ve birkaç sessiz kelime ettiler. Annem başını salladı ama mutlu olmadığı belliydi.

Annem babamın göğsüne zar zor ulaşyordu, ama yine de onun kayasıydı. Onaylamasa bile onun yanında ve kararlarının arkasında durdu. At

En azından başkalarının önünde, biz çocuklar bile, her zaman böyleydi.

Babamın kararına asla karşı çıkmazdı ama bana baktığında yüzünde endişeli bir ifade vardı. Benim için endişeleniyordu. Her zaman aşk için evlenmemi istemişti.

Babam bir kez daha başını salladı ve dışarı çıktı, belli ki benimle aynı odada uzun süre kalamayacak kadar kızgındı. Annem bana bir kez daha bakmadan önce gözleriyle onu takip etti. Sessiz bir iç geçirdi ve bana doğru yöneldi. Önümde durup yanağıma dokundu ve endişe dolu gözlerle bana baktı. "İyi olacak mısın?"

"Cressida ile evlenerek mi?" "Evet."

"Elbette. Her zaman taktiksel amaçlarla evleneceğimi biliyordum, aşk için değil," diye yalan söyledim. Bazı nedenlerden dolayı onu bir çıkış yolu olarak kullanmaya kendimi ikna edemiyordum. Babam bir konuda kararlıysa bu gezegende onun fikrini değiştirebilecek tek güç oydu ama evliliklerine, aralarını açamayacak kadar hayrandım. "Aşk hayalperestler ya da zayıflar içindir. Ben ikisi de değilim."

"Baban pek çok şey olabilir ama hayalperest ya da zayıf biri değildir."

"Babam kuralın istisnasıdır. Senin hikayen normal değil anne. Birçok evli çift birbirlerinin varlığına zar zor tahammül ediyor. Cressida'yı da bu yüzden dört gözle bekliyorum. Biraz şansla, evliliğimizin birkaç yılında beni sessizlikle cezalandıracak kadar benden nefret edecek, o zaman onunla konuşmak zorunda kalmayacağım."

Annem bana sessizce baktı. Yetiştirdiği çocuğun nereye gittiğini merak ettiğini görebiliyordum. Sanki ben bir sahtekârmışım ya da o çocuk hâlâ içeride bir yerlerdeymiş gibi bakıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, en başta sahtekâr olanın o uysal çocuk olduğundan oldukça emindim. Babamın genleri göz önüne alındığında başka bir şey büyük bir sürpriz olurdu.

Annem hâlâ duygusal sağlığım için endişeleniyordu. Eğer içime bakabilseydi, hiçbir şeyin duygularımı incitemeyeceğini ya da kalbimi kıramayacağını bilirdi. Marcella'nın kaçırılması ve sonrasında yaşananlar beni sertleştirmiş, kaderimde olan kişi olmak için olmam gereken kişiye dönüştürmüştü. Büyükbabam babamı, aileyi demir yumrukla yöneten sert bir adam olarak şekillendirmişti. Babam aynı şeyi bana anneme olan sevgisinden dolayı yapmamıştı. Onun yapamayacak kadar zayıf olduğu şeyi, kız kardeşimi kaçıran motorcular başarmıştı.

Katliamdan zevk almıştım. Bu benim kanımda vardı. Belki de geçmişte sadece annem yüzünden kendimi tutmuştum. Annem durmayınca omzunu okşadım.

Endişe dolu gözlerle bana bakıyordu. "Ben iyi olacağım anne. Sevgiye ihtiyacım yok."

Odama çıktım ama Marcella çoktan içeri girmiş, bir dergiye göz atıyordu, yüksek topuklu ayaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Bugün akşam yemeğine geleceğinden şüphelenmişim çünkü Maddox eski motorcu arkadaşlarını avlamaya çıkmıştı. Koyu renk saçları geriye taranmıştı ve babamla birlikte birçok motorcudan acımasızca intikam almış olsak da hâlâ kanımı kaynatan sakat kulağını ortaya çıkarıyordu.

Marcella başını kaldırıp iki yana salladı. "Sana Cressida'dan uzak durmanı söylemiştim."

Kapıyı kapattım, odayı geçip masama gittim ve sandalyeye çöktüm. Telefonum başka bir mesajla bipledi. Onu masanın üzerine bıraktım. Maximus'un mesajlarına daha sonra cevap verecektim. "Bunu senin için yaptım. Senin hakkında kötü konuştuğu için ona borcumu ödemek için."

Mavi gözleri kısıldı. "Ben de sana başını belaya sokacağını söylemiştim. Şu anda muhtemelen senin karın, müstakbel Capo'nun karısı olacağı için deli gibi kına yaktığının farkındasıdır. Bunun bedelini bekaretiyle ödemek, ömür boyu herkesin onun bastığı yere tapması için küçük bir bedeldi. Düşünecek olursam, sayende artık ona iyi davranmak zorunda kalacağım, yani sadece kendine değil, bana da kötülük ettin."

Ona sinirli bir bakış attım. Her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Cressida'yla evlenmek yapmaktan nefret ettiğim şeylerin başında geliyordu. Onu yanımda istemiyordum. Babası Kaptan olduğu için zaten kraliyet ailesi gibi davranıyordu. Parmağına yüzüğümü takar takmaz etrafındaki herkese ne kadar kötü davranacağını ancak hayal edebilirdim.

"Artık çok geç. Babam bu konuda söz hakkım olmadığını açıkça belirtti. Aileyi mutlu etmek için onunla evlenmem gerekiyor. Görünüşe göre yaptıklarım çok onursuzca."

Marcella omuz silkti. "Onursuzca, bilmiyorum. Cressida'nın seninle yatağa atlamaktan çok daha mutlu olduğunu varsayıyorum."

"O yaptı. İkna etmeye gerek yok."

"O zaman evlenmeden önce V kartını kaybetmiş olması onun sorunu. Ama yine de yaptıkların aptalcaydı. Çoğu Yapma Erkeğin bu karmaşadan kaçınmak için evlenmeden önce Yabancılarla yatmasının bir nedeni var."

Onunla sıkışıp kalma düşüncesi korkunçtu. Sanırım sadece kâğıt üzerinde bir evliliğimiz olacaktı. "Cressida'yla evlenmenin avantajları var. Onun duyguları umurumda değil, bu yüzden evliyken bile istediğim kişiyle sevişmeye devam edebilirim."

Marcella içini çekti. "Daha da kötü bir karmaşa yaratacaksın, bunu derinden hissedebiliyorum."

"Bunu eve bir motorcu getiren kız söylüyor."

Ayağa kalktı ve omzuma yumruk attı. Ama haklı olduğumu biliyordu. Yapabileceğim hiçbir şey onun neden olduğundan daha büyük bir skandala neden olamazdı.

Bir ay sonra ailelerimiz bağımızın detaylarını kesinleştirmek için akşam yemeğinde bir araya geldi. Marcella gelmemek için zayıf bir bahane bulmuştu. Keşke ben de aynısını yapabilseydim. Ben Cressida'nın kendini beğenmiş yüzüne katlanmak zorunda kalırken o muhtemelen Maddox'u bisikletiyle beceriyordu.

Yemekten sonra zoraki bir gülümsemeyle ayağa kalktım. "Cressida'ya etrafı gezdirmek istiyorum."

Annesi abartılı bir endişeyle dudaklarını büzdü. "Daha nişanlanmadın bile."

Babası Cressida ile yalnız kalmam konusunda pek endişeli görünmüyordu. Onun kirazını çoktan patlatmışım, zaten bu yüzden buradaydık. Yardımsever bir şekilde başını salladı, neredeyse onu yumruklayacaktım. Cressida utangaç bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Elini koluma koydu ve ben onu dışarı çıkarırken kıkırdadı. Kütüphaneye varana kadar konuşmadım, sonra kolumu bıraktım ve şövalyece davrandım.

"Amo, sorun nedir?" diye sordu sanki bilmiyormuş gibi.

"Rol yapmayı kes. Sana katlanamadığımı biliyorsun. Gerçekten bir evliliği bunun üzerine mi kurmak istiyorsun?"

Cressida omuz silkti. "Umurumda değil. Beni daha yakından tanıyınca hakkımdaki fikrini değiştireceksin."

Bundan cidden şüpheliydim. Kız kardeşimin hayatının en zor dönemlerinden birinde onun hakkında ileri geri konuşmuştu. Kendinden aşağı gördüğü herkese bok gibi davranırdı ve çok kibirliydi. "Saçmalıklarına inanan ve üzerinde yürüdüğü zemine tapan bir adam bul çünkü o ben olmayacağım."

Yüzü buruştu ama sonra tatlı tatlı gülümsedi ve yaklaşıp göğsüme dokundu.

"Sana bir hediye verdim, bekaretimi, bu bir şey sayılmaz mı?"

"Elimde olsa geri verirdim," diye homurdandım. Bunu söylemenin de onursuzluk olup olmadığı umurunda değildi. Ben bir Made Man'dim, bir İngiliz beyefendisi değil.

Kızardı. "Ama yapamazsın. Şerefimi lekeledin. Henüz ailemden başka kimse bilmediği için şanslısın. Bu seni kötü gösterirdi."

"Ve sen," dedim. Ama haklı olduğu bir nokta vardı. Bu beni mahvetmeyecek olsa da, çok fazla küskünlük yaratacak ve birçok Gelenekçinin Capo olmamamı talep etmesine neden olacaktı.

Tekrar bana doğru bastırdı, alt dudağı dışarı doğru çıkıktı. "Böyle yapma, Amo. Eğleneceğimizi biliyorum." Dişlerimi sıktım. Kütüphanede dizlerinin üzerine çöktü ve fermuarımı indirdi. Başımı salladım, koridorun sonunda ailelerimizle birlikte bana oral seks yapacağına inanamıyordum. İlginç yerleri severdim ama annemin içeri girme ihtimali varken değil.

Ondan hoşlanmamama rağmen sertleşmeye başlayan sikimi dışarı çekti. Tekrar kıkırdadı ve dudaklarını yaladı.

Kızgınlığım hormonlarıma galip geldi ve elini tutarak onu ayağa kaldırdım. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Seni tekrar küçük düşürmemi bekleyemezsin." Sesimden alaycılık akıyordu.

Aletimi tekrar pantolonumun içine sokup pantolonumu yukarı çekerken omuz silkti.
uç.

"Senin kaybın."

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Cressida, ben bir kadın olacağımı söylemedim.

Keşif. Evlenene kadar sana dokunmayacağım çünkü bunun için bir neden göremiyorum, bu bana kendini atan diğer tüm kadınları becermeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Ben de aynısını yapabilirim, biliyor musun? Bırakın başkaları bana sahip olsun."

Hiçbir şey söylemedim, sadece cesaretle ona baktım. Yüzüğümü resmen takmadan önce bir erkeğin onu becermesine izin verirse bana tüm zamanların en büyük hediyesini vermiş olacaktı. O zaman ondan kurtulmuş

olurdum.

Chapter Four

Anno

Altı yıl sonra

Telefonuma baktığımda bir iniltiyi bastırdım.

Bunu tek başıma yapamam. İyi bir nişanlı burada olurdu.

Önümüzdeki lanet toplantı için doğru zihniyete girmeye çalışıyordum ve Cressida'nın iki numaralı prova yemeğiyle sinirlerimi bozmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. Cressida'yı kırmayıp birinci prova yemeğine katılmamın tek nedeni babamın geçmişteki hatalarımı telafi etmem için ısrar etmesiydi. Tütsülenmiş kılıç balığı ya da tütsülenmiş ton balığı servis etmemiz umurumda bile değildi. Yapacak çok daha önemli işlerim vardı. Tabii ki, Cressida anlamadı.

İyi bir nişanlı değilim ve iyi bir koca olamayacağım. Hala bunu iptal edebilirsiniz.

Cressida her zaman içimdeki kötülüğü ortaya çıkarırdı ve şimdi beni kızdırmak için kesinlikle doğru zaman değildi. Kendimi toparlamak yeterince zor olacaktı.

Yapacağın hiçbir şey bana bu düğünü iptal ettiremez.

Ben de bundan korkuyordum. Son birkaç yıldır onun varlığını görmezden geldim, ona bir kez bile dokunmadım çünkü vücudumdaki hiçbir lif onu arzulamıyordu. Yine de bana ve birlikte geleceğimize sarıldı. Duygusal nedenlerle değil elbette. İkimiz de kalbinin daha hızlı atmasını sağlayan tek şeyin müstakbel bir Capo'nun karısı olma ihtimali olduğunu biliyorduk. Annem bile ondan hoşlanmıyordu ve annem tanıdığım en nazik insandı ve herkese bir şans verirdi. Babam ondan *tamamen nefret ederdi*. Ne zaman ona yaklaşıp gözlerinde bunu görebiliyordum ama yine de bu saçma bağda ısrar ediyordu.

Hay sikeyim. Bir parçam anladı. Famiglia hâlâ Gelenekçiler ve daha liberal askerler arasında bölünmüş durumdaydı. Her zaman böyleydi ama Marcella on yıllardır mücadele ettiğimiz düşman bir MC'den bir motorcu olan Maddox'la evlenip aile işinin bir parçası olduğundan beri Gelenekçiler görmezden gelinemeyecek kadar gürültülü hale gelmişti. Akıntı tersine dönüyordu ve babamla benim affetmeyen okyanusa sürüklenmediğimizden emin olmamız gerekiyordu. Eninde sonunda bir açıklama yapmamız gerekecekti, babam bu konuda isteksiz olsa da bundan kaçış yoktu. Belki de bunun Famiglia tarihindeki en kanlı olaylardan biri olacağını sezdiği içindir. Kardeşim Valerio'nun bizim yanımızda savaşacak yaşa gelmesini beklediğine dair bir his vardı içimde. Kısa süre önce on altı yaşına girdiğini düşünürsek, bunun mucizevi bir şekilde Cressida ile düğünümünden önce gerçekleşmesini umuyordum.

Ancak düğünümüze sadece altı hafta kalmıştı ve ben zaten Cressida'nın kurnaz pençelerine yakalanmamış gibi davranmayı imkansız kılan gerekli tadımlar, provalar, buluşmalar ve beyin fırtınası etkinliklerinden oluşan sıkı bir programa katlanmıştım.

Neredesin?

Sorusunu duymazdan geldim. İş için Las Vegas'ta olduğumu biliyordu ve bundan fazlasını bilmesine gerek yoktu. Ona güvenmiyordum ve bu asla değişmeyecekti.

Telefonumu cebime sokup başımı kaldırdığımda Falcone malikânesinin devasa çelik kapısının önünde durduğumuzu gördüm. Düzinelerce jilet keskinliğinde dikene ek olarak iğrenç bir F harfi de kapıyı taçlandırıyor.

"Kızgın bakışlarına bakılırsa, o Cressida'ydı. Bu toplantı önemli. Uyuşturucu rotalarımızın kontrolünü yeniden ele geçirdiğimizden emin olmalıyız. Famiglia'daki mevcut havayla, daha az para kazanma riskini göze alamayız. Hatta

Gelenekçilerin cepleri doluydu seslerini çıkarma olasılıkları daha düşüktür. Olay çıkarmayın."

"Kanımı kaynatıyor ve iyi anlamda değil."

"Umurumda değil. İşi berbat etme."

Ona tembel bir gülümseme verdim. "Artık asabi bir genç değilim. Bana hatırlatmana gerek yok. Bugün işle ilgili, başka bir şeyle değil."

Babam bana kısa bir süre baktı ve memnun bir şekilde başını salladı, ancak yüzündeki şüphe ifadesini fark ettim. Arada sırada yaşadığımız anlaşmazlıklara rağmen son birkaç yıldır birlikte iyi çalışıyorduk. Belki de babamı daha temkinli ve şiddete başvurma konusunda isteksiz yapan şey yaş meselesiydi. Benim yaşımdayken, bir şey talep ettiği için Antonaci'nin gırtlaklarını parçalardı muhtemelen. Babam kanlı çarşaf geleneğini kaldırdığı için kendini şanslı saymalıydı, yoksa Cressida düğün gecemizin ertesi sabahı çok kötü bir izlenim bırakacaktı. Ne de olsa Gelenekçilerin lideriydi. Kendi kızı düğün gecesinden önce böyle bir şey yapmış olsaydı artık hiçbiri onu ciddiye almazdı.

Babam camının aşağı kaymasını sağlayan düğmeye bastı, böylece zili çalabilecek ve Falcon'ları gelişimizden haberdar edebilecekti. Elbette, geldiğimiz andan itibaren sayısız güvenlik kamerası sayesinde bizden haberdar olmuşlardı.

Kapılar hoparlörlerden tek bir ses çıkmadan içeri doğru açıldı. Uzun araba yolundan yukarı çıktık. "Onların evinde buluşmamız hoşuma gitmiyor. Bu bizi her zaman dezavantajlı duruma sokuyor."

"Remo'dan bir şey istiyoruz ve o da bizi evine davet etti. Onu reddetmek yanlış bir ton yaratırdı." Sonra babamın ifadesi sertleşti ve tehlikeli bir hal aldı. "Sayıca az olduğumuz doğru ama ev Remo'nun korumak istediği insanlarla dolu. Bu da onu dezavantajlı duruma sokuyor, bizi değil."

"O zaman neden bizi evine davet etti?"

"Her zamanki gibi güç oyunları. Eminim ailenin kadınları ve çocukları iyi saklanmış ve korunuyordur."

Son yıllarda barışı korumak daha da zorlaşmıştı. Kısa bir süre önce aramızdaki bağın, Remo'nun kardeşi Adamo'nun New York'ta bizimle bir yıl geçirmesine izin verecek kadar güçlü olduğunu düşünmek...

Babam kiralık arabayı park etti ve biz de indik. Remo, Nino ve Nevio merdivenlerin başında göründüler.

"Lanet olsun, bana o deli piçin de toplantıya katılmayacağını söyle," diye nefesimin altında bastırdım, ayakkabılarımızın altında çakıl taşları çıtırdarken

eve yaklaştı.

"O geleceğin Capo'su. Sen ve o birbirinize tahammül etmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaksınız."

"Nevio ve ben Capos olduğumuz anda savaş çıkacağını ikimiz de biliyoruz. Başka türlü davranmaya gerek yok."

Birkaç beyaz basamaktan çıkarken babam bana uyarıcı bir bakış gönderdi. Babam Remo'nun elini sıktı ama aralarında bir sevgi bağı da yoktu. Remo'nun ve Nino'nun ellerini sıktıktan sonra Nevio Falcone'yle, Las Vegas'ın Çılgın Adamları adına yeni bir şan kazandıran o küçük pislikle yüz yüze geldim. En son birkaç yıl önce gördüğüm o küçük pislik değildi. Şimdi neredeyse on dokuz yaşındaydı ve neredeyse göz hizasındaydık, oysa ben geçmişte ondan hep birkaç santim daha uzun boyluydum.

Gülümsemesi genişledi, beyaz dişleri ortaya çıktı, karanlık gözleri memnuniyetle karşılık verdiğim bir sözle parlıyordu. *Sen ölü bir adamsın.*

Bazı insanlar ilk görüşte aşka inanır. Saçmalık.

İlk görüşte nefret mi? Kesinlikle öyle bir şey. Nevio ve ben birbirimizi ilk gördüğümüzde ateşli bir tutkuyla birbirimizden nefret etmiştik. Nedenini bilmiyordum, sadece nefretimizin anlık olduğunu ve babalarımızın verdiği tüm sözlerden ve sözleşmelerden daha uzun süreceğini biliyordum. Bir gün onun sırttan kafasını kesecek ve herkesin görmesi için iğrenç Falcone çitinin tepesine şışleyecektim, bu Outfit'in Altın çocuğu ile barışmak zorunda kalacağım anlamına gelse bile.

El sıkışmadık, birbirimizin gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapmadık. O çılgın piç kurusuna kendi ilacından tattırmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Nevio," dedi Remo kısık bir sesle ve babam omzuma çok belirgin bir şekilde dokundu, parmakları uyarıcı bir şekilde içeri girdi.

Nevio'ya gülümsedim. Babasına baktı, sonra bana sırtını döndü ve içeri girdi. Birini sırtından bıçaklamak şerefsizlikti ve bunu yapmayı hiç düşünmemiştim, ama şu anda bunu düşünmekten vazgeçtim. Dünya onun deli saçmaları olmadan daha iyi bir yer olurdu.

Sanırım Remo Falcone'nin çocuğu ve Benedetto Falcone'nin torunu olmak akıl sağlığına tutunmayı imkânsız hale getiriyordu. Nevio'nun kardeşleriyle henüz tanışmamıştım ama onlar da ondan daha akli başında olamazlardı.

Babam ve ben Falcon'ları uzun bir koridor boyunca takip ettik, büyük bir ortak alana benzeyen bir yerden geçtik ve sonunda büyük bir ofise vardık. Panjurlar çekiliydi. Etrafa kısaca göz attım. Masada öyle çok fazla

çok sık kullanılmış. Herhangi bir kullanım izi yoktu ama kanepelerde ve boks çuvalında vardı. Yorumumu yuttum.

Nino masanın kenarına t nerken, "Bölgemizden geçen uyuşturucu rotalarını tartışmak istiyorsunuz," dedi. Onun kestirip atma tarzını tercih ederdim. Hepimizin küçümsediği sahte hoşluklardan bizi kurtarıyordu.

"Gerçekten de  yle. Ancak Teksas şu anda sizin b lgeniz sayılamaz," dedi babam.

Remo'nun dudakları sert bir gülümsemeye dönüştü. "Başkasının olduğundan daha çok benim."

"Bunu Meksika karteline ve saçlı sollu uyuşturucu nakliyatına saldıran tüm haydut MC çetelerine anlatın."

Nino, "Haydut MC'ler Camorra'daki değil, Famiglia'daki talihsiz gelişmelerin sonucudur," dedi.

Dişlerimi sıktım. Tamamen haksız değildi, Marcella'nın onu kaçıran motorcuya aşık olması işleri gereksiz yere karıştırmıştı ama...

Nevio kollarını kavuşturmuş duvara yaslanırken sırtıttı. "Kadınlara yanlış adam için bacaklarını a tığında ve aile de yapılması gerektiği gibi söz konusu pisliğin bağırsaklarını deşmediğinde böyle olur."

Bir adım  ne çıktım, elim bı ağıma doğru seğirirken aynı anda babam, "Dikkatli ol," diye hırladı.

"Nevio," diye uyardı Remo, sırtımdan aşağı bir ürperti bile gönderen bir sesle.

Nino, kardeşi ve yeğeniyle aramıza girdi. "Geçmişteki kararları tartışmak için burada değiliz. Bu gelecek için çözümler bulmakla ilgili."

"Gelecekten bahsetmişken, sevgili nişanlın nasıl?" Nevio kayıtsızca sordu. Gözlerinde alaycı bir ifade vardı. "Tüm zamanların en büyük aşık hik yesine tanıklık etmek üzere yüzyılın düğününe katılmak için sabırsızlanıyorum."

Zalimce gülümsedim. "Aile geleneği olduğu ve bir kadının senin deli kıçına tahammül etmesinin tek yolu olduğu üzere ne zaman zavallı bir kadını kendi karın olarak ka ıracaksın?"

Nevio bana doğru hamle yaptı ama ben hamleyi önceden tahmin etmiştim. Yine de saldırısının şiddetiyle ayağımın kaymasını engelleyemedi. şahinlerin hiçbiri Remo'nun Serafina'yı düğün gününde kaçırdığı gerçeğinin hatırlatılmasından hoşlanmazdı.

Duvara  arptık ve dilimi dişlerimle delerken ağzıma kan doldu. Bıçağımı kılıfımdan çıkardım, tanıdık bir bıçak gördüm.

Nevio'nun elindeki parıltı. Boğazıma dolanan bir kol beni geri çekerken, Remo'nun oğlunun boğazına dolanan kolu da onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Bir kez daha duvara fırlatıldım ve babam ön kolunu boğazıma bastırdı, sert bir şekilde nefes alıyordu, gözleri zorlukla dizginlenen bir öfkeyle yanıyordu.

Remo, Nevio'yu dizlerinin üzerine çökertmiş, orada tutarken bir yandan da kulağına bir şeyler mırıldanıyordu. Nevio bakışlarını benimkilerden ayırdı ve deli bir sırıtişla bıçağını bırakmadan önce sarsakça başını salladı. Eğer doğru makyajı yaparsa, bütün Batman filmlerindeki Joker olabilirdi.

"Amo," diye homurdandı babam ve ben de bıçağımı düşürdüm. Gözlerimi kendi gözleriyle yakaladı ve beni sadece ona odaklanmaya zorladı. "Geri çekil, anlaşıldı mı?"

İsteksizce başımı salladım. Babam boğazımı yavaşça bıraktı, hâlâ sanki tekrar kaybedeceğimi düşünüyormuş gibi bana bakıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bundan çok da uzak değildim. Beni durduran tek şey Nevio'nun bana sırtını dönmüş olmasıydı. Yüzünü görseydim, kendimi kaybederdim.

Babam, en az oğlu kadar canı görünen Remo'ya döndü. Tüm bu gösteriden etkilenmemiş görünen tek kişi Nino'ydu. Ama onun soğukkanlı tavrının beni yanıltmasına izin vermedim. Doğru teşvik verildiğinde ölümcül bir rakipti.

Babam boğazını temizledi. "Oğlumun karın hakkında söyledikleri uygunsuzdu."

"Oğlunuz sözlerinden pişman olmuş gibi görünmüyor. Bir Capo'ya kendi bölgesinde hakaret etmek barışı korumak için garip bir yol."

"Ben size hakaret etmedim, sadece oğlunuza ettim ve o henüz Capo değil."

"Öyle olsaydım ölmüş olurdun," dedi Nevio sessizce, kara gözlerini bir kez daha bana dikerek.

Remo oğluna işaret etti ve o da kanepeye doğru ilerleyip yere çöktü, savaş botlarıyla kaplı ayağını dizinin üzerine koyduktan sonra bıçağının ucuyla profili temizlemeye başladı.

Babam bana öyle bir baktı ki, buradan hemen gitmemi istediğini açıkça belli etti. Elimden geldiğince kibar bir şekilde, "Tuvalete gitmem gerekiyor," dedim.

Remo'nun gözleri kısıldı. "Yolunu kaybetme."

Bu tatlı dilli saçmalığa sinirlenerek dışarı çıktım. Uyuşturucu rotalarımızı garanti edemeyeceklerse Camorra ile ateşkesi sürdürmemiz için hiçbir neden yoktu. Nevio daha fazla görev üstlendiğine göre artık onlar bir

yüktü.

Derin bir nefes aldım. Kendimi tutmam gerekiyordu. Babam barış istiyordu ve Camorra bölgesinde olduğumuz sürece sakinleşmem gerekiyordu. Gerçekten işemem gerekmediği için koridorda yürüdüm, sonra ortak alana girdim ve merakla etrafa bakındım. Her yer terk edilmişti. Babamın söylediği gibi, Remo savunmasız Falcon'ları güvenli bir yere götürmüştü.

Başımı sallayarak ofladım. Güven ve huzur, ne saçmalık ama. Gözlerim geniş arka bahçeye bakan Fransız kapılarına takıldı. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve Nevada standartlarına göre muhtemelen sağanak yağmura eşit olan çiseliyordu. Şehrin çorak manzarasından ve umutsuz hevesinden nefret ediyordum. Temiz havayı derin derin içime çekerek dışarı çıktım. Belki bu sakinleşmeme yardımcı olurdu.

Uzaktan gelen bir ses kulaklarıma ulaştı. Ne olduğunu çıkaramadım ve yumuşak bir yamaçtan aşağıya, küçük bir eve doğru, pürüzsüz beyaz mermer taş levhalardan oluşan bir yolu takip ettim. Bir havuz evine benziyordu ama içimden bir ses bunun o amaçla yapılmadığını söylüyordu. Hafif çiseleyen yağmur beyaz gömleğimi ıslatarak göğsüme yapışmasına neden oldu ve deri ayakkabılarım kısa süre içinde kirle beneklendi ama klasik müziğin içeri süzülmesine izin verecek kadar küçük bir aralıkla açık olan cam bir kapıya ulaşana kadar sesi takip ettim.

Sisli camın arkasında bir figür hareket etti. Merakla ellerimi boşluktan içeri sokup kapıyı kaydırarak açtım ve donup kaldım.

Açık pembe bir tütü giymiş bir kız müzik eşliğinde dans ediyordu. Ağırbaşlı ve kendi dünyasında gibi görünüyordu. Siyah saçları tepesinde toplanmıştı ama birkaç bukle yüzünü çerçevesiyordu. Canlanmış bir oyuncak bebeğe benziyordu. Kalp şeklinde dudaklar, porselen gibi pürüzsüz bir cilt ve peri gibi yüz hatları.

Kızda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum.

Müziğin içinde o kadar kaybolmuştu ki, benden habersiz gibiydi. Gözleri kapalıydı. Baleden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama bu kızı izlerken kendimi ondan ayırmayı hayal bile edemiyordum. Zihnim bomboş kaldı, kalp atışlarım yavaşladı ve yavaşça odaya doğru ilerleyip ona doğru çekilirken tüm şiddetli düşünceler içimden çekilip gitti.

Bir yerlerden gelen bir havlama sesi beni hayallerimden kopardı. Kızın gözleri birden açıldı ve bana dönerken duruşu bozuldu. Acı çikolata kadar koyu gözler. Bu gözler bana Famiglia ve Camorra arasındaki barış sona erdiğinde öldürülecekler listemin en başında olan kişiyi hatırlattı. Lanet olası Nevio Falcone.

Ve bu da ikizi Greta Falcone'dan başkası değildi.

Dehşet yüzünü buruşturdu. "Hayır!"

Kollarımı kaldırarak gerildim. Bana bir şey açıklama fırsatı vermedi. Onun yerine yanımdan hızla geçip gitti, sadece arkasında vanilya kokusu bırakarak evden kaçtı. Arkamı döndüm ve onun minyon yapısıyla mümkün olduğunu düşünmediğim bir hızla konağa doğru giden yokuşu koşarak çıkışını izledim.

"Siktir!" Az önce Greta Falcone'u çığlık atarak kaçmasına neden olacak kadar korkutmuş muydum?

Remo Falcone bana açıklama şansı vermedi. Kafama bir kurşun sıkacaktı. Tabii önce babam beni öldürmezse.

Chapter *Five*

Anno

Greta'nın peşinden koştum. Çok daha uzun bacaklarımla, kısa süre sonra onu merdivenlerden bodruma inerken tekrar gördüm.

Düşünmeyi bile bırakmadan peşinden gittim. Muhtemelen beni şeytani ikizinin bana gönlünce işkence edebileceği bir zindana götürüyordu.

"Dur!" Bağırdım.

Dönmedi. Onun yerine bir köşeyi döndü, bir köşeyi daha döndü ve sonra bir odaya girip kayboldu. Peşinden koştum ama o çoktan dışarı çıkmıştı. Daha fazla duramadım ve bana doğru hızla geldi, sert göğsümden bir top gibi sekti. Ellerim dışarı fırladı ve düşüşünü durdurmak için kollarını kavradı. Parmaklarım ince üst kollarının etrafında tamamen kapandı. Vücudu bir yay kirişi gibi gerildi, gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı ve şiddetle geri çekildi. Onu bıraktım ve geriye doğru tökezleyip yere düştü.

Kulakları tırmalayan bir alarm sesi duydum ve etrafımda döndüm. Ayakkabımın burnu bir tahta takoza çarptı ama ben uğultuyu nasıl durduracağımı düşünmekle meşguldüm.

"Hayır!" Greta bağırarak ağır çelik kapıyı işaret etti ve kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Yanındaki tuş takımını bir kez kırmızı yandı, sonra kapandı ve birkaç dakika sonra sirenler sustu.

"Bu da ne böyle?" Hırladım. Başından beri Falcone'un planı bu muydu? Beni bodrumundaki bir hücreye hapsetmek? Bu bir tuzak mıydı?

Sonra bir şeyi, daha doğrusu birini hatırladım.

Çelik kapıya arkamı döndüm ve bakışlarımı yere sinmiş kıza çevirdim.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüze yerleştirilmiş ve siyah saçlarla çerçevelenmiş kocaman koyu kahverengi gözler bana bakıyordu. Kız ufak tefekti ama o kadar güçlü bir aurası vardı ki fiziksel varlığını büyütüyordu.

Gözleri beni içine çekerken kaşları birbirine çarptı ve geriye doğru koşarak aramızdaki mesafeyi açtı, yüzünde keskin bir gerginlik belirdi. Beni kesinlikle tanıyordu.

Kalp şeklindeki yüzüne bakmaktan kendimi alamadım.

Eğer Falcone'nin planı buysa, cidden geri tepmişti. Kızıyla yalnız olduğumu öğrenirse nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyordum.

"Kapının kilidini açabilir misin?" diye sordum. Sesim koşmaktan, adrenalinden ve önceki kavgamdan dolayı sertti ve Greta'nın elleri titremeye başladı. Benden korkuyor muydu? Las Vegas'ın çılgın adamları tarafından yetiştirildiği düşünülürse bu çok saçma görünüyordu. Acımasız adamlar onun sürekli yoldaşlarıydı.

Ama onların aksine, beni ünüm dışında tanımıyordu, muhtemelen bu yüzden ağabeyi benden bu kadar nefret ediyordu. Zaman zaman vahşet konusunda onun şovunu çalardım.

"Benden korkmana gerek yok," dedim sessizce, sesimi yumuşatarak, hiç kimse için yapmadığım bir şeydi bu ve onun için neden yaptığımdan emin değildim ama benden korkmasını istemiyordum.

Başını eğdi, sessizce beni süzdü. Gerginlik bedenini terk etmemişti. "Kim olduğunu biliyorum," dedi basitçe. Kulağına dokundu, gözleri önce tuş takımına sonra tekrar bana kaydı.

"Ve senin kim olduğunu biliyorum Greta, yani varsayılan olarak güvendesin. Bir kadını asla incitmeyeceğimden bahsetmiyorum bile. Endişelenmene gerek yok."

"Senden korkmuyorum," dedi, ki şu ana kadar yakınlığıma verdiği tepkiyi göz önünde bulundurduğumda bu konuda ciddi şüphelerim vardı, ama yalan söylemesine izin verdim. "Yüzünde ve gömleğinde kan var."

Ağızıma uzandım ve parmaklarım kıpkırmızı oldu. Dilim. G mleğime baktığımda, beyaz kumaşın üzerinde, kumaşın ıslak olması nedeniyle yayılmış birkaç damla kan gördüm.

 ığlık atarak kaçmasına şaşmamalı. Muhtemelen onu öldürmeye ya da daha kötüsünü yapmaya geldiğimi düşünmüştü. Nevio'nun ona benim hakkımda ne tür korku hik yeleri anlattığını ancak hayal edebilirdim.

"Siktir." Gözlerim Greta'nın hâlâ beni izlediğini görmek için yukarı kaydı. " z r dilerim.

Senin önünde k fretmemeliyim." Bunu gerçekten söylemiş miydim?

"Her gün daha kötüsünü duyuyorum," dedi, vücudu hafifçe gevşedi.

"Eminim."

Ayağa kalkarken dudaklarımı işaret etti. "Nevio muydu o?"

"Hayır." Bunu neden söylediğimden emin değildim ama nedense onun ve benim birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi bilmesini istemiyordum. Bizi birlikte gördüğünde bunu saklamak mümkün olmayacaktı, zaten neden zahmet ettiğimi de bilmiyordum.

Bale ayakkabılarından birinin ipek kurdelesini  z lm ş ve diğer bacağına dolanarak dengesini kaybetmesine neden olmuştu.  ne doğru tökezleyen Greta'yı sabitlemek için elimi uzattım. Gözleri irileşmiş, kolundaki parmaklarıma onu boğacakmış gibi bakıyordu. Dengesini sağladığı anda onu bıraktım. Bir yanlış anlama yüzünden Camorra ile savaşa neden olursam babam çok kızardı. Eminim Remo ve Nevio, Greta'nın koluna dokunmamı yanlış anlamaya bayılırlardı.

"Ciddiydim, korkmana gerek yok."

Utanç içinde gülümsedi. "Ve sana söyledim, senden korkmuyorum. İyi tanımadığım insanların yanında, özellikle de beni endişelendiren ortamlarda gergin oluyorum."

Sosyal fobisi hakkındaki söylentileri hatırladım. Bunu hiç düşünmemiştim. Greta Falcone'u hiç bu kadar düşünmemiştim. Başını salladım. "Sorunumuzun tek bir  z m  var, bizi içeride kilitli tutan şifreyi girmelisin."

Başını salladı, sonra kurdeleyi ince ayak bileği ve baldırının etrafına bir kez daha sarmak için öne eğildi, hareketiyle ve k cının havaya kalkmasıyla beni tamamen şaşırttı. "Yapamam. Birisi evin bir yerinde yanlış bir kod girerek alarmı çalıştırdı ve böylece evdeki tüm elektronik kapıları kilitledi." Bana sunduğu manzaradan tamamen habersiz görünüyordu. Kalın kalın yutkundum

Gözlerimi tekrar tuş takımına çevirdim ve tuşlara basmakla meşgul oldum ama tuşlar karanlıkta kaldı.

"Burada daha ne kadar mahsur kalacağız?"

Çevresel görüş alanımda ama benden bir kol mesafesinden daha uzakta belirdi. "Ailem köşklerdeki ve bodrumlardaki tüm kilitli odaları sistematik olarak kontrol edecek." Sessizleşti, alt dudağını kemiriyordu. "Size daha fazlasını anlatamam."

Seni yapabilirim. Bu önemli bir güvenlik bilgisiydi. Sadece başımı salladım.

Gözlerim bir kez daha onu boydan boya gezdi, duramadım. Göğsüme zar zor ulaşıyordu ve bodrumdaki soğuğun vücudu üzerinde çok belirgin bir etkisi vardı, en azından cildindeki tüyler diken dikendi. Meme uçları mayosunun altında sert çakıl taşlarına dönüşmüştü.

Bakışlarımı ayırarak kuru ve sert hissettiğim boğazımı temizledim. "Biri bizi dışarı çıkarana kadar bu kapalı alanda iyi olacak mısınız?"

Bana minnettar bir gülümseme verdi. "Başka bir seçeneğim olduğundan şüpheliyim, bu yüzden evet, iyi olacağım."

Nedense dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ama hemen kestim. Neyim vardı benim böyle?

"Kısa sürede çıkacağımıza eminim."

Greta merakla bana baktı. Bakışlarına karşılık verdim ve gözlerini kaçırmadı. Beni tepeden tırnağa taradı. Başka bir kız olsaydı, beni süzdüğünü söylerdim, ama onunlayken gerçekten emin değildim.

"Çok uzun boylu ve kaslısın, alışılmadık bir şekilde."

Kaşlarım havaya kalktı ve neredeyse gülecektim. Toplum içinde gülmezdim, hele de her an düşmanım olabilecek insanların yanında hiç gülmezdim. "Teşekkürler mi?" Dedim ve sonra gözlerimi kısıtım. "Yoksa bana hakaret mi ettin? Gerçekten emin değilim."

Greta küçük, gizemli bir gülümsemeyle başını eğdi. "Bu bir hakaret değildi." "İltifat mı?"

"Bir gerçek."

"Bir gerçek," diye yineledim ve kıkırdayarak başımı salladım.

Başını salladı ve bir köşeye doğru ilerledi. "Belki de rahat etmeliyiz. Bunun biraz zaman alacağını hissediyorum."

Greta yere bağdaş kurarak oturdu, tütüsünü dikkatlice üst baldırlarına yerleştirdi ve bana beklenti dolu bir bakış attı. Ortada duran ve soğuk taş zeminden çok daha rahat görünen yastıklı sedyeyi işaret ettim ama Greta'nın yüzünde donuk bir ifade belirdi

Ben de onun yanına gittim. Ben de yere çöktüm ve bacaklarımı uzattım ama Greta'ya dokunmamaya dikkat ettim.

"Buranın ne için olduğunu biliyorsun, bu yüzden sedyeye oturmak istemiyorsun." New York'ta benzer odalarda bulunmamış olsaydım bile, sedyenin üzerindeki kanlı kayışlardan ve odanın diğer ucundaki küçük metal masanın üzerinde duran pense, iğne ve bıçaklardan buranın bir işkence yeri olduğunu anlardım.

"Evet. Ne olduğunu ve ne olduklarını biliyorum."

Sesinde bir parça koruyuculuk vardı. Yorum yapmadım. Ailesinin çoğunluğu için hissettiklerim onun kulaklarına uygun değildi.

"Kendinizi onlardan çok mu farklı görüyorsunuz?"

Bazı açılardan evet, ama diğer açılardan hiç de değil. Greta ikincisini kastediyordu. "Hayır, işte bu yüzden benden neden korkmadığını merak ediyorum, özellikle de genel olarak insanlarla sorun yaşarken."

"İnsanlardan korkmuyorum, onlar beni sadece endişelendiriyor. Ve senden de korkmuyorum çünkü..." Yüzümü uygun olandan daha uzun süre inceledi ama merakına aldırmadım. "...çünkü içten içe senden korkmama gerek olmadığını biliyorum."

Babası yüzünden demesini bekliyordum. Ne de olsa bizi buraya o davet etmişti ve burası onun bölgesiydi ve muhtemelen gerçeğin bir kısmı da bu olsa da, cevabı beni çok daha fazla memnun etti. Tekrar gülümsedi. Kollarını kendine doladı ve elleriyle kollarının üst kısmını ovuşturdu. Vücut ısım dışında onu ısıtmak için kullanabileceğim bir şey göremiyordum ve bu da çeşitli nedenlerle söz konusu değildi.

"Üşümüşsün," diye mırıldandım. Titriyor ve ayaklarını ısıtmak için babetlerini kıvrıp açıyordu.

"Ben iyiyim. Belki dikkatimi dağıtabilirsin?" Başını yana eğdi ve inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin arasından bana baktı. Bu kadar güzelliğin Nevio Falcone ile nasıl bir ilişkisi olabilirdi?

Kahretsin, onu soğuktan uzaklaştırmanın yolunu biliyordum.

Dizlerimin üzerinde gevşekçe duran kollarıma baktım.

Kafamın içinde her ne oluyorsa durması gerekiyordu.

Bu Greta Falcone'du. Bir gün öldüreceğim adamın ikizi. Muhtemelen hemen sonra öldürmek zorunda kalacağım adamın kızı.

O sınırların dışındaydı. Onu bu şekilde düşünmeyi bırakmak için daha fazla neden bulmaya çalıştım ama yaşı bunlardan biri değildi. O on sekiz yaşındaydı ve ben ondan sadece dört buçuk yaş büyüktüm.

Peki ya Cressida?

"Neden buradasın?" Greta beni düşüncelerimden kopardı.

"Babam senin babanla görüşüyor," dedim. "İş."

Ateşkesimizin ve genel olarak işimizin ayrıntılarını ne kadar bildiğinden emin değildim, bu yüzden uyuşturucu rotalarımızla ilgili sorunlardan bahsetmedim.

"Ama şu anda toplantıda değilsiniz."

Bakışlarına karşılık verdim, yakaladığım bir kahkaha yuvarlandı. Düşük gürültüsü beni şaşırttı. "Ortam biraz gerginleşti, ben de biraz temiz hava almaya karar verdim."

"Nevio dövüşmeyi seviyor."

Bir şey söylemedim çünkü bu onun kulaklarına uygun olmazdı.

"Dansçı olduğumu bilmiyordum," dedim, ayak parmaklarını nasıl düzelttiğini ve ince parmaklarının tütü üzerinde nasıl kaydığını izlerken. Bugüne kadar Greta Falcone hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden sözlerim kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Yüz ifadesi daha da yumuşadı ve bu da güzelliğinin daha da parlamasına neden oldu.

"Bale," dedi sanki bir sevgiliden bahsediyormuş gibi, bağlılık ve hayranlık dolu bir ses tonuyla ve kendimi benden bahsederken de bu tonu kullanmasını dilerken yakaladım.

"Peki ya sen? Dans etmeyi sever misin?" diye sordu kollarını bacaklarına dolayarak ve çenesini dizlerine dayayarak.

"Duruma göre değişir. Gençken dans kulüplerine çok giderdim, şimdi pek gitmiyorum ama sanırım buna dans etmek denmez." Çoğunlukla Maximus'la birlikte dışarı çıkıp kolay kadın arıyordum. Bu kesinlikle Greta'ya bahsedeceğim bir şey değildi.

Kaşlarını çattı, sanki söylediklerim pek anlamlı değilmiş gibi baktı. "Neden böyle bir şey söyleyeyim ki? Benim bale yapıyor olmam diğer dans türlerini daha az takdir ettiğim anlamına gelmez. Eğer kulüplerde dans etmek sizin tutkunuzsa, o zaman bu da benim dans tarzım kadar geçerli."

Tutkum mu? Sanki beni görünenin ötesinde görmeye çalışıyormuş gibi bakan o karanlık gözlere baktığımda, gerçekten tutkulu olabileceğim bir şey olduğunu anladım.

"Hiç baleye gitmedim," diye itiraf ettim.

Greta üzgün görünüyordu. "Gitmelisin. Çok güzel bir yer."

"Hayal edebiliyorum," dedim kabaca, Greta'nın sahnede nasıl dans ettiğini hayal ederek. Ama bir yandan da onun benden başkası için dans etmesi fikrinden nefret ediyordum. Benim neyim vardı böyle? Ben nişanlıydım. Nişanlıydım.

Greta'nın benim için dans etmesini istiyordum. Ona sahip olamazdım. Cressida muhtemelen onu aldatmamı görmezden gelirdi. Müstakbel bir Capo'nun karısı olmaktan memnundu. Ama Greta bir ilişkiyi hak eden bir kız değildi. Birinin bir numarası, tek ve biricik kraliçesi olmayı hak eden bir kadındı.

Tekrar titredi ve daha yakından bakıldığında dudaklarının mavimsi bir renk aldığı görüldü.

"Donuyorsun, Greta. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız." Seçeneklerimi tartarak daha dik oturdum. "Ayaklarını kucağıma koyarken rahat hissediyor musun? Sana hiçbir şekilde uygunsuz bir şekilde dokunmayacağıma şerefim üzerine yemin ederim."

Kelimeleri sindiremeden ağzımdan çıktılar. Tıpkı baltamı kafasına indirdiğim motorcunun camdan gözü gibi dökülüler.

Kucağıma düşünerek ayaklarını tekrar oynattı. Greta Falcone'un şu anda sikimin olduğu yere baktığını düşününce... "Sanırım," dedi yavaşça. Başını kaldırıp gözlerime baktı. Ne görmeye çalıştığından emin değildim. Çoğu saf karanlık, öfke ve şiddetti ama buna katlanabilecek biri varsa o da bir Falcone'dur diye düşündüm. Vücudunu bana doğru kaydırды ve ince ayak bileklerini kaslı kalçalarımdayadı. Topukları gevşek bir şekilde kucağımda duruyordu. Bir an için onlara baktım. Bu an o kadar gerçeküstü geliyordu ki, kısa bir süre için Nevio'nun bıçağını gerçekten vücuduma saplayıp saplamadığını ve yaşamla ölüm arasında garip bir arafta kalıp kalmadığımı merak ettim.

"Şimdi vücudunun geri kalanını ne yapacağız?" Düşündüm. Kucağıma oturmasını ve onu kucaklamama izin vermesini önermek doğal olarak bariz bir seçimdi ama akıl sağlığım henüz beni tam olarak terk etmemişti.

"Bana gömleğini verebilirsin," dedi sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Kaşlarımdan biri kalktı. "Altıma bir şey giymiyorum."

"Oh," diye fısıldadı başını sallayarak. "O zaman bu senin için kesinlikle çok soğuk olacak."

Las Vegas'ın delileriyle aynı çatı altında yaşarken bu masumiyeti nasıl koruduğunu merak ettim.

Gömleğimi tutup pantolonumdan çıkardım, sonra da düğmelerini açmaya başladım. Greta hareketlerimi büyük bir merakla izledi ve gömleğimi ayırıp altındaki çıplak göğsümü ortaya çıkardığımda bu merak yavaş yavaş büyülenmeye dönüştü. Gözleri göğüs kaslarımla ve karın kaslarımla üzerinde dolaştı ve sadece bakışlarıyla tenimde sıcak bir iz bıraktı. Kan, yavaşça süzülerek bir bölgeye indi.

Bu kızla yalnızken hiç işim olmazdı. Gömleğimi silkip çıkardım, sonra öne doğru eğildim ve dikkatlice Greta'nın omuzlarına attım. Ona çok büyük geliyordu, kalçalarını da örtüyordu. Gömleği kendi etrafında daha sıkı bir şekilde çekti ve gerçekten de bir nefes aldı, sonra küçük, sevimli bir gülümsemeyle bana baktı. "Teşekkür ederim. Gömleğin çok güzel kokuyor."

"Benim gibi kokuyor," dedim sanki beyin h crelerim kafatasımı terk etmiş gibi. Yorum yapmadı, sadece mutlu bir şekilde g mleğime sarıldı.

Gözlerimi alamıyordum. Greta'nın üzerinin benim birkaç dakika önce giydiğim ve yakında benim gibi kokacak olan bir şeyle kaplı olduğunun farkına varmak... lanet olsun, bu beni kendimden geçirdi.

Yanağını dizlerine dayadı ve gözlerinin bir kez daha vücudumda gezinmesine izin verdi, kalbimin  zerindeki Famiglia d vmesinde oyalandı.

"Bu senin tek d vmen mi?" " yle ve hep öyle kalacak."

Bakışları kaburgalarımıdaki ince kesiklere doğru kaydı. Onlara dokundum, neden tam olarak bunların dikkatini çektiğini merak ediyordum. Kollarımda, karnımda ve sırtımda daha fazla yara izi vardı.

"Güzel görünüyorlar."

Bu şimdiye kadar birinin yaralarım hakkında söylediği en tuhaf şeydi ve içimden kısık bir kıkırdama yükseldi. "Bu Maximus'un özel yeteneği, güzel yara izleri yaratmak."

Sanki bir şeyi anlamaya  alı ıyormu  gibi gözlerini biraz kısımtı. "O senin arkada ındı."

"O benim arkadaşım," diye düzelttim. "Hâlâ arkadaşın mı?"

" yle, onda da benimkine benzer yaralar var ama o kadar güzel değil tabii ki" diye  aka yaptım.

Güldü ve midemin derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı ve hücredeki soğuğa rağmen kendimi sıcak hissettim. "Neden birbirinize zarar verdiniz?"

"Bizi daha güçlü kılmak için birbirimize işkence ettik. Babasının emrinde  nfazcı olacak."

"Oh. O benim kuzenim."

Maximus'un Falcon'larla akraba olduğunu, babasının Remo'nun üvey kardeşi olduğunu hep unutmu tum. Şimdi bile aklım almıyordu. Babam Growl ya da Maximus'tan tek bir kelimeyle bile bahsetmememi sağlamıştı. Ancak Greta'nın umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Seni daha güçlü yaptı mı?" diye sordu, sesi dürüstçe meraklıydı.

"Öyle oldu. Ama bunu yaptığımızdan beri, o ve ben birçok düşmana karşı savaştık ve bir arkadaşın bıçağından çok daha fazla acıya göğüs gerdik."

Gözleri kapıya kaydı ve dudağını ısırdı. Ayak parmaklarını oynattı ama bunu fark ettiğinden şüpheliydim. Onları ellerimin arasına aldım ve hâlâ ne kadar buzlu olduklarını hissettim. Başını bana doğru çevirdi, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı.

Ellerimi kaldırdım. İzin almadan ona dokunmamalıyım. "Hayır, iyi hissettirdi."

Küçük ayaklarını avuçlarımla ısıtmayı umarak tekrar kavradığımda göğsüm kabardı. "Beni gördüğünde çılgılık atarak kaçtıktan sonra yakınlığımla düşündüğümünden daha iyi başa çıkıyorsun."

Başını eğdi. Yüz ifadesi zor bir denklemi çözmeye çalışıyormuş gibi gergindi, sonra çenesini tekrar dizine koydu ve gömleğimden derin bir nefes daha çekti.

Hay sikeyim.

"Seninle ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama..." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı ve cümlesini bitirmedi. Sonra yüz ifadesi neşeye aydınlandı. "Ve ben senden kaçmadım. Bale stüdyomun kapısını açtığına Momo'nun kaçmasına izin verdin. Onu yakalamaya çalıştım. Bu yüzden bu kadar hızlı koştum."

Ona boş boş baktım. Momo da neyin nesiydi? Yüzümdeki soruyu görmüş olmalı ki devam etti.

"Köpeğim. O her şeyden korkar ve siz küçük bir köpek için çok korkunç bir manzarasınız." Durakladı, "Muhtemelen çoğu insan için de."

Tekrar gülmeye başlamak üzereyken başımı salladım. "Umarım iyidir."

"Eminim ailenizden birine koşmuştur." "Neredeyse hepsinden korkuyor."

Zeki köpek.

"Belki Kiara'ya gitmiştir ama Kiara kendi kanadındaki kütüphanede, bu yüzden ona ulaşabileceğinden şüpheliyim."

"Binadan kaçamaz, değil mi?"

"Hayır, ama kaçmaya çalışırken kendine zarar verebilir." İç çekti. "Bear stüdyoda yanımda olmadığı için şanslısın. Sana saldırabilirdi. O bir Cane Corso."

Bunun bir köpek cinsi olduğunu düşünmüştüm ama Maximus'la arkadaşlığıma rağmen hiç duymamıştım. Ailesinin istismara uğramış hayvanlar için bir köpek barınağı vardı.

Rottweiler, Pitbulls, Bulldogs...

"Eğer bir Rottweiler boyundaysa, onunla başa çıkabilirdim."

"Onu öldürerek mi?" Sesindeki hüzünlü nota başımı sallamama neden oldu. "Sadece son çare olarak. Böyle canavarlarla boğuşma tecrübem var. Ben olsam

onu yere atmaya ve orada tutmaya çalıştı. Eğer o 120 kiloysa. Ben ondan 100 kilo fazlayım."

"Tamamen kaslı."

"Ben de öyle."

Bakışlarını kaslarımın üzerinde gezdirdi ve yanaklarını narin bir kızarıklık kapladı. "Evet."

"Söz mü verdin?" Sözcük içimden yarı otomatik silahımdan çıkan mermiden daha hızlı fırladı.

Greta'nın kaşları soruyu tam olarak anlayamamış gibi eğildi. Ben de anlayamadım. "Hayır," dedi sanki cevap belliymiş gibi. Belki de öyleydi. Çılgın ikizi ve diğer çılgın Falcone çetesi düşünüldüğünde, Greta'nın elini istemek için Nevada büyüklüğünde taşaklara ihtiyacınız vardı.

"Benimle bu şekilde ilgilenen biriyle hiç tanışmamıştım." Tekrar yüzüme bakmadan önce bir an düşünceli görünüyordu. "Peki ya sen? Söz verdin mi?"

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. Neden yalan söylüyordum ki? Nişanlandığıma dair haberler Vegas'ta da yayılmıştı ve yanılmıyorsa tüm Falcone klanı düğüne davetliydi. Öte yandan, kendi dünyasında yaşayan bir kıza benziyordu. Son yıllarda hiçbir şenliğe katılmamıştı. Onu bugünden önce görüp görmediğimden bile emin değildim.

Belki de ben ve Cressida'yı gerçekten bilmiyordu. Keşfedecek sabrım olmadığı için bu şekilde kalmasını diledim.

Bu hücrede ne kadar süredir kilitli olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Aynı anda hem bir göz kırpma hem de sonsuzluk gibi geliyordu ve hiç bitmesini istemediğimi biliyordum. Greta'yla konuşmak doğru geliyordu.

Gözleri yüzüme yerleşti. "Birini öpmeyi hiç düşünmemiştim. Ama sanırım seninle bir gün ilk öpücüğümü vermeyi hayal edebilirim."

Vücudum gerildi, kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Gözlerimi ona diktim. Flört etmiyordu, vücut dili beni onu öpmeye davet etmiyordu ama sözleri vücudumda tutmakta zorlandığım bir çığ yaratmıştı.

Ne oluyor be?

Bir klik sesi duyuldu ve tuş takımı önce kırmızı sonra yeşil renkte parladı. Kapı açıldı ve Nino'nun ardından bal sarısı saçları ve delici mavi gözleri olan uzun boylu bir çocuk geldi, üzerinde lanet Camorra'yı ortaya çıkaran siyah kaslı bir tişört vardı

dövmesi ve birkaç başka dövmesi olan bir adam geldi. Sanki bir koreografi çalışmışlar gibi kaşlarından biri alınlarına tırmandı ve gözlerindeki bakış buzlu suya daldırılmış gibiydi.

İşte başlıyoruz.

Chapter

Six

Alessio ve Nino hücreye girdi. Yüzüm minnettar bir gülümsemeyle genişledi. Amo'yla geçirdiğim zamandan gerçekten keyif almıştım ama Momo için duyduğum endişe her geçen an daha da artıyordu. En son kaçtığında, onu bodrumdaki bir rafın arkasında kıvrılmış halde bulmam bir günden fazla sürmüştü.

Alessio belindeki deri kılıftan Şam çeliğinden yapılma üçlü hançerini çıkardı. Amo ayaklarımı yere bıraktı ve boyunun hizasına kadar yükseldi. Gözlerim hiç düşünmeden ona kaydı; uzun, kaslı bacaklarını, ince siyah saçlarını, göbek deliğini, yontulmuş karın kaslarını ve daha sonra güçlü çenesini ve belirgin yüzünü takip etti. Daha önce hiçbir erkekte fark etmediğim bir şekilde güzeldi.

"Bunun için mantıklı bir açıklaman olduğunu varsayıyorum," dedi Nino. Benimle konuşmadığını bildiğim halde ona döndüm. Bana karşı asla bu ses tonunu kullanmazdı.

Yüz ifadesini görünce Amo'nun başının dertte olduğunu anladım. Alessio gözlerini Amo'dan ayırmadan bana doğru yürüdü ve boştaki elini uzattı, diğer elindeki bıçak hâlâ Amo'yu gösteriyordu. Beni kendime çekmesine izin verdim.

ayaklarımı tuttu ve ilk kez beni hemen bırakmadı, bunun yerine beni Amo'dan uzaklaştırdı. Gömlek omuzlarımdan kayarak yere düştü ve ben onun sıcaklığına ve rahatlatıcı kokusuna yas tuttum.

Alessio'nun mavi gözleri benimkileri delip geçti. "Bir şey mi yaptı?" Kaşlarım çatıldı. "Bana gömleğini verdi."

"Yaralı değil misin?" Nino sordu, gözleri hâlâ Amo'daydı ama ikisi de henüz bıçak ya da silah çekmemişti.

Alessio'nun elini çekiştirdim ve sonunda bıraktı. "Üşüyorum."

Alessio önce kollarımı ve boğazımı, sonra da kıyafetlerimi taradı. Ne aradığından emin değildim. "İz ya da yırtık yok."

Amo iç geçirdi ve kollarını geniş göğsünün önünde kavuşturdu, bu da pazularının çok hoş bir şekilde esnemesine neden oldu. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ben bir Vitiello'yum, kadınlara zarar *vermem*. Bahçede biraz temiz hava alırken Greta'ya rastladım ve benden Momo'yu yakalamasına yardım etmemi istedi. Köpek bodruma kaçmıştı ve biz de oraya gittik. Sonra alarm çaldı ve bizi içeri kilitledi, ben de Greta'yı gömleğimle sıcak tutmaya çalıştım. Hikayenin sonu."

Amo'ya bir bakış attım. Gerçeğin tamamını söylememiş olsa da yüzü sert ve kesinlikle ikna ediciydi. Sanırım yalan söylerken yalanı bir parça gerçeğin arkasına saklamak çok önemliydi. O bunu iyi yaptı.

Aileme yalan söylemedim. Asla.

Nino bana doğru gelerek Amo'yu görmemi engelledi ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorladı. Alessio da beni sanki İspanyol Engizisyonu'ndaymışım gibi izliyordu, gördüklerimden sonra okumaya midemin elvermediği tarihin büyüleyici bir parçasıydı bu. Nino parmaklarını bileğime doladı. "Olanlar bu muydu?"

"Evet," dedim, bir ritmi bile kaçırmadan. Suçluluk duygusu göğsümde kabardı ama hiç tereddüt etmedim, sadece Nino'nun yüzüne baktım. Neden yalan söylediğimi açıklayamıyordum, sadece Amo'yu korumak istediğimi ve yalan söylemesinin nedeninin kendisini tehlikede görmesi olduğunu biliyordum. Muhtemelen Nino ve Alessio'yu da korumuş olduğum gerçeğiyle kendimi avutmaya çalıştım. Çünkü Amo'ya saldırmış olsalardı, çok yetenekli dövüşçüler olsalar bile onlar da yaralanabilirdi. Amo'nun kendisi de çok yetenekli görünüyordu.

Nino beni birkaç kalp atışı daha izledikten sonra memnun bir şekilde başını salladı ve bileğimi bıraktı.

"Sana gömleğini giymeni tavsiye ederim," dedi Amo'ya. Amo mırıldanarak başını salladı, sonra öne doğru eğildi ve gömleğini

giymeden önce yerdeydi.

Alessio Amo'ya doğru bir adım attı, bir yandan da elindeki hançeri çeviriyordu. "Seni bu halde bulan Nevio olmadığı için çok şanslısın. Bir açıklama beklemezdi."

Amo gömleğinin düğmelerini sabit parmaklarıyla ilikliyor, soğuk gri gözleri neredeyse sıkılmış bir şekilde kuzenimin üzerinde duruyordu. Alessio, Amo'dan birkaç santim kısaydı, gerçi on yedi yaşında 1.80 boyundaydı. Amo muhtemelen 1.75 boyundaydı ve onun üzerinde yükseliyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"Yukarı çıkıp herkese seni bulduğumuzu haber verelim," dedi Nino. Amo'ya işaret etti. "Devam et."

Amo yanımdan geçip gitti, gözleri kısa bir süre bana takıldı ve ben nedenini bile bilmeden nefesimi tuttum. Hayal aleminden çıktığımda Nino'nun gözlerini üzerimde yakaladım. Ona hızlı bir gülümseme verdim. Amo'yu takip etmeden önce omzuma hafifçe dokundu.

"Hadi, Greta," dedi Alessio ve ben de ona doğru adım attım ve daha yavaş bir tempoda yürüdük.

"Uygunsuz bir şey söyledi mi?"

"Ne gibi?" Merdivenleri çıkarken sordum. Alessio'nun aklında ne olduğunu gerçekten hayal bile edemiyordum.

Alessio benimkinin altındaki basamakta durdu, bu da bizi neredeyse göz hizasına getirdi. "Cinsel bir şey."

Dudaklarımı büzdüm. "Sen, Nevio ve Massimo benim yanımda sürekli seksten bahsediyorsunuz."

"Senin için değil," dedi Alessio, sanki çok açık olması gerekiyormuş ve ben bunu göremeyecek kadar aptalmışım gibi.

"Tabii ki *akrabayız* ama Amo ve ben değiliz."

Alessio başını sallayarak yüzünü yaklaştırdı ve alçak, uyarıcı bir sesle konuştu, "Nevio'ya böyle bir şey söyleme, beni duyuyor musun?"

Ona göz kırptım. "Ya o da senin sorduğun soruyu sorarsa?"

"O zaman daha iyi bir cevap bul. Hiç konuşmadığını ya da pamuk şekerden bahsettiğini söyle. Umurumda değil, ama bana söylediklerini söyleme."

"Nevio'ya yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Greta," dedi Alessio yalvaran bir sesle, omuzlarımı tutarak, bu yüzden ciddi olduğunu biliyordum. "Nevio, Amo'yu öldürmek için bir neden bekliyor. Eğer ona bu cevabı verirsen onu öldüreceğini söylediğimde bana güven, yoksa

Daha da iyisi ona Amo'nun yarı çıplak yanında oturduğunu, sen gömleğine sarılırken ayaklarına masaj yaptığını söyle."

"Gerçekleri yanlış ifade ediyorsunuz."

"Nevio doğru gerçekleri umursamayacaktır. Kendisine uygun olan gerçekleri alacak ve onunla devam edecek. Kendini kontrol edemeyecek, etmek de istemeyecektir."

İçimi çektim ve başımı salladım. Savio Amca tepemizde belirince sohbetimiz kısa kesildi. "Varlığın gerekli bebek surat, bu yüzden gevezeliği bırak."

Alessio geçmeme izin verdi ve ben de Savio'ya doğru yürüdüm. Amcalarımın en küçüğüydü, otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve bana her zaman bebek surat derdi. Oyuncak bebeklerin en iyi ihtimalle cansız, çoğu zaman da ürkütücü görüldüğünü düşününce bunu neden yaptığını hiç anlamamıştım. Ona beni neden ölü bir şeye benzettiğini sorduğumda o kadar gülmüştü ki bayılacağını düşünmüştüm. Bana hala bebek suratlı diyordu ama bunu iyi bir şekilde söylediği için aldırıyordum.

Savio beni ortak alana doğru götürürken bir koluyla etrafımı sardı. "İyi misin?"

"Elbette," dedim.

Başını iki yana salladı. "Deli babanı ikna et."

Ne demek istediğini sorma fırsatım olmadı çünkü ortak salondan gelen yüksek sesler endişemin alevlenmesine neden oldu. İçeri girdiğimizde ortam o kadar gergindi ki kendimi biraz hasta hissettim. Babam ve Amo'ya oldukça benzeyen bir adam karşı karşıyaydı ve sanki her an yumruklaşacaklarmış gibi görünüyorlardı. Amo'nun ifadesi bana onun da katılmaya istekli olduğunu söylüyordu. Sadece Nino soğukkanlılığını koruyor gibiydi. Başka kimseyi görmedim ki bu büyük bir şanstı. Nevio ve Massimo muhtemelen durumu iyileştirmezdi.

Babam beni görür görmez diğer adamdan uzaklaştı. "Nino bana ne söylediğini anlattı."

Ne duymak istediğinden emin olmadığım için bir şey söylemedim. Nino'nun ne dediğini duymamıştım ama onu tanıdığım için muhtemelen sözlerimi aynen tekrarlamıştı.

Babam beni uzun süre süzdükten sonra, "Kiara'yla konuş," dedi. Herkes ne görmeye çalışıyordu?

Ona şaşkın bir bakış attım. "Neden?" Kiara ile konuşmaktan keyif alıyordum. Onun nazik görüşleri benim dünyaya bakış açıma çok yakındı, bu da çok hoştu ama babamın bu isteğinin bir nedeni olduğunu söyleyebilirdim.

"Remo," dedi Nino kararlılıkla. "Herhangi bir belirti göstermiyor. Sakin

ol."

Amo'nun ifadesi öfkeyle çarpıldı ve babasınınki de öyle. Belli ki ben bilmesem de onlar neler olup bittiğini biliyordu. En azından Alessio'nun analiz eden ifadesine bakılırsa olan bitenden habersiz görünen tek kişi ben değildim.

Luca Vitiello olması gereken adam, "Bu iş çok tatsız bir şekilde sonuçlanmadan hemen gidiyoruz," dedi. Kolunu Amo'nun göğsüne doğru uzatmıştı, sanki onu tutmak zorunda kalacağından korkuyormuş gibiydi. Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Nino babamı omzundan tuttu ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Babam bana ilerlememi işaret etti ve ben de hemen yanına gittim. Babam çenemi kavradı, gözleri o kadar yoğundu ki bakışlarına karşılık vermekte zorlandım.

"Ben iyiyim baba, sadece üşüyorum," dedim güven verici bir gülümsemeyle.

Başını salladı. Sonra başımın üzerinden baktı. "Gidebilirsin."

"Senden izin istemiyordum," dedi Luca Vitiello.

Babamın yüz ifadesi sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Göğsüne dokundum ve bakışları beni buldu.

Nino bir adım öne çıktı. "Hepimiz sakinleştikten sonra toplantımıza yarın devam etmeliyiz."

Amo güldü ama bu bodrumda duyduklarımdan çok farklı bir gülüştü. Sert ve alaycıydı. "Yarın da böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Sizin barışa bizden daha çok ihtiyacınız var," diye homurdandı babam.

Endişemin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak bakışlarımı indirdim. Burası çok gürültülüydü ve tüm insanlar, onların hareketleri, kokuları ve sesleri zihnimin dönmesine neden oluyordu. Bodrum katına geri dönmeyi arzuluyordum.

Babetlerimin altındaki mermere, sertliğine, katılığına ve soğuşuna odaklandım. Çok yavaş nefes aldım ve nefesimi daha da yavaş bir hızda verdim.

2. 5. 7. 15. 25. 55. 75.

En sevdiğim sayıları kafamda tekrarladıktan sonra kendimi daha sakin hissettim.

"Mia cara?" Babamın sessiz sesi kafamın içindeki uğultuların arasından süzüldü. Yukarı baktım ve yalnız olduğumuzu fark ettim. Yanağıma dokundu. "Üşümüştün. Sıcak bir banyo yap."

"Momo kayıp."

Babamın ağzı onaylamaz bir ifadeyle gerildi. Momo'dan pek hoşlanmıyordu. Gerçi bunun Momo'dan çok babamın insan olsun hayvan olsun pek çok şeyden hoşlanmamasıyla ilgisi vardı.

"Eğer banyonu bitirene kadar onu bulamazsak, sen de aramaya katılabilirsin ama şimdi ısınmanı istiyorum."

Babam bir şey talep ederse, yerinden kıpırdamayacağını biliyordum. Başımı salladım. "Nevio ve Massimo nerede?"

Genelde kardeşim yanımda olurdu, özellikle de böyle durumlarda. Burada olmaması, babamın ona uzak durmasını emrettiği anlamına geliyordu. Alessio haklıysa, muhtemelen Amo yüzünden.

"Onunla konuşacak zamanım olana kadar annenin Giulio'ya boyun eğdirmesine yardım ediyorum."

"Alarmı tetikledi mi?"

"Başka kim var?" Savio ortak salona dönerken mırıldandı, onu Alessio ve Nino takip ediyordu. Amo ve babasını dışarı çıkardıklarını sanıyordum. Amo'ya veda bile etmediğimi fark ettiğimde içimde bir sızı hissettim. Yarın dönecek miydi?

Bunu dilediğimi hissettim.

Savio sırtıttı. "Nevio geceleri ortalıkta görünmediğine göre, Giulio artık sorun çıkaran kişi olarak onun yerini aldı."

"O sadece altı yaşında. Her zaman sorun çıkaracak değil ya," dedim küçük kardeşime karşı korumacı hissederek.

"Şimdi banyo yap. Biz köpeği arayacağız," dedi babam.

"Hangisi?" Savio sordu. "Eğer o çirkin yarattığı aramak zorunda kalırsam, yeni Balenciaga spor ayakkabılarımı giymem."

"Spor ayakkabılarına değil, boğazına saldıracak," dedi Alessio, ağzının bir köşesi kalkarak.

"Ayı değil, Momo."

Savio, "Canavarları eve getirmesine asla izin vermemeliydiniz," dedi.

Babam bana sitem dolu bir bakış atarak, "Ben yapmadım," dedi.

"Momo benimle stüdyodaydı ve Bear odamda kilitli kaldı." "Evet öyle.

Seni kontrol etmeye çalıştığım da hoş bir sürpriz oldu," dedi Nevio.

odaya girerken. Sol ön kolu kan içindeydi ama bileklerinde deri kelepçeler olduğu için yaralarının boyutunu göremiyordum. Üç uzun adımda önümdeydi. Gözlerimiz kilitlendi.

"Onu sen öldürmedin, değil mi?" Sesim titreyerek fısıldadım.

"O köpek onu parçalamaya çalıştı ve sen kuduz bir canavar için endişeleniyorsun," diye mırıldandı Alessio.

Sözünü duymazdan geldim. Nevio ona bir şey olursa öleceğimi biliyordu ama Nevio Nevio'ydu ve Ayı'nın bile ona karşı şansı olamazdı.

"Onu sadece üzerimden atacak kadar incittim," dedi sessizce. Nevio'nun ne olduğunu biliyordum, öldürmek için fazla teşvike ihtiyacı olmadığını biliyordum. Ona saldırmasına rağmen Ayı'yı öldürmemesi sadece benim sayemdaydı. Bazen Nevio'nun karanlığını tasmaından tutuyormuşum gibi hissediyordum ve eğer bırakırsam... Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Elimi tuttu. "Gel." Beni yanına çekti. "Momo," dedim omzumun üzerinden.

"Onu bulacağız," dedi babam.

Nevio yavaşlamadı, beni üst kata ve odama çekti. Gözlerim yatağın yanında yatan Ayı'ya takıldı. Nevio onun tasmaını yatağın direğine bağlamıştı. Beni fark ettiğinde kuyruğunu sallamaya başladı. Yanına gittim ve sevdiği gibi ağzını okşadım.

"Eğer o şey sana hırlayacak olursa, ne dersen de onu öldürürüm," dedi Nevio, yanımda durarak. Bear sallanmayı bıraktı ve kardeşime baktı ama başka bir tepki vermedi. Nevio her ne yaptıysa, şimdilik Ayı'nın gözünü korkutmuştu.

"O bunu asla yapmaz," dedim şiddetle.

Nevio gözlerimin içine baktı. "Tehlikeli yaratıklara çok fazla güveniyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım ama yüz ifadesi temkinli ve daha karanlık bir hal aldı. "Alessio bana Vitiello ile birlikte bir hücreye kapatıldığınızı söyledi."

Ayağa kalktım ve banyoya doğru ilerledim. Nedense Nevio ile bu konuşmayı yapmak konusunda isteksizdim. Belki de Alessio'nun sözleri kafamda tekrarlandığı içindi.

Kardeşime yalan söylemek istemiyordum ama söylemek zorunda olduğumu biliyordum. "Bir banyo yapayım ve içeri gireyim, sonra konuşabiliriz."

Ben suyu açıp soyunurken Nevio yatak odamda kaldı. Suyun yüzeyini kalın bir köpük tabakası kaplayana kadar bol miktarda köpük banyosu koydum, sonra cildim sıcaktan karıncalanmaya başladığında tıslayarak içine girdim.

"Greta?"

"Ben iyiyim. İçeri gelebilirsin."

Nevio içeri girip kapıyı kapattıktan sonra kapalı tuvalet kapağının üzerine tünedi, vücudu bana doğru eğikti. Ön kollarını kalçalarına yasladı.

Rahatsızlık gibi görünen bir şekilde ağzı kısa bir süre seğirdi. Kanlı koluna baktım.

"Bunu tedavi ettirmelisin."

"Bana söylediği, yaptığı her şeyi anlat. Hiçbir şeyi atlama."

"O hiçbir şey yapmadı, Nevio."

"Bırakın ben karar vereyim," dedi sert bir tonla. "Alınma ama bir şey yapıp yapmadığını bilemezsin."

Gözlerimi kısmıştım. "Ben aptal bir çocuk değilim."

"Hayır, değilsiniz ama nezaketiniz ve masumiyetiniz sizi Amo Vitiello gibi biriyle başa çıkmak için tamamen yetersiz kılıyor."

Kardeşim beni nadiren kızdırdı. Sert mizacına ve kaba konuşmasına rağmen ona hiç kızmazdım. Ama şimdi sinirlendiğimi hissedebiliyordum.

"Peki o tam olarak ne?"

Nevio gözlerimi gözlerime kilitledi. "Birden fazla açıdan bir avcı."

Ne demek istediğini anlamaya çalıştım ama görünüşe göre bu Nevio'yu sözlerinin doğruluğuna ikna etmek için yeterliydi. "Gördün mü, ne demek istediğimi bile bilmiyorsun."

Sonunda anlaşıldı. "Yani kadınları mı takip ediyor?"

Nevio karanlık bir kahkaha attı.

Bunun ne önemi olduğunu anlayamadım.

"Senin de var." "Evlenmeye mecbur değilim."

Midem sıkıştı. "Evlenmek mi?"

"Bu yaz."

Yüzümün ne kadar şaşkın olduğumu ele vermemesini umuyordum. Amo neden yalan söylemişti? Sözlü olmadığını söylemişti ama bu kadar erken evlendiğine göre nişanlı olmalıydı. Bu fikrin beni neden üzdüğünden emin değildim. Amo'nun ilişki durumu beni ilgilendirmemeliydi.

Nevio'nun beni izlediğini fark edince, "O zaman endişelenmen için daha az nedenin var. Eğer aşıkça, bana hiç yaklaşmayacaktır."

"Aşk," diye alay etti Nevio. Başını salladı ve sanki kesmeyi düşünüyormuş gibi yaralı koluna baktı. Deri kelepçeyi gereğinden fazla güç kullanarak gevşetmeye başladı. "Onu sevmiyor. Bu görücü usulü bir evlilik."

Hâlâ Amo'nun yalanını düşünüyordum, muhtemelen bu yüzden Nevio'nun bir sonraki sorusunda yalan söylemeyi unuttum.

"Yani mesafesini korudu mu?"

"Donmayayım diye bana gömleğini verdi."

Nevio ayağa fırladı ve deri kelepçeyi ısırık yarasına yapıştığı yerden söktü. Bir parça deri de koptu ama Nevio umursamıyor gibiydi. Yaradan yere taze kan damladı. "Oh, şimdi mi?" Nevio dişlerini göstererek sordu. Sanki aklımı başıma getirmek istiyormuş gibi bana baktı, sonra topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru yürüdü ve giderken arkasında kan izleri bıraktı.

"Babamın ne dediği umurumda değil, onu öldüreceğim. Barışa ihtiyacımız yok."

"Nevio." Kapının kolunu tuttu ama sesimi duyunca durdu. Küvetin kenarına eğildim ve ona tutundum. "Nevio!"

Bana döndü, gözlerinde çılgınlık vardı.

"Yapma, tamam mı? Bana yardım etti. Çok üşümüştüm. Ondan gömleğini istedim.

Bunu o önermedi."

Nevio sertçe nefes aldı ama sonunda tekrar yanıma geldi ve kapağın üzerine çöktü. "Greta, bu kadar saf olmayı bırakmalısın. Camorrista olmayan birinden böyle bir şey isteyemezsin. Askerlerimiz bizden korkar ama Amo..." Dudakları tekrar inceldi, gözlerindeki öfke geri döndü.

"Ben iyiyim, tamam mı? İyi korunuyorum, bunu biliyorsun." Uzandım ve sol elinin derisine dokundum. "Şimdi lütfen enfeksiyon kapmadan önce Nino'nun buna bir göz atmasına izin ver."

Sanki ısırık yarasını unutmuş gibi gözleri beni ön koluna kadar takip etti. Çok kötü görünüyordu, bu yüzden nasıl yapabildiğini bilmiyordum. Derin bir nefes aldı. "Tamam. Ama bu tartışma daha bitmedi."

Ona sabırlı bir gülümseme verdim. "Giyinmem ve Momo'yu bulmam gerekiyor." Nevio ayağa kalktı. "Ben o şeyi arayacağım."

Gitti. Momo'nun Nevio'nun onu yakalamasına asla izin vermeyeceğini ona söylemedim. Çoğu hayvan Nevio'dan kaçardı. Onda çok dengesiz, çok çılgın bir şeyler vardı. İç çekerek ayağa kalktım, vücudum iyice ısınmıştı. Zihnim Amo'ya geri döndü ve vücudumdaki sıcaklık daha da arttı. Lavabonun üstündeki aynadaki yansıma baktım. Başkalarının vücudum hakkında ne düşündüğünü hiç merak etmemiştim ama şimdi ediyordum, Amo'nun bana baktığında ne gördüğünü merak ediyordum.

Neden? Neden umursuyordum ki? Vücudumu seviyordum. Amo'nun bu konudaki düşünceleri önemli olmamalıydı. Ama sonra o an hissettiğim kızarıklık hissini hatırladım.

Amo gömleğini çıkardığında, ki bu beklenmedik bir şeydi, üstesinden geldim. Sanki daha önce hiç çıplak göğüs görmemiştim. Ailemdeki erkekler spor yaparken, dövüş antrenmanlarına giderken ya da havuza girerken hep üstsüz dolaşırlardı. Onlar da günlük egzersiz rejimi gerektirecek ölçüde formdaydılar.

Ama Amo...

Başımı salladım. Bunların hiçbirini anlamamıştım. Daha önce hiç kimseden etkilenmemiştim. Ailem dışındaki insanlarla çok fazla iletişimim yoktu ama hiçbir zaman bir ünlüye ya da tesadüfen tanıştığım başka birine de aşık olmamıştım. Amo'dan etkilenmiştim. Vücudumun tepkisi bu sonuca işaret ediyordu.

Onun güçlü göğsünü ve gri gözlerini düşündükçe, kendime dokunmak için yeni bir arzu duydum. Göğüslerime ve daha aşağılara. Yine daha önce hiç yapmadığım bir şeydi çünkü bunu yapma arzusu hissetmemiştim. Yarısı köpüklerle kaplı küçük göğüslerime baktım, sonra en sıcak hissettiğim yer olan kalçalarımın tepesine doğru indim. Cinsel organıma uzandım, parmak uçlarımı kasık kıllarımı okşadı.

Kapı çalındı ve geri çekildim. "İçeri girebilir miyim?"

Kiara'ydı.

"Bir saniye," diye seslendim ve hızla küvetten çıkıp üzerime kabarık bir bornoz geçirdim. Kapıyı açtığımda Kiara'nın tam önünde durduğunu ve endişeyle Bear'a baktığını gördüm. "O iyi mi?"

Onda sevdiğim şey de buydu. "Sanırım öyle. Sanırım Nevio onun kafasına vurdu. Ona göz kulak olurum."

Başıyla onayladıktan sonra nazik kahverengi gözleri üzerime dikildi. Massimo'nun göz rengi de aynıydı ama muhtemelen çok az kişi fark ederdi, çünkü onunkiler nadiren nazikti ve bu yüzden farklı görünürlerdi. "Baban seninle konuşmamı istedi," dedi dikkatle.

Yatağın yanına gidip yere uzandım ve Bear'ı ayak parmaklarımla okşamaya başladım çünkü sırt üstü yatıp karnını ortaya çıkarmıştı. "Neden bilmiyorum."

Kiara yanıma oturdu. Bir süre beni süzdü. "Amo heybetli bir adam ve baban da bazı insanların ne tür korkunç eylemler yapabileceğini bilen bir adam."

Başımı ona doğru eğdim. "İnsanların neler yapabileceğini biliyorum."

Neredeyse yedi yıl önce ailemdaki erkeklerin söz konusu eylemleri gerçekleştirdiğini görmüştüm ve hala sık sık bunun hayalini kuruyordum.

"Biliyorum. Başka bir şey demek istedim." "Kiara, bu işte iyi değilim."

Nazıkçe güldü. "Nino da değil, muhtemelen burada olmamın bir başka nedeni de bu."

"Peki ilki ne?"

Kiara'nın yüzü ağırlaştı ve gözlerine daha önce hiç görmediğim lanetli bir bakış girdi. "Bu Massimo ya da Alessio'ya söyleyemeyeceğin bir şey."

"Tamam," dedim yavaşça.

"Genç bir kızken ailemden bir adam bana cinsel istismarda bulundu ve ben de korku ve utançtan bunu herkesten sakladım."

Hiç tereddüt etmeden ona sarıldım. Nefes verdi ve tekrar geri çekilmeme izin vermeden önce kısa bir süre bana sarıldı. Yanağımı okşadı. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım ve yavaş yavaş bunun neyle ilgili olduğunu anladım. "Babama ve diğer herkese söylediğim gibi, ben iyiyim. Amo bana hiçbir şekilde zarar vermedi. Yapmış olsaydı sana ve babama söylerdim. Vegas'tayken korkmama gerek olmadığını ve utanmama gerek olmadığını biliyorum."

"Onu zarar görmekten korumak için bunu sır olarak saklamazsın, değil mi? Seni tanıyorum."

"Sana olanları yapmış olsaydı benim korumamı hak etmezdi."

Kiara gururla gülümsedi. "Bu çok iyi. Baban gurur duyacak."

"Her zaman istediği gibi kendimi savunabilseydim daha çok gurur duyardı."

"Sen şiddete başvuran biri değilsin, o bunu kabullendi ve zaten Amo gibi bir adama karşı hiç şansın olmazdı."

Başımı salladım. "Momo'yu buldular mı?" "Hayır, hâlâ arıyorlar."

"Giyinip onlara katılacağım. Babama da söyle, ben iyiyim. Benim yüzümden savaş çıkmasını istemiyorum."

"Olmayacak," dedi Kiara.

On dakika sonra giyinmiştim ve ortak salona indiğimde Nino'yu Nevio'ya dikiş atarken buldum. Nino iğneyi etine batırırken Alessio ve Massimo ile konuşuyordu. Onları görünce Kiara'nın benden onlara syilemememi istediğini hatırladım. Neden bilmelerini istemediğini merak ettim. Geceleri yaptıkları dşnldğnde çok şeyle başa ıkabilirlerdi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Ben arka bahçeye doğru yönelirken Nevio kaşlarını kaldırarak sordu. Belki Momo alılarından birinin altına saklanmışır. İki havuzdan birine yaklaşmayacak kadar dikkatliydi.

"Momo'yu aramaya gidiyorum."

"Beni bekle. Yalnız gitmeni istemiyorum."

Kardeşime inanmayan bir bakış gönderdim. O her zaman korumacı olmuştur ama bu yeni bir seviyeye çıkıyordu. "Sen yanımda olursan onu asla bulamam, bunu biliyorsun."

"Ben de seninle geliyorum," dedi babam ortak salona girerken. Muhtemelen Giulio'ya ders vermek için yukarı çıkmıştı. Parmağıyla Nevio'ya bir uyarı işareti yaptı. "Sana dikiş atılacak. Enfeksiyon yüzünden kolunu kaybedersen başın büyük belaya girer."

Bana doğru yürüdü. Momo babama Nevio'dan daha fazla tahammül edemiyordu ama babamın bana katılması fikri hoşuma gitmişti.

Elini omzuma koyarak arka bahçeye çıktık. Akşam havası serindi ve ben de Amo'nun gömleğinin nasıl hissettirdiğini, nasıl koktuğunu hatırlayarak hırkamı üzerime daha sıkı sardım.

"Nereye?" Babam sordu.

"Bazen çitin oradaki çalıların arasına saklanıyor."

Babam ve ben bir süre sessizce yürüdük. "Lütfen Amo ile bir hücreye kapatıldım diye savaş çıkmasına izin verme, tamam mı?"

Babamın omuzlarımdaki parmakları kısa süreliğine gerildi. "Savaşın uzun vadede önlenebilir olduğunu düşünemiyorum."

"O kadar çok kişi bir hiç uğruna ölecekti ki."

Babam bana garip bir gülümseme verdi. "Boşuna değil."

İçimi çektim. Çeşitli nedenlerden dolayı savaş istemiyordum. "Dvşmeyi ğrenmeye çalışmam seni mutlu eder mi?" Kendimi bildim bileli babam beni dövüş dersleri almaya zorlamıştı ama şiddeti seçme düşüncesi hiçbir zaman içime sinmemişti. Ailem için bu her zaman ilk seçenektir ama benim için son areydi.

Babam yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. "Uzun yıllar boyunca istediğim şey buydu ama asla bir savaşçı olamayacağını söyleyebilirim Greta, fiziksel olarak değil

hissediyorum. Beni mutlu etmek için savaşmanı istemiyorum."

Sağ tarafımızdaki çalılar hışırdadı ve babam önüme çıktı, eli bıçağının üzerindeydi. Gözlerimi kısarak yarı aydınlığa baktım. Çitin tepesinde lambalar vardı ama ışıkları yere nüfuz etmiyordu. Yine de çalıların altından çıkan küçük beyaz bir ağız görebiliyordum.

"Momo!" Ona doğru koştum ve tekrar kaçamadan onu kucağıma aldım. Tüylü kürkünden birkaç dal parçası çıkardım. O bir Malta köpeğiydi ve onu bulduğumda tamamen keçeleşmiş ve bir deri bir kemik kalmıştı, kulakları enfeksiyon kapmıştı. Onu göğsüme bastırdım, bu son zamanlarda izin vermeye başladığı bir şeydi.

Babamın gözlerini üzerimde hissettim ve onun yanına yöneldim. Momo'yu okşamaya çalışmadı, sadece bana baktı. "Nasıl bir adam olduğumu ve işlediğim günahları düşününce, senin gibi bir kızı neden hak ettiğimi bilmiyorum."

"Ben mükemmel değilim baba. Ben de herkes kadar kusurluyum."

Babam bana aynı fikirde olmadığını belli eden bir bakış attı. Telefonu çaldı ve arayanın kimliğini görünce mırıldandığı bir küfürden sonra açtı. "Luca." Diğer adamın söylediklerini dinledikten sonra başını salladı. "Bu işi bitirmek iyi bir plana benziyor." Telefonu kapattı.

"Neler oluyor?"

"Luca ve oğlu yarın başka bir toplantı için geliyorlar."

Kalbim daha hızlı atıyor, karnım heyecanla dolup taşıyordu. Bakışlarımı indirdim ve tepkimi babamdan saklamak için yüzümü Momo'nun kürküne bastırdım.

Babam mükemmel olduğumu düşünüyordu.

Amo'yu düşündüğümde kalbimin nasıl çarptığını bilmiyordu.

Chapter *Seven*

Amo

"Bugün kavga yok, Amo. Nevio seni ne kadar kışkırtırsa kışkırtsın." "Kontrol bende, merak etme."

Bu doğruydı. Toplantı zerre kadar umurumda değildi. Babamla dün malikaneden ayrıldığımızdan beri tek düşünebildiğim Greta'yı tekrar görmeyi nasıl başaracağımı. Bana söylediği son sözler bütün gece beynimde dolaşıp durmuştu. Onu öpmeyi hayal ettim, rüyamda gördüm. Bu yüzden babamı bu kadar çabuk bir buluşma daha istemeye ikna etmiştim.

Nevio bu kez toplantı odasında değildi. Onun yerine Alessio, babası Nino'nun yanında duvara yaslanmıştı.

Remo kollarını kavuşturmuş masanın kenarına tünemiş, meydan okuyan bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Gözleri bana takıldı ve gülümsemesi daha da sertleşti.

Beynimin Greta'nın etrafında nasıl dönüp durduğunu bilseydi, küçük nefret kıvılcımı kükreyen bir ateşe dönüşürdü.

Babam ve ben kanepelerden birine yerleştik ve yeni ulaşım rotaları hakkında tartışmaya başladık. İlgili ve profesyonel olmak için elimden geleni yaptım, hatta

Düşüncelerim şaşkın gözlü kıza kaydı.

Yaklaşık on beş dakika sonra "İşemem lazım," dedim ve ayağa kalktım. Remo dişlerini gösterdi. "Dün pek iyi bitmedi."

"Bu odanın bir köşesinde rahatlamamı mı tercih edersiniz?"

Babamın ağzı seğirdi ama sonra bana uyarıcı bir bakış attı. Sadece bu saçmalığı bitirmek istiyordu.

Nino Alessio'ya işaret etti. "Ona tuvalete kadar eşlik et."

Çok kaba bir yorumu bastırdım. Hayal kırıklığı içimde kabardı. İşemeye bile ihtiyacım yoktu. Sadece Greta'yı aramaya gitmek istiyordum. Alessio peşimdeyken, bunun gerçekleşmeyeceği açıktı.

Belki böylesi daha iyiydi.

Yanımda yürürken Alessio'nun yüz ifadesi can sıkıntısının eşiğindeydi. Ona benzemese de babasıyla aynı soğuk tavırlara sahipti. Özellikle de daha belirgin, hafifçe çarpık burnu Falcone burnuyla hiçbir benzerlik taşımıyordu. Belki de birisi bir kavgada kırmıştı.

Gözlerini bana dikmiş, hesaplıyordu. "Hiçbir şey deneme."

Ona sert bir gülümseme gönderdim.

"Burada kim varmış?" Nevio'nun sesi koridorda yankılandı ve bıçağımı kaptım.

Nevio ve Massimo bize doğru geliyordu. İkincisini değerlendiremedim. Etkileşimlerimiz çok seyrek olmuştu ama gözlerindeki bakış, saldırmak için bekleyen bir yılan gibiydi. Nevio kesinlikle bu işi kana bulamaya niyetli gibi görünüyordu. Ben hazırdım. Sol ön kolunu yeni dikişler kaplamıştı. Önce oraya nişan alacaktım, kolay bir hedef.

Alessio başını salladı ve yollarına çıktı. "Ne oluyor lan? Babalarımızın ne dediğini biliyorsun. Bırak bu işi Nevio."

"Ne zamandan beri barış için bu kadar heveslisiniz?" Massimo sordu. Üçü de sanki ürkütücü, gotik bir erkek grubunun parçasıymış gibi siyah giyinmişlerdi. Onları bir arada görünce Alessio'nun en kısa boylu olduğunu fark ettim. Kendisinden bir yaş küçük olan Massimo bile ondan bir santim uzundu. Nevio neredeyse benim boyumdaydı, bu yüzden onların üzerinde yükseliyordu.

Alessio kardeşine döndü. "Sen daha iyi bilirsin."

Massimo sanki hiç umurunda değilmiş gibi, "Umurumda," dedi. "Ama Nevio'yu durdurmayacağım."

"O zaman ben yaparım," dedi tanıdık bir ses. Döndüğümde Greta'nın merdivenlerden indiğini gördüm, yanında kocaman siyah bir köpek vardı. Tasmaından tutuyordu ama

Saldırdığı takdirde onu zapt edecek kadar güçlü olduğunu hayal bile edemiyordum. Bu şeyin bir Rottweiler'dan daha etkileyici göründüğünü kabul etmek zorundaydım. Kolunda siyah burunlu beyaz bir Flokati'ye benzeyen bir şey taşıyordu.

Üzerinde kısa kollu büyük boy beyaz örgü bir kazak ve ince, bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkaran yırtmaçlı bir kot pantolon vardı.

"Misafirlere böyle davranmayız," dedi kararlı bir şekilde, benimle kutsal olmayan üçlünün arasında dururken. Bana bakmadı.

Nevio, "O bir misafir değil," dedi.

"Nevio," dedi yalvaran bir sesle. Tasmalarını bıraktı ve köpek sanki bu onun komandosuymuş gibi gerçekten oturdu, sonra çılgın ikizine yaklaştı. Greta'ya bakmadan önce bana uyarıcı bir bakış fırlattı.

Bacaklarına bakmamak için kendimi zorladım, ama parmak uçlarına bastığında ve ince kasları esnediğinde, bakmaktan kendimi alamadım. Nevio'nun kulağına bir şeyler fısıldadı. Hiç de mutlu görünmüyordu ama başını salladı ve çenesini kaldırıp Massimo'ya baktı.

"Ona göz kulak ol. Etrafta dolaşmak yok," diye emretti Nevio Alessio'ya, o ve Massimo nihayet ortadan kaybolmadan önce. Nevio'nun pes ettiğine inanmıyordum.

Greta içini çekti ve tasmayı eline aldı. Ben de onun için hava olabiliyordum. "Gel, Ayı."

"Nereye gidiyorsun?" Alessio ona sordu.

"Ayı ve Momo'yu tuvaletlerini yapabilmeleri için dışarı çıkarıyorum. Ayı beni koruyacak, merak etmeyin." Dışarı çıkmadan önce gözleri bir an bana kaydı ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Kesinlikle hava değildim.

Alessio tuvaleti işaret ederek, "Çişini yap," dedi. "Senden emir almıyorum."

Omuz silkti. "O zaman altına işe."

Belki onu bayıltabilirim. Bunu yaparsam babam muhtemelen beni taşaklarımdan asardı. Banyoya yöneldim ve tüm Falcon'lar peşimdeyken Greta'yı tekrar yalnız bırakmanın bir yolunu bulmaya çalıştım.

Kapıya yaslandım.

"Alessio, bana yardım etmelisin. Momo yine kaçtı. Sanırım bodruma yöneldi. Gidip onu arayabilir misin? Oraya tekrar inersem babam çok kızar," dedi Greta.

"Siktir, Greta. Vitiello'yu izlemem gerek."

"Lütfen, Alessio."

Sert bir kapı sesi duyuldu. "İşemen bittiyse, doğruca ofise geri dön!"

Adım sesleri duyuldu ve ardından kapının hemen önünde yumuşak bir ses duyuldu. "Dışarıda, arka taraftaki havuzdayım."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Ne yapıyordum ben? Kapının kilidini açtım ama Greta çoktan gitmişti. Etrafımı kontrol ederek dışarı çıktım ve elimi gevşek bir şekilde silahımın bulunduğu kılıfın üzerinde tuttum.

Greta'yı aramanın korkunç bir fikir olduğunu biliyordum. Ailesi, özellikle de çılgın ağabeyi çok kızacaktı ve ben de Cressida'yla evlenmek üzereydim. Binlerce neden onunla konuşmamam gerektiğini söylüyordu ama uzak duramazdım. Onu tekrar görmeye, sesini duymaya ihtiyacım vardı. Neyim olduğundan emin değildim. Kendimi kontrol etmekte hiç bu kadar aciz hissetmemiştim.

Büyük bir havuz manzarasının geceyi aydınlattığı evin etrafında yürüdüm.

Greta, birinin havuzun ışığından uzakta, gölgelerin içine çektiği bir şezlonga bağdaş kurmuş oturuyor ve gece gökyüzüne bakıyordu. Birkaç dakika boyunca sadece onu izledim, ay ışığının tenini nasıl parlattığını, karanlığın içinde ve tek başına ne kadar mutlu görüldüğünü. Kalbim hızlandı ve vücudum ısındı. Lanet olsun. Ne. Ne yapıyordum? Ne yapıyordum?

Bu soru kafamda sürekli tekrarlanıp duruyordu.

Ona yavaşça yaklaştım, ürkmemesi için adımlarımı duyurmaya çalıştım. Omzunun üzerinden baktı ve ben de gerilmesini bekledim. Gerilmedi. Onun yerine yanındaki yeri okşadı. "İstersen oturabilirsin."

Kendimi şezlonga attım. Uzun bacaklarım için çok alçaktı ama Greta'ya yakın olmak istiyordum.

"Neden karanlıkta tek başına dışarıdasın?"

İçimden bir ses ben olmasam da onun burada olacağını söylüyordu.

"Biraz sessizlik istedim," dedi ve uzanmış yatağı işaret etti.

Ayaklarının dibindeki canavar ürktücü kehribar gözlerle beni izliyordu. "Ve yalnız değilim." Bir bacağını uzattı ve ayak parmaklarını köpeğin yanında gezdirmeye başladı. Zarif minyon ayakları, sanki zor bir bale hareketi yapacakmış gibi tuttuğu ayakları, boyalı olmayan ayak tırnakları beni büyüledi. Daha önce tırnaklarını boyamayan bir kızla hiç tanışmamıştım ama Greta yine de bunu başarmıştı. Köpek memnun bir hışımla sırt üstü döndü ve Greta'nın onları da sevebilmesi için savunmasız karnını ve boğazını gösterdi. A

Ayak parmaklarını köpeğin üst uyluklarının çıplak iç kısımlarında gezdirirken Greta'nın ağzında bir gülümseme belirdi. Bu bir erkek köpekti, Greta tarafından seilmeye hevesli olmasına şaşmamalı.

"Fazla vaktimiz yok," diye mırıldandım. Ona hatırlatıyordum. Kendime hatırlatıyordum çünkü onun yanındayken bu dünyada yalnız olmadığımızı unutmak çok kolaydı.

"Kimse bizi yakalamazsa daha iyi olur."

Onu okuyamadım. Sesi neredeyse kederli geliyordu.

"Neden beni öpmek istediğini söyledin?" Dünden beri aklımdan çıkmayan soruyu sordum.

Greta başını yana eğdi ve birkaç saniye boyunca sessizce beni izledi. "Çünkü yüzünü seviyorum."

Neredeyse kahkahadan boğulacaktım. "Sadece yüzüm mü?"

Koyu renk gözleri vücudumun her santimini yavaşça, titizlikle, sanki gerçekten karar vermek istiyormuş gibi inceledi. Bu kız bu dünyanın dışındaydı. "Ben de senin vücudunu beğendim."

Gözlerimin daha önce hiç cesaret edemediğim şekilde vücudunda gezinmesine izin verdim. Ünüme göre ukala ve kabadayı biriydim ama şimdiye kadar Camorra bölgesinde Greta Falcone'yi gözlerimle soyacak kadar intihara meyilli olmamıştım. "Ben de senin yüzünü ve vücudunu beğendim."

Greta'nın ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü ama çevremizi kontrol ettiğimde şaşkınlıkla büzüldü.

"Sadece sırtımda bıçaklanma riski olup olmadığını kontrol ediyorum."

Greta başını salladı. "Nevio seni sırtından bıçaklamaz. O doğrudan yaklaşmayı tercih eder, Alessio da öyle. Ama Massimo bunu yapabilir."

Yerde bir şey kıpırdadı ve beyaz tüylü köpek Cane Corso'nun yanında saklandığı yerden bir huff sesi çıkardı. "Alessio'ya yalan söyledin. Neden?"

"Yalan söyledim," diye itiraf etti usulca, sözlerini suçluluk duygusu sarmıştı. "Bana hissettirdiklerin hoşuma gidiyor."

Gözlerim dudaklarına çekildi. Belki de bu bizim tek şansımızdı. Greta'nın ilk öpücüğüne sahip çıkabilirdim.

O bunu hak etmedi. Ama ben iyi bir adam

değildim. Gözleri benimkilerle buluştu. "Neden yalan söyledin?"

Duraksadım, ne demek

istediğinden emin değildim.

"Nişanlının hakkında."

Buzlu suyla ıslatılıyormuşum gibi hissettim. O biliyordu.

Garip bir şekilde rahatlamış hissettim. Greta'ya yalan söylemek yanlış

gelmişti.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe çünkü bilmiyordum. Düşünmeden yalan söylemişim çünkü Greta'yla tanıştığımndan beri her saniye nişanlı olmamayı diliyordum, bunu daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum.

Greta gözlerimi süzdükten sonra bana inanmış gibi başını salladı. "Burada birlikte oturmamız yanlış mı?"

Benden ahlaki rehberlik mi istiyordu? Birçok nedenden ötürü bunu sormak için yanlış kişiydim. "Hiçbir şey yapmıyoruz."

Greta başını eğerek köpeğine bir kez daha baktı. "Öyle hissetmiyorum."

"Biliyorum," diye itiraf ettim. Gözlerim Greta'nın yüzüne, dudaklarının düşünceli eğimine takıldı.

Soğuk bir şey boynuma dokundu. Gerildim, elim kılıfımdaki silaha gitti.

Alessio, "Yerinde olsam bunu yapmazdım, pislik, yoksa kafatasında bir delik açarım," dedi.

"O lanet bıçağı indirsen iyi olur," diye homurdandım, silahımı çekip onun reflekslerinin benimkilerden daha hızlı olup olmadığını görmek istiyordum.

Greta ayağa kalktı ve köpeği alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde hırladı. "Kes şunu, Alessio. Amo Momo'yu benim için yakaladı."

"Momo her kaçtığında onun etrafta olması ne şanslı bir tesadüf. Ne kahraman ama," diye mırıldandı Alessio ama bıçağı indirdi. Ayağa kalktım ve ona doğru döndüm, onu görmek istiyordum.

Greta, Alessio'nun koluna uzandı. "Nevio'ya söyleme."

Adam kızın eline kaşlarını çattı, sonra da gözlerini ona dikti. "Ona tam olarak ne söyleyeceksin Greta? Çünkü burada ne gördüğümü gerçekten bilmiyorum."

Dudağını ısırdı ve gözlerini benimkilere dikti.

Alessio ona doğru eğildi. "Daha sonra konuşmamız gerekecek." Doğruldu ve bana döndü. Yüzünde soğuk ve hesapçı bir ifade vardı. Tüm Falcone adamları arasında bizi yakalamak için en iyi seçenek oydu. Diğerlerinin çoğu kafatasımı bıçaklarıyla delebilirdi. "Biri bizi aramaya gelmeden geri dönelim."

Greta'yı bir daha ne zaman göreceğimi merak ederek tereddüt ettim. Yarın babam ve ben New York'a geri dönüyorduk. Yakın zamanda Las Vegas'a dönmeyecektik ve Falcone klanının bir sonraki ziyareti benim düğünüm için olacaktı. Greta'nın düğünümde Cressida'yla birlikte olmasını kesinlikle istemiyordum.

"Vitiello, yemin ederim Nevio'yu arayacağım ve bu saçmalıkla daha sonra ilgileneceğim."

Greta'ya başımı salladım ve döndüm. Her ne ise, bunu durdurmam gerekiyordu. Greta'yı bir daha asla göremeyebilirdim.

Alessio ve ben sessizce eve doğru yürüdük ama ofise varmadan kısa bir süre önce bana döndü. "Dinle, belki Amo lanet Vitiello olmanın sana bir pislik olmak için açık çek verdiğini düşünüyorsun, ama Greta tanışabileceğin en nazik kız. Eğer evlenmeden önce başka bir kaçamak arıyorsan, o zaman başka bir yere bak."

Sesinde sessiz bir ya da başka bir şey vardı. Sertçe gülümsedim ama bir şey söylemedim.

"Greta diğer kızlar ya da diğer insanlar gibi değil." "Çok doğrudan bir tavrı var."

Alessio düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. "Greta hep böyleydi. Bu açıdan babama benziyor."

"Katil sosyopat kısmı hariç."

"O hariç, evet. Greta her türlü şiddetten nefret eder. Senin tipin değil Vitiello, o yüzden onu gördüğünü unut."

Sözlerine tepki vermedim ve ofise girdim. Alessio'ya bir açıklama borçlu değildim ama sözleri istediğim etkiyi yaratmıştı.

İçeri girdiğimizde babam, Remo ve Nino başlarını kaldırıp baktılar. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Remo hırladı.

"Sigara içmem gerekiyordu ve Amo da arka bahçede bana katıldı." Nino onaylamadığı belli olan bir ifadeyle başını salladı.

Bana sorgulayıcı bir bakış atan babamın yanına çöktüm. Her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için ona başımı salladım, ancak bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Cressida ile evlenmem gerekiyordu ve büyük ihtimalle Greta Falcone'a aşık olacaktım.

Kapım çalındığında saat gece yarısını geçmişti. Alessio'nun gelmesini beklediğim için ışıkları henüz kapatmamıştım. Tamamen siyah giyinmiş ve elinde aynı derecede siyah bir kar maskesiyle içeri süzüldü. Belli ki Nevio ve Massimo ile birlikte dışarı çıkıyordu. Çelik kaplı savaş botunun ucu yeni cilalanmış gibi parlıyordu.

Bear başını kaldırdı ve hırladı ama ben onu susturdum. Alessio yatağımın yanına geldi ve kenarına tünedi. Bal sarısı kaşları bir V çizerek bana baktı. "Bana bugün ne gördüğümü açıkla. Bana bir daha Amo Momo'yu kurtardı saçmalığını anlatma. O herifi tanıyorum ve muhtemelen rüyalarında köpek yavrularını öldürüyordur."

Alessio'nun değerlendirmesi karşısında dudaklarımı büzdüm. Her zaman duygusuz ve mantıklı olmaya çalışırdı ama bazen öfkesi ortaya çıkardı.

Kitabımı kaldırdım. "Amo ve ben güneş sandalyesinde oturuyorduk."

"Bunun nasıl olabileceğini gerçekten bilmiyorum ama yalan söylemek ve gizlice kaçmak konusunda oldukça becerikli görünüyorsun, bu yüzden sormak zorundayım. Onunla seks yaptınız mı?"

Üzerime bir şok çöktü. "Daha önce hiç bir erkekle öpüşmedim bile," dedim.

Alessio'nun yüzündeki rahatlama titreşimini kaçırmadım, ancak kızlık zarımın veya öpüşme durumumun neden duygusal bir tepkiye neden olduğunu anlayamadım. "Bugün Amo ile yakınlaşıyordunuz."

"Onunla yakınlaşmadım. Konuştuk, hepsi bu."

"Amo sadece kızlarla konuşmaz ve sen Greta, herhangi biri değilsin. Amo muhtemelen düğünü yüzünden çekingen davranıyor ve kolay bir ilişki arıyor."

Yanaklarım kızardı. "Ve sen benim kolay yatan biri olacağımı mı düşünüyorsun?" Belki de doğrudu, çünkü Amo ile yattığımı hayal edebiliyordum.

Alessio bir elini saçlarında gezdirerek içini çekti. "Kahretsin, bilseydim. Dün hayır derdim. Genelde yabancılar çok yakın olduğunda bile dayanamazsın. Neler olduğunu bilmiyorum, bu yüzden buradayım."

"Benim için endişelenmene gerek yok."

Alessio ikna olmuş görünmüyordu. "Nevio ve bizim yüzümüzden biriyle tanışma fırsatı bulamadığını biliyorum. Sen Greta Falcone'sun. Öylece birini seçemezsin. Ama Amo gerçekten de ikinci bir bakış atman gereken son erkek."

Ben bir şey söylemedim ama Alessio bana bakmaya devam etti. Amo'ya ikinci bir bakıştan daha fazlasını vermiştim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Alessio, onu bir daha görmeyeceğim."

Bunun gerçek olabileceğinin farkına vardığımda, içimi bir kayıp duygusu kapladı ki bu çok garipti, çünkü hiç sahip olmadığım bir şeyi nasıl özleyebilirdim ki?

Chapter *Eight*

Anno

"Pekâlâ, bugün üçüncü kez beni ekiyorsun. Neyin var senin?"

Nezarethanemizin tavanında zincirlerle asılı duran motorcunun önünde duran en iyi arkadaşına odaklandım. Yıllar önce kız kardeşimi kaçırان adamın hayatta kalan birkaç destekçisinden biriydi. Maddox dün Primo'nun yardımıyla onu yakalamış ve bir başkasını öldürmüştü. Adamın yüzünden ve göğsünden kan damlıyordu. Bayılmıştı.

"Yok bir şey." Bıçağımı kınına soktum ve köşedeki lavaboya gittim, orada soğuk su dolu bir kova böyle durumlar için bekliyordu.

Ben suyu adama doğru fırlatırken Maximus geri adım attı. Sarsıldı, gözleri açıldı ama sonra tekrar geri yuvarlandı ve bir kez daha öne doğru sarktı. Geleceğin Capo'su olarak, işkence yapmak önceliklerimin başında gelmezdi ama motorcular söz konusu olduğunda memnuniyetle bir istisna yapardım.

"Adrenalin alayım mı?"

Dalgınca başımı salladım ama aklım çok uzaklardaydı. Binlerce kilometre batıda. Terk ettiğim kızıdan başka bir şeye odaklanamıyordum.

İki hafta önce vedalaşmadan.

"Sensiz devam etmemi ister misin?"

"Hayır," diye tersledim ve köşedeki masadan penseyi aldım. Maximus adrenalini adamın damarlarına enjekte etti ve kısa süre sonra kıpırdandı.

Telefonum bir hatırlatma ile çaldı. Arka cebimden çıkardım ve ekrana baktım, sonra donup kaldım. Saat gece yarısını vurmuştu ve telefonum bana 15 Mayısth, Greta'nın doğum günü olduğunu hatırlattı.

"G kim?" Maximus gözlerinde meraklı bir parıltıyla sordu yanıma geldi.

İki hafta önce Vegas'tan ayrıldıktan kısa bir süre sonra telefonuma hatırlatıcı koyduğumu tamamen unutmuştum. Bunu neden yaptığımdan emin değildim. Ama o zamanlar sadece Greta'nın doğum gününü hatırlamak istemiştım.

Maximus ellerini sildi ve yanımdaki duvara yaslandı. "Bu senin yüzünde hiç görmediğim bir ifade."

Ona döndüm. "Ne tür bir bakış?"

Maximus yüzünü buruşturdu, sanki söylemesi gereken ayıp bir şeymiş gibi başını salladı. "Boş ver."

"Dökül, Maximus."

"Babamın anneme baktığı zamanki bakışı."

Önce baktım, sonra alay ettim. Ama kalbim alışılmadık bir şekilde hızlandı. Hatırlatıcıyı tıkladım ama beynimin içinde kilitli kaldı.

Maximus sanki içimden röntgenle bilgi çıkarabilecekmiş gibi bakmaya devam etti. "O hiç kimse değil." Kelimeler yanlış tınladı.

Maximus'un bakışları hiç değişmedi. "Yani G bir kız."

Uyarmak için parmağımı kaldırdım. "Bırak onu, tamam mı?"

"Cressida olamaz. Onun için G ile başlayan şirin bir ismin yok ve bugün onun doğum günü değil. Onun için kullandığın en yakın sevgi sözcüğü kaltaktı."

Neden bu konuyu kapatmıyordu? Genelde neredeyse her şeyi onunla paylaşırdım ama Greta'yla karşılaşmamdan tek bir kelimeyle bile bahsetmemiştim. Hiç kimseye.

"Cressida ile evli olmaya katlanabilmek için bir ilişki mi buldun?" "O bir ilişki değil."

Sesimdeki korumacı ton çok açıktı ve Maximus'un ilgisini çekti. "Başın belada."

Öyleydim.

"Bugün Greta'nın doğum günü."

"Greta mı?" Maximus'un gözlerinde bir tanıma belirtisi belirdi ama sonra bu bakışları inançsızlık silip süpürdü. Elbette buna inanmayacaktı.

"Greta Falcone."

Maximus bakakaldı, şakayı bekliyordu.

Kıkırdamalar hücreyi doldurdu. Hem Maximus hem de ben esirimize doğru döndük. Bana dişlek bir sırıtış attı. "Ne kadar tatlı. Vitiello devi Camorra fahişesinin amının tadına baktı."

Öfkem kabarırken kulaklarımı statik elektrik doldurdu. "Amo!"

Maximus tepki veremeden odanın diğer ucuna geçtim. Bıçağımı çektim, adamın uzun, yağlı saçlarını kavradım, böylece bakışlarımla buluştu ve bıçağı öyle bir güçle karnına sapladım ki yumruğumun bağırsaklarının içinde olup olmadığını merak ettim. Acı dolu yüzüne, kocaman gözlerine ve kan fışkıran ağzına bakıp sırıttım. Bıçağı yukarı doğru çekerek onu açtım.

Tekrar öne doğru sarktı ama bu sefer adrenalini onu geri getiremedi. Geri adım atarak bıçağı çıkardım. Bir sıçramayla bağırsaklarının bir kısmı yere düştü.

Döndüğümde Maximus sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu. "Onu sorgulamamız gerekiyordu."

"Yakaladık. Bir tane daha yakalayacağız."

Lavaboya gidip ellerimi ve bıçağımı yıkadım, sonra gömleğimi değiştirdim. Pantolonum siyahtı. Üzerindeki kanı kimse fark etmezdi. Maximus hâlâ kıkırdamayınca, "Bakmayı kes," diye homurdandım. "Bu pisliği temizlemesi için birini çağır."

"Bir Falcone'un onuru uğruna çılgına döndüğünüz için neden olduğunuz karmaşa mı?"

Onu hücrede bıraktım ve arabama, siyah bir Mercedes G-Class'a doğru yola çıktım. Motoru çalıştırdığımda Maximus içeri süzüldü ve yolcu koltuğuna oturdu. "Temizlik ekibi yolda."

Başımı salladım ve depodan uzaklaştım.

"Amo."

Ona uyarıcı bir bakış gönderdim. Ne yazık ki, bunun herkes üzerinde yarattığı etkiyi yaratamayacak kadar uzun süredir arkadaştık.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye mırıldandı omuz silkerek. "Ben sadece en kötüsünü varsayacağım. Ülkedeki en yasak kızlardan birini becerdiğini ve çok yakında savaşın kapımıza dayanacağını."

Yumruğumu direksiyona indirdim, yanlışlıkla kornaya bastım ve önümdeki arabanın savrulmasına neden oldum. "Onun hakkında böyle konuşma."

Maximus kara kaşlarından birini kaldırdı. Tekrar sokağa baktım ve başımı salladım. Göğsüm istemediğim ve hiç hissetmediğim duygularla yanıyordu.

"Bu aileniz için mükemmel olmaz mıydı? Camorra'nın Capo'su olabilirsiniz." Maximus'un babası Growl, Remo'nun üvey kardeşiydi, Camorra Capo'sundan daha büyüktü ama gayrimeşruydı ve bu yüzden asla Capo olarak kabul edilmedi.

Maximus'un yüz ifadesi buruştu. "Babam hiçbir zaman o pozisyonu istemedi, ben de istemiyorum. Ben yerimden memnunum."

"Onunla yatmadım. Onu öpmedim bile," diye mırıldandım.

"Ama istiyorsun."

"Hayatımda hiç bu kadar çok şey istememiştim," diye itiraf ettim, kulağa ne kadar saçma gelse de bunu söylemem gerekiyordu. Ve bu gerçeğin tamamı bile değildi. Greta'dan istediğim şey fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Onu her açıdan istiyordum. Ben lanetlenmiş bir sikiciydim. Zamandaki tek bir an her şeyi nasıl bu kadar değiştirebilirdi? Tütülü kıza kısacık bir bakış... Ya durmak yerine yanından geçip gitseydim? Şu anda hayatım çok daha kolay olurdu ama onu gördüğüme pişman olamazdım.

Maximus başını koltuğa yasladı, gözlerini tavana dikti ve uzun bir nefes verdi. "Ona sahip olmana imkân olmadığını söylememe gerek yok."

"Öyle mi?" Kısık bir sesle sordum.

Maximus başını çevirdi, dürüstçe endişeli görünüyordu. "Neredeyse her kıza sahip olabilirsiniz, neden olamayacağın birini seçiyorsun?"

Onu ben seçmemiştim. Ona göz koymuştum ve gidici olmuşum. Kahretsin, bunun nasıl mümkün olduğunu bilseydim.

"Baban Cressida ile evlenmene dört hafta kala düğünü iptal etmeyecektir. O gelmiş geçmiş en saygı duyulan ve en korkulan Capo ve sen de en az onun kadar korkulan ve saygı duyulan biri olma yolundasın, ama inan bana ailen bunu yaparsa Famiglia'da çok fazla kargaşaya neden olur. Gelenekçiler bu kez diğer yanaklarını çevirmeyecekler. Marcella'nın başına gelenler, kanlı çarşaf, motorcu, onun indüksiyonu zaten çok sert bir tokattı."

Bir asker olarak Maximus, ben ya da babam yakındayken sessiz kalan anlaşmazlık seslerini duyardı. Onun kararlarına güvenirdim.

Başımı salladım. Haklı olduğunu biliyordum. Ama umurumda değildi. Mantık dinlemek istemedim.

"Remo Falcone'un kızını size verme ihtimalinin kesinlikle sıfır olduğundan bahsetmiyorum bile."

Nevio da yapmazdı. Ona sahip olmama izin vermeden önce beni öldürürdü. "Remo'nun karısına yaptığı gibi onu kaçırabilirim."

Düşündüğüm kadar şaka yapmıyor gibiydim ve bir parçamın bunu yapmayı düşündüğünü fark ettim. Arabayı Sphere'in önüne park ettim. Maximus ve ben işkence seanslarından sonra kalan adrenalini dans ederek atmak ve bir ya da iki kız tavlama için sık sık buraya gelirdik.

Motoru kapattığımda Maximus'un beni izlediğini fark ettim. Kaşlarımı kaldırdım.

"Falconlar New York'u ve yol üzerindeki her şehri yakıp yıkacak."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. Bu Remo'nun işine yarayacaktı. Greta'yı asla kaçırmamamın nedeni onun tepkisinden korkmak değildi. Sebep oydu.

"Cressida'dan bir şekilde kurtulmalıyım."

Arabadan atladım ve Maximus da beni takip etti. "Sonra ne olacak?"

Omuz silktim. Cressida artık sorun olmaktan çıktığında, Falcon'lar konusunda ne yapacağıma karar verecektim. İçeri girmek için bekleyen uzun kuyruğu geçtik ve iki fedaiye el sallayarak kulübe adım attık. Kalabalık, ben ve Maximus bir yerde görüldüğümüzde her zaman yaptıkları gibi dağıldı. Her zaman tadını çıkardığım kızların hayranlık ve şehvet dolu bakışları üzerimden inci gibi döküldü.

Bir VIP kabinine yerleştik ve bir şişe Clase Azul Tekila sipariş ettik. Maximus ve ben ilk kadehlerimizi yuvarlamadan önce kadehlerimizi tokuşturduk.

Sonra deri minderlere yaslandım. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Onu öldürmek değil, eğer endişelendiğin buysa."

Maximus kayıtsız görünüyordu. "Bir anda ortadan kaybolmayacak."

"Belki onu gözden düşürebiliriz. Evlenmeden önce biriyle yattıysa, onu terk edebilirim."

Maximus dövme kollarını kalçalarına dayarken gözlerini kıstı.

"Umarım beni düşünmüyorsunuzdur."

"Senin en iyi arkadaşım olduğunu biliyor ve bunun bir tuzak olduğunu anlayacaktır."

"Güzel," dedi ve bardaklarımızı tekrar doldurdu. "Nihai hedefine bu kadar yaklaşmışken herhangi bir erkeğin onu becermesine izin verecek kadar

aptal olacağını sanmıyorum."

Muhtemelen haklıydı. Son birkaç yıldır Cressida'yı görmezden geliyordum, yorulup başka birini bulacağını umuyordum. Ama bir kızı ya da aynı anda birden fazla kızı birbiri ardına becerirken ve bu konuda ketum davranma zahmetine girmezken bile, bunu kabul etti, çünkü istediği kişi ben değildim. O bir Capo istiyordu.

"Bunun Greta'yla ilgili olduğuna emin misin? Cressida ile evlenmek zorunda olduğun için çekingen davranmadığına?"

Acı acı gülümsedim. Greta'yla tanışmadan önce Cressida'yla evlenmeyi kabul etmiştim. Evlilik yüzünden hayatım değişmeyecekti. Hâlâ ortalıkta dolaşıyor, bütün gün çalışıyor ve canımın istediği her şeyi yapıyordum. Değişen tek şey, Cressida'yı da tekrar becermeye başlayacak olmamdı.

Maximus'un gözleri arkamızdaki bir şeye takılmıştı. Döndüğümde üç kızın bize doğru geldiğini gördüm. Biri limon dilimleriyle dolu bir kâse, diğeri de tuzluk taşıyordu. İşveli bir sırıtışla onları bize uzattılar ve masaya koydular.

Maximus yüzümdeki ifade karşısında bir gülümsemeyi bastırdı.

"Bir şeylerin eksik olduğunu gördük," dedi sarışın kız.

"500 dolarlık bir şişe tekilayı mahvedecek bir şey mi?" Gözlerimi kısarak arkama yaslandım ve sordum.

Kızlar belirsiz bakışlar attılar. Maximus bir garsona el salladı ve bir şişe standart tekila sipariş etti. Kolunu arkalığın üzerine sarkıtıp bacaklarını açtı. İki kız sanki bir işaretmiş gibi kalçalarına tünedi. Üçüncüsü yanımda duruyordu. Ya Maximus haklıysa?

Bacağımı okşadım ve parlak bir gülümsemeye yere çöktü. Sonra bir kama ve tuz aldı. Ne olacağını biliyordum çünkü Maximus çoktan diğer iki kızın meme uçlarından tuz ve kireç yalamakla meşguldü. Hayatım güzeldi. Cressida varken bile harikaydı, o zaman neden Greta gibi biriyle işleri zorlaştırıyordum ki?

Sarışın kız elbisesinin üst kısmını çekiştirdi ve memesine limon suyu damlattı. Meme ucu sertleşti ve üzerine tuz serptiğinde arsızca sırıttı.

Kalabalığın içinde, beni her zaman en kötü anlarımda yakalayan fotoğrafçılardan birini gördüm. "Ayağa kalk," diye emrettim kucağımdaki kıza. Gözlerini kırıştırdı ama hemen itaat etti.

Pahalı tekilaya uzandım, sonra parmaklarımı kızın elbisesinin üst kısmına geçirdim ve sertçe çekiştirerek yere düşene kadar yırttım.

Zemin. Kız küçük bir ılık attı. O tepki veremedi kızın önünden aşağıya tekila döktüm. Sıvı göğüslerinden, karnından aşağı dökülürken ve tangasını ıslatırken gözleri büyüdü.

Küre skandallarıyla ünlüydü. Hepsinin sebebi Ben.

Kıını tutarak onu kendime doğru çektim ve üzerindeki sıvıyı yaladım. kalça, göbek ve göğüsler. Herkesin dikkati bizim zerimizdeydi. Başıı kavradı, belli ki bir sünger gibi emiyordu. "Daha fazla."

Tangasını yırttım ve tekilanın bacaklarının arasından akmasına izin verdim. Göğüs ucundan biraz tuz emdim, bir misket limonunu yaladım ve sonra amındaki tekilayı emdim. Greta'nın bunların hiçbirini görmemesi için dua ettim, ama yaklaşan evliliğimden haberi bile yoktu, bu yüzden New York dedikodularına hiç dikkat etmemiş olma ihtimali vardı.

Bu maşet olurdu. Cressida'nın zerre kadar kendine saygısı olsaydı, bu işi iptal ederdi.

İki tane Advil aldım. Dün gece çok fazla tekila içmiştim ve bu sabah alarmım çaldığında, sadece dört saatlik bir uykunun ardından, dn geceden tamamen pişman olmuştum. Kendimi yatak odamdan dışarı sürükleyerek mutfak adasına çöktüm ve boş gözlerle Manhattan silüetine baktım. Telefonumu çıkardım ve uzun bir süre ona baktım. Yapacağım şey riskli ve aptalcaydı...

Üç saat sonra hâlâ mutfak adasındaydım ve üçüncü fincan kahvemi içiyordum. Asansör bip sesi çıkardı ve kapılar açıldı. Dairemin şifresi sadece çok az kişide vardı. st katımda yaşayan Matteo ve Gianna, annem, babam ve kız kardeşim. Buraya iki yıl önce taşınmıştım.

yıllar önce. Ondan önce Maximus ve ailesi şehir merkezinin dışında bir evde yaşamak için taşındığından beri boştu.

Ağır adımların sesi duyuldu ve önündeki masaya bir gazete düştü.

Ben.

"Annenizin gazete okurken gördüğü şey buydu.

Bu sabah kahvaltı."

Çıplak bir kızın önünde oturmuş, yüzümü amına gömdüğüm bir fotoğrafı gördüğümde yüzümü buruşturdum. Tabii ki fotoğrafın yayınlanabilmesi için kızın göğüsleri ve amı bulanıklaştırılmıştı ama yine de ne yaptığım çok açıktı.

Artık evde yaşamadığım ve bunu gördüğünde annemin yüzünü görmek zorunda olmadığım için mutluydum. Bu sabah ona mesaj attığımda hiçbir şeyden bahsetmemişti.

Babam karşımda yere çöktü. Gözlerimi kaldırıp kızgın yüzüne baktım. "Bizim dünyamızda erkeklere çok fazla hareket alanı tanınır, bir Vitiello olarak sana daha da fazla, ama bu çok fazla. Cressida ile düğününüze sadece birkaç hafta kaldı ve ona saygı duymasanız bile en azından toplum içinde öyleymiş gibi davranmanız gerekecek."

"Belki de benim pislik gibi davranmamdan sıkılır ve düğünü iptal eder."

"Böyle bir şey olmayacak. Seni gücün için istiyor, hoş kişiliğin için değil." Babam başını salladı. "Senin derdin ne lan?"

"Düğünü şimdi iptal etsek ne kadar kötü olur?" Babamın yüz ifadesi çok net bir cevap veriyordu.

"Amo, intikam almak için Cressida'nın bekaretini aldın. Onunla evlenmezsen ne tür bir tepkiyle karşılaşacağımızın farkında mısın, düğüne haftalar kala, her şey ayarlanmış ve planlanmışken onu sıcak patates gibi bırakmanın kesinlikle onursuzluk olacağından bahsetmiyorum bile."

Başımı salladım, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Erkeklerimiz pek çok şeyi affederdi ama kızlarıyla evlenmeden onları becermek bunlardan biri değildi. Yine de, vücudumun her zerresi Greta'yı arzularken Cressida'yla evlenme fikri bana en büyük işkence gibi geliyordu. Babamla bunu daha önce de tartışmıştık ama Cressida'yla birlikte olduğum her andan nefret edeceğime, bunun hayal edebileceğim en kötü işkence olacağına hiç bu kadar emin olmamıştım çünkü bu Greta'yla birlikte olamayacağım anlamına geliyordu.

"Cressida'yı küçümsüyorsun, başka türlü davranma," diye homurdandım.

Babam kıkırdadı. "Yapmayacağım. O bir servet avcısı. Dikkatli davranmadın ve o da senin zayıflığını sana karşı kullandı."

Yapmıştı. Ve bana istediğini yaptırmak için başka yollar aramaya devam edecekti. Onunla evlenmek her zaman bir güç oyunu olacaktı, her zaman arkamı kollamam ve kendi evimde etrafımda bir kalkanla yaşamam gerektiği anlamına gelecekti.

Babam iç çekti. "Bu daire sende kalsın, çoğu zaman burada yaşa. Antonaci senden onunla evlenmeni bekleyebilir ama onu koruduğun ve bir noktada hamile bıraktığın sürece onunla aynı çatıyı paylaşman onun umurunda değil. Hayatını yaşamaya devam edebilirsin. Kimse senden sadık olmanı beklemiyor."

"Anneme sadıksın."

"Anneni Cressida ile kıyaslayamazsın ve ben sadık olmak istiyorum."

Greta benim olsaydı, ben de sadık olmak isterdim.

Chapter *Nine*

Bir türlü uyuyamıyordum. Huzursuzluk derin bir sızı gibi kemiklerime yerleşmişti. İki hafta boyunca bir seferde iki saatten fazla uyumamıştım. Bütün düşüncelerim Amo'nun etrafında dönüyordu. Dört hafta içinde evlenecekti. Bizim dünyamızdaki görücü usulü evliliklere hiç dikkat etmemiştim. Sosyal etkinlikler mümkün olduğunca kaçındığım bir şeydi ama Amo'nun düğün gününe geri sayım kafamın içinde yüksek sesle çınliyordu.

Yataktan kayarak çıktım ve en sevdiğim tek parça streç giysimi aldım, sık sık giydiğim için malzemesi yıpranmıştı. Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş döküldü, bedenim bu tanıdık giysiyi eski bir dost gibi karşıladı. Gardırobumda birçok mayo vardı, yılın neredeyse her günü için bir tane, ailemden gelen hediyeler ya da babamın gözüne girmek isteyen insanlar.

Hiçbirini nadiren giymedim, her zaman en sevdiğim iki parçaya geri döndüm.

Bear, yatağımın ayak ucuna kıvrıldığı yerden donuk gözlerle beni izliyordu. Kapıyı açtığımda yataktan zıpladı ama Momo

Kıvrılıp kaldı, kaçma eğilimi düşünöldüğünde muhtemelen en iyisi buydu. Bear benimle birlikte koridora çıktığında kapıyı kapattım.

Gecenin bu saatinde konak sessizdi. Işıkları açmaya zahmet etmedim. Duyularım evimin her köşesine ayarlanmıştı. Gözlerim kapalı olsa bile aşağıya inmenin yolunu bulabilirdim. Merdivenlerin tepesinde, her zaman yaptığım gibi parmaklıktaki küçük bir çıkıntıya dokundum ve merdivenden inmeden önce başparmağımı yavaş daireler çizerek üzerinde gezdirdim. Annem, babam, kardeşlerim ve ben konağın doğu kanadında yaşarken, amcalarım ve aileleri evin diğer bölümlerinde oturuyordu. Sadece Adamo, karısı ve oğulları kendi evlerinde yaşıyordu.

Geniş arka bahçeye çıktım, bakışlarım binanın sağında yer alan ve bale stüdyomu barındıran küçük eve doğru kaydı. Küçük bir çocukken dans etmeye başladıktan kısa bir süre sonra babam burayı benim için inşa etmişti.

Pencerelerden küçük ışıklar yanıp sönüyordu. Bu gece yalnız değildim. Tek başıma dans etme fırsatı bulamadığım için kısa bir hayal kırıklığı yaşadktan sonra bale stüdyoma doğru yürüdüm. Dönmeleri için erken bir saatti. Gece aktivitelerinden döndüklerinde yatmadan önce sakinleşmek için sık sık bale stüdyomda oyalanırlardı.

Cam kapıdan, Alessio, Nevio ve Massimo'nun karanlıkta bale odamın zemininde oturduklarını gördüm. Kapıyı açtım ve ışık düğmesine uzandım ama sonra açmadan parmaklarımı indirdim. Böyle gecelerde ışıkları kapalı bırakmak daha iyiydi. Ne olduklarını biliyordum ama görmemek daha kolaydı.

Sigaraların ışıltısı yüzlerine gölgeler düşürüyor, güzel yüz hatlarını gerçek doğalarının bir yansıması olan korkutucu yüz buruşturmalarına dönüştürüyordu. Gecenin karanlığına karıştıklarında onlar için endişelenerek sık sık uyuyakalırdım; daha da ötesi, onlarla karşılaşacak insanlar için endişelenirdim.

Nevio'nun başı bana doğru döndü ve kısa bir an için gözlerinde sadece başkalarına yönelttiği bir bakış belirdi. Ay ışığı bu gece acımasızdı, görmemeyi tercih ettiğim gerçeği ortaya çıkarıyordu. Bear arkamdan alçak bir hırıltı çıkardı. Tüylerim diken diken oldu.

Nevio'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. Gün içinde takındığı gülümsemeye pek benzemiyordu ama beni rahatlatmaya yetecek kadar yakındı. "Yine mi gece balesi?"

Başımı salladım ve parmak uçlarımla onlara doğru yürüdüm. Ayı arkamdaydı, pençeleri parke zeminde tıkırdıyordu.

Massimo yerde uzanmış yatıyordu, ağzının kenarından sigara sarkıyordu ve gözleri köpeğimi takip ediyordu. "O psikopat canavardan hâlâ kurtulamadın mı?"

Nevio'nun bacaklarının arasına uzandım ve o da bir kolunu bana doladı. Ayı'nın dişleri parladı.

Massimo, "Günün birinde o köpek senin suratını dağıtacak," diye mırıldandı.

Nevio öne doğru eğildi ve doğrudan Ayı'nın gözlerinin içine baktı. İlk başta Ayı'nın hırıltısı giderek arttı ama sonra durdu, kuyruğunu arka ayaklarının arasına aldı ve odanın bir köşesine doğru tırıs gitti.

Alessio karanlık bir kahkaha attı ve sigarasından derin bir nefes çekti. Duman kokusunun altında ince bir kan kokusu vardı. Pencereleler açıktı, bu yüzden kötü bir şey olması gerektiğini biliyordum.

Nevio sırıttı. "İyi seçim, köpek. Senden daha fazla yüz çıkardım." "Bu hiç komik değil," dedim usulca.

"Şaka yapmıyordu," dedi Alessio.

Nevio çenesini başımın üstüne dayadı. "Neden bu dengesiz yaratıkları kurtarıyorsun?"

Massimo sigarasını bana uzatırken, "Bizimle aynı nedenden dolayı uğraşıyor," dedi ama ben başımı salladım.

"Günün birinde seni karanlık tarafa çekeceğiz," dedi omuz silkerek.

Alessio başını kaval kemiklerimin üzerine koydu. "Güçlerimizi abartıyorsun." Nevio kıkırdayarak başını salladı. "Bu pislikleri dinleme. Olduğun yerde kal. Sen ışığa aitsin."

Parmaklarım tütümün üzerinde kaydı. "Ben sevdiğim insanlara aitim. Karanlıktan korkmuyorum."

Birçok insan minyon ve sessiz olduğum için çok fazla şeyle başa çıkamayacağımı düşünüyordu. Bazı durumlarda, özellikle de etrafımda tanımadığım insanlar v a r s a kolayca bunaldığım doğrudu ama ailemin karanlığı kaygımı tetikleyen şeylerden biri değildi. Amo'nunki de öyle.

Nevio'nun hain düşüncelerimi fark edebileceğinden endişelenerek onunla ilgili her türlü anıyı zihnimden kovdum.

"Bu arada doğum günün kutlu olsun," diye mırıldandı Nevio.

"Senin de doğum günün kutlu olsun," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Hediye odamda. Seni bu gece göreceğimi sanmıyordum. Dönmen için erken."

Alessio bacağımı dürttü. "Doğum günü çocuğu için işler kontrolden çıktı. Mutlu yıllar, Greta."

"Mutlu yıllar," dedi Massimo.

Nevio köşede duran ve daha önce fark etmediğim basit bir karton kutuyu işaret etti. "İşte hepimizden sana doğum günü hediyesi."

İçinde ne olduğuna dair bir ipucu bulmak için yüz ifadelerini inceledim. Bear kutunun yanına gitmişti ve merakla kokluyordu, bu da benim temkinliliğimi artırdı. Ayağa kalktım ve temkinli bir şekilde kutuya yaklaştım. Onlara bir bakış attım. "Orada kesilmiş bir şey yok, değil mi?"

Kıkırdadılar ama daha önce de annem ve Kiara'ya böyle bir şaka yapmışlardı. Pek iyi gitmemiştii. Genelde benim yanımda daha düşünceli davranırlardı ama yine de ihtiyatın yersiz olmadığını düşünüyordum.

Nevio da ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Vücut parçaları yok, söz veriyorum."

Çömelip kutuyu açtım, içindeki şey karşısında gözlerim büyüdü. İki tavşan. Biri lop-eared cinsiydi, diğerinin ise daha uzun tüyleri vardı ve çoğunlukla keçeleşmişti. Kutunun içinde birbirlerine sokulmuşlardı, stres seviyelerinden dolayı burunları hızlı ve nemli hareket ediyordu.

"Nereden aldın onları?"

"Tesadüftü," dedi Alessio oturduğu yerden kalkarken. "Bu gece ziyaret ettiğimiz adamda vardı. Belli ki yılan yemi olarak kullanılıyorlardı. Kulakları sarkık olan yılan teraryumunda duruyordu. Diğerisi ise uzanmasına bile izin vermeyen küçük bir kafesteydi."

Bakımsız hayvanlara bakarken kalbim sıkıştı. Ayı onları kokladı.

"Geri çekilin," diye emrettim. Stres seviyelerini arttırmak istemedim, bu yüzden onları sevmeye çalışmadım. Bunu takdir etmezlerdi.

"Nevio kahverengi tavşanı yılan çukurundan kurtardı."

Kardeşıme gülümsedim. Omuz silkti. "Satın alınmış hediye istemiyorsun, bu yüzden yapabileceğimizin en iyisi bu."

"Mükemmel," dedim ve ona kısaca sarıldım.

Sonra kapağı tekrar kapattım ve kutuyu aldım. "Veteriner dışarıda kalmalarına izin verene kadar onları şimdilik odama götüreceğim."

Nevio sırtarak, "Babam onları senin odanda görmesin," dedi.

"Sadece taşınmaya hazır olana kadar." Onlara el salladım ve odama dönmeden önce onları gece sakinleşme evresine bıraktım,

Bodrumdan kurutulmuş yabani otlarla karıştırılmış bir torba saman aldım. Aşağıda bir oda sadece kurtardığım hayvanlara ayrılmıştı ve yoluma çıkabilecek neredeyse her evcil hayvan için yiyecek vardı.

Bear heyecanla koklayarak peşinden geliyordu. Bale stüdyomun arka duvarında, bu yılın başlarında ölene kadar iki kurtarma tavşanı beslediğim büyük bir boş alan vardı. Yeni tavşanlar oraya taşınabilirlerdi.

Tavşanları banyoya götürdüm ve kapıyı kapattım, böylece ne Bear ne de Momo onları takip edip zavallı yaratıkları daha da korkutabilirdi. Tüm zemine havlu serdikten sonra kutunun kapağını tekrar açtım. Yemeleri için bol miktarda saman ve içinde su olan küçük bir kâse koyduktan sonra kalan samanı ve başka bir kâse suyu bir havlunun üzerine koydum. Tavşanlar henüz dışarı çıkamayacak kadar korkmuş görünüyorlardı. Işıkları söndürdüm ve pijamalarımı giymek için yatak odama döndüm, sonra bir battaniye alıp banyoya girdim. Kapıya yaslanarak yere çöktüm ve loş ışıktaki gözümü kutudan ayırmadım. Tavşanlara bir şey olursa, yardım etmek ya da Nino'yu aramak için orada olacaktım. Uzmanlık alanı olmasa da, yıllar içinde gerçek bir veteriner gelene kadar evcil hayvanları tedavi etmeyi öğrenmişti.

Sonunda uyuyakalmış olmalıyım ve son iki haftadır neredeyse her gece olduğu gibi Amo'yu rüyamda gördüm, ama beni uyandıran bu değildi. Telefonumun çaldığını fark etmem birkaç kalp atışımı aldı. Doğruldu, bir tavşan kafasının kutunun üzerinden kısa bir süreliğine dışarı baktığını ve sonra tekrar eğildiğini gördüm. Battaniyenin altında el yordamıyla telefonumu aradım ve arayanın Aurora olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Beni hiç aramazdı. Ara sıra mesajlaşırdık ama o bile nadiren olurdu. Mesajlaşmaktan pek hoşlanmazdım, özellikle de Emojiler beni tamamen korkuturdu. İnsanlar onları anlamadığım ince bir konuşma için kullanıyordu.

"Alo?" Tek bir kelimenin bile ağzımdan ne kadar garip çıktığını duyarak sordum.

Aurora boğazını temizledi. "Hey, özür dilerim, umarım seni uyandırmamışımdır?" "Uyandırdın aslında."

"Ah. Özür dilerim. Sadece... Gelebilir miyim? Telefonda açıklayamam. Erken olduğunu ve doğum günün olduğunu biliyorum. Bu arada doğum günün kutlu olsun. Yani... uhhh."

Gözlerimi kırıştıtararak kol saatime baktım. Saat 7:48'di. Pek erken sayılmazdı. "Gelebilirsin. Banyodayım." Telefonu kapattım.

Kulakları sarkık olan tavşan tekrar dışarı baktı ve bu sefer pençelerini kutunun kenarına koydu. Dışarı atlamaya çalıştı ama başaramadı ve kutu devrildi, iki tavşan da yuvarlanarak dışarı çıktı. İkisi de bir anlık dehşetten sonra lavabonun altına koştu. Kasları iyi gelişmemişti. Bir tavşanın o yükseklikteki bir kutudan sorunsuzca atlayabilmesi gerekirdi.

Neredeyse beş yıldır birlikte çalıştığım veterinerine mesaj attım ve mümkün olan en kısa sürede gelmesini istedim.

Yatak odamın kapısı çalındı ve hemen ayağa kalktım. Ayı ve Momo'yu unutmuştum. Aurora'yı seviyorlardı ama ben yine de odama girdiğinde orada olmayı tercih ettim. Dışarı baktığımda Aurora çoktan içeri girmiş, Ayı'yı okşuyordu. Momo yataktan kalkmaya zahmet etmemişti ama Aurora ona da sarılmak için yanına gitti.

"Hey, Greta."

"Banyoya gelebilir misin? Yeni tavşanlara göz kulak olmak istiyorum."

Aurora beni banyoya kadar takip etti ve kurduğum düzene kaşlarını kaldırdı.

"Nevio bana hediye olarak iki tane kurtarılmış tavşan verdi."

"Çok tatlı biri," dedi Aurora, yanakları kızarmıştı. Omuz silktim. "Satın alınmış bir hediye istemediğimi biliyor."

Sırtımı duvara yaslayarak geri çekildim ve Aurora da aynısını yaptı.

Neden burada olduğunu merak ediyordum.

Bana garip bir gülümseme verdi. "Kulağa garip gelebilir ama ben kendim için burada değilim. Biri istediği için buradayım."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Amo?" dedi, sanki bu ismi bilip bilmediğimden emin değilmiş gibi. Bir şey söylemedim ama kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Amo Vitiello, onu tanıyor musun?" Gülümsedim.

"Tanıyorum, evet."

"Aria Teyze'den numaramı almış ve on beş dakika önce beni aradı. Her şey çok garipti. Sana gitmemi ve onu tekrar aramamı istedi. Sorun olur mu?"

Başımı salladım.

Aurora telefonunu eline aldı ve Amo'nun açmasını bekledi. "Evet, yanımda. Bir şey değil."

Bana telefonunu uzattı ve nabzım daha da hızlandı. Ağzım korkunç derecede kurudu. "Hey?"

Aurora bana dikkatle baktı.

"Mutlu yıllar, Greta."

Amo'nun sesi derin, alçak ve uykuyla büyümüşü ve karnım beklenmedik bir şekilde ısındı.

Yutkundum, ne diyeceğimi bilemedim.

"Bunun sapıkça görünebileceğini biliyorum ama doğum gününü kutlamak zorundaydım."

"Hatırladın mı?"

"Unutamıyorum," diye mırıldandı ve her an sıcaktan yanacağımdan emindim.

"Beni aramak istediğin için annenin kafası karışmadı mı?"

"Yalan söyledim. Ona Aurora'nın numarasına düğün nedeniyle ihtiyacım olduğunu söyledim." Son kelime diğerlerinden daha sessizdi. Düğün. Onun düğünü.

"Oh, bu mantıklı."

Amo iç çekti ve güçlü parmaklarını siyah saçlarında gezdirdiğini hayal ettim. "Bunu söylemem gerektiğini biliyorum ama seni tekrar görmek istiyorum."

Kaşlarımı çatarak kalçalarımın baktım. Hayır demeliydim. Bunun nereye gittiğinden emin değildim, sadece sonunda ışık olmayan bir tünel olduğunu biliyordum. "Bir hafta içinde New York'ta iptal etmek istediğim bir dans provam var ama gidebilirim."

"Gel."

"Tamam."

"Söylemek istediğim daha çok şey var ama bunu telefonda yapamam. Bir hafta sonra."

"Bir hafta."

"Nevio'yu yanında götürme."

Dudaklarımı büzdüm. Ne söylersem söyleyeyim, ben New York'a uçarken kardeşim Vegas'ta kalmayı kabul etmeyecekti. "Denerim."

"Aurora sır tutabilir mi?"

"Onu aramadan önce bu konuda endişelenmen gerekmez miydi?" Biraz da eğlenerek sordum.

"Aradım ama seni arama arzum ihtiyattan daha güçlüydü."

Gözlerimi kapattım. "Yapabilir."

En azından Nevio hariç neredeyse herkesten. Nedense ona yalan söyleyemiyor gibiydi.

"Güzel. Bir hafta içinde görüşürüz."

"Tamam." Telefonu kapattım ve az önce ne olduğunu merak ederek derin bir nefes aldım. Bu da neydi böyle?

Gözlerimi açtığımda Aurora ağzı açık bir şekilde beni izliyordu. "Neler oluyor?" Sesi kısılmıştı, şok olmuştu.

"Bilmiyorum."

İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Amo birkaç hafta içinde evlenecek."

"Bundan kimseye bahsetme, tamam mı?"

Bana göz kırptı. "Tamam." Sesindeki belirsizliği duyabiliyordum. "Ne Carlotta'ya, ne ailene, ne de Nevio'ya. Yemin et." "Greta-" Bir hırıltı duyuldu, ardından keskin bir *şşşt sesi geldi*.

Banyonun kapısı açıldı ve Nevio içeri girdi, saçları dağınıktı ve üzerinde sadece düşük askılı bir boxer vardı. Elindeki kahve fincanını dudaklarına götürerek durakladı, Aurora'yı yanımda görünce gözleri kısıldı. "Kız muhabbeti mi?"

Bana bir fincan kahve daha uzattı ve bana doğru eğilirken Aurora'nın gözlerinde sonunda anladığım bir bakışla onu incelediğini yakaladım. Bana hiçbir zaman mantıklı gelmemişti ama Amo'yla tanıştığımdan beri bunu karnımın derinliklerinde hissedebiliyordum. Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluştu ve Aurora ayağı fırlayıp neredeyse Nevio'nun elindeki fincanı devirecekti. Sıcak sıvının bir kısmı çıplak göğsüne ve boxer'ına döküldü ve tıslamasına neden oldu. "Ben ateşle oynamam," diye hırladı. Anlamamıştım, görünüşe bakılırsa Aurora da anlamamıştı. Yerden bir havlu kaptı ve beceriksizce Nevio'nun göğsünü okşadı, sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve kafası koyu kırmızıya dönerek ona doğru itti. Nevio kaşlarını kaldırarak havluyu yakaladı.

Aurora sinir krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Anksiyete yakından tanıdığım bir şeydi, bu yüzden hemen fark ettim.

"Bizi yalnız bırakabilir misin?" Ağabeyime sordum.

Şaşırmış gibiydi. Kızlarla hiç konuşmadım. Omuz silkti. "Tabii. Sonra gel." Aurora'ya bir kez daha şüpheyle bakarak kapıya yöneldi.

"Mutlu yıllar!" Aurora neredeyse ona bağıırıyordu.

Ağzının bir köşesi şüpheli bir gülümsemeyle kalktı. "Teşekkürler, Rory." Uzanıp kızın sarı saçlarını karıştırdı, sonra da gitti.

Aurora alt dudağı titreyerek kapalı kapıya baktı. "İyi misin?" Dikkatlice sordum. İyi olmadığını görebiliyordum.

"Hayır," dedi perişan bir şekilde ve tekrar yanıma çöktü. Yüzünü kapattı ve ağlamaya başlayacağından endişelendim. O zaman ne yapacağımı bilemezdim. Belki Kiara'yı arardım. Ağlamak yerine avuçlarına bastırarak boğuk bir çığlık attı ve sonra parmaklarının arasındaki boşluklardan bana baktı. Mavi gözleri nemliydi ama ağlamıyordu. "Neden onun yanında bu kadar aptalca davranıyorum?"

Sorusuna verecek bir cevabım yoktu. Kesinlikle çok meraklı davranmıştı.

"Belki de ona aşık olduğun içindir?" Ben önerdim.

Aurora'nın yüzündeki renk soldu. "Shhhh. Onun bilmesini istemiyorum!"

Bilseydi şaşırmazdım. Nevio insanları okumakta benden daha iyiydi. Duygularını önemsemese bile, ihtiyaç duyduğunda kullanmak üzere dosyalardı. Muhtemelen çeşitli nedenlerle Aurora'ya ilgi duymadığı için ve Fabiano'ya duyduğu saygıdan dolayı Aurora'nın aşkını görmezden gelmeyi tercih etti.

Aurora hakkında onunla hiç konuşmamıştım.

"Ona söyleme, tamam mı? Yemin ederim Amo'dan kimseye bahsetmeyeceğim ama lütfen Nevio hakkında kimseye bir şey söyleme."

"Tamam." Zaten kimseye söylemeyecektim. Aurora'nın duygusal durumu onun kişisel meselesiydi, kimseyi ilgilendirmezdi. Nevio'ya olan hisleri kimseyi incitmiyordu.

Amo'ya olan hislerim mi? Arkalarında enkaz bırakma potansiyelleri vardı.

Yine de onu görmek için bir hafta içinde New York'a giderdim.

Chapter

Ten

Kalbim çılgınca atıyor, etrafımdaki sesler kafamın içinde titreşiyor, kulaklarımda uğulduyor, nabzımı kovalıyordu. Sonra ilk kordonlar tiyatroyu doldurdu ve kısa süreliğine gözlerimi kapattım. Kendimi müziğe, ayaklarımda altındaki sahnenin hissine kaptırdım. Sıcak havayı içime çektim, içimi bir amaçla doldurmasına izin verdim. Metronun tıkırtısı ve taksilerin korna sesleri kısa sürede arka planda kayboldu. Bunu bu kadar güzel yapan her şey yıkanıp gidene kadar her hareketimi parçalara ayırmak isteyen birçok yargılayıcı bakışı unuttum.

Giselle 1. Perde Varyasyonu'nda sayısız kez dans etmişim. En sevdiğim balelerden biriydi ama hiç bugünkü kadar derinden hissetmemiştim. Giselle'in derin aşkı, Albrecht ile birlikteyken yaşadığı mutluluk. Daha sonra acı gerçek, kahramanın masumiyet balonunu patlattığında, aşkının umutsuzluğunu fark ederken her dönüşünde ve zıplayışındaki çılgınlığı.

Parçanın son akorunda durdum, nefesim hızlandı ama aynı zamanda güzel bir dinginlik hissettim.

Gözlerimi açtım, etrafıma bakındım ve arka sıralardan birinde birinin oturduğunu fark ettim. Provalar sırasında hiç kimse orada oturmazdı. Öğitmenler ve dansçı arkadaşlarım ya ön sıradan ya da sahne arkasından izlerdi.

Sıcaklık yanaklarımı ve karnımı doldurdu. Zihnimde, orada olduğunu bile bilmeden onun için dans etmişim.

Amo sondan ikinci sırada oturuyordu, yüz ifadesini görememem için gölgelerle örtülmüştü. Kalbim sarsıldı, açıklamakta zorlandığım bir özlemle doldu. Öğretmen ellerini bir kez çırttı ve beni o andan kopardı.

Ona döndüm. Mika adında bir çocuğu işaret etti. Benden birkaç yaş küçüktü. Vücudumu bir gerginlik kapladı. Başkalarıyla dans etmek her zaman üstünden atlamakta zorlandığım bir engel olmuştu. Beni geride tutan şey buydu, eski öğretmenin bir keresinde değerli bir yeteneği boşa harcadığını söylemiş olsa bile, geceleri yalnız dans etmeyi tercih etmemin nedeni buydu.

Ama bu bale programının bir parçası olma şansım olsun istiyorsam, bir partnerle dans etmem gerekiyordu. Bu yüzden başlangıçta bu provayı iptal etmeye niyetlenmişim ve New York'a uçtuğumda hala hiç dans etmeyeceğime, sadece Amo ile buluşmaya çalışacağıma ikna olmuşum. Buraya geleceğini bilmiyordum. Telefon görüşmemizden beri benimle iletişime geçmemişti ama beni görmenin bir yolunu bulacağını biliyordum. İnancım tamdı.

Ama şimdi sahnede dururken, büyük bir zihinsel çaba gerektirse bile elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum. Nevio ve babamın buraya gelmeme neden izin verdiklerini biliyordum. Çünkü programa asla katılamayacağımı biliyorlardı. Nevio beni benden daha iyi tanıyordu, her korkumu ve her özlemimi.

Ben onun karanlığını biliyordum, o da benimkini.

Mika elini uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu, ifadesi odaklanmıştı, beni zar zor içine alıyordu. Tereddüt ettim. Neredeyse bir dakika sonra ifadesi karıştı. Elim onun eline dayanana kadar kolumu hareket ettirmeye zorladım. Teni çok sıcak ve nemliydi. Zemin tabanlarıma çok sert baskı yapıyordu ve klima kulaklarımda ısıklık çalıyordu. Ter, toz ve eski lastik kokusu burnumu tıkıyordu. Kalbim ve nabzım çok yüksek sesle atıyordu.

Yutkundum ve bu ses bile kulaklarımda çok yüksek çınladı.

"Hazır mısın?" Mika sordu ve ses kafamın içinde yankılanırken irkildim.

Çok fazla. Ama yine de başımı salladım. Buraya gelmişim ve elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Dans etmek benim tutkumdu. Her şey çok fazla geldiğinde bana yardımcı oluyordu. Kafamdaki kaosu başka hiçbir şey yatıştırılmazken o yatıştırıyordu. Her şeyimi vermeden pes etmezdim.

Anno

Greta'yı dans ederken izlemek her seferinde nefesimi kesiyordu.

Bir kız nasıl bu kadar güzel ve zarif olabilir?

Bale dansçılarının ve ailelerinin ara sıra attıkları bakışları görmezden geldim. Yüzlerinde korkuyla merak birbirine karışmıştı. Belki de Greta'nın koruması olduğumu düşünmüşlerdi. Fabiano benden daha az şüpheli görünmeyi başarmıştı. Tabii onun kim olduğunu biliyorlarsa. Greta oraya ait olsa bile spot ışıklarının altında olmak istemeyen biriydi.

Bale eğitmeni Greta'dan bir erkek partnerle dans etmesini istediğinde daha dik oturdum. Adamı kıskandığımdan değil, çünkü o kesinlikle benden farklı bir havuzda balık avlıyordu. Hayır. Uzaktan bile Greta'nın ne kadar rahatsız hissettiğini görebiliyordum. Korumacılığım çirkin kafasını kükretti. Korumacı olmaya hakkım yoktu. En azından bu şekilde, bu kadar derin bir anlamda değil. Greta'nın dışarıda ve ön tarafta bekleyen kendi koruması vardı. Greta'nın dans partnerine dokunmak zorunda kalmaktan duyduğu bariz rahatsızlığı görünce Nevio'nun neden burada, tiyatrodan olmadığını anladım. Kontrol eksikliği ve şiddet patlamalarına olan eğilimi göz önüne alındığında, erkek dansçı çoktan tarih olurdu.

Dans başladığında ve adam onun kalçasına dokunduğunda Greta'nın ifadesi daha da gerginleşti. Kahretsin, ön tarafa koşup bu saçmalığa bir son vermemek için kendimi kontrol etmem gerekti.

Fabiano tepki vermedi ve eğer ben tepki verseydim ve koruyucu bir buldozer gibi davransaydım, şüphesiz şüphelenecekti. Ne Greta ne de ben bu riski göze alabilirdik. Şimdiye kadar burada olduğumu bile bilmiyordu. O ön taraftaki koltuğuna yerleştikten sonra içeri girmiştım.

Dürüst olmak gerekirse, Greta'nın gerçekten burada olduğuna hâlâ inanamıyordum. Bir hafta önce bana Juillard'daki bir dans provası için New York'ta olacağını söylediğinde, bunun beni ondan uzaklaştırmak için olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi buradaydı ve dans ediş şekli ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı. Uhrevi, tutkulu ve inanılmaz derecede zarifti.

Adam onu yerden kaldırmak için ellerini beline koydu ama Greta irkilerek başını salladı. "Yapamam."

"Programa başvurmak için birkaç dans yapmanız gerekiyor."

"Biliyorum," diye bastırdı Greta sıkı bir gülümsemeyle ve adamdan uzaklaştı. "Sorun değil. Bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Arkasını döndü, Fabiano'ya hızlı bir bakış attı ve onun tekrar oturmasını sağladı ve sahne arkasına yöneldi. Onun kendisini teselli etmesini istememesine gerçekten şaşırmadım. O adam ölü bir balık kadar soğuktu. Annem bana hep onun eskiden çok farklı olduğunu söylerdi ama ben amcamın sadece bu halini bilirdim.

Ayağa kalktım ve geldiğim yoldan geri döndüm ama beni sahnenin arkasına götüren dolambaçlı bir yoldan gittim. Her zamanki gibi içeri adımımı atmadan önce binanın planını incelemiştim. Bu muhtemelen bir gün hayatımı kurtaracak bir alışkanlıktı. Bugün Fabiano'nun haberi olmadan Greta'yı bulacağımı garanti ediyordu. Zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyordum. Fabiano muhtemelen Nevio'yu çoktan uyarmıştı ve Nevio'nun kız kardeşini almak için gelmesi an meselesiydi.

Eğer beni onun yakınında bir yerde bulursa.

Kadın soyunma odasının kapısını çaldım ve bir süre sonra kıvılcı saçlı biri kapıyı açtı, bakışları yavaşça göğsümden yüzüme doğru yükseldi. Gözleri büyüdü ve yüzü kızardı.

"Az önce sahneden çıkan siyah saçlı kızla bu boy hakkında konuşmam gerekiyor." Göğsümü işaret ettim.

"O burada değil. Aceleyle geldi."

Daha fazlasını beklemeden döndüm. Birkaç depo odasına giden loş koridorlara göz gezdirdim. Etrafı araştırmaya başladım ve Greta'yı koridorun arka tarafındaki karanlık bir köşede, sırtını duvara dayamış, başını öne eğmiş bir halde buldum. Neredeyse transa geçmiş gibi görünüyordu.

Yaklaştığımda gerildi. "Benim, Amo."

Başını kaldırıp bakmadı ya da varlığını hiçbir şekilde kabul etmedi.

"Sen iyi misin? Fabiano'yu ya da kardeşini getirmemi ister misin?" Bu fikirden gerçekten hoşlanmıyordum ve bir karmaşayla sonuçlanacaktı ama Greta'nın onlara ihtiyacı varsa, bunu yapardım.

"Buraya sakinleşmek için geldim."

Başımı salladım. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Onu bu şekilde bırakmayı hayal bile edemezdim. Vücudumun her lifi daha yakına gitmek, dokunuşumla onu rahatlatmak için çılgılık atıyordu. Lanet olsun. İhtiyacı olan son şey buydu. Yapmam gereken son şey.

Başını kaldırdı ve kara gözlerini bana dikti. "Hayır."

Tam önünde durana kadar yaklaştım. Gerçekten buradaydı. Göz temasını sürdürmek için başını arkaya eğdi. "Dans eğitmeniyle konuşmamı ister misin? Eminim eşli dansın bir yolu vardır."

Greta hafifçe gülümsedi. "Eşli danslar balenin çok önemli bir parçasıdır."

"Ama dans etmek senin hayalin. Eğer gerçekten istediğin buysa Juillard'da bir yer edinmene yardımcı olabileceğim halde vazgeçiyorsun."

Babam kıcıma tekmeyi basardı. Falcon'lar da muhtemelen. Greta'ya yardım edersem çok şüpheli görüneceğinden bahsetmiyorum bile. Ama o New York'ta olacaktı.

Sikeyim.

Sonra ne olacak?

Hâlâ Cressida'yla evlenmem gerekiyordu. Küre'deki onursuz gösterimi tamamen görmezden gelmişti. Muhtemelen onun önünde biriyle yatmamı bile kabul ederdi. Bedeli ne olursa olsun karım olmak istiyordu.

Greta'nın gülümsemesi parladı. Bunu görünce ona dünyaları vaat edebilirdim. Bu kız bana ne yapıyordu?

"Dans etmeyi seviyorum. Ama bugün sahnede çok önemli bir şeyin farkına vardım. Bu programı yapmak baleyi daha çok sevmemi sağlamayacak. Baleye olan sevgim sahnede olmamla bağlantılı değil, belki de tam tersi. Dans etmek benim mutlu olduğum yer, bana rahatlık veriyor ve kafamdaki durağanlığı yatıştırıyor. Bu programı yapmak beni dans konusunda endişelendirecek, sonunda çok şey ifade eden bir şeyden nefret etmeme ve korkmama neden olacaktı. Sizce buna gerçekten değmez mi?"

Onun düşünce tarzına bir kez daha hayran kalarak başımı salladım. Bale hakkındaki hislerini tarif edişine bayılmıştım. "Yani iyi misin?"

"Olacağım," dedi usulca. "Şimdi üzgünüm."

Bir adım daha yaklaştım, kendimi unuttum, diğer her şeyi de unuttum.

"Bugün burada olmanı beklemiyordum."

"Seni görmem gerektiğini söylemiştim. Daha iyi bir anı bekleyemezdim," dedim, tedbiri elden bırakmadan. Artık neler olup bittiğinden bile emin değildim. Şimdi yakındık, Mika'nın olduğundan daha yakındık ama dokunmuyorduk.

Korkmuş görünmüyordu, ki bu hiç mantıklı değildi. Eğer eşcinsel, sıska bir dansçı onu insanlarla çevrili bir sahnede gerginleştirdiyse, o zaman bu karanlık koridorda benimle yalnız olmak vücudunu aşırı hızda harekete geçirmeliydi.

"Çok mu yakınım?" Huysuzca sordum.

Greta öylece bana baktı. Aklından neler geçtiğini bilmek isterdim, ben ona yaklaştığımda da onu her gördüğümde hissettiğim gibi aklını kaçırmış gibi hissediyor muydu? Mayosu ve tütüsü içinde kesinlikle karşı konulmaz görünüyordu. Daha önce hiç ikinci kez bakmadığım bir şeydi ama karşımdaki bu kız onun gibi görününce dizlerimin bağı çözüldü.

Beni öpmekle ilgili sözleri aklımdan geçti ve bu, onların ortaya çıkması için olabilecek en kötü andı. Greta ile yalnızdım ve bana geri çekilmemi söylemiyordu.

Belki de onu yanlış anlıyordum, ama öyle olduğunu düşünmüyordum. Yine de Greta gibi bir kızla hiç birlikte olmamıştım.

"Yapmamam gereken bir şey yapacağım, Greta. Yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi. Eğer beni durdurmazsan," diye hırladım.

Greta yutkundu ama hareket etmedi, hiçbir şey söylemedi.

İki elimle yanaklarını kavradım, yumuşak tenini okşadım ve göz göze geldik. Bakışlarımı tuttu, nefesi yüzümde tatlı tatlı dolaşıyordu. Başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim, gözlerini aradım. Beni her zaman kalbimden yakalayan ve bırakmayan o duygulu, karanlık, nazik gözleri.

"Eğer bir şey söylemezsen..." Dudaklarımı onunkilere doğru indirdim. Onu benim olarak sahiplenmek istiyordum. Kalbimin her atışında onu istiyordum. Dudaklarımız birbirine değdiği anda vücudum ateşle kızardı, nabzım damarlarımda hızla atmaya başladı ve her şey yerli yerine oturdu. Dudakları şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak dudaklardı. Bu öpücüğün, bu anın sonsuza dek sürmesini istedim.

Her öpücük, her dokunuş, her şey anlamsızlaştı.

Greta'nın gözleri dalgalanarak kapandı ve ellerimi çok daha küçük olan elleriyle kapatarak beni yerimde tuttu. İhtiyacım olan tek teşvik buydu. Dilimle dudaklarını dürttüm. Benim için ayrıldı ve dili benimkiyle buluştu.

tereddütle. Onu tattığımda göğsümde alçak bir gümbürtü yankılandı, nane ve çikolatanın bir ipucu, inanılmaz derecede bağımlılık yapıcı. Yavaş, şehvetli bir öpücüktü. Zamanımız kısıtlı olsa bile acelesi yoktu. Bunun her saniyesinin tadını çıkarmak istiyordum. Ellerimden biri yanağından başının arkasına doğru hareket etti.

Vücudum daha fazlası için, başka bir tat, başka bir dokunuş, sadece daha fazlası için çılgılık atsa bile yavaşça geri çekildim. Greta'nın koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi, dudakları aralandı, göğsü kabardı. "Beni öptün," dedi şaşkınlıkla.

"Evet." Etrafımızdaki dünya yavaş yavaş tekrar odaklanmaya başladı. Greta Falcone'yi karanlık bir koridorda öpmüştüm, Fabiano ve kardeşi de yanımdaydı.

Avucum hâlâ onun yanağında, onunki de avucunun üstünde duruyordu. "Bunu asla yapmayacağına yemin etmiştin. Neden? Cressida yüzünden mi?"

Acı acı kıkırdadım. İyi bir adam nişanlısı yüzünden bundan rahatsızlık duyardı ama ben duymadım. Cressida benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, ben de onun için. İkimiz de neden evleneceğimizi biliyorduk. Duyguların, özellikle de aşkın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"Hayır," diye mırıldandım. "O önemsiz biri. Bunu asla yapmayacağıma yemin ettim çünkü sen ilk öpücüğünün karanlık bir koridorda kirli bir sır olarak çalınmasını hak etmeyen bir kadınsın."

"Ben senin kirli sırrın mıyım?"

Yumuşak sesindeki tını sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Neydi o? Biliyorsam ne olayım. O istediğim her şeydi. Onu düşünmeden edemiyordum. Gittiğinde zor nefes alıyordum ve yanımdayken de zor nefes alıyordum. Karanlık gözleri beni uçurumlarına çekiyordu. Tek bir bakışıyla beni esir alıyordu. Hiç böyle hissetmemiştim. Ne yaptığının farkında mıydı acaba? Kaburgalarımı açmış ve zarif parmaklarıyla kalbimi tutmuştu.

Basit bir öpücük özlemimi güçlendirmiş, bin kat daha kötü hale getirmişti. Bunu yapmamalıydım ama onu tekrar görünce, dansını izleyince kendimi kaybettim. Onu öpmek yeniden doğmak gibiydi. Olacağını bildiğim gibi tatlı ve sevimliydi.

Greta karanlık bir sır gibi gölgelerde öpülmesi gereken bir kız değildi. Sahnenin ortasında olmayı hak ediyordu. Suçluluk duygusunun hayatımda yeri yoktu ama Greta'yı karanlıkta, sanki bir ilişkiden başka bir şey değilmiş gibi öpmek kendimi pislik gibi hissetmeme neden oluyordu. Karşımdaki bu kadın benim ona verebileceğimden çok daha iyisini hak ediyordu.

"Şimdi ne olacak?" Homurdandım.

Greta hüznle gülümsedi.

"Bilmiyorum." "Burada benimle kalabilirsin."

"Ben Las Vegas'a aitim."

Sen bana aitsin.

"Las Vegas'a ne zaman döneceksiniz?"

"İki gün içinde. Bu New York'a ilk seyahatim olduğu için şehri keşfetmek için biraz zaman istedim."

İki gün oldu bile. Çok erken.

"Fabiano yarın akşam ailenizin evine yemeğe davet edildi. Fabiano benim de gelebileceğimi söyledi. Sanırım Nevio'nun başımı belaya sokacağından endişeleniyor. Ama Nevio'nun uzak durması gerekecek."

Annem babamı o yemeğe ikna etmek için günlerini harcamış olmalı. O ve Fabiano hâlâ birbirlerine katlanamıyorlardı. Ve babamın Nevio'yu çatısı altında istememesi gerçekten sürpriz değildi.

"Orada olacak mısın?" Greta sordu. "Eğer gelirsen, ben de orada olacağım."

"O zaman Fabiano'dan beni de yanına almasını isteyeceğim." Nevio'nun sokaklarda, benim sokaklarımda, onu kontrol edecek kimse olmadan dolaşacağı düşüncesi içime sinmiyordu ama eğer bu bana Greta'yı tekrar görme şansı verirse...

Ama bir aile yemeği bize yalnız kalmak için fazla zaman vermiyordu. Herkes izliyor olacaktı, özellikle de Fabiano. "Bu gece benimle buluşmak için gizlice k a ç m a n ı n bir yolu var mı?"

Greta alt dudağını sıktı. "Başkanlık süitimiz var ama ayrı odalarımız var."

"Biliyorum. Mandarin Oriental'da tüm kat senin."

"Fabiano otel personelinin bizim katımıza çıkan merdivenleri kilitlemesini sağladı ve bizim katımızdaki asansörden inmek için bir anahtar karta ihtiyacınız var. Fabiano'ya haber vermeden kimsenin aşağı ya da yukarı çıkmasına izin verilmiyor."

Sırıttım. "Eminim Fabiano personele bu emirleri vermiştir. Ama New York benim şehrim, onun değil ve benim sözüm onunkinden çok daha üstün. Eğer odanızdan çıkabilirseniz ve ne Fabiano'nun ne de kardeşinizin fark etmediğinden emin olursanız, sizi lobiye indirip otelden çıkarabilirim."

Greta bir süre düşündü ve hayır diyeceğinden emindim. Sonunda dudaklarının kenarlarında küçük, kararlı bir gülümseme belirdi. "Bir yolunu bulacağım."

"Güzel," diye mırıldandım, bir öpücük daha almak için eğildim. "Gece

yarısı benimle merdiven boşluğunda buluş, tamam mı?"

"Ne yapacağız? Dışarı çıkamayız ve ben yanıma süslü bir şey almadım."

"Bir şeyler düşüneneğim, merak etme." Sonra aklımdan bir düşünce geçti. "Bale kıyafetlerini giyebilir misin? Benimle özel bir dans edersen çok sevinirim."

Greta'nın gülümsemesi genişledi ve başını salladı.

Ağır adımlar çınladı. Hızla eğildim ve Greta'nın güzel dudaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra geri çekildim ve birlikte yakalanmadan önce gölgelerin arasında gözden kayboldum.

Chapter *Eleven*

Diğer insanlara yakın olmakta zorlanıyordum ama Amo gözlerimin içine ilk baktığında kafamın içindeki kaos duruldu. Peki ya dokunuşu? Diğer tüm dokunuşlar gibi bunaltıcı ve kafa karıştırıcı hissettirmiyordu. Bugün paylaştığımız öpücük? İçimde beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran bir şeyi uyandırmıştı. Ve aniden fark ettim ki içimde var olduğunu hiç bilmediğim boşluğu sadece Amo doldurabilirdi.

Daha fazlasını istedim. Ama içten içe öpüşmelerimizin bitmesi gerektiğini biliyordum.
Sonunda.

Ama bugün değil. Saat gece yarısına beş dakika kala vurduğunda, yataktan sürünerek çıktım ve beni süitimizin oturma odasından geçmek zorunda bırakacak olan bağlantı kapısından değil, koridora açılan kapıdan odamdan çıktım. Fabiano ya da Nevio beni yakalarsa, onlara dans edecek bir yer aradığımı söyleyecektim. Geceleri dans etme takıntımı biliyorlardı, özellikle de bugünkü gibi stresli bir günün ardından.

Amo'nun söz verdiği gibi acil çıkış kilitli değildi, bu yüzden merdiven boşluğuna girebildim. Bir kat aşağı indim ve merdiven boşluğundan

Beni ikinci kata kadar indiren asansöre bindim ve tekrar merdiven boşluğuna geçtim. Merdiven boşluğunun birinci katında Amo duvara yaslanmış beni bekliyordu. Beni fark ettiğinde yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Belki de gelmeyeceğimi düşünmüştü.

"Güvenlik kameraları," dedi selamlamak için ve onu takip etmemi işaret etti. Beni birkaç boş koridordan geçirdikten sonra otelin arka tarafındaki teslimat girişine götürdü. Kapının hemen yanında siyah bir cip duruyordu.

Amo benim için kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. Kapıyı kapattı ve direksiyonun arkasına geçti. Tek kelime etmeden eğilip yüzümü tuttu ve beni sıkıca öptü.

Bu hareket karşısında şaşırılmış ve hâlâ öpülmeye alışık olmadığım için gerilmiştim. Amo geri çekildi, gözleri yüzümü arıyordu. "Çok mu fazla?"

"Sadece ürktüm," diye fısıldadım. "Bu tür bir yakınlığa alışık değilim." "Seni öpmememi mi tercih edersin?"

"Hayır. Sadece buna alışana kadar beni uyarabilir misin?" Zamanımız bu kadar kısıtlıyken buna nasıl alışabilirdim ki?

"Tamam. Bunu yapabilirim." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı, sonra caddeye döndü ve motoru çalıştırıp arabayı ara sokaktan çıkardı. Bir süre sonra avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı. Ne istediğini anlamam birkaç kalp atışımı aldı. Elimi onunkinin içine soktum ve o da parmaklarını kapattı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Çok fazla seçeneğimiz yok. Bu yüzden seni kimsenin bizi yakalayamayacağı تنها bir yere götürmeye karar verdim. Bana güveniyor musun?" Sanki bu konudaki fikrimi değiştireceğimden endişeleniyormuş gibi bana bir bakış fırlattı. Ama Amo'nun varlığında en ufak bir rahatsızlık hissetmedim. Nevio muhtemelen beni saf olmakla ya da fazla güvenmekle suçlayacaktı ama öyle değildi.

Sonunda şehrin sanayi bölgesine doğru yola çıktık. Amo, Hudson nehri üzerinde yükselen uzun bacaları olan kırmızı tuğlalı bir binanın önünde durdu. Kapıyı itip açtım ve insan yapımı sınırlarından kurtulan yabani otlar ve daha da küçük ağaçlarla çatlamış betonu taradım. "Burası terk edilmiş Yonkers enerji santrali mi?"

Kütüphanemizdeki el yazması kroniklerde bu konuyla ilgili her şeyi okumuştum.

Beni çelik kapılara doğru yönlendirmek için sırtıma dokunduğunda Amo'nun yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Öyle."

"Orası Famiglia tarihindeki son katliamın gerçekleştiği yer, değil mi?"

Amo yüzünü buruşturdu ve olduğu yerde durdu. "Romantik olmaya alışık değilim. Sanırım bu belli oluyor," dedi karnımın dönmesine neden olan derin bir kahkaha atarak. "Seni başka bir yere götürmemi tercih eder misin?"

Onu hazırlıksız yakaladığımı söyleyebilirdim, ki bu neredeyse sevimli bir şeydi. "Hoşuma gitti. Terk edilmiş yerler beni her zaman büyülemiştir, tarihleri ve onlara yapışan özlem."

Başını sallayarak gökyüzüne baktı. "İlk gerçek randevumuzda hedeflediğim şey kesinlikle özlem."

Başımı eğdim, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum. Kuru bir kahkaha atarak bana baktı. "Şaka yapıyorum. Benimle oraya girmekten rahatsız mı oluyorsun?"

"Neden olayım ki? Sanırım bu yerde senin yanında olduğumdan daha güvende olacağım pek kimse yoktur."

"Yanında daha güvende olacağın kimse yok."

Elinin sırtıma yaptığı baskı arttı ve beni yolun geri kalanında çelik kapıya doğru götürmesine izin verdim. Kapıyı sert bir gıcırtyla iterek açtı ve hala sıcak olmasına rağmen tüylerim diken diken oldu.

Paslı boruları ve sütunlarıyla yüksek tavanlı salona adım attım. Terk edilmişlik, küf ve toz kokusu havada asılı duruyordu. Gözlerim küçük bir platformun üzerindeki bir masa ve iki sandalyeye takıldı. Birkaç küçük gaz lambası hem mekâna giden yolu hem de mekânın kendisini aydınlatıyordu.

Amo'nun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve bu yüzden gözlerimi ona diktim. Yüz ifadesi gergindi.

"Oraya gidebilir miyiz?" Kurulumu işaret ettim.

Amo başıyla onayladı ve elimi büyük elinin içine alarak beni platforma doğru götürdü. "Seni yukarı kaldıracığım, tamam mı?"

Başımı salladım. Belimden tuttu ve beni platformun üzerine kaldırdı. Bir an havada asılı kalırken ellerim omuzlarına doğru uçtu. Figürleri kaldırma fikrini hep sevmişimdir ama bundan zevk almayı hiç başaramamıştım. Ama Amo'nun tutuşunda, kendinizi rahat hissettiğiniz biriyle nasıl hissedebileceğinizi hayal edebiliyordum. Ayaklarım platformun zeminine değdiğinde bile Amo belimi bırakmadı. Bunun yerine öylece kaldık, ben ona bakıyordum, onun elleri belimde, benimkiler de onun omuzlarındaydı. Gülümsedim ve hiç düşünmeden eğilip onu öptüm. Biraz geri çektim. "Bu iyi miydi?"

Amo kıkırdadı. "Ne zaman istersen beni öpebilirsin."

Başımı salladım. "Tekniğimi kastediyorum."

Amo dudaklarını dudaklarımın üzerinde kaydırđı, yumuşak bir sürtünme karnımı en mkemmekle şekilde ısıttı. "Bu teknikle ilgili değil, tutkuyla ilgili."

Tutku. Başımı salladım. Tutku, kavrayamayacağınız ya da ğrenemeyeceğiniz bir şeydi, kesinlikle hakkında bir şeyler okuyamazdınız. Sonra bir adım geri çekildim ki Amo platforma atlayabilsin ve ben de masaya bir göz atabileyim. Masa iki kişilikti. Ama hiçbir yerde yiyecek göremedim ve bir mutfak olduğundan da şüpheliydim. "Oturun."

Amo benim için sandalyelerden birini ęekti ve ben de oturdum. Teslimat servislerinin yiyecekleri sıcak tutmak için kullandığı bir strafor kutunun önüne ęmeldi ve kapağını kaldırdı. İçinde birkaç torba vardı. Yaklaşık iki düzine kutuyu boşaltmaya başladı. "Ne yemekten hoşlandığınızdan emin olamadığım için Suşı, ęin, Hint, Arap ve İtalyan yemekleri aldım."

Farklı kartonları ağtığında gözlerim büyüdü. Amo karşıma oturdu ve bir şişe şarap uzattı. Başımı salladım, düşüncesi karşısında şaşkına dönmüştüm. Kadehlerimizi tokuşturduktan sonra tabağımı humus ve pide, salatalık ve avokado maki ve zeytinle doldurdum. Bir vegan olarak hepsi benim için güvenli seğimlerdi.

Sessizce birkaç lokma yedik. "Et yemiyor musun?" Amo tabağındaki kuzu dönerini göstererek sordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Her şeyi yakından incelediniz ve tek bir etli başlangığ seğmediniz."

"Ben veganım."

Gözlerini kısıarak düşündü ve sonra başını salladı. Gözlerimin salonda dolaşmasına izin verdim, geğmiş olayları hayal etmeye ęalıřtım. "Burası babanın annene hakaret ettiği için bir adamın dilini kopardığı yer, değil mi?"

Amo bir paręa kuzu eti yuttu ve cevabını düşünmeye ęalıřıyormuř gibi bir süre bana baktı. "Evet. Famiglia'nın korkunę hikyelerini duyduğunu bilmeliydim. Bir dahaki sefere başka bir yer seğeceğim."

"Bir dahaki sefere olacak mı?" Pide ekmeğinden bir paręa koparıp humusa batırırken sordum.

Amo yemeğini görmezden gelerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Bana bakışı beni inanılmaz derecede ateşli hissettirdi. "Daha biręok kez olmasını istiyorum."

Ben de aynı şeyi istiyordum ama onun ę hafta içinde evlenmesi gerekiyordu ve ailem Amo'yu görmeme asla izin vermeyecekti. Bunu nasıl geręekleřtirebileceęimizi, bizi nasıl bir araya getirebileceğini göremiyordum. Amo düşüncelerimin yönünü hissetmiş gibi başını salladı.

"Önemli olan sadece an."

Hafifçe gülümsedim.

"Benim için dans edecek misin?" Amo gözlerini üzerimde gezdirdi. "Her şeye rağmen bale kıyafetlerini giymişsin."

"Dans etmemi istiyorsan, ederim. Özel bir dileğin var mı?"

Amo alaycı bir şekilde gülümsedi. "Baleden pek anlamam ama belki Fındıkkıran'dan bir şeyler olabilir. En ünlü balelerden biri, değil mi?"

"Birçoğundan biri, evet," dedim. Çantamdan telefonumu çıkardım ve müziği seçip sesini açtım. Telefonu bırakıp dansıma yer açmak için masadan ve sandalyelerden birkaç adım uzaklaştığımda karnım sinirden gerilmişti. Başkalarının önünde dans etmek bana her zaman büyük bir endişe vermiştir ama Amo'nun yüzündeki ifade sinirlerimi yatıştırdı. İlk tanıdık notalar çaldığında gözlerimi kapattım. Bu, hayatımdaki en özel danslardan biri gibi geliyordu ve tüm tutkumu ve duygularımı buna dökmek istiyordum.

Amo

Greta buranın kana susamış geçmişinden bahsettiği anda, seçeneklerimiz çok kısıtlı olsa da randevumuzu burada yapma kararımdan pişmanlık duymuştum. Şimdi, Greta açık pembe tütüsüyle köhne salonun ortasında dururken, bu tezat bana bir balyoz gibi çarptı. Çirkin vahşetiyle bilinen bir binada onun güzelliği ve nezaketi. Kollarını sanki iplerle çekiliyormuş gibi kaldırdı, vücudu cep telefonundan gelen notalara göre hareket ederken neredeyse başıboştu. Ses kalitesi en iyisi değildi ve geniş salon müziği çok iyi taşımıyordu ama yine de huşu içinde oturdum ve Greta'nın müzikle bütünleşmesini izledim. Döndü, zıpladı, bacağını başının üzerine kaldırdı.

Bütün gece onu izleyebilirdim. Bana elini uzattığında ayağa kalktım ve beni sandalyeden çekmesine izin verdim. Elini elime koyarak beni çevreledi ve sanki görünmez iplerle çekiliyormuşum gibi ben de onunla birlikte döndüm. Onu takip ettiğimde parlak bir şekilde gülümsedi ve bana doğru sıçradığında, onu otomatik olarak belinden yakaladım ve kaldırdım. Başımın üzerinde uçuyor gibiydi, bacakları ve kolları zarifçe uzanıyordu. Sonra hafif ve kaygısız bir kahkaha attı ve gözlerinde saf bir neşe ile bana baktı. Yavaşça onu tekrar önümdeki yere indirdim. Bakışlarımı tuttu ve eski binanın her gıcirtısı, uzaktaki motor ve siren sesleri, her şey arka planda kayboldu. "Seni öpeceğim." Yüzünü kavradım ve onu öptüm. Bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, ona daha yakın olmak istiyordum. Onunla her karşılaştığımda bu çekim daha da güçleniyordu. İnsanların neden ailelerinden olmayan, çok az tanıdıkları biri için her şeyi riske attıklarını hiç anlamamıştım ama sonunda anlamaya başlamıştım.

Chapter Twelve

Fabiano beni yemeğe götürmesini istediğimde şaşırmıştı ama sonra gerçekten rahatlamış görünüyordu. Nevio ilk başta öfkeliydi ama sonra gözlerinde heyecanlı bir parıltı belirdi ve izin gecesini her zaman yaptığı şeyi yapmak için kullanacağını biliyordum. Belki de en kötüsünü önlemek için onunla kalmalıydım ama bugün geri dönülmez bir bencillik yapıyordum.

Vitielloların yaşadığı konağın önüne geldiğimizde Fabiano'ya "Gerginsin," dedim.

Fabiano bana sıkı bir gülümseme verdi.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Tamamen güvendesiniz." "Biliyorum."

Bir kez başını salladı, sonra dışarı çıktık ve merdivenlerden ön kapıya doğru yürüdük. Fabiano başımızın üzerindeki kameraya baktı ve yüz ifadesi öncekinden daha da gergindi. Bu onu bu kadar rahatsız ediyorsa neden Vitiello'larla yemek yemeyi kabul ettiğini merak ettim.

Ona sorma fırsatım olmadı çünkü kapı açıldı ve Aria Vitiello parlak bir gülümsemeyle karşımızda durdu. "Fabiano, Greta,

Hoş geldiniz."

Ona küçük bir gülümseme verdim. Arkasından Luca Vitiello göründü. İfadesi Fabiano'ya yerleştiğinde düşmancaydı ve bana baktığında sadece hafifçe yumuşadı.

Yutkundum ama Amo'nun kız kardeşi Marcella ve annesinin sarı saçlarını paylaşan ve bana Fabiano'yu hatırlatan küçük kardeşi Valerio'nun yanında beklediği giriş salonuna adım attığımda endişem karnımda gergin bir çarpıntıya dönüştü. Fabiano ve Aria'nın kardeş olduklarını bilmesem bile, benzer görünüşlerinden şüphelenirdim.

Onlardan birkaç adım uzakta durdum, hepsine gülümsediğimden ve sadece Amo'ya bakmadığımdan emin oldum. Bedenim ona daha yakın olmayı arzuluyordu ama kendimi tuttum. Valerio bana kısa bir sırtış attı. Benden üç yaş küçük olmasına rağmen benden çok daha uzun boyluydu. Marcella bana ölçülü bir gülümseme verdi. Bakışlarım eksik kulak memesini gizleyen elmas kulak klipsine takıldı. Genelde dedikodularla ilgilenmezdim ama kaçırılma ve bir motorcuyla evlenme hikâyesi, benim umursamazlık balonumu bile parçalayacak kadar yüksek dalgalar yaratmıştı.

Yemek odasına doğru ilerlerken Amo'nun gözleri benimkilere takıldı ve karnım bir kez daha döndü. Onunla yalnız kalmak istiyordum.

Biri fark etmeden önce gözlerimi kaçırdım. Fabiano Luca'ya ters ters bakmakla meşguldü ve Aria da endişeli görünüyordu, yani şimdilik güvendeydik ama çok da cüretkâr olmak istemiyordum.

Çok geçmeden aşçı yemek dolu tepsilerle içeri girdi. Kuzu eti. Pancetta ile kavrulmuş patates. Parmesanlı kremalı ıspanak.

Tek kadın misafir olarak önce bana servis yapmak için tabağımı aldı ama ben hemen başımı salladım. "Bana bir şey yok. Teşekkür ederim."

Herkes bana baktı ve nabzım hızlandı, yumuşak bir vınlama kulaklarımı doldurdu.

"Kusura bakma, senin de gelmeni beklemiyordum. Onlara söylemeyi unuttum," dedi Fabiano yüzünü buruşturarak.

"Bize neyi anlatacaksın?" Aria yüzünde endişeli bir ifade belirterek sordu. "Ben veganım, yani hayvansal ürünler yemiyorum."

Valerio, "Ağabeyi ve babası en sevdiği eğlence olarak insanları katlediyor ve o hayvanlara zarar vermekten hoşlanmıyor," diye haykırdı ve sanki tüm zamanların en büyük şakasıymış gibi gülmeye başladı.

"Biz misafirlere böyle davranmayız," diye hırladı Amo, kardeşine kaşlarını çatarak.

Marcella'nın dikkatli bakışları Amo ve benim aramda tembelce dolaşüyor, bana avına saldırmak üzere olan bir kediye hatırlatıyordu.

Annesi gözlerini kırptırdıktan sonra boğazını temizledi. "Özür dilerim, Greta. Eminim aşçımız sizin için çabucak bir şeyler hazırlayabilir."

Aşçı biraz paniklemiş görünüyordu. Birçok kişi hayvansal ürünler olmadan yemek yapma fikrini ürkütücü buluyordu ve bu da yarattıklarına yansıyor. Sadece Kiara benim için yemek pişirme sanatında ustalaşmıştı. "Peynir yok mu? Krema? Yumurta? Tereyağı?"

Zavallı kadına acıdığımı hissederek başımı salladım. Bu şekilde zor durumda bırakılmakla iyi başa çıkamıyordu.

"Sana mutfağı göstermeme ne dersin, böylece dolaplarımızı ve buzdolabımızı yiyebileceğin bir şeyler için kontrol edebilirsin?" Amo önerdi.

"Çok nazıksınız," dedim, Amo'yla yalnız kalma ihtimali karşısında fazla hevesli görünmemeye çalışarak.

Amo yükseldi ve ben de yükseldim.

Fabiano da ayağa kalkarak, "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

"Oğlumuz kadınlara saygı duyacak şekilde yetiştirildi ve Falcone üçlüsünün aksine kendini kontrol edebiliyor," dedi Luca. Aria boğazını temizledi, gözleri uyarıyla irileşti.

Fabiano çok rahatsız edici bir gülümsemeyle, "Geçen haftaki gazetenin ön sayfasında kadınlara saygı duyduğunu gösteriyordu," dedi. İşlerin hızla yokuş aşağı gittiğini görebiliyordum ama bunu nasıl durduracağımdan emin değildim. Fabiano'nun neyi kastettiğinden de emin değildim.

"Güncel meselelerimizi takip ettiğini bilmiyordum."

"Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun, değil mi?"

Marcella oflayıp pufladı ve sandalyesini iterek ayağa kalktı. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla üzerimde yükseliyordu. "Ben Greta ile gideceğim."

Fabiano onunla Aria'nın arasına, sonra da bana baktı. Ona sert bir gülümseme verdim ve yavaşça geri çekildi ama bundan memnun değildi.

"Haydi," dedi Marcella.

Amo, Fabiano'ya çok kötü bir bakış gönderdi. "Ben biraz arka bahçeye gideceğim."

Sakinleşmem gerek."

Marcella beni yemek odasından çıkarıp arka tarafa doğru bir koridordan geçirerek büyük ve lüks bir mutfağa sokarken gülümsememi bastırdım.

"Peki zeytin, ciabatta ve trüf yağına batırmaya ne dersin?" diye sordu, sonra dudakları inceldi. "Serinlemek istediğini sanıyordum."

Omzumun üzerinden arka kapıdan içeri giren Amo'ya baktım. Hamur açan bir hizmetçiyi işaret etti ve hizmetçi ellerini önlüğüne silerek arka bahçeye fırladı. Gözlerim onu içine çekerken yutkundum. Daha önce buna cesaret edememiştim.

Koyu mavi kargo pantolonu ve gözleriyle uyumlu, kaslarını çok çekici bir şekilde saran sade gri bir tişört giymişti.

"Sanırım zeytinden başka bir şeye açsın," dedi Marcella ve bakışlarım ona kaydı, tenim sıcaktan kızardı.

Amo onun yanına gitti. "Bize biraz izin verir misin ve kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin olur musun?"

Marcella Amo'ya bıkkın bir bakış attı. "Amo, sen Greta Falcone ile yalnızken gözcülük yapmamı mı istiyorsun?"

Sanki karşımdaki kişi kim olduğumu bilmiyormuş gibi insanlar sık sık adımı bu şekilde vurguluyorlardı.

"Marci," dedi kısık bir sesle ve aralarında benim göremediğim bir bakış geçti.

"Bu işin sonu kötü bitecek. Çok kötü."

"Bu gece dairenize döndüğünüzde Maddox'a benden selam söyleyin."

Marci başını salladı ve araştıran bir bakışla bana döndü. "Sanırım gitmemin bir sakıncası yoktur?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Başını tekrar salladı ve yüksek topuklu ayakkabıları taşa çok yüksek sesle vurarak dışarı çıktı.

Hareket etmedim, aniden bunalmışım.

Amo aramızdaki mesafeyi geçti ve yanaklarımı kavradı, dudakları yine hiçbir uyarıda bulunmadan dudaklarıma indi. Şiddeti, sıcaklığı ve dokunuşu karşısında şaşırarak gerildim. Amo hafifçe geri çekildi, gözleri benimkileri arıyordu. Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Seni asla incitmem."

"Biliyorum."

Kıkırdadı ve derin bir nefes verdi.

"Artık beni öpebilirsin," dedim.

Amo'nun gözleri dudaklarıma kilitlendi ve sonra başını tekrar eğerek ağzının benimkinin üzerinde hafifçe kaymasına izin verdi. Elektrik dudaklarımdan geçerek göğsümden karnıma ve oradan da doğrudan cinsel organıma ulaşıyor gibiydi. Mutfaktaki çok parlak ışığa karşı gözlerim dalgalanarak kapandı. İstiyordum ki

Sadece Amo'ya, ağzına, tadına ve kokusuna odaklandım. Güçlü ve iri ellerinin yanaklarımda bıraktığı mükemmel hisse.

Amo yavaşça geri çekildi ama yakınımnda kaldı, nefeslerimiz birbirine karıştı. Yüzünde yaptığımız şeyin yanlış olmadığına dair bir işaret aradım.

"Burada yaptığımız şey yanlış, değil mi?" Hayatım boyunca başkalarına karşı nazik olmaya çalıştım ama ahlaki pusulamın olması gerektiği kadar ayarlı olmadığını biliyordum.

Amo karanlık bir şekilde gülümsedi. "Benim gibi bir adama doğruyu ya da yanlış sorma Greta. Sana söyleyebileceğim tek şey, hiçbir şeyin seni öpmek kadar doğru hissettirmediği."

Başımı salladım, nefesim kesildi çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Bu kadar doğru hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilirdi?

"Yemin ederim Amo, eğer bir mafya kızının daha bekaretini bozarsan, seni bir sonraki köprüden aşağı atarım."

Marcella'nın öfkeli sesiyle ikimiz de sıçradık. Kapının içinden konuşmuştu.

Amo yüzünü buruşturdu.

"Bu yüzden mi Cressida ile evlenmek zorundasın?"

Amo'nun başka biriyle bu kadar yakın olduğunu hayal etmeye çalıştım. Kıskanç bir tip değildim ama onu paylaşmak zorunda olduğumu düşününce biraz midem bulanıyordu.

"Oraya gitme," diye mırıldandı Amo.

Merakla başımı eğdim. "Benim olmadığını biliyorum. Sen Cressida'nınsın." "Ben onun değilim, asla da olmayacağım. Paylaştığımız birkaç dakika içinde

Şimdiye kadar hiç kimsenin olamadığım kadar senin oldum."

"Ama bizim paylaşmadığımız fiziksel düzeyde kızlarla birlikte oldun."

Amo güldü. Çiğ ve acıydı. "Ve bunların hiçbirisi önemli değildi."

"Fabiano gazete yorumuyla ne demek istedi?"

Amo'nun bu konuda konuşmak istemediğini söyleyebilirdim, bu da merakımı daha da artırdı. "Kulüplerimizden birinde bir kadına alenen dokundum ve gazete bunu yayınladı." Yüzüme baktığında devam etti. "Bunu yaptım çünkü bunun Cressida'yı düğünü iptal edecek kadar kızdıracağını düşündüm."

Ön sayfaya çıktığına göre çok cinsel bir dokunuş olmalı.

Karnım rahatsız edici bir şekilde gerildi.

"Fotoğrafı bulmaya çalışma. Benim yüzümden kendini kötü hissetmeni istemiyorum."

"Ama Cressida'nın kendini kötü hissetmesini istiyorsun?"

"Ben çok kötü bir adamım, Greta. Beni başka bir şeyle karıştırma."

"Ne olduğunu biliyorum. Kötü adamların arasında büyüdüm."

"Ve yine de böyle oldun."

Kaşlarım birbirine çarptı. Hayatımdaki pek çok insan iyi olduğumu düşünüyordu ama içimde de karanlık bir şeyler vardı. "Seni bir dolandırıcıya dönüştürdüğümü düşününce bazıları beni o kadar da olumlu görmeyebilir."

"Beni hiçbir şeye dönüştürmüyorsun. Her şeyden önce, ilişkim olmayan birini aldatamam. Cressida ve ben bir hiçiz. Senden önce de başka kadınlarla birlikte oldum, yani beni aldatan ilk kişi onlardan biri oldu."

"Yani ben birçoğundan biriyim."

Amo sanki çok çirkin bir şey söylemişim gibi baktı, oysa ben sözlerimi sadece onun bana verdiği gerçeklere dayandırmıştım. Yanaklarıma dokunan parmakları gerildi. "Sakin bunu düşünmeye cüret etme. Sen her şeysin."

"Hâlâ başka kadınlara ihtiyacın varsa nasıl her şey olabilirim?" "İhtiyacım yok."

Gözlerini aradım. "Senden başka kadınlarla birlikte olmayı bırakmanı isteyemem."

Bu bana düşmez. Çünkü senin vazgeçtiğin şeyi ben sana veremem." "Benden her şeyi isteyebilirsin Greta, ben de sana veririm." *Cressida'yla evlenmemesini iste.*

Neye yarar?

Onun yerini alamazdım. Ben Las Vegas'a aittim. Bir Capo'nun karısı olmak istemiyordum. Mafya dünyasının ana cazibe merkezi olarak değil, gölgelerde yaşamak istiyordum.

Kapı açıldı ve Amo elini bırakıp bir adım geri çekildi. Gelen Marcella'ydı ve gözleri kısılmıştı. "Geri dönmemiz gerek." Sesi sertti.

Başımı salladım, çünkü haklıydı. İçeri dalması iyi olmuştu çünkü Amo'ya sormamam gereken bir şeyi sormanın eşiğine gelmiştim.

Yanımdan geçip bir kavanoz zeytin, bir ciabatta ve yağ aldı.

Birlikte yemek odasına döndük.

Fabiano'nun yanına çöktüğümde bana doğru eğildi. "Her şey yolunda mı?" "Evet."

Bütün akşam Amo'ya bir daha bakmaya cesaret edemedim. Ne yapacağımı tamamen şaşırmıştım.

Amo

Greta'yla öpüştükten sonra doğru düzgün düşünemiyordum. Bana bir daha bakmadan gitmişti. En büyük işkenceydi ama bunu neden yaptığını biliyordum. Greta çok iyiydi. Aptalca bir şey yapmamı istemiyordu.

Yemekten sonra babam kızgın bir şekilde ofisine girdi. Peşinden gittim ama parmaklarım kolumu sıktı. Durdum ve kız kardeşime ters ters baktım.

"Uyu artık." "Neyi unutayım?"

"Savaş istiyor musunuz? Buna değer mi?"

Eğildim ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım. "Maddox değer miydi?"

Bu

mu Marcella'nın yüz ifadesi acıya dönüştü. "Amo, bu farklı."

?" Elinden kurtuldum. "Arkamı kollayacak mısın?"

Kolumu itti. "Bunu biliyorsun. Tabii ki biliyorum. Sadece endişeliyim, sen

salak."

Döndüm ve babamın ofisine doğru yöneldim. Kapıyı çaldım. "Evet," diye homurdandı babam.

İçeri girdim. Babam deri koltuğunda içkisini yudumluyordu. Keyfi yerinde değildi ama ona söyleyeceklerimi anlatmak için uygun bir zaman olmadığını biliyordum. Birkaç iyi ruh halinden birini mahvetmemek daha iyiydi.

Babam bardağın üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı. "Şimdi ne olacak?" "Seninle düğünü tekrar konuşmam gerekiyor."

Babamın bana gönderdiği bakış çok açıktı. Bu konu hakkında bir daha konuşmaya kesinlikle niyeti yoktu. Umurumda bile değildi. Bunu duyması gerekiyordu. O

Sadece korkmaya başladığımı sanıyordum ama bu daha fazlasıydı. "Evlenmek istediğim bir kız buldum," dedim.

Yavaşça gözlerini içkisinden kaldırdı. Mümkünse, yüz ifadesi öncekinden daha da kızgındı. "Neden söyleyeceğin şeyin hoşuma gitmeyeceği hissine kapılıyorum?"

"İyi bir seçim," dedim. "Önemli bir aileden geliyor." Lanet olası yılın yetersiz ifadesi.

Babam gözlerini kıstı. "Cressida iyi bir seçim, hepimizin karar verdiği bir seçim."

"Lanet olsun baba, bir saniye beni dinler misin? Cressida bir hataydı, hala bir hata ve onunla evlenirsem hayatımdaki en kötü hata olacak."

Babam bir şey söylemedi ama yüz ifadesi en ufak bir yumuşama göstermedi. Benden neden etkilenmediğini anlıyordum. Son beş ila sekiz yıl içinde pek çok boktan şey yapmışım.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, kalın kafasına nasıl ulaşacağımı bulmaya çalışıyordum.

"Şaka yapıyorsun, kim o?"

"Greta."

Babam baktı, ağzı ince bir çizgi halindeydi. "Greta Falcone gibi mi?"

"Evet. Onu istiyorum."

Babam kıkırdayarak başını salladı. Sonra ben düşmeyince ayıldı. "Sen ciddisin."

"Çok ciddiym. Greta'yı istiyorum."

Babam ayağa kalktı ve bardağı elinde tutarsa bana fırlatabileceğinden endişeleniyormuş gibi dikkatlice küçük yan sehpanın üzerine koydu.

Yaklaştı, gözleri kuşkulu ama aynı zamanda uzun zamandır görmediğim kadar öfkeliydi. "Amo, sen aklını mı kaçırdın?"

Gözlerimi kırpmadan ona baktım, hayatımda hiçbir konuda olmadığım kadar ciddiydim.

"Birkaç hafta içinde Cressida ile evleneceğin gerçeğini göz ardı edelim, olur mu? Famiglia'daki herhangi bir kadını alabilirsin. Her aile kızını sana seve seve eş olarak verir ama Remo Falcone'nin kızı için bu benim yapabileceğim bir şey değil. Kızı onun soğuk, ölü ellerinden koparmadıkça kimse yapamaz ve o zaman bile kalan Falcone grubunu öldürmek zorunda kalırsınız."

Bunların hepsini biliyordum. Remo Falcone'un, ben daha onu istemeyi bitirmeden bıçağını kalbime saplayacağını biliyordum. Greta'nın çılgın ikizinden bahsetmiyorum bile. "Riske girmeye hazırım. Greta'yı istiyorum. Ya o ya da hiç kimse."

Babam bana aklımı kaçırmışım gibi baktı, sonra ifadesi sertleşti ve kolumu tuttu. "Sakın bana ona dokunduğunu söyleme? Ya da Tanrı korusun bekaretini aldığı? Yemin ederim Amo, eğer öyleyse hayatında ilk kez seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim. Cressida'yı kontrol altına almıştık ama Greta? Eğer bu şekilde sıcıp batırırsan cehennem bizim hayatımıza kıyasla oldukça rahat görünecektir."

Onu silkeledim, öfke göğsümde patladı. "Greta'nın şerefini bu şekilde lekelemem," diye hırladım. "O onurlu biri."

Babam yüzüme baktı ve yüzünü buruşturdu. "Siktir et. Onun hakkında ciddisin."

"İstiyorum baba. Greta'yı istiyorum."

Tekrar başını salladı. "Remo Falcone buna asla izin vermez. Kızını bize vermektense kendini parçalara ayırıp kanlı pisliğini bize göndermeyi tercih eder. Onu zorlamak için elimde bir koz yok ve dürüst olmak gerekirse kimsenin onu kızını vermeye zorlamasına izin vereceğinden şüpheliyim. Olması gerektiği gibi ortalığı kasıp kavuracaktır."

"Ya Greta benimle evlenmek isterse?"

Babamın yüzünde şüphe belirdi. "Öyle mi?"

Yüzde yüz emin değildim. Greta'yla ne duygularımız hakkında ne de birlikte bir gelecek hakkında konuşmuştuk çünkü Cressida hep engel olmuştu. "Ona sormadım. Ama o ve ben..." Başımı salladım. Aramızda geçenleri kelimelere dökmek zordu. Kendim bile anlamıyordum.

"Kızı tanı mıyorsun bile. Herhangi bir şeyden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bir şey hakkında nasıl gerçekten emin olabilirsin ki? Ama baba, başka biriyle nişanlandıktan sonra annemle tanışsaydın ne yapardın? Ondan vazgeçer miydin yoksa onu senin yapmak için elinden gelen her şeyi yapar mıydın?"

Babam başını salladı. "Bu delilik Amo ve söyleyeceğin hiçbir şey aksini düşünmemi sağlayamaz. Greta'yla aranızda bir bağ olsa bile, Cressida'yla ilgili büyük bir sorun var. Bir Capo, adamlarının ailelerini ve geleneklerini onurlandırmalıdır. Düğünü şimdi iptal edersek, bu hiçbirimizin kontrol edemeyeceği dalgalanmalara neden olur. Bunun gerçekleşmesinin tek yolu gelecekteki Kaptanlık görevinizden feragat etmenizdir."

Midem sıkışmıştı. Daha önce bir kez Marcella'ya pozisyonumu teklif etmişim ama içten içe kabul etmeyeceğini biliyordum. Bu farklıydı. Her zaman Capo olmak istemişim. Bu benim kanımda vardı ve yakın zamana kadar tek arzumdur. Greta'yla ilk tanıştığımndan beri işler değişmişti. Ama onun için gerçekten de geleceğimden vazgeçebilir miydim?

Bir yanım hiç tereddüt etmeden evet diye bağıırken, diğer yanım her ikisine de sahip olmak ve karşı çıkan herkesi dövmek istiyordu.

Babam omzumu tuttu. "Bu senin için yapabileceğim bir şey değil, Amo. Hiç tanımadığın ve Camorra ile bir savaş başlatmadığın sürece sahip olamayacağın bir kız için Capo olmaktan vazgeçmeyi düşünmemelisin. Annenle evlenmemin barışı garanti etmesi gerekiyordu ama Greta'yla olası bir evlilik kanlı bir savaşa neden olur."

Babamın söylediklerini düşünmüştüm. Yine de Greta'dan savaşmadan vazgeçme düşüncesi bana korkakça bir hareket gibi geliyordu. Babam, Greta ve benim yaşadıklarımıza seyirci kalan bir Capo olarak seçenekleri tartıyordu.

"Aşk göz açıp kapayıncaya kadar olmaz, Amo. Greta'yla yaşadığın şey şehvet, soğukkanlılık ve yasak olanın heyecanı. Başka bir şeyle karıştırdığın için geleceğini mahvetme."

Babam annemle paylaştıkları aşkı biliyordu. Bunun dışında romantik aşk hakkında pek bir şey bilmiyordu. Greta'yı seviyor muydum? Bilmiyordum. Bu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Şimdiye kadar sahip olduğumdan daha fazlası olduğunu biliyordum. Tamamen yeni bir şeydi. O kadar güçlüydü ki daha fazlası olabileceğine inanamıyordum. Aşk mıydı? Muhtemelen. Aşık mı oluyordum? Kesinlikle.

İlk görüşte aşkın bir aldatmaca olduğunu biliyordum. Yine de Greta'ya olan hislerim mantığa meydan okuyordu.

Babam işaret parmağını Famiglia dövmemin olduğu göğsüme dokundurdu. Gözleri benimkilere dikilmişti. "Şu anda iyi seçimler yapmaktan aciz görüldüğün için, senin için kolaylaştıracam. Eğer Capo olmak istiyorsan, Cressida ile evleneceksin. Capo'n olarak sana Greta Falcone'dan uzak durmanı söylüyorum. Ona dokunursan, onu öpersen, onunla yatarsan ya da Tanrı korusun Remo Falcone'den elini istersen, doğrudan emrime karşı gelmiş olursun ve Capo'luk görevinden feragat edip cezaya, muhtemelen sürgüne çarptırılırsın."

İnanamayarak babama baktım.

"Bu senin iyiliğin için. Seni kurtarmaya çalışıyorum, Amo. Bir gün bunu anlayacaksın."

Cressida'yla tekrar konuşmam gerekiyordu. Eğer benimle bir Capo'nun karısı olmanın ötesinde en ufak bir ilgisi varsa, bu bağın ikimizi de mutlu etmeyeceğini görmeliydi. Onu Gianna'nın Famiglia'daki kadınlar ve kızlar için açtığı spor salonunda buldum. Gianna bugün resepsiyonda değildi. Onun yerine Maximus'un spor tayt ve atlet giymiş annesi Cara beni tezgâhın arkasından karşıladı. Hayvan barınağıyla meşgul olmadığı zamanlarda genellikle burada çalışırdı. Bana şaşkın bir gülümseme verdi. "Amo, eğer Gianna'yı arıyorsan, yoga kursu için bugün geç saatlere kadar burada olmayacak." Cara başıyla tezgâhın arkasındaki bir şeyi işaret etti. "İsa burada ama."

Dirseklerimi şık beyaz yüzeye dayadım ve aşağıya baktım. Kuzenim Isa yerde oturuyordu. Kulaklık takmış, yeşil kordonlu bir tulum giymiş ve yıpranmış beyaz Converse'ler giymişti. Elinde büyük bir kitap tutuyordu, muhtemelen ejderhalar ve ensest içeren yüksek fantezi saçmalıkları. Gözlükleri çilli burnunun ucuna oturmuş, tehlikeli bir şekilde düşmek üzereydi. Çenesini avucunun içine dayamıştı ve beni fark etmedi, kitap okumakla meşguldü.

Onu kendi haline bırakarak geri çekildim. Zaten fazla zamanım yoktu. "Cressida için geldim."

Cara'nın gülümsemesi inceldi. "İkinci odada Zumba yapıyor."

Başımı salladım ve eğitim odasına yöneldim. Cam kapıdan Cressida ve arkadaşı Agostina'nın eğitmenin sınıfa gösterdiği dans hareketlerini takip etmeye çalıştıklarını görebiliyordum. Greta'nın zarafetinden yoksundu, sadece dans konusunda değil. Kapıya vurarak herkesin arkasını dönmesine neden oldum. Cressida'nın gözleri büyüdü, sonra Agostina'yla muzaffer bir bakış alışverişinde bulundu ve burnu havada odadan dışarı çıktı.

Tezgâhın arkasından beni takip etmesini ve personel odasına girmesini işaret ettim. Cara beni durdurmadı ve Isa sadece kısa bir süre başını kaldırıp gözlüklerini geri itti, ancak Cressida'yı görünce burnunu kırıstırdı.

Cressida ve benim arkamdan kapıyı kapattım.

"İnek gibi giyinmeye devam ederse asla bir koca bulamaz. Neden lens kullanmıyor? Erkekler gözlüklü kız istemez."

Beklentiyle bana baktı.

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Bilmek istiyorsan ona sor. Ama Isa'nın varlığının uygun bir koca bulmak etrafında döndüğünden şüpheliyim, bu yüzden muhtemelen gözlüklerin seksi olup olmadığı umurunda değildir."

Cressida uzun kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. At kuyruğu yapmadan nasıl spor yapabildiğini merak ettim. Ama görünüşünün pratiklikten daha önemli olduğunu sanıyordum.

"Ter içindeyim, Amo."

Onun önemsiz yorumunu görmezden geldim. "Buraya seninle düğünümüz hakkında konuşmaya geldim."

"Hâlâ tartışılacak çok şey var, biliyorum. Hâlâ doğru kalitede ton balığı servis etmediler. Görünüşe göre Japonlar en iyi parçaları daha uluslararası pazara çıkmadan satın alıyorlar."

Söylediği her kelimeyi duydum ama Japonca da konuşabilirdi.

"Bence düğünü iptal etmeliyiz."

"Randevuyu ertelemeyeceğim. Ben zaten yirmi üç yaşımdayım, Amo. Yirmi üç. Agostina üç yıldır evli ve bir de bana bak!"

Belki de beni bilerek yanlış anlıyordu. "Düğünü iptal et demek istedim, ertele değil. Seni sevmiyorum Cressida, asla da sevmeyeceğim."

Kahretsin, Cressida'dan kurtulmayı ve bunu bir kaza gibi göstermeyi bile düşünmüştüm. O bunu hak etmiyordu. Onu sevmiyordum, hatta ondan pek hoşlanmıyordum ama aşırı korkunç biri de değildi. Egoist ve güce aç biriydi ama pek çok insan öyleydi ve ben zaten kimseyi günahlarından dolayı yargılayacak konumda değildim.

Sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. "Sahip olduğumuz şey için aşk gerekli değil."

"Başka biri daha var," diye tekrar denedim.

Gözleri keskinleştii ama sonra yine omuz silkti. "Sessiz olun. Elimizde bir skandal olsun istemiyorum."

"Gerçekten böyle yaşamak istiyor musun? Birlikte olduğum başka biri olduğunu bilerek? Sadece görünüş için evli olduğumuzu bilerek?"

"Evleneceğiz, Amo. İşte bu kadar. Bu düğünü iptal etmeyi asla kabul etmeyeceğim, asla. Ailelerimiz ya da Famiglia da öyle. Geleneklerimize bağlıyız, sen bile. Siktir et o kızı, Bayan Vitiello dedikleri ben olduğum sürece umurumda değil."

Başımı salladım, onunla gerçekten evlenmem gerektiğine inanamıyordum. Şu anda, daha kötü bir kader hayal edemiyordum.

Chapter *Thirteen*

Nevio, Las Vegas'a dönüş uçağımızda akşamdan kalmaydı. Gece her ne yaptıysa onu bayıltmıştı. Ağır uyuşturucu kullandığından şüpheliydim. O tip biri değildi. Onu bu kadar uçuran şey muhtemelen çok fazla alkol ve şiddetin güçlü bir karışımıydı.

Fabiano onu özel jetin içine sürüklemişti ve uçuş boyunca gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Nevio için endişelenmeme rağmen, hislerinin bulanık olmasına sevinmiştim. Dün Amo'yla yaptığım konuşma ve öpüşmemiz beni tamamen şaşırtmıştı.

Ne hissettiğimi anlamıyordum, sadece o kadar güçlüydü ki Amo'yu düşündüğümde kalbim göğüs kafesime sığmayacak kadar büyükmüş gibi klostrofobik hissetmeme neden oluyordu. Carlotta ve Aurora'nın aşık olmak hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuşum. Hiçbir zaman ilgimi çekmemişti, bana olmayacak bir şey gibi gelmişti ve kesinlikle ihtiyacım olmayan bir şeydi. Hayatım dolu doluydu. Sevgi ve amaçla doluydu.

Şimdi Amo bir şekilde varlığında var olduğunu bile bilmediğim küçük bir delik bulmuştu ve gittiğinde bir boşluk bırakacağını biliyordum. Daha önce olduğu gibi asla göz ardı edemeyeceğim bir boşluk. Bu boşluğu yeni bir amaçla doldurmayı deneyebilirdim elbette ama bunun boşluğu doldurmayacağına dair bir his vardı içimde.

Şimdiden gideceği anı düşünüyordum. Bu bir "eğer" meselesi değil, "ne zaman" meselesiydi. Belki de New York'tan ayrılışım, dile getirmeye cesaret edemediğimiz bir vedaydı.

Midem düştü, göğsümde bir boşluk hissettim.

Eve döndüğümüzde Nevio yatağında kayboldu ve ben de aileme başarısız dans resitalimi anlattım.

"Özür dilerim," dedi annem nazıkçe ve yanağımdan öptü. "Gerçekten üzgün görünüyorsun. Bunu bu kadar çok istediğini bilmiyordum."

Babam Nino ve Savio'yla bakıştı, çok iyi anladım. İşlerin yolunda gitmemesine sevinmişti, böylece oraya gitmemi yasaklamaktan kurtulmuştu, çünkü öyle yapardı. Babamı tanırdım. Las Vegas'taki gücünün sonsuz olduğunu düşünürdü ve bu nedenle en iyi korumayı garanti altına almak için hepimizi burada tutması gerektiğini düşünürdü.

Omuz silktim, anneme yalan söylemek istemiyordum ama üzüntümün bale yüzünden olduğunu düşünmesine sevindim. Sesi bana üzgün ve hüzünlü olduğumu fark ettirdi, sanki Amo'yla sahip olduklarımızın yasını tutuyormuşum gibi.

Sonunda ailemden izin aldım ve binayı dolaştım. Tavşanlar birkaç gün önce kafeslerine taşınmışlardı ve buraya alışmışlardı. Bear ve Momo'yu karşılamak için bale stüdyoma gitmeden önce biraz havuç ve ot bıraktım. Ben gittiğimde, ki bu genellikle hiç olmazdı, babam onların hep orada kalmasını istiyordu. Nino onları yürüyüşe çıkarıyor ve besliyordu, çünkü sakinliği onlarla iyi anlaşıyor gibiydi. Kiara'yı tercih ederdim ama Nino onu Ayı'nın yanında istemiyordu. Yine de ikisi de kuyruklarını sallayarak bana doğru koştuklarında çok sevindim.

Bale kafamı sakinleştirdi ama hayvanlarım kafamı bir amaçla doldurdu.

Yumuşak başlarını okşadım ve iç çekerek yere uzandım. İlk defa, stüdyomda etrafım kürklü köpeklerimle çevriliyken kendimi biraz kaybolmuş hissettim.

Düşüncelerim, her zaman var olan endişemin korlarını tutuşturan bir kasırgaydı.

Biriyle konuşmam gerekiyordu. Bu sırrı artık tek başıma taşıyamazdım. Genelde sırlarımı hep Nevio'ya açardım. Benim sırlarımı hep o taşırdı, tıpkı onunkileri de benimkiler gibi. Ama bu ona açamayacağım bir sırdı. Etrafımda hayatım pahasına güvendiğim o kadar çok insan vardı ki

Beni seven ve benim için her şeyi yapabilecek birçok insan vardı ama yine de bu sırrı sadece ben taşıyormuşum gibi geliyordu. Aileme açılmıyordum çünkü sırrım bana ihanet gibi geliyordu. Ama onlara asla ihanet etmezdim, dünyadaki hiçbir şey ya da hiç kimse için ve aşk hiç ihanet olabilir miydi? Onlara karşı gelmiyordum. Ama bir parçam kalbimin sesini dinlemek istiyordu ve bu da beni daha önce hiç düşünmediğim bir yöne, onlardan uzağa götürüyordu. Bir kez olsun gerçekten yalnızdım.

Karanlıktan memnundum ama yükselen endişeme yardımcı olmadı.

Nefes alışım zorlaştı. Etrafımdaki ses ve parlak ışık eksikliğine rağmen, bu benim duyuşsal aşırı yüklenme ataklarımdan biri gibi hissettirdi. Bear hırlamaya başladı ve yer değıştirdi. Ben böyle olduğumda her zaman özellikle korumacı olurdu.

"Şşşt, eğil," dedi Nino.

Bear bir hırıltı daha çıkardı ama sonra sessizleştı. Elimı uzattım, sırtını yokladım ve tüylerini okşadım.

"Greta?" Nino karanlığın içinde sordu.

Sesinin geldiğı kapı aralığına doğru baktım. Boğazım kelimeler için çok daralmıştı.

"Işıkları açacağım. Gözlerini kapat. Sönük olduklarında sana söyleyeceğim."

Gözlerimi

kapattım. "Sorun

yok."

Gözlerimi açtım. Loş bir ışık stüdyoyu dolduruyordu. Ayı yanımda kıvrılmış, Momo da poposuna sarılmıştı. Gözleri Nino'ya sabitlenmişti ama kalkmadı ya da tekrar hırlamadı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Nino'ya baktım, cevabımı düşünmeye çalışıyordum, ama çarpan kalbim ve hızla atan nabzım aklı başında bir düşünceyi imkânsız kılıyordu.

"Aileni çağıracağım."

"Hayır," diye mırıldandım.

Nino sessiz bir dikkatle bana baktı. "Nevio?"

Başımı salladım, paniklemişim.

Nino, ikileminin tüm boyutlarını kavraması mümkün olmadığı halde, mantığını anlamış gibi başını salladı. Yavaşça bana doğru yürüdü ve diğer yanıma çökmeden önce bir süre beni izledi.

Kendimi daha kontrollü hissetmeye başlayana kadar alçak ve derin nefes aldım, sonra çıplak bir fısıltıyla konuşmaya başladım, "Aşk ne zaman yanlıştır?"

Nino'nun kaşları birbirine çarptı ve dikkati daha da yoğunlaştı. "Romantik aşktan mı bahsediyorsun?"

Başımı salladım.

Nino nihayet konuşmadan önce neredeyse bir dakika bekledi. Cevabını tartmak için zaman ayırmasına sevindim. Belki de bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabilirdi. "Yanlış ve doğru, insanoğlunun yüzyıllar boyunca barış içinde bir arada yaşamayı sağlamak için tasarladığı kavramlardır. Doğada ya da DNA'mızda var olan bir şey değil. Çoğu topluma rehberlik eden ahlaki pusulaya bakarsanız, yanlış olarak kabul edilen belirli sevgi biçimleri vardır. Yine de sevginin kendisi değil, ona nasıl davrandığınız yanlıştır."

Kaşlarımı çattım. Bu hiç yardımcı olmuyordu.

Nino kafamın karıştığını görmüş olmalı ki sözlerine şöyle devam etti: "Karşılıksız aşk kişinin ruhsal ve hatta fiziksel sağlığına zarar verebilir, bu yüzden mantıken yanlış bir aşk olduğunu söyleyebilirim. Çoğu aşırılıkta olduğu gibi çok fazla aşk da sorun yaratabilir."

"Aşk ve mantık bir arada yürümez, değil mi?"

"Mantık bana karımı sevmemin faydalı olacağını söyledi, ben de sonunda sevdim."

Güldüm çünkü böyle olduğundan şüpheliydim. Kiara farklı bir hikâye anlatmıştı. Belki de Nino olaylara daha ölçülü yaklaşmayı tercih ediyordu.

"Gerçekten aşkın çok fazla olabileceğini düşünüyor musun?"

"Eğer size önemli olan diğer her şeyi unutturuyorsa, o zaman evet."

Bu mantıklıydı. En azından bir süreliğine Amo'ya olan hislerimde kendimi kaybetmeyi hayal edebiliyordum ama benim için önemli olan diğer her şeyi unutmak istemiyordum.

"Ya sevdiğiniz kişi zaten başka biriyle sözlüyse?" "Sadakatsizlik birçok kişi tarafından yanlış kabul edilir. Bence bu çoğu zaman sevdiğiniz kişinin

orijinal bağ zarar görmüştür. Ve bazı insanlar açık ilişki yaşarlar, o zaman buna gerçekten sadakatsizlik denemez."

"Ya söz verilen kişi söz verildiği kişiyi değil de diğer kişiyi seviyorsa?"

Nino düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. Söylediklerim bana bile mantıklı gelmiyordu. "İstediğin kişi yerine istemediğin biriyle evlenmek pek akıllıca görünmüyor ama özellikle bizim dünyamızda ekonomik, siyasi ya da ailevi nedenler itici güç olabilir."

Amo'nun beni sevip sevmediğini bile bilmiyordum. Onu sevip sevmediğimi bile bilmiyordum. "Aşık olup olmadığımı nasıl bilebilirim?"

Nino'nun vücudu gerginleşti. "Bunu soracak en iyi kişi ben değilim." "Bence sorabileceğim en iyi kişi sensin."

Nino başıyla onayladı. "Bunu kelimelere dökmek kolay değil, benim için bile. Bu alanda uzman değilim."

"Duygusal mücadelelerine rağmen Kiara'yı seviyorsun." "Seviyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Kiara'dan önce sakinlik vardı ve sonra birden kaos oldu. İlk başta sinir bozucuydu ama sonra bundan keyif almayı öğrendim."

Dudağımı ısırdım. Amo kafamdaki kaosu yatıştırdı. Belki bu da bir işaretti.

"Greta," dedi Nino sessizce, bakışlarım onun yüzüne dönene kadar bekledi. "Sanırım kendinden bahsediyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim. Belki de zaten çok fazla şey söylemiştim.

Nino'nun ifadesi analitikti, hiçbir şekilde yargılayıcı değildi. "Ailemiz dışındaki erkeklerle olan geçmiş ilişkilerini bildiğimden, sadece birkaç seçenek var. Dans resitalinde tanıştığın biri olabilir, ki Fabiano'nun varlığı ve kısıtlı zaman dilimi göz önüne alındığında bu pek olası değil. Ya da birlikte vakit geçirdiğiniz tek erkek olabilir. Amo Vitiello."

Onun adını duyunca tepki vermemeye çalıştım. Bunu itiraf etmekten korkuyordum. "Sanırım aşık oldum," diye fısıldadım.

Nino başını salladı. "Greta-"

Kalbime dokundum. "Hayır," dedim kararlılıkla. "Bunun doğru olduğunu hissedebiliyorum. Aşık oldum ve bu harika bir histi."

"Bu yüzden mi ağlıyorsun?"

Donakaldım ve yanaklarımda ıslaklık hissederek elimi uzattım. "Ağlıyorum çünkü kalbim aşkı deneyimleme şansı bulamadan çoktan kırıldı."

Nino bana sessizce baktı. "Amo ile aranızda hiçbir şey olmadığını söylemiştin."

"Öyle olmadı. Konuştuk. Ama daha önce hiç hissetmediğim bir bağ hissettim..." Nino'nun yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

"Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

Babama ya da Nevio'ya söylerse her şey mahvolurdu.

"Birine söylemenin bize savaş açmaktan başka bir amaca hizmet edeceğini sanmıyorum. Şu anda Famiglia ile bir çatışmaya girmek için doğru zaman olduğunu sanmıyorum."

"Birine karşı hissettiklerim nasıl savaş sebebi olabilir?"

"Eminim bunun nasıl bir sonuç doğuracağını görebiliyorsunuzdur."

Bakışlarımı indirdim. Amo'ya olan hislerimin ön plana çıkmasına izin verirsem, bu düğünün iptal edilmesine yol açabilir ve bu da Famiglia'da büyük bir kargaşaya neden olurdu. Bu onları zayıflatır. Babam ve Nevio en kötüsünü düşünecektir. Amo'nun duygularımı manipüle etmediğini söylesem bile bana inanmazlardı. Amo ile bir bağı kabul ettiklerini göremezdim. Bir savaş başlatırlardı. Pek çok kişi ölür.

"Onu düşünmek bile ihanet gibi geliyor."

Nino uzun bir nefes verdi. "Las Vegas'ı Amo için terk edersen kardeşin bunu kesinlikle ihanet olarak görür. Ve babanın buna asla izin vermeyeceğini söylememe gerek yok, dünyada hiçbir şey için."

Başımı salladım, çünkü biliyordum.

"Las Vegas'tan ayrılıp Amo ile New York'ta bir Capo'nun karısı olarak yaşamayı hayal edebiliyor musun?"

Kendimi New York'ta, ailemden uzakta, Famiglia'daki herkesin örnek alacağı bir kadın olarak görmeye çalıştım. Endişe karnımı sıktı. "Hayır," diye mırıldandım.

O gece Nevio'nun yatak odasına gittim. Deri bilekliklerini, savaş botlarını ve deri motorcu pantolonunu giymiş, Massimo ve Alessio ile çıkacağı gece için hazırlanırken bana dalgın bir gülümseme verdi.

İki eğri bıçağı sırtındaki kılıfına, ardından iki hançeri baldırlarındaki kılıflara yerleştirdi.

Yatağında bağdaş kurup otururken sessizce onu izledim. Başlangıçta üçünün neden geceleri dışarı çıktığını fark ettiğimde, ondan durmasını istemiştım ama sonunda benim baleye ihtiyacım olduğu gibi onun da buna ihtiyacı olduğunu fark ettim, şeytanlarıyla başa çıkmanın bir yolu olarak.

"Ailemizi hiç terk eder misin?"

Nevio durdu ve bana kuşkulu bir bakış attı. "Bu dünyada hiçbir şey için."

"Aşık olsan bile mi?"

Nevio bana doğru geldi, gözleri şiddetle yanıyordu. "Ailemizi ve Camorra'yı terk etmeyi düşünmemi sağlayacak biri olduğunu düşünseydim, beni önemli olan her şeye ihanet eden biri haline getirmeden önce onu öldürürdüm."

"Böyle bir şey söyleme. Ciddi değilsin."

Önümde diz çöktü ve yüz ifadesi beni dehşete düşürdü. "Çok ciddiym Greta. Ailemiz her şeyimiz. Hiçbir şey onun yerini almayı hak etmiyor."

İçimi çektim. "Hep aşırı uçlarda düşünüyorsun."

"Belki, ama bazı şeyler sadece siyah ve beyazdır. Bunu yumuşatmaya gerek yok."

Nevio'nun ifadesi şakacı bir hal aldı. "Duygularla ilgili tüm bu saçmalıkları okumayı bırakmalısın. Bazen duygulara sahip olmamak ve onları anlamamak daha iyidir."

Gözlerimi devirdim ve ayağa kalktım. "Bu gece dikkatli ol."

Gereksiz de olsa bu veda sözlerini hep söyledim. Yatak odama döndüğümde kalbimin ağırlaştığını hissettim. Nevio'nun sözleri sadece Nino'nun söylediklerini, benim başından beri bildiklerimi doğrulamıştı.

Uçak Las Vegas'a indiğinde telefonumu açtım. Ekranımda birkaç mesaj belirdi. Cressida ve babamdan gelen ve nerede olduğumu soran mesajları görmezden geldim.

Marcella'dan birkaç cevapsız arama ve iki mesaj aldım.

Seni aptal, seni öldürecekler. Bir kez olsun beynini çalıştır.

Amo, lütfen aptal olma.

Sonra Maximus'tan bir mesaj geldi.

Seninle gelmeliydim. Desteğe ihtiyacın var. Siktir, seni öldürecekler.

Maximus'u yanımda getirseydim yanlış bir mesaj vermiş olurdum. Böylesi daha iyiydi, yalnız gitmem. Belki aptallıktı. Belki de intihara meyilliydim ama kararımı vermiştim ve artık beni hiçbir şey durduramazdı. Kesinlikle babam değil, çünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Babamla konuşmamdan bu yana geçen bir hafta içinde kararlılığım daha da artmıştı ama bunu ondan saklamıştım. Planımdan haberdar olan tek kişiler Maximus ve Marcella'ydı. İkisi de ben uçağa binene kadar beni vazgeçirmeye çalışmıştı.

Havaalanından ayrıldığımda Las Vegas'a ayak bastığımda Famiglia'nın müstakbel Capo'su olarak adım atmamıştım. Buraya özel olarak gelmiştim. Bu işi mümkün olduğunca sorunsuz halletmek için bir plan yapmaya çalışmıştım. Katil sosyopatlardan oluşan bir aileye nasıl yaklaşılacağına dair bir el kitabı yoktu.

Fabiano'yu aradım. Üçüncü çalmadan sonra açtı. "Las Vegas'ta havaalanındayım. Beni alabilir misin?"
Sessizlik.

"Senin ve Luca'nın bir toplantı için buraya geleceğinizden haberim yoktu."

"Habersiz geldim ve yalnızım."

"Bu Camorra'nın bir parçası olarak değil de amcan olarak konuşacağım tek sefer ve beni iyi dinlesen iyi edersin. Arkanı dön ve New York'a geri uç."

"Neden burada olduğumu bilmiyorsunuz. Camorra'ya katılmak istiyor olabilirim." Fabiano kuru kuru kıkırdadı. "Kurşun iste, bu daha olası."

"Beni alacak mısın yoksa lanet olası bir taksi çağırıp
Falcone malikanesine mi?"

"Otuz dakika içinde orada olacağım. O zamana kadar gitsen iyi olur."

Beklediğim kaldırıma siyah bir Mercedes S sınıfı yanaştı. Camları karartılmıştı, bu yüzden içinde kimin olduğunu göremedim. Arka kapıyı açtım.

ve içeri süzüldü.

Fabiano kısa bir süre döndü ve başını sallayarak sert bir kahkaha attı. "Babanın bazı konulardaki kontrolsüzlüğü sana miras kalmış."

Onun yorumunu görmezden geldim ve yolcu koltuğunda oturan, arkasını dönmeyen ama arka aynadan soğuk gözlerle beni izleyen adama baktım. Nino Falcone.

"Nino."

Dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu ve ifadesi duygusuzdu. Kilitler yerine oturdu. "Amo."

Arkama yaslandım. "Bana neden burada olduğumu sormayacak mısınız?"

Nino, arabayı havaalanından uzaklaştıran Fabiano'ya işaret etti.

Başımı salladım. "Bölgenize izinsiz girdiğim için özel bir Camorra muamelesi mi göreceğim?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Konak mı? Yoksa Remo onu nerede istiyor?" Fabiano sordu. "Onu şeker Tuzağı'na götürün."

Fabiano'nun ifadesi bana bunu beklemediğini söyledi. Yolun geri kalanında sessizlik içinde araba kullandık. şaşırtıcı derecede sakindim. Greta'yı ele geçirmek için gereken buysa, Nino'nun yetenekleri gangsterler arasında bile korkulan bir şey olsa bile, işkenceye seve seve katlanırdım.

Kötü şöhretli Camorra kuruluşunun önündeki sokağā vardık. Üst katta striptiz kulübü, alt katta işkence odası.

"Bize sorun ıkarmayacağınızı varsayıyorum?" Nino sordu. "Uslu duracağım."

Nino bir kez başını salladı ve dışarı çıktı, sonra da benim için kapıyı açtı.

"Kardeşimin hayali her zaman babanı alt etmek olmuştur. Onun isteklerini hiçbir zaman paylaşmadım."

"Sizi temin ederim ki benim için planlarınız ne olursa olsun, bu babamı yıkmayacak. Marcella'nın kaçırılması da bizi yıkmadı."

Nino hiçbir şey söylemedi. şeker Tuzağı'nın kapısını işaret etti. Fabiano arkamızıdaydı. Striptiz kulübünün ii terk edilmişti. Nino'yu takip ettim ve bir bar taburesine yerleştim. Bu ilginç bir buluşmaydı ve nereye gittiğinden henüz emin değildim.

"Greta ile konuştum. Sanırım burada olmanızın sebebi o."

Fabiano'nun yüz ifadesi endişeyle titredi, sonra gözlerini bana dikti. Sanki ne kadar aptal olduğuma inanamıyormuş gibi yine başını salladı.

Bir keresinde bir kadına duyduğu hisler yüzünden Remo ile ölümüne bir kavgaya girmemiş miydi?

"Öyle," diye itiraf ettim. Buraya lafı dolandırmak için gelmemiştim. Greta'yı istiyordum ve bunu çatılardan haykırmaya hazırdım. Etrafıma bakındım. "Sanırım kardeşine henüz söylemedin."

Fabiano barın arkasındaki raftan bir şişe Johnnie Walker Black Label aldı ve üç içki doldurdu. Tek kelime etmeden önümüze koydu, sonra da kendi içkisini yudumladı. "Bu muhtemelen bir süre sonra keyifle içeceğim son huzurlu içki olacak."

Nino bardağını aldı. "Savaşın hâlâ önlenebileceğı izlenimine kapıldım."

"Savaş gereksizdir."

Nino gözlerini kıstı. "Bir Capo'nun eşini, askerlerine sunacak birini, annen ve kız kardeşin gibi aileni temsil edecek birini arıyorsun. Halkın gözüne girmeye çalışan birini arıyorsun. Greta öyle biri değil. Greta yapamaz. Greta dikkatlerden uzak, arka planda kalmayı tercih eder. Sen ışıktta çiçek açan birini arıyorsun ama Greta gölgeleri arıyor. Kardeşim onun gitmesine izin verse bile, ki vermeyecek, Famiglia'nın Famiglia'yı temsil etmeyen bir Capo'nun karısını kabul edeceğinden emin misin?"

Hiçbir şey söylemedim. Buraya gelerek büyük olasılıkla Famiglia'nın gelecekteki Capo'su olma konumumu kaybettiğimi bilmesine gerek yoktu. Aklımda Greta'yla nasıl kaçabileceğime, hatta onu ailesinden nasıl kaçırabileceğime dair farklı senaryolar dönüp duruyordu. Onlarla konuşmayı seçmem sadece Greta'nın iyiliğı içindi.

"Babanın koruması seni buradan çıkaracak çünkü Famiglia ile işbirliğimize değer veriyoruz. Savaşı üzerimize çekecek bir şey yapma."

Başımı salladım. "Greta yüzünden buradayım. Onunla konuşmadan buradan ayrılmayacağım."

"Seni aptal herif, hayatından o kadar bıktın ki ne zaman çizgiyi çekeceğini bilmiyor musun?" Fabiano bardağı yere çarparak mırıldandı.

Sadece yarım dinledim çünkü köşedeki kabinden biri kalkmıştı ve dikkatim sadece ondaydı.

Chapter *Fourteen*

"Bana Amo ile bir dakika verin."

Nino Amo'ya baktı ve ben bile yüz ifadesinin uyarı içerdiğini görebiliyordum. "Köşede olacağım ve beş dakikan var."

O ve Fabiano bar taburelerinden kalkıp VIP köşesine oturdular, böylece çevredeki duvar bize bir tür mahremiyet sağlamış oldu. Fabiano onu aradıktan sonra Nino'nun beni buraya getirmesi bana ve muhakeme yeteneğime ne kadar güvendiğini gösteriyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Amo gülümsedi, göğsüm genişlemiş ve karnım bir yılan çukuruna dönüşmüş gibiydi. Elimi uzattım ve onu Nino ve Fabiano'dan biraz daha uzağa götürürken beni takip ederek elimi tuttu.

Depo alanını bardan ayıran perdenin arkasında dururken, "İhtimaller bize karşı," dedim.

"İhtimaller umurumda değil. Buraya senden elini istemeye geldim."

Midem çukurlaştı, nefesim boğazımda düğümlendi. Beklediğim şey bu değildi. Bunu düşünmeye bile cesaret edememiştim. Kendimi tutmaya çalıştım.

duygularımı dizginlemek, bunu mantıklı bir şekilde düşünmek için. Bu, duygusal çalkantılarım dışında her şeyi gözden kaçırmak için çok önemliydi. "Babanın onayı olmadan."

Amo sanki önemli değilmiş gibi omuz silkti ama ailesine ne kadar değer verdiğini biliyordum. Ailelerimiz bizim her şeyimizdi. Nevio'nun sözlerini duymak beni çok etkilemişti. Biriyle birlikte olmanın ihanet anlamına geldiğini düşünüyordu. Ailemizi asla terk etmeyeceğimden, onu asla terk etmeyeceğimden emindi çünkü kendisini terk etmeyi hayal bile edemiyordu.

"Cressida burada olduğunu biliyor mu?"

Amo bir adım daha yaklaştı, bana öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki, ruhumun ne kadar derinlerine bakabildiğini merak ettim. Kimse ruhumun karanlığını bilemezdi, ama onun yanında belki de görüp de umursamadığını merak ettim.

"Hayır, bana başka seçenek bırakmadığı sürece onunla konuşmuyorum. Ama kalbimin ona ait olmadığını biliyor."

"Ve o umursamıyor mu?"

Amo karanlık bir şekilde kıkırdadı. "O bir Capo'nun karısı olmayı önemsiyor, benim duygularımı değil."

Bir Capo'nun karısı. Hayatım boyunca ailem beni sosyal etkinliklerden uzak tutmuş, güvenli alanımda kalmama izin vermişti. Eğer Amo'nun karısı olursam, bu sona erecekti. Famiglia, Camorra'dan farklıydı. Daha gelenekseldi.

"Nino'nun söyledikleri doğru, biliyor musun? Ben hiçbir zaman el fenerinde senin yanında duracak, basına röportaj verecek, kameraya hoş bir şekilde gülümseyecek biri olmayacağım."

Amo yavaşça elini kaldırdı ve yanağıma dokundu. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Herkes seni sevecek. Bu görevle birlikte büyüyeceksin."

Buna gerçekten inandığını söyleyebilirdim. Belki de inanmak istiyordu. Kalbim kırıldı. Başımı salladım. "Yapmayacağım."

Amo omuz silkti. "Çocuklarımız olduğunda kimse senden sürekli toplum içinde olmanı beklemeyecek. O zaman artık bir önemi kalmayacak."

Yutkundum. Tabii ya. Amo'nun bir varise ihtiyacı vardı. Amo'nun temsili bir eşe ihtiyacı vardı. Askerlerinin kalbini kazanacak birine ihtiyacı vardı. "Çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

Amo kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü bu dünya o kadar sert bir yer ve o kadar çok şey belirsiz ki, içine bir çocuk getirmek haksızlık gibi görünüyor."

Amo anlamış gibi başını salladı ama eninde sonunda fikrimi

değiştireceğimi düşündüğü belliydi. Belki de değiştirdim, ama bunun bir önemi yoktu.

"Ben neysem oyum ve bu değişmeyecek ve ihtiyaçın olan şeyin bu olmadığını söyleyebilirim. Yanında olmasını istediğin kişi ben değilim."

"Ama benim istediğim sensin."

"Bazen istediğimiz şeye sahip olamayız," diye fısıldadım.

"Ben değil," diye mırıldandı Amo, yüzlerimizi yaklaştırarak. Gözlerinin içine derin derin baktım. Bunu yaptığımda zihnimin ne kadar sessizleştiğini, kendimi ne kadar huzurlu hissettiğimi, her şeyi, özellikle de kendimi ne kadar kontrol ettiğimi seviyordum.

"Bunların hiçbiri umurumda değil Greta. Muhtemelen artık Capo bile olamayacağım. Babam, Cressida'yla evlenmezsem görevimden feragat etmek zorunda kalacağımı açıkça belirtti."

Benim için Capo olmaktan vaz mı geçecek?

Bunu kaybedeceğimin, Amo'yu kaybedeceğimin farkına varmak, olabilecek en kötü şekilde acı veriyordu.

Ama bencil olamazdım. Amo'nun peşinden gidersem muhtemelen savaş başlatacak olan ailemi, ben yanında olmazsam tamamen delirecek olan Nevio'yu, başka birine ihtiyaç duyan Amo ve ailesini düşünmek zorundaydım. Amo bunu göremiyordu çünkü beni idealize etmişti, çünkü bana olan hisleri onu gerçeklere, sınırlarıma karşi kör etmişti. Zor kararı veren ben olmalıydım, pek çok kişiyi, hatta Amo'yu bile kurtaracak olan kararı. Belki kendimi bile çünkü Amo benim için Capo olmaktan vazgeçerse beni hor görmeye başlayacaktı.

"Ailemi terk etmeyeceğim, Amo. Her şeyimi onlara borçluyum ve onları her şeyden çok seviyorum. Eğer onlarla senin aranda bir seçim yapmam gerekirse, bu her zaman onlar olacaktır. Ve eğer gerçekten düşünürsen, sen de aileni sececeksin."

Amo'nun gözlerindeki incinmişliği, anlayışsızlığı görebiliyordum. "Aramızda ne olduğunu biliyorsun. Bunu hissetmiyormuş gibi davranma. Bana nasıl baktığını görüyorum Greta."

Amo ve benim aramda olan şey pek çok açıdan kaderdi, hayat boyu bir kez yaşanacak bir aştı, bir mucizeydi. Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevemeyecektim. Bunu kendime itiraf etmeye cesaret edemesem bile gözlerine baktığım andan itibaren biliyordum ve ondan sonra onunla geçirdiğim her saniye bunu doğruluyordu. Ama aşkımız mahvımız olacaktı. Aşkımızın sonuçlarını göremeyecek kadar mantıklıydım. Cressida kurbanı oynayacak ve Famiglia'nın çoğu onun yanında yer alacaktı. Gelenekçiler Amo'yu yaptıklarından dolayı kınayacaklardı, sadece nişanı bozduğu için değil, daha da kötüsü, evlenmeden önce biriyle yakınladığı ve sonra

onunla evlenmek. Bu Vitiellolara zarar verecek, muhtemelen onları zayıflatacak ve gücü yeniden tesis etmeleri için her zaman yaptıkları gibi katıksız bir vahşetle karşılık vermeleri gerekecekti.

Amo ve babası Famiglia'ya barış getirmek için birçok kişiye işkence eder ve öldürürlerdi. Bunun, birçok ölümün, daha fazla kalp kırıklığı ve üzüntünün sebebi ben olurdum.

Ve ailemi. Nevio Las Vegas'tan ayrılmamı, onu terk etmemi asla kabul etmezdi. Ben onun sonsuz karanlığında tutunduğu çapaydım. Bensiz, Nevio karanlığa teslim olur, onu tamamen kucaklar, onu yutmasına izin verir ve geceleri yaptıkları onun için her şey haline gelirdi.

Babam bunu biliyordu. Ailemizden ayrılırsam sadece beni değil Nevio'yu da kaybedeceğini biliyordu. Bunun annem için ne anlama geleceğini biliyordu. Babam Amo'yla evlenmeme izin vermeden önce New York'u yakıp yıkardı. Babam ne pahasına olursa olsun hepimizi korumak istiyordu ve onun için en önemli şeyi kurtarmak anlamına geliyorsa, Famiglia onun için küçük bir bedeldi.

"Greta," diye mırıldandı Amo ve ben kararlılığımı kıracaklarından, mantığımı hiçe saymama neden olacaklarından korkarak gözlerinin içine baktım.

"Yapamam."

Amo beni öpmek için başını eğdi, sanki bu fikrimi değiştirebilirmiş gibi ve pekâlâ başarılı da olabilirdi, ama vücudum onun dudakları için, son bir öpücük için ağrısı da başımı salladım.

Çevresel görüşümdeki hareket dikkatimi çekti ama bir uyarıda bulunmak için çok geç kalmıştım ve Amo da bana odaklanmıştı.

Dudaklarım aralandı, bir çılgılık koptu ama her şey çok hızlı oldu.

Nevio bıçağını Amo'nun böğrüne sapladı. Amo beni geriye itip bıçağını Nevio'nun karnına saplamadan önce her şey bir an için durmuş gibiydi.

Amo ve Nevio'yu vücutlarında bıçaklarla izlerken kalbim yavaşladı. Bıçak yaralarının yerlerini fark ettim ve eğer biri bıçağını çekerse diğerinin yardım gelene kadar kan kaybından öleceğini biliyordum. Kalbim sarsıldı ve sanki imkansız bir hızla atmaya başladı. Bize doğru gürleyen adımlar duydum, Nino ve Fabiano'nun bize doğru koştuğunu gördüm ama çok geç kalmış olabileceklerini biliyordum. Nevio'nun gözlerindeki bakışı çok iyi biliyordum.

Amo ve Nevio'ya doğru tökezledim. Hâlâ kendi bıçaklarını tutarak birbirlerine bakıyorlardı. Bıçaklarını çektiklerinde ne olacağını bilmeyecek kadar deneyimli dövüşçülerdi. "Yapmayın. Yapma.

Hareket et," dedim kalın bir sesle. Nevio'yla göz göze geldik ve dudakları bir sırtışa dönüştü.

"Nevio," diye uyardım. "İkiniz de öleceksiniz."

"Eğer bu sana bir daha dokunamayacağı anlamına geliyorsa, seve seve kan kaybından ölürüm." Nevio'ya ailemizi terk edip etmeyeceğini hiç sormamalıydım, aşık olmaktan hiç bahsetmemeliydim. Kardeşim bağlantıları kurmayacak ve onlara göre hareket etmeyecek kadar zekiymi.

Amo sert bir gülümsemeyle yüzünü Nevio'ya yaklaştırdı. "Sanırım kız kardeşinin beni sevdiğini, onu öptüğümü bilmek senin gibi bir deli için zor olmalı."

Ağlamak istedim. Aşk nasıl bu kadar yıkıcı olabilirdi? Bıçağı çıkaramadan Nevio'nun elini tuttum. "Nevio, yapma," diye yalvardım.

Amo karanlık bir şekilde gülümsedi.

Nino yanımda belirdi, elinde bir şey vardı ve Nevio'nun boynuna bir şırınga sapladı. Nevio'nun gözleri biraz büyüdü, vücudu gerildi ve bıçağı bırakarak bayıldı. Fabiano, Nino'nun Nevio'yu tutmasına yardım etti.

Nino, Amo'ya "O bıçağı çekersen boğazını keserim," dedi.

"Yapmayacağım, merak etme," dedi Amo ve bıçağı yavaşça bırakıp kendini yere bırakırken bana baktı. Bir eli böğrüne saplanmış bıçağı tutuyordu, ağzı acıyla burkulmuştu. Sonra alaycı bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Bu, senin beni seçmemen kadar acıtmıyor."

Onu seçmemiştim. Barışı seçmiştim. Ailemi seçmiştim. Birçok hayatı kurtarmayı seçtim. Amo'nun Capo olmasını seçmiştim.

Onunla Nevio'nun arasına çöktüm, ikisinin de derin kanaması vardı. Nino Nevio'yla ilgileniyordu ve Fabiano sonunda Amo'nun yanına geldi.

Trans halindeydim, net bir düşünce yakalayamıyordum.

Çok geçmeden Alessio, Massimo, babam ve Savio odaya girdiler, onları iki doktor ve birkaç hemşire izledi. Babam bakışlarını etrafta gezdirdikten sonra bana doğru yürüdü ve beni ayağa kaldırdı. "Greta?"

"Yaralı değilim," dedim sesimi çıkarmadan.

Babam beni omzuma dokunan Savio'ya teslim etti ve ben de onun bakışlarına karşılık verdim. Bakışları sorularla doluydu ama cevap veremiyordum. Doktorlardan biri Amo'yu tedavi etmeye başlarken babam Nevio'nun yanında diz çöktü.

Bir saat içinde Camorra hastanesindeydik ve hem Amo hem de Nevio hayatlarını kurtarmak için ameliyata alındılar.

İki oda arasında bir sandalyeye oturdum, kendimi parçalanmış gibi hissediyordum. Ellerimi ve elbisemi kan kaplamıştı. Kimin kan olduğundan emin değildim. Nevio'nun mu? Amo'nun mu?

Herkesin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kimse soru sormamıştı.

Henüz.

Babamın ne olduğunu sormaya korktuğumu hissediyordum. Belki de Amo'ya olan hislerim hakkında ne söyleyeceğimden endişeleniyordu. Nino ve Fabiano ona kesinlikle ayrıntıları anlatmışlardı. Babam öfke dolu bir patlamayla tepki vermişti.

"Luca ve Romero yoldalar," dedi Nino alçak sesle. "Savaş ilanıyla birlikte," dedi babam kara bir kahkaha atarak.

Alessio, "Oğlu elimizde, bizi şimdi tehdit etmek aptallık olur," dedi.

"Amo'yu ameliyattayken öldürmek ve bize yeni bir bu savaşta avantajlı" dedi Massimo.

Yukarı baktım. Nino başını salladı. "Bu noktada savaş akıllıca olmaz."

"Oğlunu öldürmek bir avantaj olacaktır."

"Luca'yı Remo ve benim kadar tanımıyorsun, Massimo. Oğlunu öldürmek Luca'yı yavaşlatmaz. Değer verdiği insanlar hayatta olduğu sürece onunla başa çıkmak daha kolay. Luca en çok kaybedecek bir şeyi olmadığında tehlikeli olur ve biz bunu istemiyoruz."

Annem içeri girdi ve endişeyle bana baktı. Ona çok zayıf bir gülümseme verdim, o da hemen babama koştu. "O nasıl?"

"Atlatacak. Ana arterler etkilenmemiş," dedi babam, annem ona doğru sarkarken ona sarılarak.

"Savio, Nevio'nun Greta'yı korumak için Amo'ya saldırdığını söyledi." "Amo'dan korunmaya ihtiyacım yoktu," dedim kararlılıkla.

Babamın yüz ifadesi, Nevio'nun Amo'ya saldırdığında gözlerinde beliren ifadeye benzer bir şekilde karardı. "Nevio belli ki aynı fikirde değil."

"Nevio tehlikede olduğumu düşündüğü için saldırmadı."

"Belki de göremediğiniz bir tehlikedir," dedi Massimo biraz da küçümseyerek.

Ayağa kalktım. Babam yavaşça bana yaklaştı. "Vitiello ve senin aranda tam olarak neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim. Yalan söylemekten nefret ederdim ve bu konuda kötüydüm, bu yüzden babamın gözleri kısıldı. Yanağıma dokundu. "Mia cara, bize her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Seni koruyamayacağımız hiçbir şey yok. Amo seni

İnan bana, senin üzerinde bir etkisi olabilir ama inan bana yapabileceği hiçbir şey yok."

Babam, muhtemelen diğerleri gibi, Amo'nun gözünü bana diktiğini ve beni karısı olmam için manipüle etmeye çalıştığını düşünüyordu. Ona aşık olduğumu hayal bile edemiyorlardı.

Amo'nun kapısına baktım. Gerçeğin Amo'nun durumunu iyileştirip iyileştirmeyeceğinden emin değildim.

"O nişanlı," dedi Alessio. "Muhtemelen evlenmeden önce biraz eğlenmeye çalışıyordur."

Babamın gözleri parladı. "Sana dokundu mu?"

"Remo," dedi annem yüz ifademi görünce usulca. Elim tuttu ve beni kenara çekti. "Greta, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

"Aramızda hiçbir şey olmadı. Sadece konuştuk. Birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık, hepsi bu."

Öpüşmemizi kimseyle paylaşamazdım.

Babam Amo'nun kapısına baktı. Refleks olarak önüne geçtim.

"Yani seçtiğin taraf bu mu?" Alessio kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak sordu.

"Bir taraf seçmiyorum, çünkü seçmek zorunda değilim. Ben her zaman bir Falcone oldum ve olacağım. Las Vegas benim evim. Amo ile aramda hiçbir şey yok ve asla da olmayacak. Ben sadece Famiglia'ya savaş ilan etmeyeceğimizden emin olmaya çalışıyorum."

Babam yüzümü avuçladı, gözlerimi aradı. "Amo'nun hiçbir şey yapmadığına yemin eder misin?"

"Karısı olmamı istemek dışında hiçbir şey yapmadı. Sanırım Famiglia'yı güçlendirmek istiyor ve Cressida'dan pek hoşlanmıyor."

Babam bana biraz daha uzun süre baktı ama yalanı fark edememiş gibiydi, belki de bir kez olsun gerçeklere sarmış olduğum için.

"Nevio bizim bölgemizde geleceğin Capo'suna saldırdı," dedi Nino. "Luca bundan etkilenmeyecektir. Eğer savaş istemiyorsak, seçeneklerimizi gözden geçirmeliyiz."

"Amo ameliyat sırasında ölürse, ne yaparsak yapalım savaş çıkar," dedi babam.

Kalbim sıkıca sıkışmıştı. Amo'nun ölümünü hayal bile edemezken, onu da karanlığa kadar takip ediyormuş gibi hissediyordum.

"Amo ölmeyecek," dedim basitçe. "Nevio da ölmeyecek. İkisi de yaşayacak."

Annem elimi tuttu, her zaman beni sakinleştiren bir şekilde başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi ama şu anki durumumda bu bile işe yaramıyordu.

Babam Nino'ya baktı. Savaşın kaçınılmaz olduğunu düşündüklerini görebiliyordum. Tansiyon yıllardır yükseliyordu. Bunun başlıca nedeni Nevio ve Amo'nun birbirlerine tahammül edememeleri idi. İkisi de iktidara geldiğinde herkes savaş çıkmasını bekliyordu.

Babam, Nino, Massimo ve Alessio stratejileri tartışmak üzere uzaklaştıklarında, "Korkuyorum anne," diye fısıldadım.

"Nevio güçlüdür. Ölmeyecek."

"Biliyorum," dedim. "İkisi de ölmeyecek. Kalbimden korkuyorum, yaratabileceği tahribattan."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Nevio bir şey olmadan önce saldırdı ama Amo beni öpecekti ve ben de ona izin verecektim."

Annem şaşkınlığını gizleyemedi. "Tamam. Sen ve o?"

Amo ve ben var mıydık? Daha gerçekleşmeden bitmişiz gibi hissediyordum. "Olamayız."

"Çünkü o nişanlı."

"Çünkü ben Greta Falcone'um ve o da Amo Vitiello."

Annem hüznle gülümsedi. "Ağabeyin onu öldürmek istedi çünkü senin ve Amo'nun birlikte olmanızı istemiyordu."

Nevio gerçekten Amo'yu öldürmeye niyetli olsaydı, Amo ölmüş olurdu. Kalbine ya da boğazına nişan alırdı. Saldırı son bir uyarıydı. Ve Nevio ölmemişti çünkü Amo benim için geri çekilmişti. Bir dahaki sefere ikisi de bu kadar şanslı olmayacaktı. "Nevio benim Las Vegas'a ait olduğumu düşünüyor. Başka hiçbir yerde güvende olmayacağımı düşünüyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Las Vegas benim evim. Bu aile benim güvenli sığınağım. Ben New York'a ait değilim. Bir Capo'nun yanında olmak için doğmadım." Ve Amo'nun Capo olması gerekiyordu. Benim için bundan vazgeçmesini istemedim.

Annem bunu düşündü. "Ne olmak istiyorsan olabilirsin."

Annem olarak önyargılı olsa da ona minnettar bir gülümseme verdim. "Sınırlarımı biliyorum. Ve Nevio'yu terk edemem."

"Nevio iyi olacak." Yüzümdeki kuşkulu bakış üzerine ekledi: "Eninde sonunda. Nevio senin bile savaşmaya hazır olmadığın kendi şeytanlarıyla savaşıyor. Eğer Amo'yu gerçekten seviyorsan, onun gitmesine bu kadar çabuk izin vermemelisin."

Amo için hissettiklerim muhteşem ve yeniydi ama sorun da buydu. Her şeyi sindirecek zamanım olmamıştı. Anlık bir karar için çok fazla şey söz konusuydu. Önümüzdeki karar için mutlak

kesinlik gerekliydi. Duygularımdan tam olarak emin olmadığım sürece Amo'dan her şeyden vazgeçmesini isteyemezdim. Ya altı ay içinde yeniliğin etkisinin geçtiğine ve kısa süreliğine aşık olmuş olsam da onu sevmediğime karar verirsem? O zamana kadar olanları geri alamazdı. Çok şey kaybedecekti. Bu yükü omuzlarımda taşımak istemedim. Bunu taşıyamazdım. Aşkla ilgili hiçbir deneyimim yoktu, bu yüzden en az riskle bilinçli bir kararı nasıl verebilirdim, özellikle de sonuçları korkunç olabilirse?

"Bazı şeyler ölçülemez ya da sayısallaştırılamaz, Greta. Ve aşkta her zaman bir belirsizlik titreşimi vardır. Kendine düşme izni vermelisin."

Gülümsedim çünkü annem beni sandığımdan daha iyi tanıyordu. Ve onun mantığını anlıyordum. Benim için birçok kişiyi uçuruma sürükleme riski varken kendimi bırakmam bir seçenek değildi. "Ailenizi terk ettiğiniz için hiç pişmanlık duymadınız mı?"

Annem yutkundu. "Nevio ve senin için doğru seçim olduğunu biliyordum." "Biz olmasaydık sen de gider miydin?"

Annemin bakışları hâlâ Nino ve şimdi de Fabiano ile tartışmakta olan babama kaydı.

"Belki babana olan aşkıyı kabullenmem daha uzun sürerdi ama eninde sonunda ona gideceğimden eminim."

Annemin ailesi onu geri almaya çalışmamıştı. Benimkilerin aynı şekilde tepki vereceğini düşünemezdim. Babam aşkı bir sebep olarak kabul edebilirdi ama Nevio etmezdi.

Onun için sevgiyi kavramak zordu. Onun için bağlılık ve sevgi sadece ailemizle bağlantılı olarak vardı, onun dışında değil. Ailemizin dışındaki herkes onun için önemsizdi. O biraz çiftlik hayvanlarının bekçi köpeği gibiydi. Yavrular, korumaları gereken sürüleri ya da aileleriyle erkenden tanıştırılırdı. Birlikte büyüdükleri her şey onların koruması altındaydı, hayatlarının ilerleyen dönemlerinde karşılaştıkları her şey potansiyel bir tehditti.

"Amo ile birbirinizi tanımadığınızı biliyorum. Ama içgüdülerin sana ne söylüyor? Onu sevdiğini mi düşünüyorsun?"

İlk bakışta aşık olmak mantığa meydan okuyordu. Bana bunun kendi başlarına geldiğini söyleyen herkesle tartışırdım ama Amo'ya aşık olmuştum ve onu her gördüğümde daha da derine düşüyordum. Düşüş sona ererse ne olacağından korkuyordum. Ama aşık olmak birini sevmekle aynı şey değildi. Yoksa öyle miydi? Aşkı incelemeye, tanımlamaya, düzgün bir kategoriye sokmaya çalıştıkça kafam daha da karışıyordu.

Sol arkamdaki kapı açıldı ve doktor dışarı çıktı. Ameliyattan dolayı hâlâ kan içindeydi. Annem yüzünü buruşturdu ve elimi sıkıca tuttu. Ayağa kalktım. Burası Nevio'nun ameliyat olduğu yerdı.

"İyileşecektir. Ama bir süreliğine gece aktivitelerine ara vermesi gerekiyor."

"Onu görebilir miyim?" Hemen sordum.

"Henüz uyanmadı. Onu yakından izliyoruz."

"Onun yanında oturacağım." Amo'nun kapısına bakarak durakladım. Ameliyatı daha ne kadar sürecekti? Yine kalbim ikiye bölünmüş gibi hissettim. İkisinin de yanında olamazdım.

"Vitiello uyandığında bize haber verir misin, Remo?"

Babam başını sallamadan önce birkaç kalp atışı boyunca anneme baktı. Sonra bana bir kez daha baktı. Yüz ifadesi karanlık ve önseziliydi, endişe ve öfke doluydu.

Bu duygulardan hangisinin bana yönelik olduğundan emin değildim. Annem ve ben Nevio'nun odasına girdik. Ona kızgındım, hatta öfkeliydim. Ama onu uyuşturulmuş ve her türlü makineye bağlı görünce yanına koştum ve elini tuttum. Kalbim çok acıyordu. Alnımı eline bastırdım, titriyordum. "Nevio. Bana ihtiyacın olduğunu biliyorum ama neden bunu yapmak zorundaydın?"

Annem omzuma dokundu. "Kardeşini seviyorsun, hepimiz seviyoruz ama onun için hayatını geri çekemezsin. Sonsuza kadar olmaz."

"O benim de hayatım. Hepiniz öylesiniz. Ayrılmak istemiyorum. Famiglia'nın beklediği, Amo'nun ihtiyacı olan şey olamam. Eninde sonunda bunu anlayacak ve o zaman çok geç olacak."

Annem omzumu sıktı ve yatağın diğer tarafına geçerek elini Nevio'nun elinin üzerine koydu.

Annem önce ona sonra bana baktı, ifadesi daha da yumuşamıştı. "Ailemi terk etmek imkansız bir seçimdi, ta ki öyle olmayana, geriye tek bir seçenek kalana kadar."

Amo'nun yanında benden başka bir kadına ihtiyacı vardı. Ailelerimizin huzura ihtiyacı vardı. Nevio'nun bana ihtiyacı vardı. Benim için yapılacak tek bir seçim vardı. Yanağımı yatağın üzerine koydum, parmaklarım Nevio'nunkilerle birleşmişti. Bakışlarım saati buldu. Amo'nun ameliyatı üç saattir devam ediyordu. Ah Nevio.

Uyumuş olmalıyım ama kapının önündeki kargaşayla uyandım. "Nerede o?" Derin bir erkek sesi gürledi. Bir an için

Luca'nın olduğunu
anladım. Başımı
kaldırdım.

Annem "Burada kal," diye ısrar etti ama ben başımı salladım ve o beni durduramadan dışarı çıktım.

Babam ve Luca karşı karşıya gelmiş, silahlarını çekmişlerdi ve babamın yüzü hiç de iyiye işaret değildi. Amo'nun babasını çok iyi tanıyıyordum ama onun yüzü de bana pek umut vermiyordu.

"Ameliyatta," dedi Nino. "En iyi cerrahlarımız onun hayatını kurtarıyor."

"Peki ona hayat kurtarıcı bir tedaviye ihtiyaç duyacak duruma kim getirdi?" Luca kükredi. İrkildim. Acımasızlığa, sert sözlere ve daha da sert gerçeklere alışkındım ama başkalarının gazabına alışkın değildim.

"Oğlunuz bölgemize izinsiz girdi."

Luca babasına daha da yaklaştı, böylece burunları neredeyse birbirine değecekti. "Ben de ateşkesimizin oğlumun Camorra topraklarındaki güvenliğini garanti edeceğimi sanıyordum. Sanırım yanılmışım."

Yaklaştım ama Massimo bileğimden tutup beni arkasına itti. "Bazı canavarlar sana zarar vermekten vazgeçmez."

"Canavarlar hakkında her şeyi biliyorum, Massimo." Elini sıktım. Onların arasında büyüdüm. Onları severdim. Belki ben de onlardan biriydim.

"Oğluma, Famiglia'nın gelecekteki Capo'suna kim saldırdı?" Luca hırladı.

Gözlerini üzerimizde gezdirdi ve sonra gülümsemesi daha da sertleşti. "Falcone Junior'ın kendisi."

Luca babamın omzunu kavradı ve ameliyathaneye gitmek için onu kenara itmeye çalıştı.

İkinci adam, Romero, silahını çekti ve Nino'ya doğrulttu. Fabiano da silahını çekmişti ama henüz kimseye doğrultmamıştı. Babam Luca'nın bileğini tuttu ve bükmeye çalıştı. Koşmaya başladım. Eğer bunu şimdi durdurmazsam savaş çıkacaktı ve bu benim hatam olacaktı. "Dur!"

Babamın bakışları kısa süreliğine bana takıldı, yüz ifadesi korumacı bir ifadeye büründü. Luca o anı babamı geri itmek için kullandı ama düşmedi. Bu kargaşadan yararlanarak, silahını babama doğrultmak üzere kaldırmış olan Luca'nın tam önünde konumlandım. Onun yerine şimdi doğrudan kafama doğrultmuştu.

"Luca," dedi babam kısık bir sesle. Silahını Luca'nın kafasına doğrulttuğunu hissediyordum. Massimo ve Alessio da silahlarını çekmişlerdi. Elbette Luca ölmemi istiyorsa, onlar onu öldürmeden önce benim ölmüş olacağımı biliyordum.

Luca bakışlarımı karşıladı ve silahını indirdi. Omzumun üzerinden babama bakarken dudakları kıvrıldı. "Ben kadınlara zarar vermem Falcone. Ben onurlu bir adamım. Şimdi oğlumu yanımda eve götüreceğim ve bölgenizden ayrıldığımız anda ateşkesimizin bittiğini düşüneceğim."

"Hayır," dedim kararlılıkla.

"Oğlunun neden burada olduğunu merak etmiyor musun?" Babam sordu, sonra arkamda onun varlığını hissettim. Kolumdan tuttu ve beni arkasına çekmeye çalıştı ama ben direndim. Direnişimi görmezden geldi ve beni arkasından itti.

"Baba," dedim öfkeyle.

Luca bana baktı ve yüz ifadesinde bir şeyler değişti. Hiçbir şey söylemedi.

Babamın gülümsemesi korkutucu bir hal aldı. "Nişanlı oğlunuz kızımдан elini istedi. Sınırlarını hatırlamalı. Bazı şeyler onun ulaşabileceği sınırların ötesindedir."

Luca'nın dudakları inceldi. "Bu muhtemelen gelecekte bir sorun olmayacak.

Yakında evlenecek ve savaşla meşgul olacak." "Savaş gereksiz," dedi Nino kararlılıkla. "Şimdi oğlumu görmeme izin verin."

Nino başıyla onayladı ve Luca'yı babamla benim yanımdan geçirdi. Kapıyı açtı ve ben de içeri baktım. Doktor bize doğru geldi, kafası karışmış görünüyordu ama sonra Luca'yı gördü. "O iyi. Gidip onu görebilirsiniz."

Luca onu dinlememiş gibi yanından geçip gitti. Etrafında hemşireler yerleri temizlerken Amo'yu yatakta gördüğümde tüylerim diken diken oldu. Odaya doğru bir adım attım ama babamın parmakları bileğime kenetlendi.

"Luca oğluyla yalnız kalmak istiyor."

Donup kaldım, zorlukla yutkundum. Romero kapıyı kapattı ve kapının önünde durdu. Sonra telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı.

Bu ateşkesin sonu muydu?

Chapter *Fifteen*

Anno

Ağzımda kötü bir tat, kötü bir ürperti ve benimkini çok sıkı tutan bir el ile uyandım. Onun Greta olmadığını hemen anladım. El çok büyük ve çok güçlüydü.

Kıpırdandım ve elini bıraktı.

Bir iniltiyle gözlerimi zorla açtığımda babamın gözlerinin altında koyu gölgeler ve öfke ile endişenin karışımı bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Çenesinde bir tutam kirli sakal görünüyordu. Nadiren tıraş olmadan evden dışarı çıkardı.

"Neredeyim ben?"

Babamın dudakları kıvrıldı. "Las Vegas. Camorra hastane birimi."

Kahretsin, Nevio'nun saldırısının anısı ve onunla birlikte yanımdaki acı geri geldi. Piç kurusu bıçağını bana saplamıştı.

"Deli herif yaşıyor mu?"

"Hangisi?" Babam başarısız bir mizah girişiminde bulundu. Sesi bunun için çok gergindi. Sonra ekledi. "O yaşayacak. Şimdilik."

Başımı salladım. Böylesi daha iyiydi. Onun ölmesini istiyordum ama sonuçları Greta için çok korkunç olurdu. "Anneme söylemedin, değil mi?"

Babam beni boğarak öldürmeye hazır görünüyordu. "Tabii ki hayır. Falcon'larla bir toplantı daha yapacağımızı sanıyor. Marci kaçırıldığında yeterince acı çekti. Senin aptallığın yüzünden acı çekmesine izin vermeyeceğim."

"Sağ ol baba," dedim yüzümü buruşturarak, yan tarafıma şiddetli bir acı yayılırken.

"Biraz daha morfin?" Babam serumu başıyla işaret ederek sordu.

Başımı salladım. Kendimi zaten olduğumdan ve son birkaç saattir olduğumdan daha savunmasız hale getiremezdim. Yorganı kaldırdım. Çıplaktım ama her şey hâlâ ait olduğu yerdeydi. Greta'yı istediğim için Falconlar beni hadım etseydi hiç şaşırırmazdım.

Örtüleri indirdim.

Babam birkaç kalp atışı boyunca bana bakarken başını salladı ve kendini kontrol etmek için mücadele ettiğini anlayabiliyordum. "Kahretsin, Amo. Aklını mı kaçırdın sen? Falcone kızına Camorra topraklarında evlenme mi teklif ediyorsun? Neden lanet şehri yakıp yıkmadın ve savaş ilanını bitirmedin?"

"Benimle evlenmeyi kabul edeceğini düşünmüştüm."

"Falcone'ların kızın orada yaşamasına izin vermektense New York'u yakıp yıkmayı tercih edecekleri gerçeğini bir kenara bırakalım, peki ya sana söylediklerim? Cressida'yı bırakırsan gelecekteki Capo pozisyonundan feragat etmek zorunda kalacağını söylediğimde şaka yapmıyordum."

"Umurumda değildi."

Babam yutkundu, belli ki kendini tutmak için mücadele ediyordu. "Sakın bana Falcone'un kızını da becerdiğini söyleme? Bana anlattıklarının onunla yaptıklarından ibaret olduğuna inanamıyorum. Bazı kısımları atlıyorsun ve ben karanlıkta durmaktan bıktım."

"Yapma," diye hırladım, yan tarafım acıyla kükrerken bile. "Onun hakkında böyle konuşma."

Babam kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra omzumu tuttu ve iyice yaklaştı. "Onu aklından çıkar artık. Ona sahip olabilmenin tek yolu onu kaçırmak ve sonrasında neler olacağını sana söylememe gerek yok değil mi?"

"Ailesine bir şey olursa beni asla affetmez." "İkiz kardeşini bıçakladın."

"Ben yaptım. Ama önce o beni bıçakladı. Anlayacaktır." En azından anlayacağını düşünmüştüm. Burada olmadığı için ona sormadım.

Greta ve benim olamayacağımızı biliyordum. Babamın dediği gibi, ailesini terk etmezdi. Nevio'nun çılginca hareketlerinden sonra muhtemelen eskisinden daha az.

"Falconlar fikirlerini değiştirmeden önce seni eve götürelim. Eğer savaşa girersek, bunu eşit şartlarda yaparız ve onların topraklarında sıkışıp kalmayız."

"Savaş mı ilan ettiniz?" Sessizce sordum. Hayatım boyunca barış içinde yaşamıştım, hayatımın yarısında savaşa hasret kalmıştım ama şimdi ateşkes kaybı uyuşturucu yollarımızı ve birçok askerimizi kaybetmekten daha fazla şey ifade ediyordu.

Babamın gözleri inançsızlıkla bulutlandı. "Nevio Falcone seni bıçakladı." "Ben de onu bıçakladım. Ödeştik."

Babam ayağa kalktı ve bana sırtını döndü. "Eğer benim oğlum olmasaydın..."

"Baba. Artık savaşamayız. Bunu askerlerimize nasıl açıklayacaksın?"

"Kısa bir süre önce Camorra ile savaş istiyordun. Şimdi bana soruyorsun Bir Falcone'un ellerinde neredeyse ölüyor olmana rağmen ateşkesi sürdürmek mi?" Bana döndü, yüz ifadesi bastırılmış bir öfkeyle gergindi. "Çok daha azı için birçok kişiyi öldürdüm."

"Bu savaş için olabilecek en kötü zaman. Önümüzdeki birkaç hafta içinde iki büyük ilaç sevkiyatımız var. Onları yönlendiremeyiz."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Babam hırladı. Başını iki yana salladı. "Bu senin hatan."

Öyleydi. Bu konuda tartışmaya gerek yoktu. Bunu Greta'ya karşı hissettiklerim yüzünden yapmıştım, belli ki o aynı yoğunlukta hissetmiyordu.

"Artık gitmeliyiz."

Bacaklarımı yataktan dışarı itmeye çalıştığımda inledim. Babam sandalyeden kıyafetlerimi ya da onlardan geriye kalanları aldı. Gömleğim ikiye bölünmüştü ve pantolonumla boxerım kan içindeydi.

Babam bir kolunu sırtıma doladı ve ayağa kalkmama yardım ederken ağırlığımı destekledi. Bir an için görüşüm karardı. "Hadi, Amo. Seni giydirmemiz gerek."

Başımı salladım. Babam haklıydı. Durum Camorra topraklarında kalamayacak kadar istikrarsızdı. Babam ceketini çıkarırken ben de yavaşça boxer'ımı ve pantolonumu giydim, böylece mahvolmuş gömleğimin yerine onu giyebildim. Gövdemin büyük kısmı bandajlarla sarılıydı, bu yüzden sadece yarı çıplaktım. Beni odadan dışarı çıkardı. Romero kapının önünde bizi bekliyordu ve çenesi seğirerek vücudumu kısaca taradı. Babamın Matteo yerine onu seçmesine şaşırmaıştım. Romero sakın, kontrollü bir

adamdı. "Doktorlarımız sizi özel jette bekliyor."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. Remo, Nino ve Fabiano bizi izlerken mesafelerini korudular. Şu anda paylaşacağımız herhangi bir kelime muhtemelen durumu daha da kötüleştirecekti. Fabiano başını salladı, belli ki hareketlerimden rahatsız olmuştu. Belki de Nevio'nun bıçağını çektiğini unutmuştu? Babam ve ben odanın ortasına vardığımızda, gözlerim bir harekete takıldı. Bir kapı açıldı ve Greta orada durdu, geyik gözleri geniş ve kederliydi. Midem bulandı, vücudum öyle yoğun bir özlemle doldu ki dizlerimin bağı çözüldü.

Onun arkasında Nevio'yu hastane yatağında, annesini de yanında görebiliyordum. İfadesinde en ufak bir suçluluk belirtisi yoktu. Fırsatını bulsa beni yine bıçaklardı.

Sonra Greta'nın bakışlarını tekrar yakaladım ve bana doğru bir adım attı, yüzü pişmanlıkla doluydu. "Yaralandığın için üzgünüm. Umarım çabuk iyileşirsin."

Remo onun yanına gitti ve omzuna dokundu. "Misafirliğinizi fazla uzatmayın."

Babamın omzumdaki eli sıkılaştı. Remo'nun söyledikleri yüzünden mi, yoksa dikkatimi Greta'dan başka yöne çekmek istediği için mi, emin değildim.

Greta kararı benden alarak arkasını döndü ve ağabeyinin yatağına giderek onun elini tuttu. Gözleri veda ediyordu. Yüzümü asmamak için kendimi zor tuttum. O seçimini yapmıştı ve ben de bunu kabul etmek zorundaydım. Belki de böylesi daha iyiydi. Marcella Maddox'u seçtiğinde ailemiz büyük bir darbe almıştı. Greta yüzünden Famiglia'ya savaş açıp Cressida'yı düşürseydim, Gelenekçiler ayaklanırdı.

Hayatım Famiglia'ya aitti. Şimdi ve her zaman için.

Amo ve babasının gidişini izlerken göğsüm karanlık ve boş hissediyordum. Bu kesin bir veda gibi hissettirdi.

"Onun gibi biri olmadan daha iyisin. Onunla birlikte olmayı düşünebileceğini sanacak kadar cüretkâr," diye mırıldandı Nevio, dudakları acıyla incelmışti.

"Nevio," dedi annem uyararak. "Dinlenmen gerek ve bu Greta'nın kişisel meselesi."

Nevio alay etti. "Kişisel iş. Vitiello sınırlarını aştı. Greta onunla ilgilenmiyor ama büyük egosu yüzünden bunu göremiyor." Annem bana baktı, ben de başka tarafa baktım.

"Doğru mu?" Nevio söyledi. Homurdanarak öne doğru eğildi ve koluma dokundu. "Anneme söyle."

Gözlerimi kaldırdım ve o da alaycı bir kahkaha attı. "Hadi, Greta."

"Sana bir açıklama borçlu değilim," dedim ayağa kalkarak. "Yaptığın şey yanlış. Ve sana kızgıyım."

Nevio tam bir şaşkınlıkla bana baktı. "Seni korudum."

"Neyden korudun?"

"Pençelerini her tarafına geçirmişti ve s e n i zorla öpecekti."

"Benim isteğim dışında değildi ve bu bizim ilk öpüşmemiz de olmayacaktı. Daha önce de öpüşmüştük."

Nevio ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi bile anlamamış gibi bana bakıyordu. Belki de ailemiz dışında birine karşı bir şeyler hissettiğimi kavraması gerçekten imkânsızdı.

Nevio, teninin rengi solsa da bacaklarını yataktan sıyırdı ve ayağa kalktı. "Onu sen mi seçtin?"

"Açıkçası onu ben seçmedim. Ben buradayım."

Nevio arkamdaki bir şeye baktı ve ben de onun bakışlarını kapı aralığındaki babam ve Nino'ya doğru takip ettim. Babamın yüz ifadesi bir öfke maskesiydi.

"Baba, Famiglia ile yaptığımız bu saçma ateşkese bir son vermeliyiz. Savaş zamanı geldi. Vitiellolar kendilerinden çok emin olmaya başladılar. Onlara yerlerini göstermenin zamanı geldi."

"Sen sadece Amo'yu öldürmek için bir şans istiyorsun!" Fısıldadım.

"Elbette. Belli ki onun nasıl bir adam olduğunu göremiyorsun ama ben onun nasıl biri olduğunu biliyorum ve senin hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Bu seni ilgilendirmez!" Nevio'nun gözlerinin şok içinde açılmasına neden olacak şekilde hırladım. Ona karşı hiç sesimi yükseltmemiştim. "Ve onu öldürmeyeceksin, yoksa seninle tek bir kelime bile konuşmam."

Nevio'nun yüzü bir hiçlik maskesine dönüştü. "Sen bunu asla yapmazsın." "Sınırlarımı test etme Nevio," dedim sessizce. "Lütfen."

Babamla bakıştıktan sonra iç çekerek başını salladı. Gözlerini yukarı dikti, işkence görmüş gibi görünüyordu. "İstediğin buysa onu öldürmeyeceğim."

Başımı salladım ama ona teşekkür etmedim. *Bunun* için değil. "Dinlenmen gerek." Topuğumun üzerinde döndüm.

"Kalmayacak mısın?"

"Annem burada. Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım var. Yarın seni ziyaret edeceğim."

Ona bakmadım çünkü yüzündeki incinmiş ifadenin kararımı yeniden düşünmeme neden olacağını biliyordum.

Nino geri çekildi, böylece yanlarından geçebildim. Babama bakmaya cesaret edemedim. Zaten endişenin eşiğinde hissediyordum ve onun hayal kırıklığına uğramış ifadesinin beni uçuruma sürükleyeceğini biliyordum. "Nino, Greta'yı eve götürebilir misin? Önce Nevio'yla konuşmam gerek."

"Tabii ki."

Nino yanımda belirdi, takdir ettiğim sakın bir duruşu vardı. Beni babamın arabasına doğru götürdü ve tek kelime etmeden arabaya bindim. Tamamen kendimde değildim, neredeyse şoktaydım. Son birkaç saat içinde çok şey olmuştu. Beynimin bunları sindirecek zamanı olmamıştı. Bunun mümkün olup olmadığından bile emin değildim.

"Şimdi savaş mı çıkacak?" diye soracak gücü bulduğumda malikânemize giden yola girmiştik.

Nino motoru kapattı ve derin bir nefes aldı. "Belki de savaş çoktan başlamıştır."

"Babamın Famiglia ile savaşı girmesini engellemelisin. Lütfen. Çok fazla insan ölecek. Kiara arkadaşı Giulia'yı bir daha göremeyecek, Fabiano kız kardeşlerini ve Aurora teyzelerini bir daha asla göremeyecek. Bu savaş gereksiz. Bunu istemiyorum, benim yüzümden değil. Babamla konuş. O seni dinler."

"Mantığımı takdir ediyor ama şu anda bunu yapabilecek durumda olduğundan emin değilim. Bir de Luca meselesi var. Savaş istediğini açıkça belirtti. Eğer savaş ilan ederse, barış istemeyeceğiz. Tüm acımasızlığımızla karşılık vereceğiz."

Gözlerimi kapattım. Aman Tanrım. Aşkın bu kadar yıkıcı olduğunu kim düşünebilirdi ki?

"Tüm bunlar için özür dilerim."

Nino bir şey söylemedi, ben de arabadan inip içeri girdim. Ortak salondan geçtiğimde Giulio, Savio ve ağır hamile Gemma'nın yanında oturduğu yerden fırladı ve iPad'de bir şeyler izlemeye başladı. Kiara da koltukta kıvrıldığı yerden kalktı.

Giulio bana doğru koşuyordu, yüzünü büyük bir heyecan kaplamıştı. Gözleri benimkinden daha açık kahverengiydi ama saçları da bir o kadar koyuydu. "Nevio, Vitiello'yu mu bıçakladı?"

Savio koltuktan kalktı, bize yaklaşırken gözlerini benden ayırmıyordu. Kardeşimin omuzlarına dokunarak onu geri çekti. "Greta'nın dinlenmeye ihtiyacı var."

Kiara yanıma geldi ve hafifçe koluma dokundu. "Seninle yukarı gelmemi ister misin?" Gemma koltuktan kalkmak için mücadele etti. Zaten üç gün gecikmişti. Vazgeçip tekrar kanepeye uzanırken bana özür dileyen bir gülümseme verdi.

"Ben iyiyim. Nevio bıçaklandı, ben değil."

Kiara başını salladı ama hâlâ endişeli olduğu belliydi.

Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm ve Momo ile Ayı'nın beni beklediği odama çıktım. Bear'ın tasmağını taktım ve Momo'yu kucağıma alarak aşağı indim ve konağın bizim kanadındaki Fransız kapılarından dışarı çıktım. Odama dönmeden önce Bear ve Momo'nun tuvaletlerini yapmalarına ve etrafı biraz koklamalarına izin verdim. Ayı ve Momo bana yakın durdular, belli ki sıkıntımın farkındaydılar.

Işıkları kapattıktan sonra titreyerek yatağıma kıvrıldım. Bear'ın sırtına bastıran bedenine ve Momo'nun önüme sarılmasına rağmen hem içim hem de dışım üşüyordu. Kapı çalındı. Gözlerimi açtım. Karartma perdeleri kapalı olduğu için manzaram hâlâ zifiri karanlıktı.

"Evet?"

Kapı açıldı ve babamın uzun boyu koridordan gelen ışıkla aydınlandı. Işık düğmesini çevirdi. Işık her zamanki gibi kısıktı, ancak yorgun gözleri ve gergin ifadesi seçilebiliyordu. Bear yatağı sarsan alçak bir hırıltı çıkardı. Babam bunu duymazdan geldi ve içeri girdi. Yerimden kalktım ve Ayı'yı köşesine gönderdim. Orada kıvrıldı, gözleri yanıma çöken babamdaydı.

Babam beni izledi, kara gözleri endişeyle doluydu, ama aynı zamanda başka bir şey, belki de temkinli. "Bana yalan söyledin."

Yutkundum, sonra başımı salladım. "Amo'yu öptüğüm konusunda yalan söyledim, evet."

Çünkü öğrendiğinizde Nevio ve senin nasıl tepki vereceğinizi biliyordum." Babamın çenesi gerildi. "Nevio'nun nasıl tepki verdiğini gördük."

Babamın tepkisinin çok daha iyi olacağından şüpheliydim. Uzun vadede o da kan dökmüş olacaktı. "Artık bitti. Aslında hiç başlamadı."

Babamın gözleri benimkilere gömülmüş gibiydi, ona her şeyi anlatmamı istiyordu. Ama anlamadığım o kadar çok şey vardı ki. "Birkaç hafta içinde evlenecek."

"Biliyorum," dedim sessizce, babam benim habersiz olduğumu düşünmesin diye. Düşündüğü kadar iyi ve masum değildim. Söz verdiğim bir adamı öpmüştüm ve bunu tekrar yapmak istiyordum. Berbat durumdaydım.

"Sana hiç yaklaşmamalıydı."

"Ben ondan daha mı iyiyim? Söz verdiğini bildiğim halde onu öpüyorsam, bu beni de günahkâr yapmaz mı?"

"Günahlar umurumda değil. Benim umurumda olan senin iyiliğin."

Babamın benim önümde bu şekilde küfretmesi onun duygusal durumunun da pek iyi olmadığını gösteriyordu.

"İyi olacağım." Amo'yu sadece kısa bir süredir tanıyordum. Zaman tüm yaraları iyileştiriyorsa, Amo'ya aşık olmamla aynı sürede çektiğim kalp acısının da sona ermesi gerekirdi, değil mi?

Babam yanağıma dokundu. "Seni daha iyi korumalıydım."

Hüzünle gülümsedim. "Amo'ya söz verilmemiş olsaydı senin için bir şeyler değişir miydi?" Cevabı biliyordum ama yüksek sesle söylemem gerektiğini düşündüm.

Babam kara bir kahkaha attı. "Seni istemesi konusunda mı? Milyon yıl geçse de olmaz, Mia Cara. Belki New York'ta istediği her şeye sahip olabilir ama burası Las Vegas ve sana sahip olamaz. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

"Benim için her şeyi yapacağını söylemiştin."

Babam iki eliyle yüzümü kavradı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "O değil."

Başımı ona doğru salladım. "Ben buraya aitim. Savaşta bahsediyorum. Lütfen, benim yüzümden savaş çıkmasına izin verme. Lütfen bunu benim için yap. Barışa ihtiyacımız var."

"Hâlâ bu dünya için fazla nazıksın. Değiştiğini sanmıştım ama görüyorum ki değişmemişsin." Alnımdan öptü, sesi rahatlamış ama aynı zamanda teslim olmuş gibiydi.

Kirpiklerimin arasından ona baktım. Ama değişmiştim, değil mi? Bunu karnımın derinliklerinde hissedebiliyordum. Bir insan seni nasıl değiştirebilirdi ki? Amo her şeyimi değiştirmişti, tüm arzularımı, hayatımı dolu dolu yapan şeylere dair algımı. Ama ben bir Falcone'ydum. Acıya rağmen devam edecektim.

"Peki ya barış?"

Babam alnıma bir öpücük daha kondurduktan sonra ayağa kalktı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Bu Luca'ya bağlı. O isterse savaşa hazırız."

Chapter *Sixteen*

Anno

Cressida'nın bana yaklaştığı her adımda, onun evlenmek istediğim kadın olmadığını anlıyordum. Her nefes alışımında, bu kilisede bir yerlerde oturan kadını sevdiğimi biliyordum. Ve mahkûm edilmiş kalbimin her öfkeli atışında, sevdiğim kadınla asla birlikte olamayacağımı biliyordum.

Misafirlerin arasında Greta'yı aramadım. Las Vegas'tan yeni yaralarla ayrıldığımdan beri konuşmamıştık. Vücudumdaki pek çok yaradan biri ve soğuk kalbimdeki ilk yara.

Bir kadının kırılmaz kalbimi kıracağı kimin aklına gelirdi?

Cressida yanıma geldi, sanki piyango kazanmış gibi gülümsüyordu ve öyle olduğunu sanıyordum. Hırslıydı ve karım olarak besin zincirinin en tepesinde yer alacaktı.

İlk sırada Marcella'nın bakışlarını yakaladım. Başını neredeyse belli belirsiz salladı. Yıllar önce ona aşk için evlenmeyeceğimi, görücü usulü evleneceğimi ve Famiglia'nın iyiliği için evleneceğimi söylediğimi hatırlayarak ona alaycı bir gülümseme gönderdim. Bugün bu sözler gerçeğe dönüştü.

Bugün birçok açıdan bir dönüm noktası olacaktı.

Ama o zamanlar aşkın kaybedenlerin oyunu olduğunu ve benim buna karşı bağışıklığım olduğunu düşünüyordum. Bir Falcone'un bunu değiştirmesi neredeyse komikti.

Falcon'ların bugün Famiglia'nın en büyük düğününü kutlamak üzere burada bulunmaları başlı başına bir mucizeydi. Bunun gerçekleşmesi için büyük çaba sarf edilmişti. Ancak Remo'nun en büyük zayıflığı kibiriydi. Kendini yenilmez sanıyordu. Kibri benimkini bile gölgede bırakıyordu.

Cressida'yla evlenmem, Gelenekçilerin istediklerini almalarını garantileyecekti. Arkamızdaydılar ve planladığımız her türlü haçlı seferinde bizi takip etmeye hazırdılar. Belki Marcella geleneksel bir şekilde evlenmiş olsaydı, Greta'yla birlikte olmak için daha fazla özgürlüğüm olurdu. Ama o zaman bile... Falcone'lar onun gitmesine asla izin vermezdi ve ben onu koparıp alsam bile Greta her zaman onlara ait olacaktı. O kendi ailesini seçmişti, ben de kendi ailemi. Aşk benim yıldızlarımda yazmıyordu. Dünyamızda bu tür bir zayıflığa pek yer yoktu. Ve olan da buydu.

Bir daha asla zayıflık göstermeyeceğim.

Cressida boğazını temizledi ve bana beklenti dolu bir bakış attı. Törenin yeminlerimizi ve yüzüklerimizi takmamız gereken kısmına geldiğimizi fark ettim.

Greta'yla tanışmadan önce kalbim yarı ölü durumdaydı. Marcella'nın kaçırılmasından bu yana yaşadığım onca boktan şey, tanık olduğum ve işlediğim onca dehşet, her şeyin doğal akışıydı.

Onunlayken göğsümdeki kara taş parçası gerçekten canlanabilirmiş gibi hissetmiştim ama bugün içimde kalan iyi ne varsa büzüşüp öldü. "Seviyorum." Kelimenin tadı yanlıştı ve kısa bir an için kendime kalabalığın içinde Greta'yı arama izni verdim. Ama aramak zorunda değildim. Bakışlarım, sanki manyetik bir çekim bizi birbirimize bağlamış gibi ona doğru çekildi ve onun kibar geyik gözlerine bir kez baktığımda kalp atışlarım hızlanmak üzere durdu.

Zayıf anımı kimsenin fark etmemiş olmasını umarak gözlerimi kaçırdım. Bugün bunun zamanı değildi.

Yüzüğü Cressida'nın parmağına taktığımda hiçbir şey hissetmedim. Gülümsemedim, sadece bakışlarıyla karşılaştım. Herkesin ondan beklediği mutlu gelin gibi bana bakıyordu ama gözleri gerçek mutluluğu yansıtmıyordu. Aksine, bir zaferi yansıtıyordu. Bugün onun bana karşı kazandığı zaferdi. Marcella'ya hakaret ettiği için onu alaşağı etmeye çalışmışım ve Cressida durumu tersine çevirmişti.

"Öp beni," diye tısladı dudaklarını zorlukla oynatarak, hâlâ sahte gülümsemesini sürdürüyordu.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, ağzımı yumuşatmaya ya da bu aleni sevgi gösterisini uzatmaya zahmet etmedim. Alkışlar yükseldi ve Cressida'nın gözlerindeki öfkeli parıltıyı görmezden gelerek doğruldum. Ona evlenirsek ne alacağını söylemişim. Aşk anlaşmanın bir parçası değildi. Eğer bu evlilikte dizginleri elinde tutabileceğini düşünüyorsa, çok kötü bir sürprizle karşılaşacaktı.

Ya ruh eşinizle yanlış zamanda tanıştıysanız?

"Kabul ediyorum" kelimeleri beni asit kaplı bir bıçak gibi kesti.

Bir an için kilisedeki sürekli mırıltılar, nefes alış verişleri, kıyafet hışırtıları ve burun çekmeler arka planda kayboldu ve ben sadece tek bir şeye odaklandım.

Amo Vitiello.

Ön tarafa dönmeden önce, bir yaz fırtınası sırasındaki gökyüzü gibi gri olan bakışları bir saniyeliğine benimkini buldu.

Titremelerini engellemek için parmaklarımı birbirine geçirdim.

Bu gün beni değiştirecekti. Ailemi ve hayatımı seviyordum. Hiçbir zaman daha fazlasını arzulamamış, rahat rutinimi ya da tanıdık memleketimi terk etmek istememişim. Sahip olduğumdan daha fazlasını hiç istememişim.

Ta ki yollarımız kesişip Amo pençelerini kalbime ve ruhuma batırana kadar.

Gökyüzü ve yeryüzü arasında olup biten her şeyi anlamıyordum. İlahi takdire ya da kadere inanmıyordum.

Ruh eşleri mi?

O benim mutluluk balonumu parçalayana kadar hiç görmediğim tatlı bir rüyaydı. Şimdi hiç istemediğim bir rüya, kurtulamadığım bir kâbusa ve hiç hissetmediğim bir özlem, ezici bir ihtiyaca dönüştü.

Asla doyurulamayacak bir şey.

"Var," dedi Cressida.

İçimdeki küçük umut ateşi söndü ve ellerim gevşedi. Etrafımdaki kalabalığın sesi bir tsunami gibi tekrar üzerime çöktü.

Zalim adamların arasında büyüdüm.

Ama kader hepsinden çok daha acımasızdı.

Amo Vitiello benim ruh eşimdi.

...ve şimdi başka bir kadınla evli.

Chapter *Seventeen*

Anno

Tebriklerden sadece bir nedenden dolayı korkuyordum. Fabiano ve ailesi beni tebrik etmek için öne çıktıklarında artık zamanın geldiğini anlamıştım. Fabiano zoraki bir gülümsemeye elimi sıktı. İlişkimiz hiçbir zaman aşırı yakın olmamıştı. Şimdi ise zehirlenmişti.

Sanırım Nevio ve benim neredeyse birbirimizi öldürmemiz durumu daha da kötüleştirmişti. Genelde en kibar ve neşeli olan Aurora bile, özellikle Cressida'nın elini sıkarken gülümsemesi ona pahalıya mal olmuş gibi görünüyordu. Aurora ve Greta'nın ne kadar yakın olduklarından emin değildim, aralarında üç yaş vardı ama Fabiano, Falcone klanıyla hemen hemen aynı çatı altında yaşıyordu.

Remo ve karısı öne çıkınca yutkundum. Remo elimi sıkıca kavradı, gözleri uyarı ile parlıyordu. Öne doğru eğildi. "Bugün doğru bir seçim yaptın, birçok kişiyi kurtaracak bir seçim."

Cevap gülümsemem hoş olmaktan çok uzaktı. "Şimdilik."

Serafina tırnaklarını onun koluna geçirdi ve onu kenara çekti ama yakın kaldılar. Remo'nun gözleri bana olan nefretini gizlemiyordu. Birbirimizden hiç hoşlanmamıştık.

Ama Greta'dan beri basit bir düşmanlık saf bir nefrete dönüşmüştü. Bıçağımı oğlunun midesine saplamak hayatımın en güzel anlarından biriydi, Greta'yla geçirdiğim her an bundan daha iyiydi, ki bu da ironikti.

Sonra Greta babasının arkasından çıkarken içimdeki nefretin her zerresi buharlaştı. Onun burada olmasını beklemiyordum, gelmemesini dilemiştim ama gerçek Falcone tarzıyla zorluklarla yüzleşti.

Koyu renk saçları gevşek bir şekilde toplanmıştı ve birkaç teli güzel, elf yüzünü çerçevesiyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en ince askılarla tutturulmuş, hafif mint renginde, sade, uzun bir ipek elbise giymişti. Sütyen giymiyordu, giymesi mümkün değildi ama yine de uygunsuz değildi. Altına her ne giydiyse meme uçlarını kapatıyordu. En narin güzelliğe benziyordu, insan elinin dokunamayacağı kadar güzel ve narin bir çiçek gibiydi. Elbette ne babasının ne de benim göğsüme zar zor ulaşırsa da topuklu ayakkabı giymiyordu. Greta'nın onları giydiğini hayal bile edemezdin. Sade altın rengi sandaletler giymişti ve bir kereliğine ojesi de elbisesiyle aynı renkteydi.

Greta bakışlarımı yakaladı, dudakları Nevio'nun böğrüne sapladığı bıçaktan daha çok acıtan bir gülümsemeye dönüştü. "Tebrikler, Amo." Cressida'ya döndü. "Tebrikler, Cressida."

Cressida, Greta'yı tepeden tırnağa taradı. İfadesindeki kısa süreli onaylamama titreşimi bile ona hırlama isteği uyandırdı.

"Teşekkür ederim. Birkaç yıl içinde reşit olduğunuzda, eminim siz de güzel bir düşün yapacaksınız," dedi Cressida.

Greta bu iğneye sadece gülümsedi. Cressida Greta'nın reşit olduğunu çok iyi biliyordu. Evlenmeden önce dünyamızdaki en önemli oyuncuların isimlerini ve yaşlarını öğrenmek zorunda kalmıştı ve Greta öyleymiş gibi davranmasa bile en önemlilerinden biriydi.

"Greta'nın kraliçe olmak için evlenmesine gerek yok. Sadece var olarak, çoğunun sahip olacağından daha parlak bir şekilde parlıyor," dedi Remo sert bir sesle.

Cressida tırnaklarını avucuma geçirdi, belli ki bir şey söylememi istiyordu ama Remo sadece benim düşündüğüm şeyi dile getirmişti.

"Hepinizin gelememiş olması ne yazık," dedim samimiyetsizliğimi gizleme zahmetine girmeden. Savio ve karısı, Massimo, Nevio ve Alessio ile küçük çocuklar Las Vegas'ta kalmışlardı. Greta'nın da orada kalacağını umuyordum, onu şimdi görmek bu karanlık günün en önemli olayı olsa bile.

Remo son bir sert gülümsemeyle dönüp karısını ve kızını uzaklaştırdı. Adamo ve karısı Dinara'ya odaklandım. Kilisede olmalarına rağmen Nino ve Kiara'yı hiçbir yerde göremedim. Belki de Nino kardeşinin aptalca bir şey yapmasını engellemesi gerektiğini düşünüyordu.

Falcon'lar partiden erken ayrıldılar. Ortam daha fazla dayanamayacakları kadar yorucuydu. Babam savaş ilan etmemişti, iki önemli ilaç teslimatı yoldaydı ve Remo da etmemişti -Greta'nın etkisi şüphesiz.

Cressida ve ben gece yarısını çok geçmeden ayrıldık. Arabamı yeni konağımıza doğru sürdüğümde Cressida konuşmayı kesmedi. Bu evin Cressida'yla paylaşacağımız yer olacağına inanamıyordum. Belki bir gün ona tahammül edebilirdim.

Onu evin içine götürdüm ve merdiveni işaret ettim. "Neden önden gitmiyorsun? Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Cressida'nın dudakları kısıtı ama kendi seçtiği kabarık beyaz halıyla kaplı merdivenlerden yukarı çıktı. Tüm evin mobilyalarını o seçmişti, bu da burayı daha az ev gibi hissettiriyordu. Muhtemelen dairemde Cressida ile aynı çatı altında geçirdiğimden daha fazla zaman geçirecektim. Rolex'ime baktım. Bir saatim daha vardı.

Üst kata çıkmadan önce kendime küçük bir bardak burbon doldurdum. Yatak odasına girdiğimde Cressida hâlâ banyodaydı. Gömme dolabımıza girdim ve damatlığımı çıkarıp bir koltuğun üzerine attıktan sonra siyah bir gömlek ve siyah bir kargo pantolon aldım.

"Yeni bir yara izin var!" Cressida seksi beyaz sabahlığıyla içeri girerken haykırdı. Saçları açıktı ve topuklu ayakkabı giymişti.

Bakışlarını hâlâ hassas olan ama artık sargılı olmayan bıçak yarasına doğru takip ettim. Hiçbir şey söylemeden kargo pantolonumu yukarı çektim. Las Vegas'ta olanları Cressida'ya anlatmak için bir neden görmemiştim. Karımın önünde herhangi bir zayıflık göstermek kötü bir fikir gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Cressida kafası karışmış bir şekilde sordu. "Giyiniyorum. İlgilenmem gereken bir iş var."

Gözleri kuşkuyla irileşti. "Bu bizim düğün gecemiz!"

Gömleği giydim ve kaşlarımı kaldırdım. "Ben bu evliliği hiç istemedim. Benimle evlenirsen ne beklemen gerektiğini sana söylemiştim. Bu kâğıt üzerinde bir evlilik. Duygusal bir bağ bekleme."

"Düğünümüzü tamamlamalıyız. Bu bir gelenek!" Sesi giderek daha tiz çıkmaya başladı. Koridora doğru yürüdüm ama o peşimden koştu.

"Bu işi önceden hallettik. Bu yeterli olacaktır," dedim. Şu anda ona dokunmak için kesinlikle hiçbir isteğim yoktu.

Cephanelikte iki silah kılıfı ve en sevdiğim bıçak ve silahları aldım. Cressida bana yetişti. Topuklu ayakkabıları belli ki onu yavaşlatmıştı. Kıyafetlerimi taradı. "Nereye gidiyorsun?"

"İş."

"Bir koca karısını becermeli!"

"Belki sabah döndüğümde yaparım."

Arabamın anahtarlarını aldım ve lobiye yöneldim. Cressida öfkeli bir çığlık attı ve topuklarından biri başımın yanındaki aynaya çarparak kırılmasına neden oldu.

"Şu anda senin saçmalıklarına ayıracak vaktim olmadığı için şanslısın," diye homurdandım ve oradan ayrıldım.

Bugün bakire kanı dökülmeyecekti, sadece Falcone kanı dökülecekti.

Pijamalarımı giydim ama bir türlü uyuyamadım. Düşüncelerim Amo'nun etrafında dönüyordu. Artık düğün gecesini Cressida ile paylaşacaktı.

Bir hafta boyunca babama bu düğüne katılmama izin vermesi için yalvarmış, hayatımın bu bölümünü kapatmak için Amo'nun evlendiğini görmem gerektiğini savunmuştum. Korkularınla yüzleşmelisin, babam hep böyle söylerdi ve bu benim de içselleştirdiğim bir şeydi. Şimdi bunun duygusal durumumu iyileştirdiğinden pek emin değildim. Kesinlikle bir sayfa kapanmış gibi hissetmiyordum.

Ama belki de benim varlığım, son derece kırılğan hissettiren barışı sürdürme konusundaki iyi niyetimizi göstermişti.

Nevio çok öfkelenmişti ama babam Vegas'ta kalması için ısrar etmişti. Eğer gelseydi ateşkesimizden geriye kalanları da yıkmış olacaktı. Öfkesi çok güçlüydü ve ben hâlâ aptalca bir şey yapmasından endişe ediyordum. Nevio babama saygı duysa da, hiddetli yapısı ona mantığı ve babamın emirlerini sık sık unutturuyordu.

Amo'nun teklifini kabul etmiş olsaydım yüzüğün olacağı parmağımı okşadım.

Amo'nun gitmesine izin vermek benim seçimimdi, o zamanki tek makul seçimdi, ama şu anda sanki kaybetmek istemediğim bir şey benden koparılmış gibi hissediyordum.

Süitimizin oturma alanından sesler geliyordu. Sonunda kalktım ve oraya gittim. Fabiano, Nino ve babam kısık seslerle konuşuyorlardı. Adamo koltukta oturmuş, kollarını arkasına uzatmıştı. Tamamen gergin görünmeyen tek kişi oydu. New York'ta geçirdiği zamanın tadını çıkarmıştı ve birçok Famiglia askeriyle arkadaştı. Eğer onun gösterdiği çabayı daha fazla kişi gösterseydi, aileler arasındaki gerginlik çok daha az olurdu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Babam bana bir bakış attı. "Bir şey yok."

Dudaklarımı büzdüm. Bunun doğru olmadığını söyleyebilirdim. Her zaman kadınlara, öyle davrandıkları için zayıf cins muamelesi yapıldığını söylerdi ama onun korumacılığı bazen rahatlık alanımın dışında hareket etmemi zorlaştırıyordu.

Adamo kıkırdarak, "Nino'nun bir tür önsezisi var," dedi. Kıvrıcık saçları dağılmıştı.

"Ne tür bir önsezi?" Ben sordum.

"Gözlemlerimde kâhince bir şey yok."

"Sen aşırı tedbirli davranıyorsun diye gecenin bir yarısı New York'tan bir korkak gibi kaçmayacağım."

"Ve sen de kibirli ve gururlu davranıyorsun."

"Luca'yı tanırım. O her zaman onuruyla gurur duyar. Düğün gecesini asla saldırmak için kullanmaz. Bu son *derece*

onursuz."

Babam belli ki bir düğünü hain amaçlar için kullanmanın yanlış bir şey olmadığını düşünüyordu.

"Aria her zamanki hoş ve heyecanlı haliydi. Alarm zilleri çalmıyordu. Ama Luca ona her şeyi anlatmıyor. Belki de sana kendi ilacını tattırmak istiyordur," dedi Fabiano omuz silkerek. Babam ona anlamadığım bir uyarı bakışı gönderdi. "Luca gerekli olduğunu düşünürse ustalaşabilir. Son olaylar onun değerlerini yeniden değerlendirmesine neden olmuş olabilir."

Babamın dudakları kıvrıldı. "Kendini o kadar zeki sanıyorsa bırak saldırsın."

"Öfkenizin mantığınızı gölgelemesine izin veriyorsunuz," diye mırıldandı Nino. "Ama söz konusu olan hayatlarımızdan daha fazlası."

Babam bana baktı, belli ki hâlâ mantığını dinlemek istemiyordu. "İtiraf etmeliyim ki Luca bizi buraya barış bahanesiyle sadece saldırmak için çekmiş olsaydı saygımı kazanırdı. Bu onun için yeni bir alçalma anlamına gelir ve memnuniyetle karşılık veririm."

Nino'nun prensip kararlarına güveniyordum ama önerdiği şey o kadar korkunçtu ki bunun doğru olduğuna inanmak *istemiyordum*.

Hafif bir bip sesi dikkatimi tekrar odama çekti. Cep telefonumu bıraktığım komodine yöneldim ve bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı görünce şaşkınlıktan gözlerim büyüdü.

Tıkladım.

Otelden hemen ayrıl, Greta.

Yüreğim daraldı ve dönüp oturma odasına geri döndüm. Nino'nun sözleri olmasaydı, Amo'nun benimle gizlice buluşmaya çalıştığını düşünebilirdim ama bunun çok farklı bir mesaj olduğunu biliyordum. Mesaj Amo'dan geliyordu ama beni uyarmaya çalışıyordu. İçgüdülerim başka bir sonuca varmama izin vermiyordu.

Babam yüzüme baktı ve bana doğru yürüdü. Ona telefonu uzattım. "Bütün silahları alın! Herkesi uyandırın!"

Babam annemle yatak odasına hışımla girip onu uyandırdı. Saniyeler sonra, onu sadece geceliğiyle dışarı sürükledi. Bir dakika sonra, merdivenlerden yeraltı garajına doğru koşuyorduk. Babam asansöre binmeyi reddetti.

Garaja vardığımızda ışıklar söndü.

"Lanet olsun!" Babam hırladı, kolumdaki tutuşu sıkılaştı. Karanlıkta tökezleyerek arabalarımıza doğru yürüdük. Annem, ben ve Kiara arka koltuğa, babam ve Nino da ön koltuğa bindik. Fabiano ve Adamo diğer arabadaydı.

Aurora, Leona ve Dinara. Arabanın motoru kükredi ve ileri doğru sarsıldık. Babam tüm hızıyla dönen kapıya doğru ilerledi. "Yere yatın!" Nino emretti ve başımızı eğdik. Annem kollarını bedenime dolayarak beni korudu. Kapıya çarptığımızda kulakları yırtan bir patlama sesi duyuldu. İnledim, kalp atışlarım göğsümde çırpınıyordu.

Çok geçmeden silah sesleri duyuldu ve annemin kolları beni daha da sıktı. Kiara beni diğer taraftan koruyor, kalkmama izin vermiyordu. Benim için hayatlarını riske atmalarını istemiyordum. Birkaç çarpma ve dönüş bizi arka koltukta aşağı yukarı her türlü hissimi kaybedene kadar savurdu.

Birden dönmeye başladık ve araba yana doğru sarsıldı, ardından metalik bir ses çıkaran bir şeye çarptı. Başım Kiara'nınkiyle çarpıştı ve her şey karardı.

Silah sesleri beni uyandırdı. Başımdaki keskin ağrıya rağmen gözlerimi açtım. Hâlâ arka koltuktaydım. Ama annem artık yanımda değildi. Sadece Kiara başını kucağına almış, yüzünü kan kaplamıştı. Benim derim de kanla kayganlaşmıştı.

"Lanet olsun!" Annem direksiyona vurarak fısıldadı.

"Çok hasarlı," dedi Kiara kısık bir sesle.

Annem arkasından bana, sonra da arkamızdaki bir şeye baktı. Yüzünü korku kapladı. Anahtarları tekrar çevirdi ve araba tekledi. "Diğer arabaya doğru koşmalıyız. Çok uzak değil."

Doğrulup arka camdan baktığımda babam, Nino, Adamo ve Fabiano'yu Amo, babası ve diğer birkaç Famiglia adamıyla atış talimi yaparken buldum.

Arabadan inerken kalbim göğüs kafesime çarptı. "Greta!" Kiara bağırdı ama ben dinlemedim.

Arabanın arkasından çıktım.

Amo önce beni fark etti ve dondu kaldı. O ve diğer Famiglia erkekleri iki araba tarafından korunurken, ailem devrilmiş bir minibüsün arkasına saklandı.

Bütün bunlar bizim yüzümüzden mi? Olamayacak bir bağı paylaştığımız için mi?

Her iki tarafın yüzündeki ifadeler bana umut vermedi. Diğer taraf için amaç sadece ölümdü. Belki de önce işkence.

Endüstriyel bir liman bölgesindeydik, sağ tarafımızda Hudson'ın siyah suları vardı. Uzakta daha fazla arabanın yaklaştığını görebiliyordum, siyah limuzinler. Muhtemelen takviye kuvvet.

"Arabaya geri dön," diye bağırdı babam. Ben sadece Amo'ya baktım.

"Amo!" Babası hırladı. Amo'nun yüz ifadesi sertti.

Kimse bana ateş etmedi. Annem kolumdan tuttu ve beni arabamızın çarptığı bir konteynerin arkasına çekti.

Yakında Famiglia sayıca bizden üstün olacak. Yüce Tanrım. Ne yapabilirdim ki? Amo beni koruyacaktı ama ailemi öldürecekti. Belki ona yalvarırsam onları bağışlar? Kendimi hasta hissettim ve tenimde soğuk terler oluştu. Başım şiddetli bir baş ağrısıyla çarpıyor ve nabzım çok hızlı atarak başımı döndürüyordu.

Bir minibüs bize doğru hızla geldi ve lastik gıcirtısıyla durdu. Sürgülü kapılar sarsılarak açıldı ve Nevio dışarı çıktı, elinde bir kadın ve boğazına dayadığı bir bıçak vardı.

"Dur!" Matteo kükredi. Famiglia ateşi kesti, benim ailem de öyle. Babamın yüz ifadesinden Nevio'nun burada olduğunu bilmediği anlaşılıyordu.

"Sürpriz, orospu çocukları," diye bağırdı Nevio geniş bir sırıtışla, kadını sürükleyerek babama, Nino'ya, Fabiano'ya ve Adamo'ya doğru yürürken. Onun ardından Massimo, sonra da Alessio, kucağında genç bir kızla dışarı fırladılar. Onları bugünkü düğünden Matteo'nun karısı ve kızı olarak tanıdım.

"Eğer saçlarının tek bir teline bile dokunursan, seni doğduğuna pişman ederim," diye hırladı Matteo.

Nevio ona dişlerini gösterdi ve avucunu kışkırtıcı bir şekilde kadının kızıl saçlarına bastırdı. Kadın adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam bir kez daha uyarmak için bıçağı kadının boğazına dayadı. "Henüz hiçbir şeyden pişman değilim."

"Isabella, Gianna, iyi misiniz?" Amo aradı.

Gianna Nevio'nun elindeydi ve yanağında bir çürük vardı.

Matteo hışımla ileri atıldı ama Luca onu kolundan yakalayıp geri çekti. "Şerefsiz sana vurdu!"

"Korkarım bu doğru değil," dedi Nevio, Gianna ile Nevio arasında heyecanla bakışan babamın yanında dururken. Nevio omuz silkerek babasına sırtıttı. "Kusura bakma baba. İtaatsizlik ettim ama bir düğünü

mahvetmeye dayanamadım. İşin bu noktaya geleceğini bilseydim..." O

Kıkırdadı ve Massimo ve Alessio ile bakıştı, sanki bu hayatının en güzel gecesiymiş gibi görünüyordu.

Alessio kolunu kıza dolamıştı ve hançerini kızın karnına doğrultmuştu. Kızın gözlükleri yamuk, gözleri iri ve korku doluydu.

"Çok ileri gidiyorsun," dedi Matteo sessizce.

"Çok mu uzak?" Babam hırladı. "Bölgenizde misafirken bana ve aileme saldırdınız. Bir daha bana onurdan bahsetme. Ben kirli oyunlarda ustayım, Vitiello. Az önce Pandora'nın kutusunu açtın."

Nevio Gianna'ya baktı ve derin bir nefes çekti. "Savaş kokusu alıyorum." Güldü.

"Karın puma gibi görünüyor, Matteo. İyi yakaladın."

Amo bir adım öne çıkarak silahını biraz daha kaldırdı. Matteo Luca'nın tutuşuna karşı tekrar mücadele etti.

Dehşet içinde anneme baktım. Gözleri kocaman ve yaşlıydı. Kiara yere yığılmış, hâlâ yarasını kucaklıyordu.

"Bölgemi terk et. Ödeştik. Gianna ve Isabella'yı da hemen bırakın," dedi Luca.

Amo'nun gözleri bana kaydı ve bakışlarında pişmanlık yakaladığımı düşündüm ama belki de sadece bunu umuyordum.

"Eşit mi?" Babam kısık bir sesle sordu. "Ödeştığımızı düşünmem için daha çok Famiglia kanı dökülmesi gerekecek Luca."

Nino babama doğru eğildi ve bir şeyler söyledi ama babam tepki vermedi. Adamo ve Fabiano birbirlerine baktılar. Bugün kötü bitecekti. Çok kötü.

Nevio, "Sanırım Alessio kızınızı parlattı," diye kışkırtmaya devam etti.

Vitielloların kontrollerini kaybedip saldırmalarını istiyordu. Bir kadını öldürmekte tereddüt etmezdi. Onun için fark etmezdi, insan insandı. Herkesi eşit şekilde öldürmekten zevk alıyordu.

Nevio babama bir şeyler söyledi ve hepsi kırk yaşlarında dövmeli bir adama ve onun daha genç bir versiyonuna doğru baktı. Grawl ve oğullarından biri, Maximus.

"Üvey kardeşimi ve oğlunu bize vermeye ne dersin?" Babam zalim bir gülümsemeyle sordu.

Amo çoktan öne doğru bir adım atmış olan arkadaşına baktı. "Karım ve kızım karşılığında mı?" Matteo sordu.

"Gözlerinizin önünde kan kaybından ölmelerine izin vermemeniz karşılığında," diye hırladı Nevio. "Onları şimdilik tutacağız."

"Boğazını kesmeliydim," dedi Amo.

"Çok geç değil, Vitiello. Buraya gel ve bir dene."

Olay yerine sırtımı döndüm ve annemi gafıl avlayarak koşmaya başladım. Amo'nun gözlerinde gördüklerimin hepimizi kurtarmaya yeteceğinden emin değildim ama denemek zorundaydım. Hiçbir şey olmasa bile bu Nevio'yu durdurabilirdi.

Liman platformunun kenarına doğru fırladım. Hudson Nehri altımda siyah ve davetkâr değildi. Endişem beni durduramadan gözlerimi kapattım ve kollarımı dikleştirdiğim bedenimin yanlarına bastırarak zıpladım. Düşüşüm kısa, çarpışım ise sert ve soğuktu. Dehşet beni kavradı.

Kendimi bildim bileli suyla çevrili olduğum her an beni saran aynı dehşet. Bu yüzden yüzmeyi hiç öğrenmemiştim.

"Greta!" Tüm sesler kesilmeden önce birkaç çığlık duyuldu.

1 yıl sonra...

Chapter *Eighteen*

Anno

Soğuk terler içinde uyandım, kalbim neredeyse göğsümde atıyordu, nefesim kesilmişti. Odam karanlıktı ama rüyamdaki gece de öyle olmuştu. Beni sık sık rahatsız eden ve her seferinde terden sırılsıklam uyandıran o gece.

Doğrudum ve bacaklarımı yataktan dışarı salladım. Üzerimde sadece boxer'larım vardı, oturma odama doğru yürüdüm ve New York silüetine baktım.

Cressida'nın ve benim evimde haftada sadece bir ya da iki gece geçiriyordum ve asla aynı yatak odasında kalmıyordum. Uykularım zaten düzensizdi, o yanımdayken hiç olmayacaktı. Birbirimize zar zor tahammül ediyorduk ve düğün gecemiz için beni hâlâ affetmemişti. O gecenin rüyalarımın girmesinin nedeni bu değildi.

Camorra ve Famiglia arasında yıllarca süren barışın sona erdiği günü hatırlayarak alnımı cama dayadım.

Greta kenardan atladı.

Nevio Gianna'yı iterek uzaklaştırdı, yüzü korkudan iki büklüm olmuştu. Greta'nın birkaç dakika önce bulunduğu noktaya baktım. Düşünmedim. Koşmaya başladım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Amo, yapma!" Babam kükredi.

Kenara ulaştım ve Hudson'a baktım. Gözlerim çılginca Greta'dan bir iz bulmak için mürekkepli yüzeyi aradı. Hiçbir yerde görünmüyordu. Hudson'daki akıntı güçlü olabilirdi. Nevio hiç düşünmeden kendini selin içine atmıştı ama büyük bir su kütleğinde, nerede olabileceğine dair bir ipucu olmadan birini bulmanın imkânsız olduğunu biliyordum. Etrafımdaki kargaşayı görmezden gelerek kalbim daha da hızlı atmaya başladı, ta ki nehrin sağ tarafında yüzeyin altında beyaz bir parıltı görene kadar. Nevio o noktaya yakın bir yerde değildi. Silahımı düşürdükten sonra, onu tekrar gözden kaybetmeden önce atladım. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi ve neyin aşağı neyin yukarı olduğunu anlayıp yüzeye çıkana kadar birkaç kafa karıştırıcı kalp atışı geçirdim. Akıntı Greta'yı sürüklüyordu. Olmam gereken yere varmak için suyun gücünü kullanarak yüzmeye başladım.

Uzun bir süre ona asla ulaşamayacağımdan emindim ama sonra elim onun elinin etrafına dolandı.

Neredeyse üç haftadır yağmur yağmamıştı, bu yüzden su seviyesi düşüktü ve nehir normalden daha tembeldi. Bizi taş bir platforma sürüklemek tüm gücüme mal oldu. Ailelerimizden epeyce uzağa sürüklenmiştik. Sütuna bağlı dik bir merdiven platforma çıkıyordu. Kolumu Greta'nın ortasına doladım ve ayaklarım ilk basamağa ulaşana kadar tek kolumla kendimi yukarı çektim. Zirveye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, Greta hâlâ elimde sallanıyordu. Onu yere bıraktığımda, göğsüm kabarak Greta'nın altındaki hareketsiz formuna baktım. Lanet olsun. Neredeyse hiç nefesim kalmamıştı ama ağzımı onunkine bastırdım ve onu canlandırmaya başladım. Onu bir daha asla göremeyeceğim gerçeğiyle barışmaya çalışmıştım ama hâlâ bir yerlerde güvende olmayacağı, hayatını yaşayamayacağı fikri kabul edilemezdi.

İlk nefesini içine çektiğinde, sanki ben de yeniden özgürce nefes alabilecekmişim gibi hissettim. Gözleri hızla açıldı ve benimkilere kilitlendi.

Sikeyim.

Yüzünü kucakladım. "Aklını mı kaçırdın? Neden atladın? Neden yüzeyde kalmayı denemedin?" Aklıma başka nedenler de geldi ama onları kendime sakladım.

"Seninle yalnız kalmak için." Başarısız mizah girişimine gülümsemedim. Titredi, nefesi kesildi. Yutkundu. "Senin ve benim ailemin birbirini öldürmesini engellemek istedim. Ben yüzme bilmiyorum."

Başımı salladım. "Muhtemelen hâlâ birbirlerini öldürüyorlardır."

Ama durumun böyle olmayacağını biliyordum. Babam herkesi beni kurtarmaya gönderecek, Remo da Greta'yı kurtarmaya çalışacaktı.

"Ölmüş olabilirsin."

"Peşimden atlayıp beni kurtaracağını biliyordum."

Hiç şüphe duymadan söyledi. Aşk lanet bir zayıflıktır. "Ben artık evliyim."

"Biliyorum," dedi basitçe.

Gözlerimi onun güzel yüzünden kaçırdım çünkü aksi takdirde onu öpebilirdim. Bu sadece beni daha da aptal durumuna düşürürdü.

"Birbirlerini öldürmelerine izin verme Amo, lütfen. Aramızdaki şeyin bir savaşa neden olmasına izin verme. Bu kadar korkunç bir şeyin sebebi olamayacak kadar değerli."

"Aramızda ne var?" Avuçlarım hâlâ yanaklarında, vücudum onu hapsetmiş bir halde ona bakarak homurdandım.

Dudaklarını yaladı ve ben kendimi kaybettim. Eğildim ve onu öptüm, o güir dudaklara sahip çıktım. Tekrar geri çekildiğimde homurdandım. "Artık aramızda hiçbir şey yok, Greta. Olmasına izin vermedin." Sert bir gülümsemeyle ayağa kalktım. "Seni kurtarmam için bana bir daha güvenme."

Kendimi şimdiki zamana geri getirmek için yüzümü ovuşturdum. Bu, düğün gecemde yaşadığım tek öpücüktü. Sert bir kahkaha attım. Yine de eve ıslak, kanlı kıyafetlerle döndüğümde karımı becermişim. Öfke iki tarafın da sevişmesini körüklemişti. Cressida tırnaklarını bıçak yaramın hala hassas olan izine batırmış, kan çekmiş, gözleri nefretle dolmuş, orgazmdan önce çekilip kendi karnıma boşaldığımda bu nefret daha da artmıştı. Cressida'yı hamile bırakamazdım.

Saat sabahın dördü olmasına rağmen tekrar uyuyamadım, bu yüzden giyindim ve ailemin evine doğru yola çıktım. Babam da uyanık olacaktı. Camorra'ya savaş ilan ettiğimizden beri onun geceleri de benimkiler kadar uykusuz geçiyordu. Camorra gibi bizim de artık çok fazla düşmanımız vardı ve gerçek müttefikimiz yoktu. Hatta eğer

Greta'nın yaptıkları savaşı durdurmamış, sadece ertelemişti. O gece kimse ölmemişti, özellikle de Isabella, Gianna ya da Greta.

Yedek anahtarım ile konağa girdim. Babam köprü olayının ertesi günü anahtarı benden almış ve neredeyse altı ay boyunca benimle neredeyse hiç konuşmamıştı ama annemin ısrarlı arabuluculuğu sonunda bizi tekrar bir araya getirmişti. Beklediğim gibi, babamın ofisinin kapısının altından loş bir ışık geldi. Oraya yöneldim. Güvenlik kameralarından ön kapıya yaklaştığımı çoktan görmüş olmalıydı. İçeri girmeden önce kapıyı çalmadım. Babam masasının arkasında oturmuş, birkaç haritanın üzerine eğilmiş, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Son uyuşturucu sevkiyatımız Teksas'ta Camorra tarafından durdurulmuştu.

"Korsika Birliği bize uyuşturucu sattığı sürece, burada ve orada durdurulmuş bir nakliye ile iyi olacağız," dedim babamın karşısına çökerken.

"Aynı bok için iki kat para ödüyoruz."

Bu doğrudu. Korsika Birliği Ruslardan uyuşturucu satın alıyor, Alaska üzerinden Kanada'nın Fransız bölgesindeki topraklarına taşıyor ve bize iki katı fiyatına satıyordu. Müşterilerimiz çaresizdi, bu yüzden hala yüksek fiyatlı ilaçları satın alıyorlardı, ancak Ruslar bizim bölgemizde daha ucuz mal satmaya çalışıyorlardı.

"Eninde sonunda Camorra artık nakliye rotalarımıza o kadar da odaklanmayacak."

Babamın yanağındaki bir kas esnedi. "Remo'yu ve diğerlerini o gece öldürseydik daha iyi durumda olurduk."

"Nevio, Gianna ve Isa'yı öldürebilirdi. Gözünü bile kırpmazdı. Bunun durumumuzu nasıl iyileştireceğini anlayamıyorum."

"Remo Falcone'u öldürdüğümü bilmek uykumu daha tatmin edici hale getirirdi," dedi babam.

Hiçbir şey söylemedim. Onu nehirden çıkardıktan sonra ona sırtımı döndüğümde Greta'nın gözlerinde beliren o bakış, hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkıverdi. O gecedan beri onunla konuşmamıştım ve onu düşünmemeye çalışıyordum - ki bu neredeyse imkânsızdı.

Hafif bir kapı sesi duyuldu ve annem içeri baktı, beni ve babamı görünce yüzü endişeyle bulutlandı. Ama son on iki aydır, özellikle de Gianna ve Isa için endişelenmek onun sürekli yoldaşı olmuştu. Gianna her zamanki gibi hazırcevaptı, muhtemelen rol yapıyordu ama Isa kesinlikle değişmiş, daha sessizleşmiş, kurgusal dünyalarına ve satranca daha da takıntılı hale gelmişti.

"Uyumalısın," diye mırıldandı babam. "Sen de uyumalısın."

Sandalyede arkasına yaslandı.

İç çekti. "Savaşı daha ne kadar sürdürmek istiyorsun?" "Bazı şeyler kaçınılmazdır."

Yüzündeki hüznün daha da artmıştı ama başını salladı. Fabiano'yu ve özellikle Aurora'yı özlediğini biliyordum. Titreyen bir nefesle oradan ayrıldı. Bu durum yüzünden ağlayacağını bilmekten nefret ediyordum.

Babam ayağa kalktı. "Onunla konuşacağım." Kapıda durakladı. "Belki de eve dönmelisin."

"Nerede bu?" Acı bir gülümsemeyle sordum.

"Eve gitmek istiyorum Nevio," diye fısıldadım, kollarımı ovuşturarak titriyordum.

Genelde Vegas'ı geceleri severdim ama şehrin bu kısmı nabzımı hızlandıran aç ve açgözlü bir havaya sahipti.

Nevio önümde yere çöktü, kara kaşları birbirine yaklaştı.

"Şimdi mi?"

"Şimdi," diye sızlandım. Nevio sadece bu gece satın almak için bir kervan aradıklarına söz vermiş olsa bile, beni yanlarına almalarını asla istememeliydim. Ona kervana neden ihtiyaç duyduklarını sormaya cesaret edememiştim. Konu kardeşimin gece faaliyetlerine geldiğinde sorularımı sınırlı tutmayı öğrenmiştim. İki kadını kaçırdığı ve Amo'nun beni selden kurtardığı gece olanlar gibi bazı şeylerin söylenmemesi daha iyiydi. Midem sıkışmıştı. Nevio o gece beni bir çocuk gibi göğsüne bastırarak arabaya kadar taşımıştı. Bunu yaparken Amo'ya tek bir bakış bile atmamıştı.

Massimo, hurdalığı çevreleyen çitin tepesindeki pozisyonundan Nevio'ya bir işaret verdi.

"Sadece bir durak daha, tamam mı? Aradığım şey burada yok." Nevio gözlerini aradı. "Onu atlatacaksın."

"Biliyorum."

Nevio ayağa kalktı ve elini uzattı, ben de tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Gel bakalım. nemli olan tek şey ailemiz Greta ve biz her zaman senin yanında olacağız."

Ben bir şey söylemedim. Nevio ile Amo hakkında konuşmak istemedim. Onun hakkında kimseyle konuşmamıştım. Her gece ryalarımnda onun yüzünü görmek yeterince acı veriyordu.

Massimo itlerden aşağı atlarken Nevio beni hurdalıktan uzaklaştırdı ve Alessio direksiyona geri döndü.

Arka koltuğa yerleştiğimizde Nevio kolunu omuzlarıma doladı.

"Nereye gidiyoruz?" Alessio n koltuktan sordu.

"Ivanov'a gidelim. Geçen sefer oradan geçerken beğendiğim bir karavan görmüştüm."

Nevio'nun ağzının bir köşesi bela anlamına gelecek şekilde yukarı kalktı. Normalde mantığın sesi olmaya çalışırdım ama bugün kendimi kaos içinde hissediyordum. Nevio'nun çılgınlığı içimde acı veren her şeyi yok edene kadar beni tüketmek istiyordum. "Baban Greta'nın burada bizimle olduğunu öğrenirse derimizi canlı canlı yüzer."

"Greta'yı koruyabileceğimizi biliyor."

Massimo başını salladı ama ne o ne de Alessio Nevio'yu vazgeçirmeye çalıştı.

Sonunda şehrin daha da karanlık bir bölgesine, kenar mahallelerine, esas olarak başka işlerle uğraşıyormuş gibi görünen bir araba galerisine vardık.

Alessio yıkık dökük binanın önüne park etti.

Aydınlatılmış garajın önündeki sandalyelerde oturan adamlar bilmediğim bir Slav dilinde konuşuyorlardı. Rusça değildi çünkü bu dili iyi derecede biliyordum. Belki Bulgarca ya da Arnavutça.

Onlara yaklaştığımızda hepsi ayağa kalktı, bakışlarını ve küçümseyici glmsemelerini değiş tokuş ettiler.

"Kim olduğumuzu bilmiyorlar mı?" Alessio biraz da heyecanla, "Kim olduğumuzu bilmiyorlar mı?" dedi. "Görünüşe göre hiçbir fikirleri yok," dedi Nevio sırtarak.

Adamlardan biri ağır bir aksanla, "Kayboldunuz," dedi.

"Şu karavanı istiyoruz," dedi Massimo, yan taraftaki eski bir karavanı göstererek.

"Satılık değil."

En iri adam yaklaşıp beni süzdü. Nevio'yla alay etti. "O senin mi?"

Massimo, Nevio'ya temkinli bir bakış atarak, "O bizim kızımız," dedi.

Adamlar kıs kıs güldü. "O zaman deliklerini birkaç aletle daha doldurmaktan çekinmeyecektir."

"Karavan'a gidip istediğin şey olup olmadığına bakabilir misin?" dedi Nevio bana, ama sadece adama bakıyordu.

"Bela istemiyoruz," dedim Nevio'ya yalvaran bir bakış atarak.

Gözlerindeki ifade bana on ikinci yaş günümüzün gecesini hatırlattı.

Nevio beni nazikçe itti. Birkaç adım geri attım.

Slav adamlar hâlâ durumlarının ciddiyetini anlamamışlardı. "Sadece kervanı bize sat," dedim.

"Bırak kışını sikeyim, sonra para konuşuruz."

Adam kollarını davetkâr bir şekilde açtı.

Nevio adamın bileklerinden birini yakaladı ve adamı yere fırlatarak ellerinin üzerinde durmasını sağladı, sonra da ayağını adamın dirseğine vurdu. Çığlıklar geceyi doldururken geri çekildim. Kılıçlar parladı, kahkahalar duyuldu, kemikler kırıldı ve sonra üzerimize sessizlik çöktü.

Nevio bıçağını kınına soktu ve bana doğru yaklaştı, beni kanlı sahneden uzaklaştırıp karavana doğru yönlendirdi. Arkama baktım ve Massimo'yu cesetlerin yanında yere para atarken yakaladım. Sonra o ve Alessio peşimizden koşular.

Karavan ot ve soğuk duman kokuyordu ve her hareket ettiğimizde şasi gıcırdıyordu.

Alessio en sevdiği çakmağını çıkararak, "Cesetleri yakmalıyız," dedi.

"Yarın güneşin altında çürüsünler. Bu bölgede kayıt dışı iş yapan birkaç karanlık karakter olduğunu duydum. Bu onlara güzel bir mesaj gönderecektir."

"Babalarımızın onlara söylemeden bunu yapmamız hakkında ne düşündüklerini biliyorsun."

Nevio bir gıdaklamayla çakmağı Alessio'nun elinden kaptı. Alessio çakmağı Nevio'dan geri almaya çalıştı ve birbirlerini itmeye başladılar,

Ama adrenalinin etkisinde oldukları ve gerçek bir dövüşe hazır olmadıkları belliydi. Massimo dikkatlerini çekmek için karavanın yatak odasından tiz bir ısıklık çaldı. "Burada epey bir ot zulaları var. Karavanı satmak istememelerine şaşmamalı."

Nevio ve Alessio, boğuşma sırasında düşürdükleri çakmağı tamamen unutarak onun yanına gittiler.

Cebime koydum ve karavanın basamaklarına çöküp uzaklara baktım, çevresel görüşümde yere yayılmış cesetleri görmezden gelmeye çalıştım.

Kulaklarıma acı dolu bir uluma geldiğinde, ardından bir başkası ve ardından köpek olduğunu bilmeme rağmen neredeyse insan sesine benzeyen kulak tırmalayıcı bir çığlık geldiğinde, hiç düşünmeden koşmaya başladım. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım ama fazla zamanım olmadığını biliyordum. Köşeyi dönüp terk edilmiş bir sokağa girdiğimde nabzım daha da hızlandı, adrenalinin daha önce hiç yaşamadığım kadar yükseldi. İki adam, bebek gibi ağlayan ve yerde kıvranan, belli ki ayağa kalkamayan kara bir köpeğin başında duruyordu. İçlerinden biri bir bidondan köpeğin üzerine sıvı döküyordu. Benzin. Köpeği canlı canlı yakacaklardı. Diğer ise acı çeken yaratığın yan tarafına tekme attı. Çığlık atarak onlara doğru fırladım ve elinde bidon olan adama çarptım. Geriye doğru tökezledi ve kendi ayaklarının üzerine düştü, sırt üstü yere çakıldı ve benzinin geri kalanını üzerine döktü.

"Ne yapıyorsun, seni lanet olası amcık!"

Arkadaşı güldü. "Küçük kız bela istiyor." Sanki köpeği tekrar tekmelemek istiyormuş gibi bir hareket yaptı. Ona doğru hamle yaptım, kulaklarımdaki uğultu hiçbir şey kalmayana kadar kesildi. Hiçbir şey hissetmeyene, yerdeki zavallı yaratıktan ve ona işkence eden iki canavardan başka hiçbir şey duymayana ve görmeyene kadar. Gözlerini komik bir şekilde büyüterek tekrar güldü.

"Kahretsin, yardım edin. Benzine bulandım!" diye bağırdı diğer adam.

Adamla çarpıştım ama o çarpışmaya karşı kendini hazırladı. Beni saçlarımdan kavradı ve kendisinden uzak tuttu, sonra yüzüme sert bir tokat attı.

"Orospu çocuğu!" Nevio arkamızdaki sokakta bir yerde kükredi. Sonra üç çift adım bize doğru fırladı.

Kafa derimdeki ya da başka bir yerimdeki acıyı hissetmedim. Adama baktım ve sonra dişlerimi olabildiğince sert bir şekilde koluna geçirdim. Kükredi ve beni bıraktı ama etinden bir parça kopana kadar bırakmadım, sonra yere düştüm ve tükürdüm.

Köpek başını birkaç santim kaldırarak bakışlarımla buluştu. Arka ayakları kırılmış ve kuyruğu yanmış görünüyordu. Elimi cebime attım ve Alessio'nun çakmağını çıkardım. Yerde yatan ve benzine bulanmış ceketinden kurtulmaya çalışan adamın bakışlarıyla karşılaştım. Başparmağımın bir hareketiyle çakmağı açtım ve alevi canlandırdım. Yok etmeye ve tüketmeye hazır, aç bir şekilde havayı kapışını izledim.

Adamın gözleri benimkilere kilitlendi ve panikle irileşti. "Hayır, yalvarırım
-"

Çakmağı ona doğru fırlattım. Bir vınlamayla alevler içinde kaldı. Ayağa fırlayıp avazı çıktığı kadar bağırmasını izledim, etini parçalayan alevlere vuruyordu. Bize doğru sendeledi. "Lanet olsun!" Nevio hırladı. Yerden çelik bir çubuk aldı ve bir beyzbol oyuncusu gibi vurdu ve yanan adamın kafasına çarptı. Sanki bir fiş çekilmiş gibi, yanan ceset yere düştü. Alevlerin cesedi tüketmesini izledim.

Nevio bıçağını çıkararak diğer adama "Senin sıran," dedi.

"Çabuk ama acı verici olsun," dediğimi duydum köpeğin yanına sürünüp boynuna dokunurken. Titriyordu. "Köpeğe tıbbi yardım götürmeliyiz."

"Hızlı olmak bana göre değil," diye mırıldandı Nevio ama gözleri daha önce yüzünde hiç görmediğim yoğun bir endişeyle bana bakıyordu.

Massimo öne çıktı, yırtıcı pençesini çıkardı ve adamın karnı boyunca sürükledi. Bağırsakları yere döküldü. "Bitti."

"Bir sonraki veteriner nerede?" Alessio sordu.

"Doktorumuzu arayın," dedim. Camorra doktorumuz acil durumlara her zaman en hızlı yanıt veren kişiydi. Bu bir insan hasta olmasa bile, çağırdığımızda gelirdi.

Birbirlerine baktılar ama Massimo cep telefonunu aldı ve doktorla yakınlarda bir yerde buluşmak üzere anlaştı. Camorra'nın şehrin her yerinde bulunan tam donanımlı hastane odalarından biriydi.

Alessio, "Köpeği arabaya kadar taşımak zorundayız," dedi. "Bu onun için çok acı verici olacak."

Massimo, "Arabadan eşyalarımı alayım," dedi ve koşarak uzaklaştı. Alessio yerden çakmağını aldı ve bir sigara yaktıktan sonra başını sallayarak yanmış cesedin etrafında yürüdü.

Nevio hala sadece beni izliyordu.

Yanık et kokusu ilk kez üzerime sinmişti. Çenem yapış yapıştı. Elimin tersiyle sildim ve loş sokak ışığında bile kan lekesi olduğunu görebiliyordum.

Elimi bıraktım, bu uzuvdan bir şekilde kurtulmak için korkunç bir dürtü hissettim. Gözlerim Nevio'nun hâlâ elinde tuttuğu bıçağa kayd. Dilini gıdaklayarak dikkatimi tekrar yüzüne çekti. Bıçağı cebine koyduktan sonra yanıma geldi, dizlerinin üzerine çöktü ve gömleğinden bir parça koparıp önce elimi sonra çenemi ovalayarak temizledi.

Cesetleri işaret etti. "Bunlar benim."

Anlamamıştım.

"Olanları unut. Onlar benden." "Hayır,"

dedim, hâlâ köpeğin boynunu okşuyordum.

"Tartışmayın. Benim karanlığım taşı. Sen değildin."

Nevio'nun karanlığı mıydı? Yoksa benim mi?

Massimo koşarak yanımıza geldi, tıbbi çantasından bir şırınga çıkardı ve köpeğe enjekte etti. Sonra köpeğin ön bacağına bağladığı bir infüzyon hazırladı. İzledim ama sormadım. Gece ne yaptıklarını biliyordum ve bu aletler genellikle bir hayat kurtarmak için kullanılmazdı.

Kendimi boşlukta hissederek kalktım. Her zaman aşırı aktif olan zihnim sessizdi. Bacaklarım sabitti. Vücudum tiksinti, kalp çarpıntısı ve mide bulantısı, soğuk ter ve tüylerim diken diken olması gerektiği gibi tepki vermedi. O anda hiçbir şey hissetmedim. Boştum, sanki beni ben yapan her şey yaptığım şey tarafından silinmişti.

Massimo köpeği kucağına aldı, ben de infüzyonu taşıdım. Nevio yanımdan hiç ayrılmadı, sanki yıkılacağımdan endişeleniyormuş gibi beni izliyordu. Yıkılmadım. Bugün olmaz.

Kamyonun kasasında köpeğin yanına gittim ve infüzyonu tutarken hala hayatta olduğundan emin olmak için boynuna dokundum. Köpek yavaş ama istikrarlı bir şekilde nefes alıyordu, acısı hafiflemişti. Siyahtı ve üzerinde inek gibi rastgele birkaç beyaz leke vardı. "Seni arayacağım Dotty, tamam mı? Benimle ve ailemle yaşayacaksın ve bir daha kimse sana zarar vermeye cesaret edemeyecek."

Birkaç dakika sonra belirlenen buluşma yerine vardık. Camorra doktorumuz ve bir hemşire zaten orada bizi bekliyordu. Ama babam ve Savio da oradaydı.

Savio'nun yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Belki de çocuklardan biri onlara mesaj atmış ya da aramış ve olanları anlatmıştı. Hemşire ve

Doktor bir sedyeyle koşarak geldi, neden bir köpeğe bakmak zorunda olduklarını sorgulamadı. Hemşireye infüzyonu uzattım ve kamyonun kasasından atladım. Massimo çoktan Savio ve babamın yanına gitmiş ve onlarla konuşmaya başlamıştı.

"Yüzünüzde kan var, yaralı olmadığınızdan emin olmak için size bir bakmama izin verin," dedi doktor, izin almadan bana doğru uzanarak.

"Hayır," diye homurdandım ve geri çekildim. "Ben iyiyim, bu benim kanım değil." Yutkundum ve köpeği işaret ederek ona zayıfça gülümsedim. "Lütfen ona iyi bak."

Dotty'den başımı kaldırdığımda babamın bakışları bana çarptı ve gözlerimi ayaklarıma indirdim. Kalın bir şekilde yutkundum.

Dotty'ye odaklandım ve doktorla hemşireyi eski depo, yeni hastane ünitesinin içinde takip ettim. Sert plastik bir sandalyeye çöktüm ve doktorun işe koyulmasını izledim. Röntgenler, ultrason, yanıkların ve kırık kemiklerin incelenmesi.

Yükselen sesler dikkatimi babamın Nevio ile tartıştığı belli olan deponun önüne çekti. Nevio'nun suçu değildi. Savio güven verici bir gülümsemeyle bana doğru yöneldi. Sanki küçük bir çocukmuşum gibi önümde çömeldi. Onların zihninde muhtemelen hiçbir zaman çocuk statüsünü kaybetmemiştim, çünkü benim kırılgan ve kırılabilir olduğumu düşünüyorlardı. Masum. Nazik.

Babamın yaptıklarına dikkatle bakmasını ve beni baş tacı etmekten vazgeçmesini umuyordum.

"Hey, bebek yüzlü, nasılsın?"

Bebek surat. Bu hala onun bana taktığı lakaptı ve bazen ailemin geri kalanı da bunu kullanırdı. Çünkü güzel ve küçüktüm. Çünkü tatlıydım. Çünkü ilk bakışta kırılabilir gibi görünüyordum.

"Bugün bir adamı diri diri yakarak öldürdüm," dedim çünkü o anda Savio'ya verebileceğim tek cevap buydu. O anda pek bir şey hissetmiyordum.

Savio hâlâ gülümseyerek başını salladı. Bacağımın üzerinde duran elime dokundu. "Evet, öyle duyduk." Başını yana eğdi. Kahverengi gözleri kibarlığını koruyordu. İğrenmiş görünmüyordu, sadece endişeliydi.

"Babam Nevio'yu suçlamamalı. Bu onun suçu değil."

Savio kıkırdadı ve Nevio ile babasının hâlâ oturduğu ön tarafa baktı o.

"Kardeşiniz pek de iyi bir örnek olmadı. Onun geçmişi gerçekten berbat."

"Bu doğru olabilir ama bugün olanlarla hiçbir ilgisi yok." "Bunu babana söyleyebilirsin."

Babam bana doğru ilerliyordu, yüz ifadesi sıkıntılıydı ama aynı zamanda öfkeyle doluydu. İkincisinin bana yönelik olmadığını biliyordum. Savio ayağa kalktı ve babamla bana yer açtı. Babam beni ayağa kaldırdı ve sıkıca sarıldı. Sonra beni biraz geriye itti ve yüzümü aradı. Bana bakmasına izin verdim, böylece bulmayı umduğu şeyi arayabilecekti.

"Benim yüzümden Nevio ile kavgaya etme. Bu onun hatası değildi."

Babamın ifadesi gerginleşti. "Her zamanki faaliyetlerine bakılırsa buna inanmak zor."

"Ben yaptım. O değil."

"Kesinlikle sadece Nevio değildi. Kesinlikle ben de suçlanabilirim." "Eğer bu genetikse, o zaman farklı bir şey yapamazdın."

Babam keskin bir kahkahayla başını salladı. "Nino'yla çok fazla vakit geçiriyorsun."

Babamın yanından geçip bize doğru gelen doktora baktım. "Kuyruğunun yarısını kesmek zorundayım, belki de ben keserken sen de dışarı çıkmalısın."

Beni kastetmişti. Babam bu görüntüden pek rahatsız olmazdı. "Kalmak istiyorum," dedim.

Doktor onay için babama baktı ve babam başını salladı.

"Onu neden öldürdün?"

Dudaklarımı büzdüm, hareketlerimin nedenini belirlemeye çalıştım. Çakmağı adama fırlattığım o anda, gerçekten fazla düşünmemiştim. Öfke ve çaresizlikle hareket etmiştim.

"Onu öldürmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Köpeğe çektiirdiği acının aynısını ona da çekirmek istedim."

Babam başını salladı. "Ama birini ateşe verdiğinizde, onu öldürmeyi de hesaba katmış olursunuz."

"Evet." Öleceğini biliyordum. Bu benim eylemlerimin sonucuydu ama amacı değildi. "Öldüğü için üzgün değilim."

Babam sessiz kaldı. "Ama şiddet kullandığın için pişmanlık duyuyorsun?"

Başımı salladım. "Hâlâ şiddetten hoşlanmıyorum. Hâlâ başkalarına zarar vermek istemiyorum... Ben..."

"Farkı yaratan da bu, Mia Cara. Hareketleriniz başka türlü olsa bile nezaketle hareket ettiniz."

"Birini yaktım çünkü başka bir canlıya çektiirdiği acıyı yaşamasını istedim."

"Bir dahaki sefere bir hayvana ya da insana zarar veren birini cezalandırmak istediğinde bana, ağabeyine ya da amcalarından birine söyle, biz hallederiz." Alnımdan öptü.

Başımı salladım, çünkü babamın istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Beni koruması ve yapmak istemediğim bir şeyi yapmamı engellemesi gerektiğini düşünüyordu. Ama o anda, adamı olabilecek en kötü şekilde incitmek istemiştım. Şimdi mi? Bir daha asla böyle bir istek duymayacağımı umuyordum ama babamdan ya da amcalarımdan da müdahale etmelerini istemeyeceğimi biliyordum. Benim yüzümden ellerinin daha fazla kana bulanmasını istemiyordum.

Gözlerim elime takıldı. Hâlâ hafif pembeydi. Nevio'nun gömleği kanın tüm izlerini silmemiştı. "Yüzüm mü?" diye sordum.

Babam Savio'ya döndü. "Bana ıslak bir havlu ver."

Savio lavaboya gitti ve elinde ıslatılmış bir havluyla geri döndü. Babam yüzümü nazıkçe temizledikten sonra eli dondu. Yanağıma dokundu. "Ne oldu orada?"

"Öldürdüğüm adam bana vurdu."

"Yaptığın şeyle ona merhamet gösterdin. Ben olsam onun sonunu, yaşadıklarından çok daha acı verici hale getirirdim."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Bunun suçluluğumu azaltmadığını da biliyordum.

"Annem biliyor mu?" Ben sordum. Annem Nevio için hep endişelenirdi. Birini yaktığımı öğrenirse kalbi kırılırdı. Benim yüzümden acı çekmesini istemiyordum.

"Henüz değil," dedi babam. "Ve ona söyleyeceğimden de emin değilim."

Ortancama sarıldım. "Anneme yalan söylememelisin. Öğrenirse çok kızar."

"Öfkesini endişesine tercih ederim."

"Öğrenirse endişelenir. Ama daha sonra öğrenirse, o da endişelenir."

"Ona söylememi ister misin?"

Yutkundum. "İstemiyorum ama ona söylemen gerektiğini biliyorum."

"Yapmayacağım." Dotty'ye doğru başını salladı. "Muhtemelen o köpeği de sahiplenmek istersin?"

"Evet. Kendim de dahil olmak üzere insanların neler yapabileceğini hatırlatması için onu saklamak zorundayım."

Babam yanağıma dokundu. "Bir daha olmayacak. Bir süredir sessizlik içinde acı çektiğini ve kimseyle konuşmadığını biliyorum. Bugün bunun sonucuydu."

Babamın ve diğerlerinin bende bir sorun olduğunu fark etmemiş olmalarını umuyordum ama görünüşe göre ıstırabım saklayamayacağım kadar güçlüydü. Amo'ya olan hislerim haftalar ya da aylar içinde yok olmamıştı, kalp kırıklığım hâlâ ilk günkü kadar güçlüydü. Bu hiç mantıklı değildi.

Doktor, köpeğin kuyruğunu ve kırık iki arka bacağını bandajladıktan sonra bana "Sizinle eve dönmeden önce bir gün daha gözetim altında kalması gerekiyor" dedi.

"Tekrar yürüyebilecek mi?"

"Evet, ama büyük ihtimalle topallayacak."

Köpekler dayanıklıdır. Sadece fiziksel olarak değil, iyileşmesine yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapardım. "Onunla kalacağım."

Babam Savio'ya Nevio, Massimo ve Alessio'yu göstererek, "Onları eve götür," dedi.

Nevio başını sallayarak bize doğru yürüdü. "Ben kalıyorum." Babamın tam önünde durdu, gözlerinde meydan okuma vardı. Babam tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

"Ona ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Babam iç çekti. Nevio yanıma uzandı ve kolunu bana doladı. Başımı omzuna koydum ama ihtiyacım olan rahatlığı bulamadım.

Chapter *Nineteen*

Ertesi sabah odama döndüğümde, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde boşlukta hissederek yatağıma kıvrıldım. Tavan çok alçak görünüyordu ve her nefes alışımında biraz daha yaklaşıyordu. Yatağım çok yumuşaktı, bedenim yatağın daha da derinlerine batıyor, battaniyeler etrafımı sarıyordu.

Momo havladı. O ve Bear hemen yanımdaki yatağına kıvrılmışlardı. Bear nefes nefese kalmıştı, benim gergin enerjim belli ki ona da bulaşmıştı. Yutkundum. "Sorun yok," diye onları teselli ettim ama Momo sızlandı.

Onları doğru olmayan bir şeye inandıramazdım. İyi olmadığımı anlayabilirlerdi.

Sonunda zorlukla nefes alabiliyordum. Bunun neden olduğundan emin değildim. Adamın ölümünden pişmanlık duymuyordum. Ama bir şekilde böyle bir şiddet uygulayabildiğimi bilmek... Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordum.

Şiddetten her şeyden çok nefret ederdim. Bu yüzden dövüş dersleri almayı hep reddettim ve dün gece bir el hareketiyle

Bir insanı hiç düşünmeden ateşe vermiştim. Belki de Amo'dan vazgeçtiğimde kalbimden daha fazlasını kaybetmiştim, belki de bir parçam onun kaybının gizli kalması gereken ıstırabıyla uyanmıştı.

Gözlerimi olabildiğince sıktım ama çaresizliğim ve nefesimi kesecek kadar dayanılmaz bir özlem beni ele geçirdi. Neye ihtiyacım olduğunu, kime ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Bugün bir günah daha işlediniz mi?

Hayatımda ilk kez ailem dışında biri tarafından teselli edilmek istedim.

Düşünmek için duraksamadan telefonumu elime aldım ve uzak durmaya yemin ettiğim kişiyi aradım.

Amo.

Amo

Cressida'nın telefonuna mesaj yazarken çıkardığı tık tık sesleri sessizliği dolduruyor, beni çılgına çeviriyordu. Konuşacak bir şeyimiz olmasa bile birlikte yemek yememiz konusunda ısrar ediyordu. Beni kızdırmak için tüm akşam yemeğini arkadaşlarıyla sohbet ederek geçirdi, yazdıklarını duyabilmem için sesi açık tutmaya özen gösterdi. Benimle konuşmaması umurumda değildi ama stresli bir günün ardından arka plandaki bu gürültü bende telefonu pencereden aşağı atma isteğı uyandırdı - ardından Cressida geldi.

"Burada ne halt ediyoruz? Neden bu konuda ısrar ediyorsun?" Sabrım tükendiğinde sordum.

Sanki burada olduğumu unutmuş gibi telefonundan başını kaldırıp kısa bir süre baktı. "Biz evliyiz, Amo. Evli insanlar birlikte yemek yer. Birlikte bir şeyler yaparlar. Ve kocalar karılarını becerir."

Ağzım kıvrıldı ve en azından kağıt üzerinde karım olan birine yakışmayacak çok çirkin bir cevabı kendime saklamak zorunda kaldım. Babam anneme bir kraliçe gibi davranırdı ve ben karımın yanında sahip olduğum nezaketin her zerresini toplamakta zorlanırdım.

"Yanlış hatırlamıyorsam seni sikmiştim."

"Bir yıl içinde belki bir düzine kez!" diye tısladı. "Ve her seferinde öfkeli bir sikişti!"

"Eğer sevişmeyi umuyorsanız, o zaman yanlış kocayı seçtiniz."

Cressida'nın şarap kadehini tutan eli sıkılaştı. Kadehi bana fırlatmak istediği belliydi ama düğün gecemizde ona geldiğimde gözlerimdeki uçurumu gördüğünden beri, onu hiç incitmemiş olsam bile beni kışkırtmaması gerektiğini biliyordu. Öfkeyle sikişmekten zevk alıyordu, bu yüzden bu sayılmazdı. "Beni sadece berbat bir geceden sonra bir çıkışa ihtiyacın olduğunda beceriyorsun.

işkence ve öldürme."

Bunu inkar etmedim. Şiddetten tamamen uyuduğum gecelerde, onunla birlikte olmaya dayanabildiğim tek zamandı. "Öfkeli sevişebilir ya da sevişmeyebilirsin. Bu sana kalmış."

"O zaman bir sevgili aramaya gideceğim."

Kıskançlığın alevlenmesini, nabzımın yükselmesini, bir şeyler olmasını bekledim ama Cressida'nın başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesi karşısında kesinlikle hiçbir şey hissetmedim. "Tedbirli birini bulduğunuzdan emin olun."

Dudakları aralandı, yüzü öfkeyle çarpıldı. "Başka bir adamın beni becermesine izin mi vereceksin?"

"Neden? Çünkü yapmayacağım."

Bardağı yere fırlattı, ayağa kalktı ve topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeleyerek bana doğru yürüdü. Kaşımı kaldırdım ve bana bir tokat attı. Daha önce boş olan adrenalın aniden yükseldi ve bileğini yakaladım, ayağa fırlarken yüzüne doğru hırladım, "Bir daha asla bana elini kaldırma, beni duyuyor musun? Eğer bir kadın olmasaydın, yarını görecektik kadar yaşayamazdın."

Onu bıraktım ve o da dönerek uzaklaştı. Yavaş bir nefes aldım. Neredeyse her karşılaşmamız bir tartışmayla sonuçlanıyordu. Belki de ona mutluluk verecek bir pislik bulması en iyisi olacaktı. Bana olan kızgınlığını üzerinden atmak için yarın arkadaşlarıyla büyük bir alışveriş çılgınlığına çıkacağını biliyordum.

Telefonum unutamadığım bir numarayla çaldı. Kendi numaram dışında hatırlayabildiğim tek numara. Cevap vermeyi düşünmemem gereken bir numara.

Açmadan önce birkaç kalp atışı boyunca telefona baktım.

"Evet?" Dedim. Sesim kopuk, iş gibi, kesinlikle hissettiklerimin aynası değildi. Çünkü içimde?

Bir duygu cehennemi alev alev yanıyordu.

Öfke. Özlem. Hayal kırıklığı. Üzüntü. Çok fazla lanet duygu.

"Amo?" Greta'nın sesi yumuşak ve incedi.

Kahretsin, bu ses içimde dizginleyemediğim bir şeyi uyandırdı. Ölü kalbim uyanır gibi oldu, hayal kırıklığım ve acım o yumuşak kelimeyle yıkanıp gitti.

Ama kendimi çelikleştirdim. Bu Greta *Falcone*'du. "Neden arıyorsun?"

Sessizdi. "Aramamalıydım. Özür dilerim. Şu anda pek kendimde değilim. I-"

"Sorun nedir?"

Sesli bir şekilde yutkundum.

"Yapmamalıydım-" "Bana neden aradığını söyle," diye sertçe emrettim.

Diğer uçta sessizlik hüküm sürüyordu. "Sesini duymanın kafamdaki kaosu yatıştıracağını düşünmüştüm. Geçmişte öyle olmuştu."

Sesi kırık ve korkmuş geliyordu. Beni ilgilendirmez. Geçen yıl, ailesi birkaç askerimizi yakalayıp parçalamış ve parçalarını bize geri göndermişti.

"Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

"Birbirimizi son gördüğümüzde, seni bir daha kurtarmayacağımı söylemiştim." "Kurtarılmaya ihtiyacım olduğundan emin değilim.

Kurtarılabileceğimden de emin değilim."

Göğsüm daraldı. "Kimse fark etmeden evinden çıkabilir misin?"

Ne söylediğime

inanamıyordum. "Evet," dedi

Greta sessizce.

"Yarın boşum. En erken uçağa bineceğim. İndiğimde seni ararım ve sonra buluşmamız için bir yer seçerim."

"Tamam."

Kısa bir süre önce Cressida'nın oturduğu yere baktım, sonra Nevio'nun yanımda bıraktığı yara izine dokundum. Savaşın üzerinden bir yıl geçmişti ve ben düşmanla buluşmak için Las Vegas'a gidiyordum.

Nereye gittiğimi kimseye söylememiştim. Bu çılgınlığı aileme ya da Maximus'a nasıl açıklayabilirdim? Muhtemelen tekrar doğru düşünene kadar beni bir bodruma kapatırlardı. Kahretsin, bu yolculuğu önermiş olsalardı değer verdiğim herkese yapacağım şey buydu. Önemli bir şey olmadığı sürece hafta sonu izinliydim ama son birkaç ay sakın geçmişti, her şeyden çok soğuk bir savaş vardı.

Yine de bu bir tuzak ve savaşımızın bir sonraki adımı olabilirdi ama Greta'nın bu işin içinde olduğuna ya da Remo'nun onu böyle kullanacağına inanamıyordum.

Düşman topraklarında, şehrin kıyısındaki terk edilmiş bir otel kompleksinde biriyle buluşmak, köhne bir yer seçmiş olsam bile, tüm içgüdülerimi harekete geçiren bir şeydi. Ama Greta'yı tekrar görme arzusu, kendimi koruma duygumdan daha güçlüydü.

Ve eğer bu bir tuzak değilse ve Greta benimle bu şekilde korunmadan buluşacak kadar bana güveniyorsa, o zaman benden bile daha fazla kaybolmuş demektir.

Arka taraftaki personel girişinden içeri girdim ve paslı çelik kapıyı omzumla iterek açtığımda gıcırdadı çünkü iki elimde de silah vardı ve dişlerimin arasına bir el feneri sıkıştırmıştım. Famiglia jetine binme ya da başka bir özel jet kiralama riskini almak istemediğim için silahları Darknet'ten satın almış ve havaalanından gelirken bir çöplükte saklamıştım. Başımı öne eğdim ve bir zamanlar çamaşırhanenin bir parçası olması gereken yere baktım. İçerisi benim sakın nefes alışım dışında sessizdi. İçeri girdim ve yavaşça çamaşırhaneyi, ardından bir koridoru ve mutfağı geçtikten sonra bir merdivenden yukarı çıktım. Yine temkinli bir şekilde dirseğimle otelin kumarhanesi olan lobinin kapısını açtım. Kumar makinelerinin çoğu kaldırılmıştı ve halı birçok yerde eksikti. El fenerimin ve lobinin ortasında yerde duran başka bir el fenerinin ışıltısı dışında içerisi karanlıktı.

Donup kaldım. Greta, bale kıyafeti içinde, el fenerinin ışığında, sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde dans ediyordu. Ağzımdaki fenere rağmen zorlukla yutkundum ve yavaşça ona yaklaştım. Ama bu daha önce gördüklerimden farklı bir dansı. Çaresiz ve kimsesizdi.

Ayakkabım bir şeye takıldı ve takırdayarak öne doğru fırladı. Greta'nın gözleri faltaşı gibi açıldı ve hareket etmeyi bıraktı, benimle bakışırken kolları yavaşça iki yanına düştü. Bir silahımı göğsümdeki kılıfa yerleştirdim ve Greta'nın önünde durduğumda diğer silahımı birkaç santim indirdim. El fenerini ağızımdan çıkardım ve birbirimizi görebilmemiz için ışını yukarı gelecek şekilde yere koydum.

Greta henüz hareket etmemişti. Kaybolmuş ve küçük görünüyordu. Gözlerinde lanetli bir şey vardı.

Onun gözlerine baktığımda kendime ettiğim yeminlerin, geçen yıl yaptığım her şeyin hiçbir önemi olmadığını fark ettim.

"Geleceğinden emin değildim," diye mırıldandı. Sesi çiğdi. Acı acı gülümsedim. "Gelmemeliydim. Bu bir tuzak olabilirdi."

"Yalnızız."

Başımı salladım ve onun üzerinde yükselene kadar daha da yaklaştım. "Düşmanınızla yalnız kalmanın kötü bir fikir olduğunu düşünenler olabilir."

"Sen benim düşmanım mısın?"

"Sen bir Falcone'sun, ben de bir Vitiello. Ailelerimiz savaş halinde." Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "O zaman neden buradasın?"

Omuz silktim, konuşurken sesim kısıktı, "Seni kaçırmak, farklı şekillerde incitmek, öldürmek için burada olabilirdim."

"Ve? Bana zarar vermek için mi buradasın?"

Kalbim sıkışmıştı. Bir elimle başını kavradım ve yüzlerimizi yaklaştırdım. "Burada olmamız kötü bir fikir. Senin bana bu kadar güveniyor olman ise en kötüsü."

Burayı neredeyse dayanılmaz derecede sıcak bulmama rağmen titredi. "Sana ihtiyacım vardı." Kirpikleri dalgalandı ve sadece kendisinin görebildiği bir dehşete karşı gözlerini kapattı. "Seni aramamın yanlış olduğunu biliyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama başka ne yapabileceğimi düşünemedim. Sadece seni görmem gerektiğini biliyordum. Daha önce hiç bu kadar kaybolmuş, kendim gibi hissetmemiştim."

"Ne oldu?" Sessizce sordum.

Greta kollarını ortasına doladı, aşağı baktı ve yavaşça yere çöktü, dokunuşumdan uzaklaştı. Beklentiyi bana baktı, ben de yanına çöktüm ve silahımı bacağımın yanına yere bıraktım. Işık huzmesine baktı ve yavaşça kendi içine gömüldü, alt dudağını kemirirken yanakları çukurlaştı, sonra gözlerini bana çevirdi ve bir yıl önce olduğu gibi sert bir şekilde düştüm. Tek bir bakışla,

Beni içine çekti ve ben bunu durduramadım. "Sana söylediğimde beni aynı şekilde görmeyeceksin."

Greta'yı nasıl gördüğümü hiçbir şeyin değiştiremeyeceğinden şüpheliydim. Ondan nefret etmeye çalışmışım. Kardeşinden zahmetsizce, öylesine güçlü ve ani bir tutkuyla nefret ediyordum ki, ona karşı da bir nefret kırıntısı bulabileceğimi ummuştum. Bu işe yaramayınca, onu unutmaya çalıştım. Ve bugün buradaydım.

"Gerçekten çok kötü. Gerçekten çok kötü."

Sesindeki ıstırap ona uzanmamı ve başparmağımı yanağında gezdirmemi sağladı. Alyansım ışığı yakaladı ve elimi indirdim. Burada ne işimiz vardı?

"İki gün önce bir adam öldürdüm."

Beklediğim bu değildi. O bir Falcone'du, bu yüzden bu sözler bir yıl önce, Greta'yla tanışmadan, onunla konuşmadan, gözlerindeki nezaketin bolluğunu görmeden önce büyük bir etki yaratmazdı ve şimdi bile nezaket yayıyordu. Greta'nın çok iyi bir nedeni olmadan şiddete başvurduğunu hayal bile edemezdim. Kardeşi ve hatta benim bile zaman zaman yaptığım gibi, bunu kesinlikle eğlence olsun diye yapmıyordu.

El fenerinin ışığının artık ulaşamadığı tavana bakana kadar başını arkaya yasladı ve hiç düşünmeden yanına doğru kaydım.

"Diri diri yandı, sonra Nevio onu öldürdü." "Yani onu sen öldürmedin."

"Nevio benim başlattığım şeyi bitirdi. Adam her halükarda ölecekti. Alev alev yanıyordu." Bana döndüğünde gözleri geniş ve telaşlıydı, göğsü inip kalkıyor, dikkatimi mayosunun düşük yakasına çekiyordu. Düşüncelerimi bu yoldan uzaklaştırdım ve Greta'nın bariz sıkıntısına odaklandım.

"Bana neler olduğunu detaylı olarak anlat, tamam mı?"

Yutkundu ve kısık bir sesle konuşmaya başlamadan önce yavaşça başını salladı. Konuşması bittiğinde endişeyle bana baktı ve kararımı bekledi. Onunla birini öldürmenin gerekçelerini tartışmak için doğru kişi olmadığımından oldukça emindim, ama ailesindeki insanlar da değildi. Konuşmak için beni araması da hoşuma gitmişti. Bu konuda bana güvenmek için hiçbir nedeni yoktu, ailelerimiz bir savaşın içindeydi ve onunla bir yıldır hiç görüşmemiştik ama yine de en kötü anında beni aramıştı.

"İçinden geldiği gibi davrandın Greta. Muhtemelen sen de şoktaydın. Yetiştirilme tarzına rağmen zalimliğe karşı sert değilsin ve

Şiddet, yani bunu görmek sizi düşünmeden saldıracak kadar tedirgin etti. Ve bana kalırsa o adam ölümü hak etti."

"Ama ben kim oluyorum da kimin ölmeyi hak edip etmediğine karar veriyorum?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Babam ve ben her zaman yaşam ve ölüm üzerine yargıçlık yapıyoruz, senin baban ve kardeşin de öyle. Ve insanları en ufak bir iyi niyet belirtisi olmadan öldürürüz."

Yanağını dizinin üzerine koydu, kara gözleriyle beni izlerken kendini daha da küçülttü. Tek düşünebildiğim öne doğru eğilip onu öpmekti.

"Geldiğin ve beni dinlediğin için teşekkür ederim," dedi basitçe. "Yapmayacağını söylemene rağmen beni tekrar kurtardığın için."

Başımı salladım. "Rica ederim," dedim garip bir şekilde hırçın bir ses tonuyla. "Ama bugün seni ben kurtarmadım. Tehlikede değildin."

Garip bir şekilde gülümsedi. "Belki şimdi öyleyimdir." Yüzünü bir kez daha avuçladım. "Belki."

"Neden beni hem kendim gibi hem de yeni biri gibi hissettiriyorsun?"

Keşke bilseydim. Neden beni aynı anda hem bu kadar delirmiş hem de eve dönmüş gibi hissettiriyordu?

"Aileniz süvarileri göndermeden önce ne kadar zamanınız var?"

"Fabiano'nun malikanesinden sıvıştım." Dudaklarını kapattı. "Sabaha kadar hiçbir şeyden şüphelenmezler ama gün doğmadan dönmem gerek yoksa biriyle karşılaşma riskim var."

Başımı salladım. Vegas'ta saat gece yarısını geçmişti, New York'ta ise sabahın üçüydü, uzun bir günün ve daha da uzun bir haftanın sonuydu. Kalbim ve beynim darmadağındı. Greta'nın yakınlığı hiç yardımcı olmuyordu.

"Uyuman gerek. New York'a ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Uçuş için henüz yer ayırtmadım ama Pazar akşamı dönmem gerekiyor." Greta bana baktı. "Burada olmaktan pişman mısın?"

Emin değildim. Hay sikeyim. "Biraz uyumam lazım, sen de eve dönmelisin."

Ölmemi isteyen ve elime fırsat geçse öldüreceğim adamlara.

Vücudum Greta'ya yakın kalmak için ağrırken, kalbim onu çağırırken bile ayağa kalktım. Zayıflığa izin vermemeliydim.

O karşımdayken doğru düşünemiyordum, bu gerçeği birkaç kez kanıtlamıştım.

Elimi uzattım ve Greta onu yukarı çekebilmem için kendi elini benimkine koydu. Onu kendime doğru çekip yakınımda tutma arzusu neredeyse karşı konulmazdı ama yüzümü duygusuz kalmaya zorlayarak el fenerini ve silahımı aldım. Sabah bir sonraki uçağa binebilir ve öğleden sonra New York'a dönebilirdim.

"Geceyi bir motelde geçireceğim. Yarın yakalanmadan buluşabileceğimiz bir yer var mı?" Onun yerine ben sordum.

Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirdi. "Las Vegas'ın kuzeyinde bir hayvan barınağım var. Size koordinatları verebilirim..."

"Ve orada yalnız mısınız?"

Greta'nın bir yerlerde yalnız olduğuna inanamıyordum. Babam, annemin ya da Marcella'nın bizden biri ya da bir koruma olmadan bir yere gitmesine asla izin vermezdi.

"Yüksek güvenli bir bölge ama sizi içeri alabilirim."

"Yarın orada olacağım. İhtiyacım olan her şeyi bana gönder." Bir adım geri çekildim.

Sonra etrafıma bakındım. "Eve nasıl döneceksin?" "Buraya nasıl geldiysem öyle. Bisikletle."

Başımı salladım. "Gece tek başına at sürmene izin veremem."

Greta da bir adım geri çekildi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Uyum sağlayabilirim."

Ve burası benim şehrim. Hangi köşelerden kaçınmam gerektiğini bilirim."

Greta'nın ortama uyum sağlayabileceğini düşünemezdim. Bir fener gibi göze çarpıyordu.

"Beni eve getiremezsin, Amo. Ben iyi olacağım." Siyah kapüşonlu bir tişört aldı ve giydi. Ona çok büyüktü ve dizlerine kadar geliyordu. Nevio'nun olmalıydı. Kapüşonluyu başının üzerine çekti. Büyük siyah kapüşonlu tişört ve Greta'nın bale taytı ve babetlerinin arasından görünen zarif bacakları çok tuhaf bir görüntüydü. "Ve eğer biri beni durdurursa, onlara adımı söylerim."

Falcone.

Falcone.

Lanet olası bir Falcone.

Bana başıyla onay verdi, kararsız görünüyordu. "Yarına kadar mı?" "Koordinatlara ihtiyacım var."

Greta bana doğru koştu, o kadar zarıftı ki sanki dans ediyor gibiydi. Cebinden bir kalem çıkardı. "Kağıdın var mı?"

Kolumu çevirdim ve bileğimi uzattım. Dilini dudaklarının arasına sıkıştırarak bir dizi rakam yazdı. "Öğleden sonra üç gibi orada olacağım."

Ondan sonra istediğın zaman gelebilirsin, böylece seni içeri alabilirim."

Bana baktı, saçları kapüşonuyla örtülüydü. Hiç düşünmedim. Eğildim ve ağzına yumuşak bir öpücük kondurdum. Geri çektiğimde nefesini verdi ve böylece içime daha fazla hayat üfledi.

Otelden yan yana çıktık, konuşmadan, dokunmadan. Greta otelin duvarına yaslanmış olan bisikletini aldı ve ben de kiralık arabama bindim. Sonra onun bisikletiyle uzaklaşmasını izledim. Motoru çalıştırdım ve Falcone malikanesine çok yaklaşıp kadar bir süre onu takip ettim.

U dönüşü yaptım ve sahte bir isimle rezervasyon yaptırdığım motele doğru yola çıktım. Yarın Greta'yı tekrar görecektim.

Yarın.

Chapter *Twenty*

Öğlen gibi kalktım. Sabah yediye kadar uyumamıştım. Maximus bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sormak için bana mesaj atmıştı. Savaştan ve kuzenim Sara ile olan bağından beri birlikte bir akşam geçirmemiştik. Ona biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim. Bana bir başparmak işareti gönderdi.

Her şey yolunda mı?

İşler onun için zordu. Belki de dikkatini dağıtmak istiyordu. Bana bir başparmak işareti daha yaptı.

Ona neden yalan söylediğimi öğrenirse, bana yeni bir tane atardı.

Otomattan biraz kahvaltı aldım, kimliğimi gizlemek için başıma bir şapka geçirdim. Boyum ve cüssem hâlâ göze çarpıyordu ama neyse ki bu motel hakkında -çok iyi bir sebepten ötürü- korkunç yorumlar vardı ve bir sürü boş yer vardı.

Saat iki civarında daha fazla bekleyemedim ve yola çıktım. Mevcut trafikle koordinatlara yolculuk yaklaşık kırk beş dakika sürecekti ancak tesise girmeden önce bölgeyi kontrol etmek niyetindeydim.

Greta'ya güveniyordum ama yine de içgüdülerim Camorra bölgesinde dikkatli olmamı söylüyordu.

Bir süredir şehirden uzakta araba kullanıyordum ki, sağ tarafımda askeri bir üssün ya da bir toplama kampının etrafındaki gibi yüksek bir çit yükseldi. Dümdüz oraya doğru giden çakıllı yolu geçtim ve birkaç farklı açıdan iyice bakmaya çalıştım. Görebildiğim kadarıyla alan çok büyüktü ve içinde birkaç bina vardı. Güvenlik kameralarına yakalanmamak için oldukça uzağa park ettim ve işiyormuş gibi yaptım. Daha yakına yürümek isterdim ama bu şüpheli görünebilirdi.

Başımı salladım. Bu, birçok kötü fikrin arasında korkunç bir fikirdi.

Bunu biliyordum ama aynı zamanda Greta'ya olan çekim o kadar güçlüydü ki tedbiri elden bıraktım. Arabama geri döndüm ve bir kapıya çıkan çakıllı yola doğru U dönüşü yaptım. Şapkam muhtemelen yüzümü gizleyecek olsa da başımı arabanın içinde tuttuğumdan emin olarak camı açtım ve bir hoparlör düğmesine bastım.

Statik bir ses duyuldu, ardından "Evet?"

Greta'nın sesini duymak, hoparlörler tarafından bozulmuş olsa bile, kalbimin hızlanmasına neden oldu. "Benim."

Bir zil sesi duyuldu ve kapılar açıldı, ancak bu beni henüz binanın içine sokmadı. İkinci bir kapı daha vardı, dolayısıyla arabam arkamda kapanan kapı ile önümde yükselen kapı arasında sıkışıp kalmıştı. Yolcu koltuğundan yarı otomatik silahımı aldım.

Bir pusu işareti var mı diye etrafıma bakındım ama sonra ikinci kapı da kayarak açıldı. Arabayı hareket ettirdim ve atların, eşeklerin, ineklerin ve hatta ara sıra domuz, koyun ve keçilerin bulunduğu otlakların ve ahırların yanından geçen çakıllı yolu takip ettim. Otlaklar yolun her iki tarafına da yayılmıştı. Günah şehrine bu kadar yakın böyle bir çiftlik beklenemezdi ama Remo becerikli bir adamdı. Sonunda beyaz bir çiftlik evi ve arkasında daha küçük kulübeler görüldü. Ön tarafın tamamını kaplayan verandada bir salıncak vardı.

Arabayı durdurdum ama hemen inmedim. Perdeler hareket etti ve kısa bir süreliğine bir yüz görünüp kayboldu. Silahım elimde, etrafımı kontrol ederek dikkatlice arabadan indim. Ara sıra duyulan kuş sesleri ve ağustos böceği dışında ortalık sessizdi. Gözlerimin parlak güneş ışığına alışması biraz zaman aldı.

Ön kapı açıldı ve Greta kapıda durdu, beyaz spagetti askılı bir üst, dökümlü beyaz etek ve kovboy çizmeleri giymişti. Saçları açıktı ve güzel yüzünü çerçeveliyordu. Yutkundum ve parmaklarım hâlâ silahı tutarken yavaşça verandaya yaklaştım. Merdivenleri çıkmaya başladığımda alçak bir hırıltı duyuldu ve Greta'nın arkasında büyük bir varlık belirdi ama köpeğin geçmesine izin vermedi.

"Ayı, dur."

Verandaya çıkarken parmağımı tetikte tuttum. Küçük çelik küvetler içinde rengârenk çiçeklerle süslenmişti ve geniş salıncağın beyaz minderleri ile nane rengi yastıkları evimi anlatıyordu. Rahat görünüyordu ve Greta'nın misafirperver varlığı ve tatlı gülümsemesiyle kendimi hemen evimde hissettim.

Alaycı bir kahkaha attım. Sonra gözlerim, omzunu kapının pervazına yaslamış, eğik bir başla beni izleyen Greta'nın kollarıyla buluştu. "Burada olduğun için mutluyum." Bunun onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirdim, belki de dünden daha fazla. Burası onun için önemliydi ve beni burada istiyordu.

"İçeri gel," dedi nazikçe ve Bear'ın peşinden eve girdi. Onu ahşap kirişli, yüksek tavanlı bir oturma odasına ve büyük bir taş mutfak adasına kadar takip ettim. Ocağın üzerinde bir tencere duruyordu ve baharatlı bir koku bana doğru yayılıyordu.

"Bizim için acı biber yaptım. Bir yerde yemek yeme şansınız olup olmayacağından emin değildim."

Kapağı açarken onu izledim ve bana umutla gülümsedim. Kapağı yavaşça ahşap kesme tahtasının üzerine bıraktı, ifadesi daha ölçülü bir hal aldı. "Senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Kendin ol. Rol yapmana gerek yok." Ona doğru yürüdüm. Bear onun diğer tarafına oturdu ve gözlerini benden hiç ayırmadı. Gözlerine karşılık verdim, çünkü hak iddia etmesinden bıkmıştım. Greta'ya yakın olmak istiyorsam, bir köpeğin beni durdurmasına izin vermeyeceğime emindim. Dişleri parladı ama ben gözlerimi kaçırmadım ve bir adım daha yaklaştım.

Ayağa kalktı ama saldırmadı. Kısık bir homurtuyla döndü ve Momo'nun yanına kıvrıldığı yatağına doğru yürüdü.

"Buna ihtiyacın yok."

Greta silahımı işaret etti. Başımı sallayarak silahımı kılıfına geri koydum. Kalçasını mutfak adasına yaslamış, bana bakıyordu.

"Aslında açım," dedim, dumanı tüten kırmızı bibere doğru başımı sallayarak.

Greta kaseleri çıkarıp içlerine cömert porsiyonlar koyduktan sonra onları köşedeki rustik ahşap masaya taşıdı. Yerden

Tavan pencereleri bize otlakların manzarasını sunuyordu. Greta ahşap bankı işaret etti ve ben de oturdum.

Karşıma oturdu ve bana bir kaşık uzattı. "Umarım beğenirsin. Eti taklit etmek için soya granülleriyle yaptım."

Bir kaşık dolusu aldım. "Güzelmiş."

Yüzü aydınlandı ve kendisi de bir ısıklık aldı.

"Burası neresi?" Memnun bir ifadeyle yemeğinin tadını çıkarmasını izlerken sessizce sordum.

"Burası istismara uğramış hayvanlar için güvenli bir sığınak. Henüz başlangıç aşamasında. Daha fazla ahır ve köpeklerin sürü halinde yaşayabileceği bir ev eklemek istiyorum ve kediler için de bir eve ihtiyacım var." Utanarak gülümsedi.

"En iyi arkadaşım ailesiyle birlikte böyle bir yerde yaşardı."

"Kuzenim."

Başımı salladım.

"Artık değil mi?"

"Artık kendi evi var." Sara'dan bahsetmedim, bu sadece kendi karımın dikkatini çekerek ve zaten Sara ve Maximus hakkında konuşmaya hiç niyetim yoktu.

Bunun yerine, karşılıklı oturup Greta'nın yemeklerinin tadını çıkarırken çiftlik hakkında konuştuk. "Kız kardeşimin ve kocasının da iki köpeği var," dedim Ayı'ya doğru başımı sallayarak.

"Gerçekten mi?"

"Bir barınaktan." "Bu harika."

Gözlerim daha önce fark etmediğim, siyah beyaz bir köpeğin mışıl mışıl uyuduğu başka bir köpek yatağına takıldı. Arka ayakları ve kuyruğu sargılıydı. "Kurtardığın köpek mi?"

Başını salladı, merhamet yüzünü dolduruyordu. "Dotty. İlaçlar yüzünden çok uyuyor ama sanırım iyileşiyor."

Bakışlarını kırık yaratığa doğru takip etmedim çünkü gözlerimi onun yüzünden alamıyordum.

Bir kadınla bu şekilde oturmak ve konuşmak yabancı hissettiriyordu ama aynı zamanda tam olarak anlayamadığım derin bir şekilde doğruydu ve başka bir kadınla, özellikle de Cressida ile asla böyle olmayacağını biliyordum. Ya art niyetli olurdum ya da durumdan olabildiğince çabuk kaçmaya çalışırdım. Greta ile sadece ona yakın olmaktan ve onun olaylara bakış açısını dinlemekten memnundum; bu bakış açısı o kadar eşsiz, olumlu ve doğası gereği nazikti ki

Durumumuzun kendisinden bile daha yabancıydı. Bu onu öpmek, ona dokunmak istemediğim anlamına gelmiyordu. Kahretsin, ona pek çok şey yapmak isterdim ama şu anda halimden memnundum. En son ne zaman memnun olduğumu hatırlayamıyordum, zihnim saatte yüz mil hızla ilerideki tüm sorunları düşünmeden.

Buradaki bu an, ailemin paylaştığı şeydi. Sahip olmayı hiç ummadığım bir şeydi ve şimdi Greta'yla birlikte, kısacık bir an için bunu yaşadım. Ama bu son olamazdı.

Kendime duyduğum öfke bir sel gibi yükseldi. Kaşığı yere bıraktım. "Buraya sohbet etmeye ve yemek yemeye gelmedim."

Greta ses tonumdaki ani değişiklik karşısında sıçradı. Kendi kaşığını yere bıraktı. "O zaman neden buradasın?"

Lanet olsun. Nedenini bilseydim. "Greta, ailelerimiz savaştı." "Bu şekilde olmak zorunda değil."

Acı acı gülümsedim. "Kardeşin ve kuzenlerin teyzemi ve kuzenimi kaçırdı. İsa hâlâ kâbuslar görüyor."

Greta bakışlarını indirdi, dudakları inceldi. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama bize ilk siz saldırdınız. Kiara beyin sarsıntısı geçirdi."

"Bir hataydı," diye itiraf ettim. Bunu neden söylediğimden emin değildim. Başarısız pusumuz hakkında ne düşündüğümü sadece babam biliyordu.

Greta şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Söyleyeceğini düşünmemiştim. Senin gibi adamların hatalarını kabul etmekte zorlandığını biliyorum."

"Rica ederim," dedim garip bir şekilde hırçın bir ses tonuyla.

Elimi masaya uzattım, avuç içim yukarı bakıyordu ve Greta hiç tereddüt etmeden elini benimkinin içine koydu. Parmaklarımı kapattım. Birçok yönden ihanet olduğu halde bu nasıl bu kadar mükemmel hissettirebilirdi?

Kalın kalın yutkundu. "Sana etrafı gezdirmemi ister misin?"

Birçok şey istiyordum ama bunu değil.

Greta'nın gözleri sanki yüzümden düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi dudaklarıma kaydı. Kaşları birbirine çarparak başka tarafa baktı.

"Burada sık sık yalnız mısınız?"

"Bu aslında ilk kez oluyor. Buraya kadar gelmek zor bir mücadeleydi. Ama ben iyi bir atıcıyım. Skeet atışında Alessio ve Massimo'yu yendim."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

Bana kızgın bir bakış attı. "Gerçekten. Bu bir spor, bu yüzden ders almayı kabul ettim ve babam ne kadar iyi olduğumu görünce bana daha fazla özgürlük tanıdı. Gerekirse kendimi savunabilirdim."

"Ama toprak güvercinlere ateş edemezsiniz."

"İki gün öncesine kadar Nino'yla babamın tartışması buydu. Sonra benim şiddete meyilli olduğumu anladılar," dedi boğuk bir ses tonuyla.

"Aynı şey değil."

Omuz silkti. "Kimse saldırmayacak çünkü burayı sadece birkaç kişi biliyor."

"Ve bunlardan biri düşman ailenin bir parçası."

"Ama bunu bana zarar vermek için kullanmayacaksın."

"Hayır."

Birbirimize baktık ve aramızdaki çekim o kadar güçlüydü ki onu masanın üzerinden çekip öpmek istedim.

"Hadi dışarı çıkalım ve biraz salıncakta oturalım," dedi, kalkmak için cevabımı beklemeyen.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Dışarı çıkarken hiç düşünmeden elimi sırtının küçük kısmına koydum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve babamın bunu neden anneme yaptığını hep merak etmiştim. Bana tüm yüzünü aydınlatan ve hatta gözlerini güzel bir kıvılcımla dolduran bir gülümseme hediye etti.

Salıncığın üzerine çöktü ve bacaklarını göğsüne doğru çekti. Ben de Greta'nın yanına çökerek salıncığın nihayet hareket etmesini sağladım. Otlayan atlara doğru baktı.

Ben de aynısını yaptım ve gerginliğimin son parçası da uçup gitti.

Bir noktada ellerimiz birbirine yaklaştı ve Greta'nın parmakları benimkilere değerek parmaklarımızı bir kez daha birleştirdi. Vücudumu ona doğru eğdim ve birden yüzlerimiz birbirine çok yaklaştı. Yüzüğümün rahatsız edici parıltısını görmezden gelerek yanağını avuçladım ve sonra onu öptüm. Sakinleştirici, nazik bir öpücüktü çünkü Greta çok şey yaşamıştı, ama kısa sürede daha ateşli bir hal aldı. Yumuşak inlemeleri, tatlı tadı, dilinin benimkine verdiği eğlenceli karşılık, hepsi beni daha da yükseğe çıkardı. Greta'yı minderlere doğru yönlendirdim ve vücudumun yarısıyla onu kapladım. Gerildi ve ben de geri çekildim, yüzünde aşmamam gereken bir çizgiyi aştığıma dair bir işaret arıyordum.

Greta bunalmış görünüyordu ve ben yukarı doğru itmeye başladım ama o hızla yüzümü kavradı ve bir öpücük daha almak için başını kaldırdı. "Kal. Sadece şaşırdım. Bunu istiyorum."

Kendimi bir kez daha alçalttım ve derin bir öpücük için onun ağzını buldum. Çok geçmeden amansız öğleden sonra güneşi terlememin nedeni olmaktan çıkmıştı. "Hadi gidelim"

içeride," diye fısıldadı.

Tek kelime etmeden onu kucağıma aldım ve evin içine taşıdım. Şöminenin önündeki çeşitli minderleri ve yamalı battaniyeleri işaret etti. Kütükler yerine sahte mumlar sıcacık bir ışık yayıyordu.

Onu yere bıraktım ve bir kez daha kendime doğru çektim, dudaklarım bir kez daha, daha da derin bir öpücük için onu buldu. Avucumu tekrar Greta'nın yanağına bastırıp öpücüğü derinleştirmeden önce yüzüğü çıkarıp yere koymak için elimi kısa bir süreliğine indirdim.

Greta bana doğru kıvrılmıştı, bacaklarımız makaslandığı için eteği yukarı kalkmıştı, sıcak merkezi kışkırtıcı bir şekilde üst uyluğuma bastırıyordu. O kadar sertleşmişim ki acı veriyordu. Parmak uçlarımın önce yanağında, sonra boğazında ve köprücük kemiğinde iz bırakmasına izin verirken Greta'ya bakmak için geri çekildim. Örgü bluzunun altına sütyen giymemişti ve meme uçlarının kumaşın üzerine bastıran hatlarını görebiliyordum. Greta benimle bakışlarını kilitledi ve koluna kadar inmiş olan üstünün ince askısına uzandı. Parmaklarını kayışa geçirip aşağıya doğru çekerken hafifçe titriyordu. Üstü sol göğsünden sıyrılıp pas rengi, küçük bir meme ucunu ve göğsünün hafif kabarıklığını ortaya çıkarırken büyülenmiş gibi izledim.

Kelimeleri bulmaya çalıştığını anlayabiliyordum ama o söylemeden ne istediğini biliyordum. Eğildim ve meme ucunu ağzımla kapattım, dilimin dokusunu ve tadını keşfetmesine izin verdim.

Ben onun memesini keşfetmeye devam ederken Greta amını kalçama daha da sıkı bastırdı. Daha fazla göğsünü ağzıma alırken başımın arkasını kavradı, sonra meme ucunu tekrar ağzıma almak için dilimle altındaki nazik kıvrımı okşadı. Onun tadına bakarken gözlerimi kapattım, Greta'nın alçak sesle nefes alışına, bacaklarını kalçama yaslayışına odaklandım.

"Amo," diye fısıldadı ısrarla, kollarını iki yanına bıraktı, sanki vücudunun benim bakımlarıma verdiği tepkiden bunalmış gibiydi.

Nefes alması için ona biraz zaman tanımak amacıyla kendimi bıraktım ve yavaşça çözdüm. Kollarını açmış, göğsü hızla inip kalkarak altımda yatarken bana mahcup bir gülümseme verdi.

"Banyo nerede? Kendimi toplamam gerekiyor ve sanırım senin de biraz kendine zaman ayırmaya ihtiyacın var."

Sağımızdaki bir kapıyı işaret etti. Ayağa kalktım ve hızla oraya gittim. İçeri girdiğimde yüzüme biraz su sıçrattım ve lavaboyu birkaç kez kavradım.

Derin nefesler. Doğruludum. Gömleğim tenime yapışmıştı ama en azından sikim artık pantolonuma girmeyecek kadar sakinleşmişti. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek bundan sonra ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Buraya gelmem zaten çok kötü bir fikirdi. Gerçi bu, birileri öğrenirse bu buluşmanın neden olacağı sorunların sayısını kapsamaya başlamadı bile. Ama artık burada olduğuma göre, Greta istemediği sürece kendimi tutmak istemiyordum.

Oturma odasına döndüm ve gördüğüm manzara karşısında durakladım. Greta bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, üstünün bir tarafı hala aşağıya doğru  ekikti ve avucunun içinde tuttuğu y z ğ me bakıyordu.

Yüzüğü New York'ta evde bırakmalıydım.

Ona doğru yürüdüm ve yanına uzandım. Hâlâ bana bakmıyordu. Yüzüğümü tuttuğunu görünce, keşke bana bir yıl önce evet deseydi diye düşündüm.

"Cressida beni umursamıyor.  nemsediği tek şey benimle evlenmenin ona getireceği statü. Ben bir amaç için bir aracım, amaç değil. Birbirimize katlanamıyoruz."

Birden ayağa kalktı, yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı. "Seni aramamalıydım. Bana ne oldu bilmiyorum. Seni unutmak için kendime söz verdim."

Dizlerimin  zerine çöktüm ve kalçalarını kavrayarak ona baktım. "Seni asla unutamayacağımı biliyordum ve her gün seni düşündüm. New York'tan ayrılmayı ve seni Las Vegas'tan kaçırmayı ne kadar sık d ş nd ğ me inanamazsın, böylece uzakta bir yerde yaşayabilirdik. Sadece ikimiz."

"Sadece biz," diye fısıldadı saygıyla, sonra gülümsemesi hüzne dönüştü. "Ama sadece biz değiliz. İkimizin de geride bırakmak istemediğimiz insanlar var ve senin Famiglia'ya karşı sorumlulukların var ve benim de hayvanlarım var."

"Seninle olmadığım her an için pişmanlık duyuyorum." Kelimeler ağzımdan düşünmeden çıkmıştı ama onları kastettiğimi hemen anlamıştım. Bu yüzden buraya gelmekte tereddüt etmemiştim. Greta'yı tekrar görme ihtimali içimi uzun zamandır yaşamadığım kadar sevinç ve umutla doldurmuştu.

Greta bir adım daha yaklaştı ve iki eliyle başıma dokundu. Alnımı göğüs kafesinin çıplak tenine yasladım ve gözlerimi kapattım. Parmakları saçlarımı nazikçe taradı, tırnakları kafa derimin üzerinde neredeyse mırıldanma isteği uyandıracak şekilde gezindi. Ellerinden biri başımın arkasında gezindikten sonra boynumu okşadı. Dokunuşu nazikti ama içimde bir ateş bıraktı.

onun ardından. Yüzüm daha aşağı kaydı ve karnına doğru hafif bir nefes verdim ve Greta'nın altımdaki vücudu seğirdi. Avuçlarımı kalçalarından çıplak beline doğru kaldırdım, başımı daha da aşağı kaydırırken tüylerinin diken diken olduğunu hissettim, ta ki kaba yanağım karnının ipeksi tenine değene kadar ve bu bana cennet gibi geldi. Vanilya kokusu beni sarmıştı. Gözlerimi açtım ve Greta'nın tam önümdeki tenine baktım. Bir süre o boynumu, ben de başparmaklarımla belini okşadıktan sonra burnuma sıcak, baş döndürücü bir koku geldi.

İlk başta zihnimin bana oyun oynadığından emindim. Daha da derin bir nefes aldım, başım daha da aşağı eğildi ve nota bana tekrar, daha da güçlü bir şekilde çarptı. Sert bir nefes verdim ve Greta'nın yumuşak bir nefes vererek karnını içine çekmesine neden oldum. "Nefesin tenime değişiyor..." diye fısıldadı, sonra sustu.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Güven dolu ve sıcaktılar. "İyi hissettiriyor."

Başımı bir kez daha karnına bastırdım, arzum damarlarımda dolaşıyordu. Sözlerini cesaretlendirici buldum ve göbek deliğine tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Hiç böyle hissetmemiştim Amo," diye itiraf etti Greta.

Ne demek istediğini bildiğimi hissediyordum ve bu arzumu körüklüyordu. "Tahrik mi oldun?"

Boynumdaki parmakları sıkılaştı ve vücudunu yeni bir tüylenme dalgası kapladı. Bakışlarını tuttum, cevap verdiğinde yüzünü görmek istiyordum.

İtirafı karşısında yanakları pembeleşti ve eğer karnının sıcaklığı bir gösterge ise, vücudu arzuyla alev alev yanıyordu. "Seni arzulamam yanlış, değil mi?"

"Öyle mi?" Homurdandım. Şu anda günah işleyip işlemediğim umurumda değildi - lanet olsun, günah işlemek benim doğamda vardı - eğer yanlışsa. Önümdeki kadını istiyordum. Başka hiçbir şey istemiyordum.

Yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Belki vücudunun bana nasıl tepki verdiğinin farkında değildi, belki de kendi tepkisinden korkuyordu.

"Şu anda, tam burada, sadece biz varız. Bu bizim anımız. Dünya yarın sona erecekmiş gibi davran."

Greta ağzını açtı, yüz ifadesi tartışmaya açıktı.

"Rol yap," diye mırıldandım, eteğinin bel bandını yalıyordum. Greta'nın boynuma yaslanan parmakları esnedi.

Greta, "Bu gece benim son gecem olsaydı, seninle geçirmek isterdim," dedi.

Kollarımı kalçalarına doladım ve yüzümü karnının alt kısmına gömdüm, dudaklarım neredeyse amıyla aynı hizadaydı.

Derin bir nefes daha çektim ve zaten diz çökmemiş olsaydım kokusunun yoğunluğu beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi. "Greta," diye mırıldandım. "Eteğini indirmeme izin verir misin?"

"Evet" diye anında cevap verdi. Başımı birkaç santim geriye attıktan sonra parmaklarımı belindeki kemere geçirdim ve aşağı doğru çektim. Hafif kavisli kalçalarının üzerinden kayarak ince bacaklarından aşağı indi ve onu beyaz dantelli hipster külotu ve crop topuyla bıraktı. Onu içime çektim, uylukları arasındaki küçük boşluk tümseğini daha da vurguluyordu.

Yumuşak buklelerinin hipster külotunun danteline baskı yaptığını görebiliyordum ve amının karşısındaki dantel ıslanmıştı, bu yüzden dudaklarına yapışmış ve yarığına sıkışmıştı. Çok güzel bir manzaraydı. Kalın bir şekilde yutkundum. Gözlerimi kapatarak onu içime çektim. O kadar güzel ve ıslaktı ki delirmek üzereydim.

Gözlerimi açtığımda Greta endişeyle beni izliyordu. Ona bir gülümseme verdim. "Külotunu da indirebilir miyim?"

"Evet, lütfen."

Lütfen. Lütfen. Sanki onu çıplak bırakmam için bana yalvarması gerekiyormuş gibi. Minik dantel parçası ayaklarının dibinde dalgalandığında, onu içime çekmek için kendime izin verdim. Mükemmel şekilli dudaklarını taçlandıran yumuşak, siyah buklelerden oluşan bir üçgeni vardı. Küçük memesi hâlâ iyice gizliydi ama Greta izin verirse kısa süre içinde ortaya çıkacağını biliyordum. Yakında yüzüm Greta'nın amına gömülecek olma fikri neredeyse pantolonumu yakmama yetecekti. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum. Seks bir süredir rahatsız edici bir zorunluluktuk. Greta ile neredeyse beceriksiz bir bakireymişim gibi hissediyordum, ki bu gerçekten daha uzak olamazdı. Greta kolumu okşayarak dikkatimi tekrar ona çekti.

Durumdan ne kadar etkilendiğini gördüm ve bu yüzden kendimi dizginledim. Bu gece kendi arzularım arka planda kalacaktı.

Bu an çok uzun zamandır bekliyordum. Her saniyesinin tadını çıkaracaktım. Bu an bize aitti. Belki dünyanın sonu gelmemişti ama birbirimizi bir daha ne zaman görebileceğimizi bilmiyorduk. Bu gecenin hakkını vermeli, Greta'ya hayatı boyunca yanında taşıyacağı anılar vermeliydim. Beni de karanlığa taşıyacak anılar. Öne doğru eğildim ve tepesine bir öpücük kondurdum. Yavaşça onu arkaya doğru yönlendirdim.

geniş koltuğa yatırdım. Bakışlarıyla buluşmadan önce önce sol, sonra sağ dizini öptüm. Güven ve ihtiyaç. İkincisini aldım, ilkini değil.

"Benim için kapıyı aç."

Bacaklarını zarifçe kaldırdı ve kol dayanaklarının üzerine sarkıttı. Bacaklarını genişçe açarak bana nefes kesici bir manzara sundu. "Bu anı asla unutmayacağım," diye homurdandım.

"Ben de yle."

"Bunu senin için unutulmaz kılacağım."

Chapter *Twenty-One*

Amo bana karnımın derinliklerinde hissedebildiğim ateşli bir bakışla baktı. Vücudum konusunda utangaç değildim ama başka birinin önünde hiç bu kadar açıkta kalmamıştım. Yine de Amo'nun şaşkın ve aç ifadesi bana olduğum gibi kalmam için güven verdi, bacaklarım sonuna kadar açıktı, Amo'ya ona güvendiğimi ve sadece bu gece için bile olsa kendimi ona vermeye hazır olduğumu gösterdim.

Amo bacaklarımın arasına girdiğinde yanaklarım ısındı, güçlü omuzları esnedi. Parmak eklemlerini kalçalarımın alt kısmında gezdirdi, sonra öne doğru eğilip ayak bileğimin çukuruna bir öpücük kondurdu ve içime daha fazla sıcaklık doldu. Yavaşça kalçama doğru ilerledi, sonra derin bir nefes daha almadan önce kık yanağımla kalçam arasındaki kıvrımı öptü. Kokumdan bu kadar hoşlanacağını hiç düşünmemiştim. Ben bile uyarılmışlığımın kokusunu alabiliyordum. Sakallı yanaklarını uyluğumun iç kısmına yasladı ve başparmağını hafifçe dış dudaklarımın üzerinde ileri geri sürtmeye başladı, sonra aralarına girip aynı şeyi daha hassas olan iç dudaklarıma yaptı. Okşaması kısa sürede beni nefessiz bıraktı ve çarpan klitorisime dokunulmasını arzuladım. Sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, her okşayışında klitorisimi hafifçe fırçalamaya başladı

kıvrımlarım boyunca. Kol dayanağını sıkıca kavradım, sonra gözlerimi kapattım, duyumların seliyle boğulmuştum. Amo'nun dokunuşu, vücudumun buna verdiği tepki, Amo'nun misk kokusu, kendi uyarılmış kokum. Kontrolümü kaybetmemek için bir duyumu karartmam gerekiyordu. Amo iç uyluğuma bir öpücük kondurdu ve şimdi başparmağı klitorisime odaklanmış, üzerinde küçük daireler çiziyordu.

"İşte," diye gürledi. "Güzel."

Sesindeki değerlendirme karşısında dudağımı ısırdım ve onu görme ihtiyacıyla gözlerimi açtım. Gözleri hâlâ klitorisimle alay eden başparmağına odaklanmıştı.

"Artık saklanmıyorum. Sadece biraz daha," diye geveledi vücudumda memnun bir ürperti yaratan bir gülümsemeyle.

Eğildi ve dudaklarını ayırıp dilinin ucuyla klitorisimi hafifçe dürttüğünde nefesimi tuttum.

Bu yeni hissi severek inledim. Amo'nun parmağı yumuşak ve nazikti, ama dili daha da yumuşak, sıcak ve ıslaktı, tamamen farklıydı. Daha fazla ısı ve kan akışı hissedene kadar ucuyla klitorisimi hafifçe dürttü. Bacaklarımın arasındaki her şey daha da kabardı. "Güzel," diye tekrarladı Amo ve sonra dudakları klitorisimi kavradı ve Amo'nun yetenekli dudaklarının her çekişinde vücuduma yayılan zonklamayı kabullenmek için gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

"Greta," diye mırıldandı Amo, ağzı bir kez daha mememi avuçlamadan önce. Gözlerimi ona diktim.

Gözlerinde açlık ve şefkat vardı. "İzle."

Yine de başka tarafa bakamazdım, bu manzara karşısında büyülenmiş ve tahrik olmuşum. Amo muhteşemdi. Kalın siyah saçları, kaslı omuzları, şişkin pazuları. Çok fazla güç ve kuvvet. Ağzıyla bana tapıyordu. Dili hassas kıvrımlarımı nazikçe okşarken gözlerini kapattı. Memnun görünüyordu, neredeyse saygılıydı.

Hafifçe nefes aldım ve saçlarını okşadım, ona dokunmak, onu okşamak istiyordum, bana gösterdiği nazik ilgi için çok minnettardım. Amo güçlü, kuvvetli bir adamdı ve bedenim onu kalçalarımın arasında gördüğünde karşı konulmaz bir tahrikle tepki verdi. Dili küçük mememi okşadı ve ben inledim. "Amo."

Gözlerini açtı ama klitorisime en yumuşak daireleri çizmeye devam etti. Vücudum sıkıştı, içim daraldı. "Amo," diye tekrar inledim. "Sanırım ben..." Ağzı beni daha yukarılara yönlendirirken tekrar inledim.

"Biliyorum Greta," diye homurdandı. Nasıl bildiğini merak ediyordum ama soruyu dile getiremiyordum. Daha aşağıya, açıklığıma indi ve inledi, dikkatini oraya odakladığında kirpikleri çırpındı. Bu his kör edici değildi, daha şehvetli, daha derin bir duyguydu. Kalçalarımı neredeyse umutsuzca yuvarladım.

"Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum," diye fısıldadım, çünkü bu çok harika hissettiriyordu, sadece vücudum alev alev yandığı için değil, Amo'nun yüzündeki ifadeden dolayı, sanki bundan gerçekten zevk alıyormuş gibi, sanki kalçalarımın arasından daha iyi bir yer hayal edemiyormuş gibi.

Amo geri çekildi ve neredeyse ağlayacaktım. "Seni istediğin kadar sık yiyeceğim. Kendini tutmana gerek yok. Benim için gel."

"Tamam," diye nefes aldım. Dili tekrar mememi bulurken beni izledi. Üzerinde hafifçe çırpındı ve ağzım açık kaldı, duyumun yoğunluğundan, Amo'nun gözlerindeki bakıştan gözlerim büyüdü. Sahiplenici, memnun ve şefkatli. Nefes alıp verirken ve inlerken, vücudum kenetlenirken başka tarafa bakmadım. Amo beni görmek istiyordu. Beni nasıl hissettirdiğini, yaptığı bakımın ne kadar harika olduğunu görmeyi hak ediyordu.

Adını haykırdım ve nazik ilgisini sürdürürken bana karşı gülümsedi, ama yavaşladı.

Greta ürperdi, minnettarlık ve şaşkınlık dolu gözlerini bana dikti. Dilimi aşağı doğru sürükledim, onun uyarılmışlığının kanıtını tatmak istiyordum. Islak ve yumuşaktı ve çok güzeldi. Dilimi açıklığı boyunca okşadım, sularını yaladım. Yumuşak bir iniltiyle titredi. Gözlerimi ondan ayırmadan, dilimi bir kez daha içine daldırdım, onunla alay ettim.

sadece ucunu. Parmaklarım koyu renk saçlarının arasından geçerek şişmiş klitorisine doğru ilerledi. Başparmağımı pembe yumrunun üzerinde dikkatlice kaydırarak ıslaklığını yaydım.

Greta'nın gözleri büyüdü ve sarsıldı. Birkaç santim geri çekildim ve şişmiş etini törpüledim. "Çok mu fazla?"

Greta alt dudaklarını ısırarak tereddüt etti. Klitorisinin etrafında nazikçe dönmeye devam ettim, sonra eğildim ve dudaklarımı etrafına kapattım. Hafifçe emdim ve Greta yumuşak bir inilti daha çıkardı. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

Birkaç dakika boyunca onu yumuşak bir şekilde emdim ve okşadım, serbest kalmaya yaklaştığında geri çekildim ve uyarılmasını yaladım. Greta tamamen rahatlamıştı ve inlemeleri alçak sesle ve nefessiz bir şekilde çınılıyordu. Ona bu şekilde zevk vermek hayal edebileceğim en iyi deneyimdi. Bunu yapmama izin veriyor, kendini tamamen serbest bırakıyordu. Tahrik olduğunu benden saklamıyordu. Dudaklarımın arasındaki o küçük çıkıntıyı emerken bir çığlık atarak doğrulduğunda, ayak parmakları sanki bale yapacakmış gibi sivrilmişti, bu manzarayı içime çektim.

Kalçaları sarsıldı ve amı ağzıma karşı lezzetli bir şekilde kasıldı.

Sonunda gerginlik kayboldu ve doygun bir gülümsemeyle doğrulup oturdu,

Saçlarımı okşuyordu ve ben de onun serbest bıraktığı her izi yalayıp yutarken ona açlıkla gülümsedim. Beni hayranlık ve minnettarlıkla izledi. Geri çekildim ve yüzünü kavrayıp derin bir öpücük için onu kendime çekmeden önce klitorisini gagladım. Geri çekildiğimde kaşlarını çatarak dudaklarını yaladı ve kendini tattı.

Yanakları kızarmış, gözleri neredeyse ateşlenmişti. Bunu kabullenmesi çok zor olmalıydı.

"Ben de senin için aynısını yapmak istiyorum," diye fısıldadı. Biraz daha yukarı ittim, kalan kolçağa dayandım ve onu tekrar öptüm.

Bir telefon çaldı, bizi kendi dünyamızdan kopardı ve Greta bana özür dileyen bir gülümseme verdi. Greta'nın koltuğun yanındaki küçük sehpanın üzerinde duran telefona ulaşabilmesi için arkama yaslandım. "Nevio," dedi. "Görüntülü arama."

Ayağa kalktım ve geri çekildim, sikimi yeniden düzenlemeye çalıştım ama çok zordu. Greta telefona cevap vermeden önce kayışını hızla omzuna geri itti. Telefona cevap vermesi çok uzun sürerse, bir sorun olduğundan şüpheleneceğini ve onu korumak için buraya geleceğini varsaydım.

Kamera kızarmış yüzüne çevriliyken konuştu. "Hey Nevio, araman erken geldi."

"Bu akşam erkenden yola çıkıyoruz."

Sadece sesini duyunca bile ensemdeki tüyler diken diken oldu ve işle ilgili zihnim harekete geçti. Nereye gidiyorlardı? Onları pusuya düşürebilir miydim?

"Hasta görünüyorsun. Ter içindesin."

Greta küçük bir kahkaha attı ve kameranın görüş alanının dışında bacaklarını kolçaktan indirdi ama Nevio'nun burada neler olduğunu bilseydi nasıl aklını kaçıracığını hayal etmek beni çok heyecanlandırdı. "Ben iyiyim. Sadece burası çok sıcak ve Dotty'yi işemesi için dışarı taşımak zorunda kaldım."

"Yani iyi misin? Olanları sindirmek için yalnız kalmak istediğini söylediğini biliyorum ama Massimo ve Alessio ile birlikte gelebilirim ve birlikte eğlenebiliriz."

"Burada yapabileceğimiz hiçbir şey senin eğlence olarak gördüğün bir şey değil." "Touché. Ama bunu senin için yaparım."

Sesinin bu kadar yumuşak olabildiğine inanamıyordum. Bu gerçekten tanıdığım aynı vahşi, deli adam mıydı? Ama Greta'yla konuştuğumda benim sesimin de değiştiğini sanıyordum. Bu kızda vahşi yaratıkları, hem hayvanları hem de insanları uysallaştıran şey neydi?

Greta esnedi.

"Şimdiden
yoruldun mu?"

Sırıttım. İki orgazm onu çok yormuş olmalı. Ne de olsa saat daha yedi buçuktu.

"Son iki gecedir iyi uyuyamadım."

"O zaman yatağına git ve o pisliği düşünmeyi bırak. O benden, sana söyledim," dedi Nevio. "Ve yarın eve dönüyorsun. Hayvanların sensiz de yaşayabilir."

Greta küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Jill'in hayvanları beslemek için döneceği günün ertesinde geri geleceğim."

"O fahişe en başta seyahate çıkmamalıydı."

Greta'nın yüzü onaylamaz bir ifadeyle parladı. "Ölmeden önce babasıyla barışmaya çalışıyor. Ve ona öyle deme."

"O bir fahişe. Siz onu hayvan bakıcınız yapmadan önce yirmi yıl boyunca genelevimizde çalıştı."

"Nevio."

"Evet, evet. Şimdi gitmem gerekiyor."

"Dikkatli ol."

Neredeyse kahkahalara boğuluyordum.

Sonunda telefonu kapattılar. Greta gerçekten yorgun görünüyordu. Ayağa kalktı, belden aşağısı hâlâ çıplaktı. Utangaç bir tavırla dudaklarını ısırdı, belli ki şimdi ne yapacağından emin değildi. "Yorgun görünüyorsun," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Yavaşça yanıma geldi ve tam önümde durdu. "Ama sana göz kulak olacağımı söylemiştim."

Daha fazlasını istemiyordum ama göz kapakları düşmüştü ve Nevio'yla konuştuktan sonra bunu isteyeceğini düşünemiyordum.

"Biraz uyuyalım, belki yarın biraz vaktimiz olur."

Elini uzattı, ben de tuttum ve beni zemin kattaki yatak odasına doğru götürmesine izin verdim. Köpekleri peşimizden koşturdu ve Bear köşedeki kocaman minderin üzerine kıvrıldı ama Momo'nun bizimle birlikte yatakta uyumaya niyeti var gibiydi. Greta yüzümü görünce utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Genelde yatağımı kimseyle paylaşmam, o yüzden orada uyumaya alışkınlar."

Yüzüme ya da başka bir yerime köpek dili değerek uyanma fikri hiç hoşuma gitmiyordu. "Uyurken arkamı dönersem Momo'yu altıma gömebilirim. İnan bana, bundan sağ çıkamaz."

Bu Greta'yı ikna etmiş görünüyordu. Bileğini ısırarak şeyi aldı ve kocaman yastığın yanındaki kabarık köpek yatağına koydu. Bunu yaparken öne doğru eğildi ve bana kıcının ve amının çarpıcı bir görüntüsünü verdi.

Derin bir nefes aldım, sikim tekrar uyandı. Kapıyı işaret etti. "Yatmak için hazırlanmak istersen küçük bir banyo var. Ben de bu arada Dotty'yi getireyim."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Henüz

yürüyemiyor."

Greta'yı, son köpeğin hâlâ köpek yatağında kıvrılmış olduğu oturma alanına kadar takip ettim.

"Çok ağır olacak," dedim.

"Onu daha önce de taşıdım," dedi Greta kararlılıkla. "Erkeklere güvenmiyor, bu yüzden onu taşıyamazsın. Mevcut durumda onu daha fazla sıkıntıya sokmak istemiyorum."

Greta'nın köpeği kucağına almasını ve dikkatlice kollarının arasına alarak doğruluşunu izledim. Köpek onun ellerinde güvenle sallanıyordu ve ben de onu çişini yapması için dışarı taşıdıktan sonra tekrar kucağına alıp yatak odasına götürmesini ve orada başka bir büyük minderin üzerine yatırmasını izledim. Başını nazikçe okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Gece çantamla birlikte Greta'yı biraz yalnız bırakmak için banyoya girdim. Küçüktü, sadece bir lavabo, tuvalet ve duş kabini vardı, lüks yoktu.

Her neyse. Pijama altımı giydim, başka bir şey giymedim. Hava çok sıcaktı. Banyodan çıktığımda Greta yatağında bağdaş kurmuş oturuyordu, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı ve üzerinde ince askılı, bol kesim beyaz bir gecelik vardı. Bronz tenine ve koyu renk saçlarına rağmen kumaş muhteşem görünüyordu. Yataktan kalktı ve yanımdan geçerek banyoya doğru yürüdü. "Yatakta rahatına bak."

Bu saçmalık karşısında başımı salladım ve yatağa uzandım. Greta isteseydi kanepede ya da lanet olası yerde uyurdum ama beni yatağında istemesi... Elimini yüzümde gezdirdim ve gözlerimi tekrar açmadan önce derin bir nefes aldım. Bear bana Nevio'yu hatırlatan bir şekilde bakıyordu, sanki benden büyük bir parça ısırarak istiyormuş gibi. Hangi parçam olduğunu biliyordum. Dotty bana doğru bakmaya bile cesaret edemiyordu, belli ki dehşete düşmüştü.

Greta birkaç dakika sonra döndü.

Bana utangaç bir gülümseme verdi, sonra yanıma geldi ve yatağa uzandı. "Bu senin için sorun olur mu?"

Ne demek istediğini anlamaya çalıştım, o kadar yakındı ki, karanlık gözleri beni tam olarak açıklayamadığım bir şekilde zorluyordu, net bir düşünce yakalamak zordu. "Tamam, neyle?" Homurdandım, sonra boğazımı temizledim.

"Bir yatağı paylaşmak. Kanepede uyuyabilirim. Senin için çok kısa ama yatakta benimle rahat edemiyorsan sorun olmaz."

"Bence bunu sana soran ben olmalıyım ve kesinlikle benim yüzümden kanepeye taşınmayacaksın."

"Sanırım seninle bir yatakta iyi olacağım. Varlığın beni diğer insanlar gibi rahatsız etmiyor. Etrafımda olman hoşuma gidiyor."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Tecrübeli olduğumu biliyorsun."

Başını değerlendirici bir şekilde eğdi. "Birçok kadınla seks yaptığımı biliyorum."

Bunu yargılayıcı olmayan bir şekilde söyledi ve ben yine de neredeyse suçlu hissettim. Bu nasıl mantıklı olabilirdi ki?

"Ama biriyle seks yaparken rahat olmanız, uyurken onun yanında savunmasız kalacağınız anlamına gelmez. Nevio birçok kızla birlikte oldu ama asla onlarla aynı yatağı paylaşmazdı. Tabii ki hiçbirisiyle *birlikte* değil. Senin Cressida'n var."

Sesi iyice kısılmıştı ve gözlerini kaçırdı, kollarını kaval kemiğine gevşekçe dolamıştı, ayaklarını bale dansçısı gibi uzatmıştı, böylece sadece parmak uçları şilteye değiyordu.

Dağınık topuzundan kalın bir saç teli düşmüş ve yüzünün yarısını benden gizlemişti. Doğrulup uzandım ve yavaşça kulağının arkasına doğru fırçaladım.

Başını bana doğru eğdi.

"Cressida ile aynı yatağı paylaşmıyorum. Hatta nadiren onunla aynı çatı altında uyuyorum. Zamanımın çoğunu geçirdiğim eski dairem var. Onu haftada belki bir ya da iki kez görüyorum ve bundan çok daha az birlikte uyuyorum."

Ona karşı dürüst olmak istedim. Greta'dan sır saklamak istemedim. Bu onun güvenini ihlal etmek gibi gelirdi.

"Ve o aldırıyor mu?"

"Kredi kartım ve soyadım onda olduğu sürece umurunda değil."

"Benim olsaydın seninle aynı yatağı paylaşmak isterdim. Seni özlerdim, benim olmasan bile seni özlüyorum."

Boynunu avuçladım ve bir öpücük için onu nazikçe kendime doğru çektim. Greta bana sokuldu, minyon vücudu benimkine en mükemmel şekilde baskı yapıyordu. Öpücüğü derinleştirmedim, Greta da derinleştirmedim. Onunla bu masum şekilde birlikte olmaktan memnundum, dudaklarımız hafifçe sürtünüyordu. Sonunda Greta kollarımda uyuyakaldı, yanağı pazuma yaslanmıştı.

Işıkları kapatmadan önce uzun bir süre onu izledim. Greta karartma perdelerini çekmişti, böylece gün batımına daha on dakika olmasına rağmen oda karanlıktı.

Telefonum mesajlarla aydınlandı ama onları görmezden geldim.

Hiçbir şeyin beni bundan koparmasını istemedim. Bu rüyadan. Sabahın gelmesini istemiyordum, belki de bu yüzden bedenimin dinlenmesine izin vermekte tereddüt ettim.

Kalbim yavaş yavaş başka bir yerde kendini evinde hissediyor olsa da yarın eve geri uçacaktım. New York benim evimdi, her zaman öyleydi. Ama Greta... Greta, kalbimi Las Vegas'ta yanında tuttu.

Chapter *Twenty-Two*

Anno

Uyandığımda Greta hâlâ kollarımdaydı, bacaklarımız birbirine dolanmıştı ve yanağı göğsümdeydi. Nefes alış veriş i düzgün ve rahattı. Bear'ın yumuşak horlaması odayı dolduruyordu. Greta'yı dikkatlice kendimden ayırdım ve doğruldum. Kıpırdamadı, çok derin uyuyordu. Dün gece onu gerçekten bayıltmış olmalıydı. Greta'yı güzel bir ziyafet gibi yemenin ve ona birden fazla orgazm yaşatmanın anısına gülümsemekten kendimi alamadım. Sabah çubuğum daha da sertleşti.

Komodinden silahımı alarak yataktan çıktım. Dün gece de fark etmiş tim ama şimdi her yerdeki acil durum düğmelerine gerçekten baktım. Bir tanesi komodinin arkasında. Bir tanesi banyo kapısının yanında. İçimden bir ses bu odanın içinde de bir yerde panik odasına açılan bir kapı olduğunu söylüyordu. Dolaba doğru yürüdüm ve aç tım. İçeride, zeminde otomatik bir çelik kapı buldum. Güzel. Greta beni buraya davet ettiğinde şaşırmış tım. Ama burada bile korunacağından hiç kuşku duymamış tım. Çit ve iki kapı da birinci sınıf güvenlik sağlıyordu. Falcone malikânesinin muhtemelen beş-on dakikalık bir helikopter yolculuğu mesafesinde olduğundan bahsetmiyorum bile.

Banyoda, duşa girmeden önce silahımı lavabonun üzerine koydum. Bütün bir duvarı kaplıyordu, bu yüzden orada duş almak için bile yeterince yerim vardı. Bir ses dikkatimi çekti ve silahıma uzanmak için duşu açtığımda Greta kapıda belirdi.

Suyu kapattım ve duştan çıktım. Greta bana kabarık bir havlu uzattı ve ben kurulanmaya başlarken yüzünde merak dolu bir ifadeyle kapı aralığına doğru eğildi. "Günaydın," dedim kabaca.

"Günaydın," diye fısıldadı. Vücudum kuruduğunda olduğum yerde kaldım ve ona çözmesi gereken her neyse onu çözmesi için zaman verdim. Bana yavaşça yaklaştı, beni bir kez daha tepeden tırnağā taradı ama bakışları sikime takıldı. "Hiç böyle bir erkek görmemiştim."

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı ve sonra sikim onun incelemesi altında zaten olduğundan daha fazla kanla doldu. Tam önümde durdu.

Bana doğru baktı. "Sana dokunabilir miyim?"

Bir kahkaha attım. Gerçekten sormak zorunda mıydı? Onun tarafından dokunulmak için yanıp tutuşuyordum. Tüm fantezilerim bunun etrafında ve onun muhteşem vücudunun her santimine tapınmak etrafında dönüyordu.

"Ne istersen yapabilirsin," dedim kabaca. "Sana dokunmak istiyorum."

Başımı salladım çünkü daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Avuçlarını göğsüme bastırdı, sonra yavaşça aşağı indirdi, durmadan önce karın kaslarımın haritasını çıkardı ve bakışlarını göğsüme dikti. Avuçlarını bir kez daha yukarı kaldırdı ve parmak uçlarıyla meme uçlarımı okşadı.

Siktir. Vücudumdan bir arzu dalgası geçerken sikim daha fazla kanla doldu.

"Erkeklerin meme uçlarına dokunulmasından hoşlanıp hoşlanmadıklarını hep merak etmişimdir. Orası onlar için şehvetli bir yer mi?"

Greta göğsümü okşamaya devam ederken, "Bunun benim için olduğunu hiç düşünmemiştim," diye mırıldandım.

"Sanırım çoğu erkek penisine odaklanıyor. Tüm kadınlar adına konuşamam ama benim meme uçlarım çok şehvetli bir bölgedir. Oraya dokunduğunuzda her yerde hissediyorum."

Daha sonra onun güzel memelerine ekstra özen göstereceğim.

Dudağını ısırdı. "Gergin olduğumda çok fazla konuşuyorum." "Sen iyisin," dedim. "Ve gergin olmana gerek yok."

Greta'nın söylediklerimi duyup duymadığından emin değildim, çünkü bir kez daha sikime odaklanmıştı. Ellerini karnımda gezdirdi, parmakları ereksiyonuma doğru inen koyu renkli kılların izini takip etti. Aletime kan pompalayan damarı tabandan uca doğru izlemeye başladı. Greta'nın yoğun odağını bölmek istemediğim için bir iniltiyi yuttum. Parmakları ucumu daire içine aldı, sonra alt kısmı boyunca bir damla saf şehvetin toplandığı noktaya kadar okşadı. Ağzına götürüp tadına bakmadan önce işaret parmağının ucuyla aldı.

"Greta," diye inledim. Onu kendime doğru çekmemek, ağzını parçalamamak ve sonra onu kendime ait kılmamak için kendimi zor tuttum.

Benimkini.

Benimkini. Siktir et.

Beni görmezden geldi ve parmaklarını taşaklarıma doğru götürerek onları avuçladı. Onlara nazikçe masaj yapmaya başladı ve sonra bana baktı. "Hoşuna gitti mi?"

"İstiyorum."

Sesim çığ ve hırıltılıydı.

"Hmm." Greta başını salladı, kaşları zihnine not alıyormuş gibi büzüldü. Dizlerinin üzerine çöktü ama aramızdaki boy farkı çok büyüktü. Lavaboya yaslandım ve aletim Greta ile göz hizasına gelene kadar geniş bir duruş aldım. Ne yapacağından emin değildim ve zaten beynim çok fazla düşünemeyecek kadar yıpranmıştı. Greta ile asla emin olamazdınız. Belki sadece sikime bakacak ve onu gerçekten içine alacaktı ama dudaklarıyla beni keşfetmesini umuyordum.

Greta tekrar taşaklarımı okşadı ve yüzünü sikime yaklaştırdı. Şaşkınlıkla başını yana eğdi ve sonra dili dışarı fırladı ve ağzını ayırmadan önce taşaklarımdaki parmaklarına katıldı ve çevik parmakları diğeriyle oynarken topumun bir kısmını ağzına aldı.

"Siktir," diye homurdandım, taşaklarım sarsılıyordu. Bir kez uyarmak için sikimi sertçe sıktım, Greta'nın hareketinden dolayı hala şoktaydım ve o kadar tahrik olmuşum ki, yakında döllerimi siyah tacına dökeceğimden endişeleniyordum. Neyse ki sikim uyarıyı aldı ve sakinleşti.

Greta ilgiyle bana baktı ama taşaklarımı yalamaya ve emmeye devam etti. Parmakları kısa süre sonra kalçalarıma ve kıkırma doğru ilerledi, tırnaklarını en kışkırtıcı şekilde tenimde gezdirdi. Bıraktı, biraz daha yukarı çıktı, dudakları sikimin tabanını sıyırdı.

"Beğendin mi?"

Başımı salladım.

"Bariz bir noktadan başlamak istemedim. Bu, bir kadının klitorisine doğru ilerlemek yerine onunla başlayan bir erkek gibi, değil mi?"

Konuşacak kapasitem yoktu. "Sen mükemmelsin."

Tekrar sikime bakmadan önce bana küçük, memnun bir gülümseme verdi. Dudaklarını ayırdı ve ucumu dudaklarıyla kavradı ve başımı parazit doldurdu. Yavaşça, titizlikle, ucum boğazının arkasına çarpana ve öğürene kadar uzunluğumu ağzına aldı. Burnundan bir nefes çekti ve beni daha derine almaya çalıştı. Yavaşça saçlarını okşadım. "Beni sonuna kadar içine almak zorunda değilsin." Çok azı yapabiliirdi. Çok kalın ve uzundum ve Greta beni ancak yarısına kadar içine alabilmişti. Geri çekildi ve dudaklarını yalayarak titrek bir nefes aldı. Yüzünde hayal kırıklığı titreşiyordu. "Bunu henüz düzgün yapamıyorum. Sanırım pratik yapmak gerekiyor."

"Oral seks asla uygun değildir. Doğru hissettireni, seni tahrik edeni yap.

Fazla düşünmeyin."

"Sana zevk vermek istiyorum."

"Güven bana, eğer sen tahrik olursan, ben de olurum."

"Tamam," dedi ve yaklaşımı değişti. Artık teknik hakkında düşünmüyordu, sadece hareket ediyordu. Dili ucumda dolaştı, sonra damarımı takip ederek bir kez daha tabanıma indi. Dudaklarını tekrar yukarı kaldırırken gözlerini kapattı ve beni yavaşça ağzına aldı. Yavaş, şehvetli bir ritim kurdu, beni ağzının derinliklerine her alışında yanakları çukurlaşıyordu. Avuçlarından biri taşaklarımı okşarken diğer eli sikimin etrafında kıvrılmış, emişiyle ritim tutarak pompalıyordu. Greta'nın beni emmesini izlerken lavaboyu ölümüne kavradım. Sikim onun dudaklarını her araladığında ve ağzını santim santim kapladığında, dudaklarımdan alçak bir inilti kaçtı.

Greta beni gittikçe daha yükseğe çıkaran sabit bir ritim buldu. Başını kavradım, ipeksi saçlarını okşadım. Gözlerini yukarı dikti ama yavaşlamadı. Kontrolümü kaybediyordum. Bu yeni bir deneyimdi. Orgazm olabilmem için ona odaklanmam gerekiyordu, bu da genellikle uzun süre dayanabileceğim anlamına geliyordu ama Greta'yı sikimi ağzında görmek beni kontrolden tamamen çıkarmıştı.

"Greta, daha fazla dayanamayacağım. Geri çekilmelisin."

Sikimin etrafında gülümsedi ama geri çekilmedi ya da yavaşlamadı. Belki de ne demek istediğimi anlamadı. Siktir. Odaklanmak zordu. Tek istediğim

Ağızına boşalacaktım ama aynı zamanda boşalmayacaktım. "Ağızına boşalacağım. Geri çek."

Greta başını hafifçe salladı ve ben artık kendimi tutamadım. Taşaklarım sıkıştı, ardından aletim ve sonra orgazmım içimde hızla ilerledi. Greta ben ağızına boşalırken bile emmeye devam etti ve ucumun etrafını yuttu ama yine de dölümün bir kısmı damladı ve göğsüne düşmeden önce çenesinden aşağı kayd. Bu manzara karşısında inledim ve sikim başka bir yükle sarsıldı.

Greta da yutmaya çalıştı ama daha fazlası dışarı ve göğsüne damladı, sonra yakasının altına kayd. Sikimin seğirmesi durduğunda bile, ben daha fazla dayanamayana kadar diliyle ucumun etrafında dolaştı. Sikimi emerken o kadar güzeldi ki. Yavaşça onu geri ittim, ta ki sikim hala yarı dik bir şekilde içinden çıkana kadar.

Ben nefes almaya çalışırken Greta bana gururlu bir gülümseme verdi. Başımı salladım. "Yutmak zorunda değildin."

"İstedim. Dün tadımdan hoşlanmış gibiydin."

Birkaç derin nefes almak için gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Gözlerimi açtığımda Greta karşımda duruyordu, çenesi ve yakası hâlâ spermlerimle kaplıydı.

Merakla bacaklarının arasına uzandı. "Islandım."

Uyarılmışlığıyla parıldayan orta ve işaret parmağını kaldırdı.

"İzin ver," dedim. Bunu kendim için hissetmeliydim. Geceliğinin altına uzandım, nazikçe amının dudakları arasına kaydım ve parmaklarımı yarığı boyunca gezdirdim. Derinlere inmeme gerek yoktu. Amı sırlıslıkladı. Eğer külot giymiş olsaydı, şehvetinden sırlıslıklam olurdu.

"Sana zevk vermenin üzerimde bu kadar güçlü bir etkisi olacağını düşünmemiştim ama vücudun beni çok tahrik ediyor. Onu görmek beni zaten çok ateşli hissettiriyor ama sana dokunmak ve tadına bakmak çok daha yoğun."

Yanaklarını avuçladım, onu sertçe öptüm. Onun doğrudan masumiyeti bir gün benim ölümüm olacaktı. Ağızından çıkan her alışılmışın dışındaki kelimeyle beni kendisine daha çok aşık ediyordu ve bunu nasıl durduracağımdan emin değildim. Geri çekildim, onu öpmekten çeneme kendi dölümün bulaşmış olmasına aldırmadım bile.

"Hadi seni temizleyelim ve amının tadına bakmama izin ver."

Geceliğinin eteğine uzandım ve Greta'nın başının üzerinden çektim, sonra yere bıraktım ve Greta'nın güzel vücudunu içime çektim. Spermlerimi onun üzerinde görmek beni inanılmaz derecede sahiplenici hissettirdi. Yapabileceğim ve yapmamam gereken her şekilde onun üzerinde hak iddia

etmek istiyordum.

Greta'yı duşta götürdüğüm sırada pencereden yüksek sesle kişneme sesleri geldi, ardından da biçme sesleri. Greta özür dileyerek gülümsedi. "Önce hayvanlarla ilgilenmem gerekecek. Yeterince zamanımız yok. Belki daha sonra beni tadabilirsin?"

Kıkırdadım ve onu tatlı tatlı öptüm, ağzına karşı gülümsedim. "Ne zaman istersen senin tadına bakarım, yeter ki söyle."

On beş dakika sonra Greta ve ben giyinmiş dışarı çıkıyorduk. Greta Dotty'yi yine taşıdı ve ben onun gücüne hayran kaldım. Belki de fiziksel güçten çok kararlılıktı. Güneş tipik Nevada havasıyla üzerimize vuruyordu. Soluk sarı yazlık elbisesi ve kovboy çizmeleriyle Greta sıcağa aldırımıyordu ama ben tişörtüm ve kot pantolonumla köpeği taşımadığım halde terlemeye başlamıştım bile. Köpeği ahırın yanındaki gölgeye bıraktı, böylece vantilatörlerden birinin hava akımına yatmadan önce rahatlayabilecekti. Bear ve Momo hevesle etrafta koşuşturuyordu. Kapıları açmadan önce Greta'nın atları samanla, inekleri ve domuzları da özel bir karışımla beslemesine yardım ettim. Farklı bir fiziksel çalışma biçimine alışmıştım ama bunu da umursamadığımı söylemeliyim, belki de Greta'nın coşkusu bulaşıcı olduğu için.

Greta hayvanlarının eğlenmesini izlerken gülümsüyordu. O onların mutluluğundan, ben de onun mutluluğundan keyif alıyordum.

"Burası ne zamandır sizin?"

"Sadece bir yıl kadar. Babam düğününüzden birkaç hafta sonra benim için inşa etti."

Kollarını çitlere dayadı ve çenesini onların üzerine koyarak bakışlarının etrafta gezinmesine izin verdi. "Daha fazla hayvanı ağırlayabilmem için hâlâ üzerinde çalışılması gerekiyor."

"Neden hep burada yaşamıyorsun?"

Güneşe karşı gözlerini kırptırdı. "Ailem beni özlerdi."

Başımı salladım. Bana hayır demesinin nedenlerinden biri de buydu. "Seni hâlâ görebilirler ama bu kadar sık değil." Kollarımı arkadan ona doladım ve çenemi başının üzerine koydum. Bu bana çok doğal geldi ve Greta küçük bir iç çekti. "Bu çiftlikle mi yoksa bizimle mi ilgili?"

Derin bir nefes aldım ve boynunu öptüm. Biz diye bir şey yoktu, aslında yoktu. Temeli çürümüş ve karanlık olsa da ışıktaki var olan Cressida ve ben vardı ve bir de mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde bağımız saf olsa da gölgelere bağlı olan Greta ve ben vardı.

"İkisi de."

Başını salladı ve yutkundu. "Bazen... bazen pişman oluyorum..." Nefes nefese bir kahkaha atarak başını salladı. Ne söylemek istediğini biliyordum. Kucağımda arkasını döndü. "Gitmene daha ne kadar var?"

Saatime baktım. "Üç saat."

Başını salladı, ben hâlâ burada olmama rağmen gözleri hüznle doluyordu.

"Her dakikanın kıymetini bilmeliyiz, keşkelerle vakit kaybetmemeliyiz," diye mırıldandım onu çitin üzerine kaldırırken. "Şimdi seni tatmamı ister misin?"

Basitçe başını salladı. Kiri umursamadan dizlerimin üzerine çöktüm. Greta'nın eteğini kaldırdım ve beyaz külotunu ortaya çıkardım. İçinden amını öpmeden önce kenarlarından öptüm. Bir parmağımı kumaşın içine sokarak kenara çektim ve Greta'nın parlayan merkezini ortaya çıkardım. Başparmaklarımla kabarık dudaklarını okşadım, sonra onları iterek şişmiş klitorisini ve sıkı açıklığını ortaya çıkardım. Daha önceki sözlerini hatırlayarak, klitorisini görmezden geldim ve tüm dikkatimi açılışına odaklamaya başladım, okşadım, dürttüm, çitlere umutsuzca yapışana kadar daire çizdim, botları tutunmak için orta çubuğa bastırdı.

"Amo," diye inledi, parmakları saçlarımı karıştırıyordu. "Öp beni."

Kukusundan ayrılmak mı?

"Ben de bunu yapıyorum," diye homurdandım ama ne demek istediğini biliyordum. İfademı vurgulamak için labiasıyla oynamadan önce dilimin ucunu içine daldırdım.

"Dudaklarım," dedi küçük bir kahkaha atarak.

Ona bakarken bir kaşımı kaldırdım ve amı dudaklarını emdim.

Öfkeli bir kahkaha attı. "Benim ağzım."

"Tamam," dedim sırtarak. "Bana birkaç dakika daha ver." Dilimle klitorisini daire içine aldım, sonra yarığı boyunca ileri geri okşadım, onu daha fazla şehvetle kızdırdım. Kalçalarını sıkarak kapattı, amı ağzıma karşı kasılırken saçlarımdaki parmakları sıkılaştı. Kalçaları beni içine hapsederken, kokusu beni bir yıkım topu gibi çarptı ve daha fazlası için çaresiz bıraktı. Şiddetle titredi, orgazmının tadını çıkarırken denge için bana yapıştı.

Ayağa kalktım ve hemen yüzümü kavradı ve neredeyse umutsuzca bir öpücük için beni kendine çekti. Kalçalarımı kalçalarının arasına sıkıştırdım, onu genişçe ayırdım, şişkinliğim amına baskı yapıyordu. Şehvetinin kıyafetlerime bulaşması umurumda değildi.

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardı. "Beni öperek boşalmak istedim, bu yüzden sana beni öpmeni söyledim."

Dudaklarımı kulağının üzerinde gezdirdim. "Bunu hâlâ gerçekleştirebiliriz."

Kollarını boynuma doladı ve daha da yaklaşarak beni neredeyse umutsuzca öptü. Kollarımı ona doladım, kalbinin benimkiyle aynı düzensiz ritimle kaburgalarına çarptığını hissettim. Dudaklarımız yavaşladı ve gözlerimi kapatıp burnumu boynunun kıvrımlarına bastırdım. Uzun bir süre böyle kaldık, birbirimize sarılmıştık. Ona daha sıkı sarıldım, avuçlarım saçlarını okşuyordu.

"Bunun bitmesini istemiyorum," diye homurdandım.

Greta melankolik bir iç geçirdi ve kollarını bana dolayarak gevşedi. Bir süre sonra geri çekilmesine izin verdim.

Gözlerindeki hüznün, karnına bir yumruk yemiş gibi hissettirdi. "İki saat içinde geri dönmen gerekiyor."

"Biliyorum. Demek istediğim bu değil. Sana evlenme teklif ettiğimde hayır dedin. Ama belki buna evet dersin."

"Bir ilişki mi?" Greta fısıldadı.

Önce elmacık kemiğini, sonra dudaklarını okşadım. "Bir ilişki değil. Bu daha fazlası. Siktir. Ne olduğunu bilmiyorum. Olabilecek bir şeyden geriye kalanlar. Seni görmeye, seninle konuşmaya, seni öpmeye devam edebildiğim sürece umurunda değil."

"Cressida'nın arkasından."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen ona başka biri olduğunu söyleyebilirim. Ona isim ya da başka bir şey söylemem tabii ki. Zaten benim sadık olduğumu düşünmüyor. Başka biriyle birlikte olması umurunda olmazdı."

"Evlilik böyle bir şey değil."

Karanlık bir şekilde güldüm.

"Biliyorum."

"Yani ne zaman zaman ve iyi bir bahane bulabilirsen burada buluşacağız?"

"Nerede buluştuğumuz umurunda değil, yeter ki buluşalım."

Greta yavaşça bize doğru koşan iki ata doğru baktı. Bir tanesi çok zayıftı. Kurtardığı bir başka yaratık. "Normalde her zaman doğru olanı yapmak isterim ama seninleyken... Sanırım yanlış seçeceğim."

Etrafımızdaki hayvanları işaret ettim. "Zaten yeterince iyilik yapıyorsun. Benimle birlikte olman, varoluşunun iyi yanlarını yok etmeyecek."

Greta güldü. "İşler böyle yürümüyor. Arada sırada yanlış davranabilmek

için bonus puan toplayamazsınız."

"Her zaman yanlış şeyi yaparım, bu yüzden bilemem. Beni bir daha görmek istemiyor musun?"

Greta yüzünü boynuma gömdü. "Seni şimdiden özledim. Hayır, seni bir daha görememe fikrine dayanamıyorum. Sensiz geçen yıl çok zordu, düşündüğümünden çok daha zordu."

Rahat bir nefes aldım ve ona tekrar sıkıca sarıldım. Yanağımı başının üstüne koydum. İkimiz de hareket etmedik. Aklından neler geçtiğini merak ettim. Az önce kararlaştırdığımız şeyi kabullenmeye mi çalışıyordu? Zahmet etmedim. Greta'nın yanında mantıklı davranmak konusunda kendimden vazgeçmişim.

Bu işi nasıl yürütebileceğimden emin değildim. Onu ziyaret etmek için ne sıklıkla bir hafta sonu ortadan kaybolabilirdim? Birinin bir şey fark etmesi ne kadar sürerdi? Bir de başka bir şey vardı. Cressida söz konusu olduğunda hiç de sahiplenici olmasam da, Greta'nın başka biriyle birlikte olma fikri bile kanımı kaynatıyordu.

"Bunun ikiyüzlülük olduğunu ve kesinlikle aşağılıkça bir şey olduğunu biliyorum ama seni paylaşamam Greta. Eğer böyle devam edersek, sadece benim olmanı istiyorum. Seni başka erkeklerin yanında istemiyorum."

Greta başını kaldırdı ve omuz silkti. "Tek taraflı bir anlaşma gibi görünüyor, kesinlikle biraz ikiyüzlüce, evet." Dudaklarını büzdü ve bizden tamamen vazgeçeceğinden emindim. Bizim durumumuzda ondan sadakat beklemeye hakkım olmadığını biliyordum ama onu başka biriyle görürsem bu beni paramparça ederdi. Onu kendim için istiyordum. "Başka erkeklere ilgi duymuyorum ve bunun değişeceğini de sanmıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, sana dokunmaya cüret eden herkesi öldürürüm."

Son derece ciddiydim ve ona ne kadar takıntılı olduğumu anlaması gerekiyordu.

"Bu Nevio'nun söyleyeceği ve yapacağı bir şey."

Onunla karşılaştırılmaktan nefret ederdim ama bu durumda Greta haklıydı. Ona başka bir erkek dokunursa öfkeden deliye dönerdim. "O zaman ne kadar ciddi olduğunu biliyorsun."

Greta beni öptü. "Başka biriyle birlikte olmayacağım." Yüzlerimiz hala birbirine yakinken fısıldadı, "Ama ben de senin kimseyle birlikte olmanı istemiyorum... Yani..." İronik bir gülümsemeyle gözlerini kapattı. "Cressida'yla birlikte olmak zorunda olduğunu biliyorum ama başka biriyle birlikte olmanı istemiyorum." Başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bana bak."

Gözlerini açtı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Başka kimseyle birlikte olmayacağım ve eğer kaçınabilirsem, Cressida ile bile birlikte olmayacağım."

"Ah Amo," dedi Greta umutsuz bir ses tonuyla. "Burada ne tür bir anlaşmaya varıyoruz?"

"Umurumda değil. Sadece umurumda değil. Seni istiyorum. Hayatımda sana ihtiyacım var. Bu yolculuk, bunu fark etmemi sağladı. Son on iki ayda rüyamda seni görmediğim tek bir gece bile olmadı."

Başını salladı ama umutsuzluğu devam ediyordu. "Ya bu işin sonu kötü biterse?" "Ya kötü bitmezse?"

Yanağını göğsüme dayadı. "Nasıl olmasın ki?"

Chapter *Twenty-Three*

Amo arabasını sürüp gittiğinde, sanki kalbimden bir parçayı da yanında götürmüş gibi hissettim. Verandanın bir sütununa tutundum, beni sabitlemek istercesine bacağıma bastıran Bear'ın başını okşadım. Momo son basamağa oturmuş, havayı koklarken burnu seğiriyordu. İçimi çektim ve araba yoluna doğru döndüm. Tekrar buluşmak için yeni bir tarih belirlememiştik. Onu tekrar görmem ne kadar sürerdi? Birkaç hafta mı? Aylar mı? Bundan daha uzun mu? Sadece hücrelerimizle iletişim kurmak bile zor ve riskli olacaktı. O zamana kadar hayatıma ara veremezdim ama sanki bir parçam biz tekrar buluşana kadar uykuda kalacakmış gibi hissediyordum. İç çekerek Dotty'yi üzerinde yattığı battaniyeden kaldırdım ve tuvaletini yapabilmesi için evin yanındaki gölgelikte en sevdiği çim alana taşıdım.

Telefonum ve saatim çaldı. Aşağıya baktım. Kapıya bir araba yanaşmıştı. Güvenlik kamerasını kontrol etmek için tarayıcı penceresini açtım. Aptal bir yanımla Amo olduğunu umdu ama beynimin mantık tarafı muhtemelen Jill'in babasıyla görüşmesinden erken döndüğünü söyledi ama Nevio'nun sırttan yüzü ekranda belirlediğinde donup kaldım. Beklemedi

onu içeri almam için. Tıpkı babam ve amcalarım gibi tüm güvenlik kilitlerini geçersiz kılacak şifreye sahipti. Araba kameranin görüş alanından çıktı. Çok geçmeden Nevio'nun simsiyah Dodge Ram'inin farlarının ürkütücü kırmızı ışıltısı görüldü. Nevio gece ya da gündüz farları hep açık tutardı, çünkü kırmızı parıltı insanları korkuturdu, özellikle de Vegas'taki herkes arabanın kime ait olduğunu bildiği için.

Araba verandanın önünde durdu ve Nevio dışarı fırladı. Nevio on dakika önce gelseydi neler olabileceğini düşününce nabzım hızlandı. Alessio ve Massimo arabadan inerken o da koşarak yanıma geldi.

"Burada ne yapıyorsun?" Şaşırarak sordum.

Nevio beni yerden kaldırdığında Bear hırladı. "Seni alıyoruz."

Omuzlarını kavradım, beni etrafında döndürdüğü için başım dönüyordu. Beni tekrar yere bıraktığında, "Jill henüz gelmedi. Gidemem." dedim.

Nevio gözlerini devirdi. "Domuzlar kendilerini birkaç saat eğlendirebilirler." Beni koklamak için eğildi. "Yeni bir parfüm mü kullanıyorsun? Beğenmedim."

"Parfüm kullanmıyorum." İçim kasıldı. Amo gibi mi kokuyordum? Massimo bir basamağa çöküp sigarasını yakarken Alessio bana dikkatle baktı.

Nevio'nun dikkatini kokumdan uzaklaştırmayı umarak, "Bu kadar tıbbi bilgin var ama yine de sigara içiyorsun," dedim.

Massimo omzunun üzerinden bana baktı, kara kaşlarından biri yukarı kalkmıştı. "Yaşam tarzımızı göz önüne alırsak, ölüm nedenimin akciğer kanseri ya da dumana bağlı diğer hastalıklardan biri olmayacağından oldukça eminim."

"Hadi, Greta. Şehre geri dönelim."

"Köpekleri de yanımıza almamız gerekecek," diye hatırlattım ona. "Taşıma kafeslerini kamyonun kasasına koyabiliriz." "Ama dikkatli sürmelisiniz."

Nevio bana bıkkın bir bakış attı. "Peki."

Jill'e çiftlikten ayrılacağıma dair bir mesaj gönderdim ve o da zaten yolda olduğunu ve otuz dakika içinde orada olacağını söyleyince her şeyi toplamaya başladım.

On beş dakika sonra çiftlikten uzaklaşıyorduk. Burası benim için her zaman çok şey ifade etmişti ama şimdi Amo ile de bağlantılı olduğu için daha da özel hale gelmişti.

Nevio bir süre sonra heyecanla direksiyona vurarak, "Sana bir sürprizim var," dedi.

Ona temkinli bir bakış attım. Bu her şey anlamına gelebilirdi ve gergin enerjisi kesinlikle endişelenmek için bir sebep veriyordu.

"Endişeli," dedi Alessio sağ tarafımdaki koltuktan.

Massimo arka koltukta uzandığı yerden, "Nevio bir şey için heyecanlandığında olması gerektiği gibi," dedi. Ona emniyet kemeri takmadığında bir kazadan sağ kurtulma şansını anlatma dürtüsüne direndim. Biliyordu ve bana sadece sigarayla aynı cevabı verecekti.

"Sizi neşelendirecek bir şeyler arıyordum ve bağlantılarımızdan biri bana bu el çantası köpeklerinin yetiştirildiği bir çiftlikle ilgili bir ipucu verdi."

"Chihuahuas?"

"Tanrı seni korusun," dedi

Massimo kuru bir sesle. Ona gözlerimi devirdim.

"Her neyse," dedi Nevio. "Şimdi oraya gidiyoruz. Sen birkaç köpeği kurtaracaksın, biz de yetiştiricileri eğlendirecek bir şeyler bulabilecek miyiz diye bakacağız."

"İnsanlar bunu neden yapar?" Başımı sallayarak fısıldadım, kalbim kollarımdaki zavallı yaratık için acıma duygusuyla doluyordu. Otuz kadar yaşlı köpeği ve bazıları sadece birkaç günlük olan kırk yavruyu geçmişte işbirliği yaptığım emekli bir hanım ve kocasına götürmekten dönüyorduk. Bir köpek barınakları vardı ve köpekleri sonsuza dek yaşayacakları bir yuvaya kavuşturmak için gereken süre boyunca tutuyor ve tedavi edilemeyecek ciddi sağlık sorunları olmadığı sürece onları asla uyutmuyorlardı. Babam malikanemizde yavru köpek yetiştirmeme müsamaha göstermeyeceğini açıkça belirtmişti ve Dotty, Momo ve Bear ile babam zaten köpek toleransının sınırındaydı, bu yüzden Chihuahua'lardan sadece birini kendim için seçmiştim.

Nevio omuz silkti. "Onlara kocaman su kafaları ve kibrit çöpü bacaklar vermenin sevimli olduğunu düşünüyorlar ve bana sapık diyorlar."

"İnsanlar köpek istiyor ama yürüyüş ve kondisyon yükü altına girmek istemiyorlar. Bu küçük köpeklerin çışı geldiğinde sahipleri onları bir

kedi tuvaleti ve itaat etmediklerinde çantalarında taşıyorlar. Bu çok kullanışlı," dedi Massimo kesin bir ifadeyle.

"O bir köpek, oyuncak değil! Kullanışlı olması gerekmiyor," diye fısıldadım, ağlamak üzereydim. "Yürüyüş ya da bakım gerektirmeyen bir evcil hayvan istiyorlarsa, o zaman bir hamster ya da guineapig alabilirler."

Massimo başını iki yana sallayarak aynı fikirde olmadığını belirtti. "Hamsterların en çok istismar edilen evcil hayvanlar olduğuna dair bir makale okumuştum. İnsanlar ucuz oldukları için onları küçücük kafeslere tıkıyor ya da çocuklarına oyuncak olarak veriyorlarmış."

Alessio omuz silkerek, "Ebeveynler muhtemelen çocukların onları rahatsız etmek yerine hamstera işkence etmesinden memnundur," dedi.

İnsanlar onları oyuncak olarak gördükleri ya da ihtiyaçlarını araştırma zahmetine katlanmadıkları için kötü muamele gören tüm evcil hayvanları düşündükçe göğsüm sıkışıyordu.

"Gine domuzları ve tavşanlar da muhtemelen bu insanların ellerine ait değil. Grup hayvanları olmalarına rağmen çoğu hücre hapsinde tutuluyor ve insanlar onları temizlemesi daha kolay olsun diye zemini parmaklıklı kafeslere tıkıyor. Bir keresinde bu kafeslerden daha nazik bir ortaçağ hapishanesi görmüştüm," diye devam etti Massimo. Nevio arabayı konağımızın önüne park etti.

"Kes şunu," diye homurdandım. "Kesin şunu! Daha fazla duymak istemiyorum."

Nevio oturduğu yerde döndü ve omzuma dokundu. "Bu konuda konuşmamak, bunun olmasını engellemeyecek."

"Biliyorum. Bencilce ama buna katlanamam, hele ki bunun olmasını engellemek için hiçbir şey yapamazken."

"Bu dünya için fazla iyisin, Greta."

Başımı salladım. Başımı eğdim ve köpeğin şişkin gözlü kocaman kafasını öptüm ve ona Teacup adını vermeye karar verdim. Kurtarabildiğim kadar çok hayvanı kurtarmak ve onlara daha iyi bir hayat vermek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bunun yaptığım yanlışı telafi etmeyeceğini biliyordum çünkü kalbim bana başka bir seçenek bırakmıyordu ama kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Havaalanından doğruca Cressida'ya ve benim konağıma gittim. Bu bizim zorunlu haftalık randevu gecemizdi ve ben zaten geç kalıyordum.

Vücudumdaki her lif bugün onunla vakit geçirme fikrine karşı isyan ediyordu. Kapının kilidini açtım ve eve girdim. Cressida'yı oturma odasındaki bir koltukta telefonuyla yazışırken buldum.

"Geç kaldın," dedi sitemle. "Ben buradayım."

Çoktan şık bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar ve pahalı mücevherler giymiş olarak ayağa kalktı. Önümde durduğunda kıyafetlerimi gözden geçirdi. Havaalanında kıyafetlerimi değiştirmiştım, bu yüzden beyaz bir elbise gömleği ve siyah pantolon giymiştım. "Yüzüğün nerede?" Cressida kaşlarını çatarak sordu.

Elime baktım. Yüzüğün normalde olduğu yeri işaretleyen ince beyaz çizgi dışında çıplaktı.

Vegas'ta bırakmış olmalıyım. Lanet olsun. Biri onu orada bulursa, bu sonum olur. Evlilik tarihi yüzüğün içine kazınmıştı ve her Falcone ikiyle ikiyi bir araya getirip kan davası güdecekti. En kısa zamanda Greta'yı arayıp onu uyarmalıydım.

"Amo!"

Cressida'ya odaklandım. "Son işkence seansında kaybetmiş olmalıyım. Depoya döndüğümde onu aramaya gideceğim."

Cressida'nın ağzı sıkıştı. "Ne iş yaptığını bilmek istemiyorum. Bu tatsız bir durum."

Kaşlarımı çattım. "Benim tatsızlığım, her zaman Louis Vuitton ve Balenciaga'nın en yeni ürünlerine sahip olmanı sağlıyor."

Cressida karanlığımın hatırlatılmasını istemedi. Rol yapmak istedi. Tüm evliliğimiz rol yapmaktı.

"Umarım yüzüğünü bile takmamışken seninle seks yapacağımı düşünmüyorsundur."

"Buraya seks için gelmedim," dedim kesin bir ifadeyle. "İnsanlar aramızda gerçekten bir tür bağ olduğunu düşünsünler diye haftalık oyunlu randevu gecemiz için buradayım."

Gözlerinde öfke alevlendi. Bunun onu neden kızdırdığından emin değildim. Bu lanet olası gerçektir, ikimiz de bunu biliyorduk.

Bir adım daha yaklaştı ve avucunu kasıklarına bastırdı. "Seks istemiyor musun?"

Bileğini kavradım. "Bırak beni."

Sanki bu bir tür oyunmuş gibi güldü. Elini ittim. Onunla yakınlaşma fikri beni dehşete düşürmüştü. Cressida çekici bir kadın olmadığı için değil. Sadece fiziksel açıdan bakıldığında öyleydi ama onu arzulamıyordum. Ve Greta'yla yakınlaştıktan sonra başka bir kadına dokunamazdım.

Hay sikeyim. İroniye neredeyse gülecektim. "Hangi erkek seks yapmak istemez ki?" "Seks yapmak istiyorum ama seninle değil."

Sertçe gülümsedi. "O zaman fahişelerine git. Umurumda değil. Arzu ettiğim her şeye sahibim."

Dişlerimi sıktım. Öfke yüzeyin hemen altında fokurduyordu. Ama Cressida bir kadındı ve benim karımdı, bu yüzden sahip olduğum tüm özenetimimi kullandım ve onu dizginledim.

"Bu akşam yemek için nereye gidiyoruz? Umarım Mandarin Oriental'deki 3 Michelin yıldızlı bu yeni mekanda rezervasyon yaptırmışsındır. En az altı hafta öncesinden rezervasyon yaptırmazsan masa bulman imkânsız ve yer bir dakika içinde doluyor. Arkadaşlarıma ne zaman isterseniz orada bir masa bulabileceğinizi söyledim."

"Elbette," dedim. "Sekizden ona kadar masamız var."

"Bizi bir zaman dilimine sıkıştırmaya cüret mi ettiler? Ve sen de buna izin mi verdin?"

Aslında bir yer istemiştim. O gece başka üç kişinin rezervasyonunu iptal etmek anlamına gelse bile muhtemelen bana tüm gece için bir masa verirlerdi. Ama Cressida'yla iki saatten fazla zaman geçirme fikri, özellikle de toplum içinde, birbirimize söyleyecek bir şeyimiz varmış gibi davranmamız gerektiğinde kesinlikle dayanılmazdı. "Bu gece yapmam gereken işler var. İki saat altı yemek için yeterli."

Hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesinden çok mutsuz olduğu anlaşılıyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordum. Saat 7:45'ti ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordum.

Cressida bana meydan okuyan bir gülümseme verdi. "Biliyor musunuz? Bu kıyafet artık içime sinmiyor. Gidip üstümü değiştireyim. Eminim geç gelmemize aldırılmazlar. O zaman gecenin geri kalanı için masayı bize verebilirler."

"Şimdi gidiyoruz," dedim alçak bir sesle.

Bakışlarımı karşıladı, sonra hızla gözlerini indirdi ve omuz silkerek yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü. Dışarıda elini uzattı ve bedenim isyan etse de onu arabama götürdüm, kapıyı açtım ve direksiyonun arkasındaki yerimi aldım.

Cressida'nın yanında geçirdiğim her saniye bana cehennemin kişisel versiyonu gibi geliyordu. Geceyi Greta'yla geçirdiğim için bunu daha da fazla hissediyordum, benim lanet olası cennet dileğim.

Üç hafta sonra Greta'nın hayvan barınağının kapısından içeri girdiğimde, kış uykusuna yatmış ve yavaş yavaş uyanıyormuş gibi hissediyordum. İşle meşguldüm ve Cressida'yı çok sert geçen randevu gecemizden sonra sadece bir kez daha özel olarak ve bir kez de ailesiyle akşam yemeğinde görmüştüm ki bu karımla yalnız kalmaktan bile daha kötü bir deneyimdi.

Annem bir şeylerin farklı olduğunu sezmiş ve haftalık aile yemeğimiz sırasında beni sorgulamaya çalışmıştı. Marcella ise iz peşinde koşan bir av köpeğiydi. Çok fazla şey biliyordu. Maximus'un kendi sorunlarıyla uğraşıyor olması iyi bir şeydi, yoksa neler olup bittiğini anlamak için muhtemelen kız kardeşimle güçlerini birleştirirdi.

Arabayı çiftlik evinin önüne çektim. Greta çoktan verandada bir sütuna yaslanmış bekliyordu. Başının üzerindeki lamba yüzüne neredeyse melekşi bir parlaklık veriyordu. Hava çoktan gece yarısına yaklaşmıştı ve şehrin uzaktan gelen ürkütücü ışığı dışında etrafımız zifiri karanlıktı. Bu Cuma günü Korsikalılarla bir toplantı yapmakla meşguldüm, bu yüzden erken bir uçuş yakalayamamıştım.

Arabanın kapısını açtım ve ona doğru ilerledim. Beyaz saten bir gecelik, zorunlu kovboy çizmeleri ve omuzlarına tehlikeli bir şekilde atılmış çok büyük kareli bir gömlek giymişti. Mükemmel görünüyordu.

Üç adımı birden verandaya attım ve onu yerden kaldırıp dudaklarına umutsuz bir öpücük kondurdum. Bear kısık bir hırıltıyla geri sıçradı ama umurumda değildi.

Greta kucağımda erimeden önce bir kalp atışı boyunca gerildi. Lanet olsun, bir şey nasıl bu kadar mükemmel hissettirebilirdi? Hiç mantıklı gelmiyordu. Bir süre daha ona sarıldım, burnumu saçlarına dayadım. "Seni özledim."

Söylemesi ne kadar zayıf bir şey ama bu kadın... Onu düşünmeden edemiyordum.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı boğazıma doğru, sonra o noktaya nazik bir öpücük kondurdu. Onu ayağa kaldırdım ve yüzüne baktım.

"Ne oldu?" Merakla yanağına dokundu.

"Yok bir şey," dedim kabaca. "Çantamı alayım." Koşarak arabaya gittim ve iki gece için ihtiyacım olan her şeyin bulunduğu sırt çantasını aldım. Greta elini uzattı, ben de tuttum ve beni eve götürmesine izin verdim; botlarını tekmeledikten sonra yemek hazırladığı mutfığa doğru ilerledik.

"Aç olabileceğini düşündüğüm için sandviç ve salata yaptım." Kaseyi ve tabağı işaret etti, sonra bana döndü.

Yanağını avuçladım ve başparmağımı yumuşak teninde gezdirdim. "Öyleyim," diye alçak sesle onayladım.

Kızardı, sonra alt dudağını ısırdı. "Yemek için mi?" Boğazımın altından kıkırdadım. "Belki daha sonra."

Başparmaklarımı gömleğinin altına soktum ve kollarından aşağı kaydırdım. Yere düştü. Greta'nın meme uçları geceliğinin ipeksi kumaşının altında sertleşmiş, hatları kışkırtıcı bir hal almıştı. Başka bir öpücük için eğildim. "Önce senin tadına bakmak istiyorum. Sorun olur mu?"

Evet demesi bir nefes veriştikten fazlası değildi. Belinden tutarak onu tezgâhın üzerine kaldırdım ve bacaklarının arasından ittim. Dudaklarımızı bir kez daha birleştirdim ve bir elimle boynunu kavrarken diğer elimle Greta'nın kolunu ve omzunu hafifçe okşadım. Kısa süre içinde tüyleri diken diken oldu ve bacaklarını kalçalarımın dolayarak bizi daha da yakınlaştırdı. Parmak uçlarımı uyluğunun dış kısmında gezdirdim. Omuzlarımdaki parmakları sıkılaştı ve beni daha da sert itti. Göğsünü avuçladım ve Greta'nın dudakları şişmiş ve yüzü kızarmış halde bırakarak öpüşmemizden geri çekildim. Elimi indirdim

Greta'nın göğsündeki elimi izliyordu. Kumaşın üzerinden masaj yaparken meme ucu avucumun içinde sertleşti. İşaret parmağımı spagetti kayışın altından geçirdim ve şımarık bir meme ucu görünene kadar aşağı doğru sürükledim. Başparmağımı üzerinde gezdirdim, sonra pedi ıslattım ve hareketi tekrarladım. Greta'nın dudakları aralandı, o da benim gibi elimi izliyordu. Küçük tomurcuğunu başparmağımla işaret parmağımın arasına aldım, sonra biraz daha sert sokmaya başlamadan önce hafifçe ileri geri döndürdüm. Greta inledi ve kalçalarını benimkilere doğru salladı. Greta nefes nefese kalana ve kendi uyarılmam çok rahatsız edene kadar bir süre güzel göğüslerini keşfetmeye devam ettim.

Boğazımı temizledim ve "Kalçalarını kaldır." dedim. Dediğimi yaptı ve geceliğini aşağı kaydırıldı. Bu sefer beyaz bir tanga giymişti, küçük bir dantel parçası amına yapışmıştı ve tamamen ıslanmıştı. Uyluklarının iç kısımlarını okşayarak, onu, yarığının dış hatlarını, ipin iki mükemmel yuvarlak kık küresi arasında kaybolma şeklini, kasık kıllarının dantele karşı yumuşak konturunu gerçekten içtim. Bunların hepsi beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar tahrik ediyordu.

Sahiplenici ve aç hissediyordum. Greta üzerinde mümkün olan her şekilde hak iddia etmezsem delirecekmişim gibi hissediyordum. Ayrıca kendimi biraz dengesiz ve çaresiz hissediyordum çünkü bu her zaman istediğim ama sahip olamadığım bir şeydi. Hay sikeyim. İstediyimi elde edememeye alışık değildim ve bu durum onun benim olduğunu kanıtlama isteğimi daha da artırıyordu.

"Benim için diz çök," dedim.

Tezgahtan inmeye başladı ama ben onu durdurdum. Gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu.

"Tezgahın üzerinde, kıcın bana dönük."

Yine dudağını ısırdı ve tezgâha tırmanıp dizlerinin ve ellerinin üzerine çöktü, kıcı alaycı bir şekilde bana bakıyordu.

Bu pozisyonda da ipinin am dudaklarının arasına nasıl sıkıştığını düşünürken yutkundum.

"Amo?"

"Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mükemmelsin." Kıcına dokundum, parmak uçlarım pürüzsüz teninin üzerinde gezindi, sonra sırtına, omurgasının çıkıntılarına ve sonra tekrar aşağıya indi. Başparmağımı tanga ipinin altına kaydırıldı ve yavaşça çekerek tangayı kıcının yanakları ile amının dudakları arasından çıkardım, sanki yüzmüş gibi sırlıklam olmuştu.

"Siktir, Greta. Seni benim yapmaktan, kendimi iliklerine kadar içine gömmekten başka bir şey istemiyorum."

Düşüncelerimi bu şekilde dile getirmek istememiştim ama onu bu pozisyonda görmek kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

Greta gerildi, sonra omzunun üzerinden bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Bu ilk sefer için çok acı verici bir pozisyon olmaz mıydı?"

"Bekâretini bugün almayacağım, hele bu şekilde hiç almayacağım," diye homurdandım, aklımı tamamen yitirmek üzereydim. Eğer Greta'nın masumiyetini alırsam, ki bunu yapmayı düşünmemeliydim bile, bunu doğru şekilde yapacaktım. Kollarımda, sıcacık bir yataкта.

Bu düşünce üzerinde durmama izin vermedim.

"Tamam," dedi basitçe. Başparmağımı tahrik edici kıvrımın üzerinde gezdirmeden önce önce sol, sonra sağ kıkır yanağını öptüm, uyarılmasından dolayı inledim. Başparmağım tangasının altından kayarak önce şişmiş kıvrımlarını sonra da açıklığını okşadı. Tangasını dizlerine kadar indirdim, sonra parmak uçlarımı hafifçe amının üzerinde gezdirdim. İşaret parmağımın açıklığını çevrelemesine izin verdim, sonra sadece en ucunu içeri daldırdım. Gördüğüm manzara karşısında nefesimi verdim. Başımı sallayarak bir adım geri attım. "Arkanı dön. Yüzünü görmem gerek."

Greta mutfak tezgahının üzerine oturup tangasını çıkardıktan sonra bacaklarını ayırarak zarifçe döndü ve bir kez daha benimle yüzleşti. Sessiz bir dikkatle yüzüme baktı. "Her şey yolunda mı?"

Acı acı kıkırdadım ve ellerimle yüzünü kavrayarak ona doğru yaklaştım. "Sadece kontrolü sağlamaya çalışıyorum," diye mırıldandım onu öpmeden önce.

Yüzündeki soruları görebiliyordum ama öpüşmemizi yoğunlaştırarak meşgul zihnini dağıttım. Kısa süre sonra Greta gömleğimin üzerinden göğsümü okşadı. Gömleğimi ayırana kadar düğmeleri açmaya başladı. Kısa tırnaklarıyla karın kaslarımı ve göğsümü okşadı. Bileklerini kavradım, ellerini tezgâhın üzerine koymadan önce önce birini sonra diğerini öptüm. "Bu gecelik ihtiyacımı görmezden gelemim," diye ısrar ettim. Greta'ya duyduğum şehvet son birkaç haftadır gök gürültülü bir fırtına bulutu gibi birikmişti ve bugün hayal kırıklığı ve karanlık bir açlıkla karışmıştı; Greta'yla yaklaşırken bunların hiçbirine yer yoktu.

Parmak uçlarımı karnında gezdirdim, sonra işaret ve orta parmağımı Greta'nın amcığı boyunca okşadım. Hassas iç kısmına masaj yapabilmem için iki parmağımı kıvrımlarını ayırmak için kullandığımda Greta yarı kapalı gözlerle izledi. Parmaklarım Greta'nın ihtiyacıyla parlıyordu. Kısa süre sonra Greta kalçalarını elime doğru salladı, dudakları ayrılmıştı, yüz ifadesi tutkuyla gerilmişti. Hızlandım, odaklandım

klitorisine daha fazla dikkat ettim. Greta'nın benim bakımlarım altında kendini orgazmına kaptırması uzun sürmedi ve başını geriye atıp boğazının derinliklerinde inlediğinde ağzım kurudu. Öne doğru eğildim, dudaklarım tenine değdi ve sonra ayrıldı. Ama son anda kendimi durdurdum, dişlerim çoktan boğazına dayanmıştı. Greta'yı bu şekilde işaretleyemezdim.

Geri çekildim ve bakışlarımız kilitlendi.

Söylemek istediğim ama söyleyemediğim, söyleyemeyeceğim çok şey vardı.

"Daha fazla," diye yalvardı Greta ve ben sııttım, beni aptallığımdan uzaklaştırdığı için mutluydum. "Daha fazla mı?" Sessizce sordum, sesim tahrikten gergin çıkıyordu. Gerçekten odaklanırsam muhtemelen pantolonumun içine boşalabilirdim. Başını salladı ve ben de orta parmağımı yarığının üzerinde ileri geri gezdirdim. Çok ıslaktı. "Greta, istiyorum-"

Ona parmağımı sokmak istediğimi söyleyemeden elini benimkinin üzerine koydu ve hafifçe bastırdı. "Amo, ihtiyacım var... Bilmiyorum. İhtiyacım var..."

Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onu nazıkçe öptüm, sonra ucumu içine itmeden önce orta parmağımın pedini açıklığının üzerine sürdüm.

Nefes verdi, parmak ucumun kanalına girip çıktığı yere bakarken kaşları aşağıya doğru eğildi.

Parmağımı yavaşça Greta'nın dar açıklığının derinliklerine sokarken büyülenmişim. İçeri ve dışarı, şehvetiyle kaplıyordu. Ucum kolayca içeri kaydı, sonra tekrar çekmeden önce ilk eklemime kadar ittim. Greta'nın açıklığını pedimle hafifçe ovuştururken parmağım güzelce parladı, sonra bir kez daha içine daldım, bu sefer ikinci eklemime kadar. Greta'nın amcığı etrafımda sıkıştı ve yüz ifadesini kontrol etmek için onu parmaklamaya başladığımdan beri ilk kez başımı kaldırdım. O da içindeki parmağıma bakıyordu ama ağzında belli belirsiz bir gerginlik vardı.

"Çok mu rahatsız edici?" Alçak bir sesle sordum, parmağım hâlâ yavaşça girip çıkıyordu.

"Bu iyi türden bir rahatsızlık."

Sert bir nefes verdim ve orta parmağımı sonuna kadar içine sokarken bir kez daha dudaklarına yapıştım. Ağzıma karşı nefesi kesildi, amı sıkıştı, göz kapakları dalgalandı. Parmağımı kıvırdım, yumruğum klitorisine baskı yaptı ve gerginlik vücudunu güçlü bir titreme ve etrafımda boşalırken yüksek bir inilti ile terk etti. Taşaklarım sarsıldı. Bu kadar çabuk boşalmasını beklemiyordum ve bu ona karşı zaten yanmakta olan arzumu körüklüyordu. Beni umutsuzca öptü, ben onu parmaklamaya devam ederken kalçaları sallanıyordu.

onun orgazmı. Uyarılmışlığı parmağımdan ve avucumdan aşağı damlıyordu. Öpüşürken parmağımı onun içinde tuttum ve boynunu nazikçe okşadım. Greta'nın yanakları pembeleşmişti ve gözleri çok iyi anladığım bir özlemle doluydu.

"Şimdi de sen," dedi sertçe. Fermuarımı açıp pantolonumu ve iç çamaşırımı aşağı iterken itiraz etmedim. Sikim serbest kaldı, ucu pre-cum ile kaplanmıştı.

"Beni istiyor musun-"

"Ellerini kullan," diye homurdandım. Kontrolün sınırında sallanıyordum. Eğer bugün Greta'nın ağzını sikersem, muhtemelen aklımı kaçıtır ve amını da sikerdim ya da çok azgın olduğum için dudakları sikime değdiği anda dölleri dökerdim.

Chapter *Twenty-Four*

Parmaklarımı Amo'nun ereksiyonunun tabanının etrafında ya da gidebildikleri yere kadar kıvırdım. Çok uzun ve kalındı, içime nasıl sığacağını merak ediyordum. Parmakları da parmaklara göre uzun ve kalındı, uzun boylu yapısı düşünüldüğünde bu bir sürpriz değildi, ama ereksiyonu başka bir seviyedeydi. Bir şekilde sığacağını biliyordum. Fiziksel olarak sığması gerekiyordu, en azından genel olarak.

Amo'nun dudaklarından çıkan ilk kısık iniltiyle düşüncelerim sustu. Bu sese bayılmışım. İpeksi uzunluğunu aşağı yukarı okşadım, başparmağımı ucunda gezdirdim. Onu keşfetmeyi seviyordum.

Kısa süre sonra Amo kalçalarını pompalamaya başladı ve eli benimkinin üzerine kapanarak basıncı artırdı. Onunla bakışlarımızı kilitledim ve yüzündeki şehvet ve sahiplenme ifadesi karşısında derin bir nefes aldım. İkisi de beni ele geçirdi ve kalbime saplandı.

Amo titreyerek ve inleyerek geldiğinde ve beni sertçe öptüğünde, dudaklarına karşı mutlu bir şekilde gülümsemekten kendimi alamadım. Amo kıkırdadı. Baktım

Dişlerim alt dudağıma batıyordu. Beni şaşırtarak burnumun ucunu öptü ve geri çekildi. "Hadi temizlenelim. Açlıktan ölüyorum."

"Yine mi?" Ben sordum.

Güldü, içimi kelebeklerle dolduran gerçek, derin bir kahkaha. Gerçi bu terimi her zaman çok rahatsız edici bulmuşumdur. İçimde herhangi bir hayvanın yaşam alanı bulması fikri pek de hoş görüntüler uyandırmıyordu. Keşke böyle bir ifadenin iyi bir fikir olduğunu kimin düşündüğünü bilseydim. "Bu sefer yemekten bahsediyorum."

"Oh," dedim, neredeyse biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Amo başını salladı, tekrar bacaklarımın arasına girdi ve beni sertçe öptü. "Merak etme. Sandviçlerden hemen sonra seni yiyeceğim."

Faaliyetlerimizin kanıtlarını temizledikten sonra Amo ve ben mutfağa döndük. Bear beni neredeyse sitemle izliyordu. Sanki bir yabancıyı içeri alarak ona ihanet ediyormuşum gibi. Dotty ona doğru kıvrılmıştı. Artık onun yanından neredeyse hiç ayrılmıyordu.

Kareli gömleğime uzandım ama Amo beyaz gömleğini uzattı. "Al bunu."

Giymeme yardım etti. "Seni gömleğimin içinde seviyorum. Bodrum katını hâlâ hatırlıyorum."

"Ben de," dedim göğsümün üzerindeki bir düğmeyi kapatırken ama gerisini değil. Sonra sandviçlerin olduğu tabağı ve salata kâsesini alıp masaya koydum. "Çatal bıçak takımı ve tabaklar şurada." Amo'nun yanındaki dolabı işaret ettim.

Sanki hayatında hiç sofr kurmamış gibi şaşkın şaşkın baktı, ki muhtemelen doğrusu da buydu. Yine de eğilip iki tabak ve çatal aldıktan sonra bana doğru yürüdü ve bankın üzerine çöktü. Bacaklarımız birbirine degecek şekilde yanında yer aldım. Amo boxer dışında bir şey giyme zahmetine girmemişti ve onu yarı çıplak görmek hoşuma gitmişti.

Bir sandviç aldı ve yarısından fazlasını ısırıktan sonra kalanını bir ısırık daha alarak bitirdi. Gözlerimi kırptım. Dört sandviç hazırlamıştım,

Şimdi bunun yeterli olup olmayacağını merak ediyordum. "Humus ve kavrulmuş domates turşusu," diye açıkladım.

Amo takdirle başını salladı ve ikinci sandviçini bitirdi. Bana baktı. "Sen bir şey yemeyecek misin?"

"Önce sen yiyebilirsin. Sen gelmeden önce yedim."

Kaşlarını çatarak başını salladı ve bana bir sandviç uzattı. Ondan almak yerine bir parça ısırıp ve gülümsedim. Sonra tabağına salata ile doldurdum ve Amo'nun kalan sandviçleri yemesini izledim.

"Vegan sandviçlerim için bu kadar heyecanlanacağını düşünmemiştim." "Açlıktan ölmek üzereyken seçici biri değilimdir."

Yüzünü buruşturdu ve son lokmayı yuttu. "Bu yanlış çıktı. Yemekleriniz çok lezzetli."

Omuz silktim. "Merak etme. Vegan yemeklerle ilgili aklınıza gelebilecek her türlü hakareti duydum. Daha kötüsünü söyleyebileceğini sanmıyorum."

"Falcone'ların evinde vegan olarak yaşamak zor olmalı."

Bunu alaycı bir şekilde söylediğini biliyordum ama ses tonunda alttan alta bir gerginlik vardı ve kendimi korumacı hissettim. "Falcone olmayı seviyorum."

"Seni bir Vitiello olarak tercih ederim."

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Çatalımı tabağın üzerinde gezdirdim ve tek bir lahana parçası koparıp ağzıma götürerek beklemeye başladım.

"Söylediklerimi dikkate alma," diye homurdandı. Arkasına yaslandı ve vücudunu bana doğru eğdi, gözleri beni içine çekti.

"Yatağa gitmek ister misin?" diye sordum.

Avucunu gözlerinin üzerine ovuşturdu, yorgunluk ağır basıyordu. "Evet. Çok uzun bir gün oldu, özellikle de saat farkından dolayı."

"Ben bulaşıkları yıkayacağım. Sen gidip yatmak için hazırlanabilirsin," dedim ayağa kalkarken. Amo belime dokundu ve beni kendine doğru çekti. O otururken ben ayakta duruyordum ve göz hizamızdaydık. "Sana yardım edeceğim."

Gülümsedim. "Bu çok hoş olurdu."

Ayağa kalktı ve birlikte lavaboya doğru ilerledik. Ben bulaşıkları yıkamaya başladım, Amo da kuruladı. "Genelde ev işi yapmazsın, değil mi?"

Bana ironik bir gülümseme verdi.

"Hayır." "Şımarık."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kucağına aldı, nefesim kesildi ve neredeyse yıkadığım bardağı düşürüyordum. Bardağı hemen yere bıraktım

ve kollarımı boynuna doladım. Beni tutuş şekliyle ona tepeden bakabiliyordum.

"Neden sanki birbirimizi ezelden beri tanıyormuşuz gibi geliyor?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım. Sorusunun cevabını bilmiyordum. Birbirimizi olduğundan daha uzun süredir tanıyormuşuz ve sadece birkaç karşılaşmadan sonra mümkün olandan daha derin bir düzeydeymişiz gibi geliyordu.

Yüzümü onun boğazına dayadım. Bu tür derin bir bağ, en yakın ailem dışında hiç kimse için mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi ve Amo ile aramızdaki şey, birçok açıdan bunun ötesine geçti.

Yorgunca göz kırptım. Saat beşte uyanmışım çünkü mabede erken gitmek istiyordum. Şimdi yorgunluğun kemiklerimin derinliklerine yerleştiğini hissedebiliyordum. Amo'nun sıcaklığı ve kokusu beni daha da rahatlatmıştı. Parmaklarımı boynundaki saçlarda gezdirdim ve kokusunu derin derin içime çektim.

"Kokunu seviyorum," diye mırıldandım, sonra esnedim. "Ve vücudunun benimkine karşı verdiği hissi. Ve gülümsemeni. Aşk çok tuhaf bir şey. Mantığı yok, nedeni yok." Kendimden geçtim, kelimelerim kendi kulaklarıma bozuk geliyordu. "Birini sevdiğini nasıl anlarsın?"

Birini sevdiğinizi nasıl anlarsınız?

Greta'nın sözlerini duyunca kalbim küt küt atmaya başladı. Sorusuna verecek bir cevabım yoktu, kelimelere dökebileceğim bir cevap da yoktu. Greta için hissettiklerim... Bu düşünce üzerinde durmadım. Greta'nın vücudu bana karşı yumuşadı ve nefes alış verişini düzleştirdi. Kollarımda öylece uyuyakaldığı için garip bir şekilde etkilendiğimi hissederek onu yatak odasına taşıdım. Onu dikkatlice yatağına yatırdım ve oturma odasından çantamı almak için döndüm. Bear tam arkamda duruyordu, vücudu kaskatı kesilmişti ve gözlerini bana dikmişti.

"Hadi ama, canını yaktırtma bana," dedim sertçe. Geri çekilmedi. Momo ve bir başka minik köpek onun yanından hızla geçip yatağa atladılar, ardından Dotty topallayarak Ayı'nın yanından geçti, benim etrafımda bir çizgi çizdi ve rahat köpek yatağına uzandı. Dotty'ye bir bakış atan Bear onu takip etti ve küçük bedeninin etrafına kıvrıldı. Alaycı bir şekilde gülümsedim. Bir dişi tarafından taşaklarından tutularak gezdirilen tek kişi ben değildim. Küçük banyoda hazırlandım, sonra yatak odasına gitmeden önce tüm ışıkları kapattım. Greta bir milim bile kıpırdamamıştı, mışıl mışıl uyurken yüzünde melek gibi bir ifade vardı. Hiçliğin ortasındaki bu tuhaf yer, şimdiden şehrimdeki süslü şehir evinden daha çok evim gibi hissettiriyordu - hepsi yatağımdaki kadın yüzünden.

Yanına uzandım ve parmak uçlarımı elmacık kemiğine dokundurdum, sonra onu bedenime çektim. Küçük bir iç çekişle bana doğru kıvrıldı. Saçları burnumu gıdıkladı ve ben de saçlarını tarayıp alnından öptüm.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Greta daha iyisini hak ediyordu. Ama bu, peşini bırakamayacağım kadar iyi hissettiriyordu. Greta'nın bana hayır dediği için pişman olup olmadığını merak ediyordum ama ailevi durumu göz önüne alındığında muhtemelen fazla seçeneği yoktu. Cressida ile evliliğimi iptal edecek cesareti gösteremediğim için kesinlikle pişmanlık duyuyordum ama Capo olmak istiyordum. Bunun için şeytanla bile anlaşma yapmaya hazırdım.

Uyandığımda Greta yatakta değildi. Dışarıdan kişneme ve miyavlamaların yanı sıra bir motor sesi de geliyordu. Bacaklarımı açıp ayağa kalktım ve komodinden silahımı aldım, sonra Greta'dan gelen bir notun üzerinde duran evlilik yüzüğümü görünce donup kaldım.

Notu taradım.

Dün gece bunu sana geri vermek istemedim.

Yapmadığına sevinmişim. Tıpkı Cressida'nın varlığının hayatımı lekelediği gibi, bu da yeniden bir araya gelmemizi lekeleyebilirdi. Greta'yı aramadan önce yüzüğü çantama tıktırdım, sonra da sesleri takip ederek dışarı çıktım. Verandadan Greta'nın küçük bir forklift kullandığını ve saman balyalarını ahır ve ambarlar arasında dağıttığını görebiliyordum.

Gördüklerim karşısında afallamış bir halde gülümseyerek verandaya yaslandım. Greta bir servetin varisiydi, batının prensesi olarak selamlanıyordu ve burada inekleri, domuzları ve atları besliyor ve

dışkılarını topluyordu. O

sıkı çalışmaktan çekinmezdi. Beni fark ettiğinde, bir eliyle forklifti bana doğru yönlendirirken bana el salladı. "İçeride kahve var! Size katılmadan önce biraz içmem lazım," diye bağırdı motorun teklemesinden sonra yanımdan geçip gitti. İçeri döndüm ve beni bekleyen fincanı kahve ile doldurduktan sonra tekrar dışarı ıktım. Kahvemi içerken uzaktan Greta'nın hayvanları, hatta kocaman bir domuzu selamlayışını izledim ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Bu mümkün olan en iyi şekilde gerek şt  hissettiriyordu. En son ne zaman bu kadar sık g l msediğimi hatırlamıyordum.

Hiçbir zaman kırsalda bir hayat istemedim. Büyük şehirde b y m şt m. Kendimi en rahat hissettiğim yer orasıydı ve New York'taki hayatımı süresiz olarak böyle bir yere değişmeyi hâlâ hayal edemiyordum ama Greta'nın varlığı burayı özel kılıyordu. Büyüdüğümde, evim diyeceğim yeri her zaman biliyordum, ailemin evi benim güvenli sığınağımdı, tereddüt etmeden evim dediğim yerd , ama taşındığımdan beri ve özellikle Cressida ile evlendiğimden beri hiçbir şey gerçekten eve dönmek gibi hissettirmiyordu. Dairem bana son durak gibi değil, ara bir adım gibi geliyordu ve Cressida ve benim için satın aldığım şehir evi de her zaman bir yabancının evi gibi hissettirmişti ve içinde hoş karşılandığınız bir yer değildi.

Bir yudum daha aldım ve Greta uzaktan bana tekrar el salladı, anlamadığım bir şeyler bağırıyordu ama ben de el salladım. Sonra yavaşça elimi indirdim. Tam burası, bu sakinlik ve aidiyet duygusu, istediğim bir şeydi. Ama bir yıl önce bu hayali gerçeğe dönüştürmenin önünde büyük engeller vardı. Ya şimdi? Cressida'yla evli olduğum için neredeyse ulaşılmazdı.

Boşanmak bizim dünyamızda affedilmez bir g nahtı. Greta'ya Famiglia, ailem ve Cressida arasında ayırabildiğim küçük zaman dilimlerinden daha fazla sahip olabilmemin tek yolu buydu.

Boşanma, Kaptanlık heveslerimi sona erdirecek bir şeydi.

Amo'yu verandamda, üzerinde sadece pijamalarıyla kahve içerken görünce karnım ısındı.

Buluşmalarımız ne kadar riskli olursa olsun, Amo'yu bir daha görmemeyi hayal bile edemiyordum. Kendimi birçok yönden suçlu hissediyordum; aileme, Cressida'ya, hatta Amo'nun ailesine karşı. Hepsine bir şekilde yalan söyledik. Ama ne zaman Amo ile aramızdaki ilişkiyi bitirmeyi düşünsem, göğsüm şiddetli bir endişeyle daralıyordu. Bir yıl önce seçimim netti, imkânsız bir seçim ama kaçınılmazdı. Şimdi ise geçmişte yaptığım belli bir seçimin nedenleri giderek daha az ikna edici olmaya başlamıştı.

Tüm hayvanları besledikten sonra Amo'ya doğru yola çıktım, ki Jill'in yardımı olmadan bu uzun sürdü. Neden birkaç gününü Reno'daki kız kardeşiyle geçirmesini istediğimi sormamıştı. Çok fazla soru sormaması gerektiğini iyi biliyordu.

Ahşap merdivenlerden çıkarken Amo'nun bana uzattığı eli parlak bir gülümsemeyle tuttum. İçeri girdik ve kahvaltı ettik, Amo'yu soyunmuş halde görünce bedenim çok farklı bir açlık hissetti.

"Bana çiftliği detaylı bir şekilde gezdirmeye ne dersiniz? Başka bir yere yolculuk yapmamız zor."

Amo'ya göstermek istediğim pek çok yer vardı ama o haklıydı. Bu bir seçenek değildi. Ve sığınağım hakkında daha fazla bilgi edinmek istemesi beni çok etkiledi.

"Çabucak giyinmeme izin ver."

Dudağımı ısırdım. "Benim için kıyafet giymek zorunda değilsin..."

Amo kıkırdadı, eğildi ve beni öpmek için boynuma sarıldı.

Telefonu öttü, bizi ayırmak zorunda kaldı ve yere baktı, ağzı gerildi.

"Bir sorun mu var?"

Zoraki bir gülümsemeyle başını salladı ve cep telefonunu hızla pijamasının cebine soktu.

"Karın mı?"

Ayağa kalktı, gülümsemesi hâlâ benim yanımdaykenki gibi değildi. Yine de başkalarıyla etkileşime girdiğinde yüzünde bunu görmüştüm. "Günün tadını çıkaralım."

Onu zorlamadım, çünkü ben de onun hakkında konuşmak istemiyordum. Amo'nun sadık olmadığını bilse de yaptıklarımız için kendimi kötü hissediyordum. Zoraki gülümsemesi devam edince parmak uçlarımla dudaklarına dokundum. "Gerçek gülümsemeni tercih ederim. Benim için rol yapmana gerek yok, tamam mı?"

Amo'nun gözleri yumuşadı ve sonunda gülümsemeyi bıraktı. "Arada bir fark olduğunu çok az insan fark eder."

"İstiyorum ve sadece senin gerçek duygularını istiyorum. Hiçbir şeyi zorlamana gerek yok."

Amo parmak uçlarını öptü. "Bugünü hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermeyeceğim. Hadi hazırlanalım, böylece dikkatimi dağıtabilirsin."

Önce Amo'yu atların ve eşeklerin çoğunu tuttuğum padoka götürdüm. Daha iyi görebilmek için çitin ilk tahtasına tırmandım ve Amo'ya farklı atları gösterdim. "Bu Ruby." Bakır bir kırsığı gösterdim. "Onu sekiz ay önce aldığımda üç yıllık hayatı boyunca hiç gün ışığı görmemişti. Sefil bir haldeydi ve bir de şimdiki haline bakın."

Amo yavaşça başını salladı ama bakışları benim üzerimdeydi. İfadesini tam olarak anlayamadım, sadece bana inanılmaz derecede görüldüğümü ve... belki de sevildiğimi hissettirdi. Birkaç hayvanı daha gösterdim ve Amo sözümü kesmeden beni dinledi. Bana sanki her şeyle gerçekten ilgileniyormuş gibi bir his verdi.

Bir süre sonra tekrar padoka bakmayı bıraktı ve onun yerine vücudumu sıcaklıkla dolduran bir ifadeyle beni izledi. Döndüm ve en yüksek tahtanın üzerine tündüm. "Seni sıkıyor muyum?" Gülünç denecek kadar uzun bir süredir hayvanlarım, onların geçmişleri ve özel ihtiyaçları hakkında konuşuyordum.

"Hiç de değil," dedi alçak bir sesle ve sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Yaklaştı ve bacaklarımla arasına girdi. Yanağımla avuçladı ve başımı eğdi.

öpmek için yüzümü kaldırdım. Kısa süre içinde basit bir öpücük çok daha fazlasına dönüştü ve birazdan alevler içinde kalacağımı hissettim.

Elleri vücudumda, kalçalarımda, uyluklarımda, sırtımda dolaştı ama asla onu istediğim yerde değildi. Daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildim. Amo dudaklarıma karşı homurdandı ve parmakları külotumun kenarına değene kadar avucunu iç uyluğum boyunca kaydırды.

Bacaklarımı Amo'nun beline doladım ve beni çitin üzerinden kaldırdı, dudakları yakıcı bir öpücük için benimkini buldu. Parmakları kıcımlı okşadı, sonra arkadan kalçalarımın arasına girdi. Hassas etime ulaştığında inledim, daha fazla dokunuşunu arzuluyordum. Ona yapıştım, parmak uçları arkamdan beni okşarken öpücüklerim koordinasyonsuzlaştı. Kısa süre sonra beni tutarken parmağı tekrar içime girip çıkmaya başladı. Vücutlarımız kızarmışken ve benim ağırlığım parmağının üzerindeyken bu şekilde inanılmaz derecede yoğun hissediyordum.

Hâlâ hafif bir rahatsızlık vardı ama uyarılmışlığım bunu gölgede bırakıyordu. Öpüşmemiz daha derin, daha şehvetli hale gelirken kalçalarımı nazikçe aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım. Duvarlarım spazm geçirmeye başladığında Amo'nun omuzlarını kavrayışım sıkılaştı. Daha sert sallandım, parmağı yavaşça ama içimde derinlere doğru hareket ederken klitorisimi onun karın kaslarına sürttüm. Sanki içimde kopmaya hazır bir düğüm sıkılaşıyormuş gibi hissettim. Orgazmım içimden geçerken ağzına doğru bağırdım, dudaklarımdan vahşi bir yabancı ses geliyordu. Düğüm patladı ve tüm vücuduma bir şehvet dalgası gönderdi.

Boşalmamın en şiddetli dalgaları geçtiğinde ona doğru sarktım ve kalçalarımın arasındaki daha yumuşak karıncalanmanın tadını çıkardım. Tutkunun yüksek sesle ortaya çıkabileceğini biliyordum, ara sıra malikânede dolaşırken annemle babamın ya da diğer aile üyelerinin seks yaptığına kulak misafiri olmuşum ama bu hissi yaşamak tamamen sarhoş edici bir şeydi.

Hâlâ daha fazlasını arzuluyordum. Belki hâlâ her an bitebilecekmiş gibi hissediyordum, hâlâ gerçek olamayacak kadar gerçeküstü geliyordu. Daha fazlasını hissetmek, daha fazlasını deneyimlemek istiyordum. Amo'yla her şeyi deneyimlemek istiyordum, bunun gerçekleşmeyeceğinden korkuyordum çünkü biri sırrımızı keşfedecek ve bizi sonsuza dek ayıracaktı. "Amo." Beni eve doğru taşıırken önce boynunu, sonra yanağını öptüm.

Omuzlarındaki tutuşum daha da sıkılaştı ve karnım endişeyle kıvrıldı. "Beni senin yapmanı istiyorum. Seninle yatmak istiyorum."

Nabzım damarlarımda hızla atıyor ve sinirden biraz midemin bulandığını hissediyordum. Bu adım için henüz hazır olmadığımı

biliyordum ama bunu Şimdi, hazır olmadan 6nce yapmayı hiç yapmamaya tercih ederdim. Bunu Amo'yla yapmak istiyordum. Sadece Amo'yla.

Amo'nun vücudu çok gerginleşti, verandada donup kalırken parmakları beline saplandı. Bunun dışında herhangi bir tepki vermedi. Sonunda geri çekildi ve ben de beline sarılırken yüzünü görebilmek için geriye yaslandım.

"Bunun son karşılaşmamız olmasından mı korkuyorsun?"

Korkuyordum. Hayatımız o kadar çok zayıf yalan üzerine kurulmuştu ki, bunların üzerimize çökmesi an meselesiydi. Ya hiç veda edemezsek? Yoksa bedeli ne olursa olsun yeniden bir araya gelmenin bir yolunu mu bulacaktık?

"Bilmiyorum."

Amo yutkundu, beni oturma odasına götürürken parmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi ve beni kucağına alarak kanepeye uzandı. "Birbirimizi tekrar göreceğiz, yemin ederim ve her seferinde birbirimizden zevk alacağız, ama kendime bir şey için söz verdim, seninle yatmayacağım."

"Neden?" Bunu istediğini biliyordum. Kendini tuttuğunu biliyordum.

"Çünkü bekâretinin düğün gecende alınmasını hak ediyorsun, bu şekilde değil."

"Bu eski moda, arkaik bir görüş."

"Ve konu sen olduğunda ben arkaik bir adamım." "Ama o zaman bekaretimi asla alamayacaksın."

Yanaklarımı avuçladı, gözlerimin içine derin derin baktı. "Tüm iyi niyetlerim devrildiği için eninde sonunda bu sınır da yıkılacak, ama elimden geldiğince sana karşı onurlu olmaya çalışmama izin ver."

"Belki de senin onurlu olmanı istemiyorum. Bu benim seçimim."

"Sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Bir kraliçe gibi tapılmayı hak ediyorsun."

"Bana tapmıyor musun?"

"Sen benim gözümde bir kraliçesin. Benim gölge kraliçem."

"Ben memnuniyetle gölge kraliçenizim. Işığa ihtiyacım yok." "Ama bunu hak ediyorsun."

"Benimle seviş."

Sessizlik etrafımıza yerleşti. Sevişmek için sevmek zorundaydın. Birbirimize olan aşkımızı hiç itiraf etmemiştik. Belki de bu açık bir yaraya tuz basmak gibi olurdu.

"Greta, bunu yapmayacağıma yemin ettim. Zaten çok ileri gittim, kendime verdiğim sözden daha ileri gittim."

"Amo."

"Bunu kocana vermeyi hak ediyorsun."

"Başka biriyle olmamı istiyorsun."

"Hayır," diye hırladı, yüzünü şiddet kaplamıştı. "Sen benimsin, sadece benim."

"Peki sen benim misin?"

Amo alnını benimkine dokundurdu. "Önemli olan her parçam, ruhum, kalbim, aşkım senin. Her zaman senin olacak."

"Bu benim için yeterli. Seviş benimle Amo."

Gözlerinde çatışmanın yanı sıra arzu ve özlemi de gördüm. Bunu istiyordu, ikimiz de bunu çok uzun zamandır istiyorduk.

"Henüz değil," diye mırıldandı ama sesi giderek daha az inandırıcı olmaya başlamıştı.

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Tamam." İçten içe bunun doğru zaman olmadığını biliyordum, henüz değil, ama eninde sonunda olacaktı.

Öpüşmeye devam ettik ve ben bu anın bitmesini istemiyordum. Bir sonraki karşılaşmamıza kadar bunu koruyabilmeyi diledim.

Amo ertesi gün ayrıldığında, vedalaşmamız bir öncekinden daha da acı vericiydi. Belki de görünürde bir son olmadığı içindir. Derin bir nefes aldıktan sonra ahırda çalışmaya başladım. Hayat devam etmeliydi. İyi şeylere odaklanmaya çalıştım: hayvanlarıma, aileme, baleye ve eksik olan kısma değil: Amo'ya.

Sonraki birkaç ay boyunca Amo her üç haftada bir sığınağımı ziyaret etmeyi başardı. Bu yeterli değildi. Hiç yoktan iyiydi. Daha sık görüşmekten ve birilerinin şüphelenmesi riskinden daha güvenliydi. Bu... zordu.

Yalan söylemek ikinci doğam haline gelmişti. Kardeşime, babama ya da anneme bakıp tereddüt etmeden yalan söylediğimde duyduğum endişe hiç bitmedi ve bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Aldatmanın beni soğuk bırakmasını istemiyordum. Sevdiklerime ihanet ettiğimde endişeli hissetmek istiyordum. Şimdilik ve öngörülemeyen gelecekte hayatımın bir parçası olsa bile bunun normalleşmesini istemiyordum.

Bu toplantı, Aralık ayının başlarında ve muhtemelen bu yılki son toplantımız olduğu için daha da güçlü hissettirdi.

"Noel ve Yeni Yıl arasında buraya gelmeye çalışacağım. Keşke Noel'i seninle geçirebilseydim," diye mırıldandı Amo şakağıma doğru.

İki orgazmın ardından hala zonklayan göbeğimin olduğu lezzetli bir sevişme seansından sonra yatağa uzandım. Amo'nun dudaklarına ve bacaklarımın arasındaki diline asla doyamıyordum. Amo'nun kararlılığı hala güçlüydü ve bir sonraki adımı atmamıştık. Seks olmadan da birbirimizden zevk alıyorduk ama ben daha derin bir bağ kurmayı arzuluyordum. Seksin bunu sağlayacağından emin değildim.

"Tatil boyunca ailenizle meşgul olacağınızı biliyorum, tıpkı benim gibi."

Noel'i, süslemeleri -Gemma ve Savio'nun koyduğu yanıp sönen ışıklardan bazıları başımı döndürse de- yemekleri, neşeyi severdim. Noellerimiz her zaman harikaydı ama bu yıl geçen yıldan daha da kötü bir şekilde Amo'yu özleyeceğimi biliyordum. Noel'in sevdiklerinizle geçirilmesi gerekirdi... Oysa o binlerce kilometre uzaktaydı.

Şimdi bunu düşünmek istemiyordum. Başımı yukarı kaldırdım ve Amo'yu bir öpücük için aşağı çektim, dilim gizlice içeri girdi. Amo'nun parmak uçları omurgamda gezindi, sonra kalçamı sahiplenici bir şekilde kavradı. Dokunuşlarımız daha acil hale geldi.

Amo'nun telefonu çaldı ve bir iniltiyle doğruldu, ardından telefonunu bulmak için cebini karıştırmaya başladı. Telefonu çıkarmayı başardıktan sonra ekrana eğik bir bakış attı. "Maximus. Muhtemelen bir şeyler içmek için buluşmamızı istiyor."

Dudağımı ısırdım. Keşke Amo'nun en iyi arkadaşıyla tanışabilseydim. Keşke onun günlük hayatı hakkında benimle paylaşabileceğinden daha fazlasını bilseydim. Ailelerimizin sorunlu ilişkisi düşünüldüğünde, bana muhtemelen anlatması gerekenden daha fazlasını anlattı.

Telefona cevap verdi ve anında yüz ifadesi gerildi ve vücudu gerginleşti. "Nereye?" Beni kucağından kaldırıp ayağa kalkarken başıyla onayladı. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Şu anda New York'ta değilim. Elimden geldiğince çabuk gelmeye çalışacağım ama bu geceden önce orada olabileceğimi sanmıyorum." Amo diğer adamın söylediği bir şeyi dinledi ve sonra iç çekti. "Babamla ben ilgilenirim. Dikkatli ol ve aptalca bir şey yapma. Bunun kişisel bir mesele olduğunu biliyorum ama soğukkanlılığını korumalısın."

Telefonunu indirdi ve bana bakarken yüz ifadesi pişmanlık dolu bir hal aldı. Yatağın üzerine diz çöktü ve beni öptü. "Hemen ayrılmak zorundayım. Bundan nefret ediyorum ama arkadaşımın ve Famiglia'nın bana ihtiyacı var."

"Sorun değil. Yakında Capo olacaksın. Önemli olduğunda orada olmalısın."

Amo bir kez başını salladı, bana bir öpücük daha verdi ve ayağa kalktı.

Amo'nun giyinmesini, silah kılıfını takmasını ve özel jet kiralama şirketinin pilotuyla konuşurken eşyalarını çantasına doldurmasını izledim. Omuzlarıma bir bornoz geçirdikten sonra onu verandaya kadar takip ettim.

Elbette Amo'nun yakında -yarın- ayrılmak zorunda kalacağını biliyordum ama birlikte geçirdiğimiz zaman o kadar kısıtlıydı ki bir gece ve birkaç saatten mahrum kalmak beni çok etkiledi. Amo'nun kendini suçlu hissetmesini istemediğim için duygularımı saklamaya çalıştım. Amo'nun New York'ta sorumlulukları vardı.

Kollarını bana doladı ve beni nazıkçe öptü. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Belki bir şekilde Noel'den önce bir gece ayırabilirim. Daha fazla beklemek istemiyorum."

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. İki hafta bana sonsuzluk gibi gelse de kendimi meşgul edecek bir şeyler bulacağımı biliyordum.

Amo bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha attı, sonra yüz ifadesi kararlı bir hal aldı ve topuklarının üzerinde dönüp arabasına bindi. Arabasını sürüp gittiğinde garip bir boşluk hissederek basamağa çöktüm. Kısa süre sonra Bear, Dotty, Teacup ve Momo da bana katıldı ve uzaklara bakarken onları okşadım.

Amo ve ben gizlice buluşmaya ilk karar verdiğimizde, bu iyi bir çözüm gibi görünmüştü. İkimizin de ciddi bir ilişkisi olamazdı, düşünmek istemediğim kadar çok nedenden dolayı. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Çok kolay görünüyordu ama duygularımı açıp kapatmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Hayatım, Amo ile geçirdiğim zaman ve hayatımın geri kalanı olarak ikiye bölünmüştü. Her zaman kısmen beklemede olan bir hayat. Yalanlarla, aldatmacalarla ve özlemle dolu bir hayat.

Bu şekilde daha ne kadar yaşayabileceğimden emin değildim ama Amo olmadan da yaşayamayacağımı biliyordum. Sadece bunu düşünmek bile kalbimi olabilecek en kötü şekilde sızlatıyordu.

Chapter *Twenty-Five*

Anno

O akşam özel jetten inip telefonumu açtığımda, Marcella, babam ve hatta Matteo'dan gelen cevapsız aramaların sayısı şaşırtıcıydı. Maximus bir daha aramaya çalışmamıştı. Ona bir söz vermiştim ve sözümü tutacağımı biliyordu. Onu aramaya çalıştığımda sadece telesekreteri cevap verdi. Onun yerine Primo'yu aradım. Bir süredir Philadelphia'da Cassio'nun yanında çalışıyordu ama kısa süre önce Maximus'un yanında İnfazcı olarak çalışmaya geri dönmüştü. "Maximus nerede?"

"Newark'taki bir depoya doğru yola çıktı."

Haber yok. Bu yüzden pilottan Newark'a inmesini istemiştim. Zaman kaybetmek istemedim.

"Yalnız mı?"

"Sanırım Romero onunla birlikte olabilir. Umarım öyledir. Babam ve ben de oraya gidiyoruz. Maximus beklemek istemedi. İntikam için ne kadar hevesli olduğunu biliyorsun. Babam ve birkaç adam daha şimdi oraya gidiyor."

"Tamam. Bana tam adresi gönder. En kısa zamanda orada olacağım."

Koşarak araba kiralama servisinin otoparkına gittim. Çalışanlardan biri telefonla arayarak kiraladığım motosikletin anahtarlarını bana uzattı. Başım la teşekkür ettim. Sadık bir kokain müşterisiydi ve bir sonraki siparişi için özel bir fiyat alacaktı.

Deponun adresi havaalanına çok uzak değildi ve bisikletimle trafiğin içinden geçebiliyordum, bu yüzden on dakika içinde belirlenen noktaya vardım. Maximus'un arabasını gördüm, çoğunlukla mabet ya da cesetler için malzeme taşımakta kullandığı eski bir Ford kamyonu. Bisikletimden indim, silahımı çektim ve aceleyle arabaya gittim ama Maximus içeride değildi. Maximus'un içeri tek başına girecek kadar delirmemiş olmasını umarak etrafı aramaya başladım. Belki de Primo'nun varsayımı doğrudu ve Romero da Maximus'a katılmıştı. Ne de olsa bunun bir parçası olmak için her türlü sebebi vardı.

Maximus muhbirin binanın içinde en az üç Rus'tan bahsettiğini söylemişti. İyi bir nişancıydı ama öfkeyle doluydu ve bu asla iyi bir şey değildi. Binanın etrafını dolaştım ve Growl ile Primo'yu çelik kapılardan birinin yanında içeri girmeye çalışırken buldum.

"Neden seni beklemedi?"

"Bizi kandırdı," diye mırıldandı Primo. "Önce bölgeyi araştırmak ve muhbirin bizi bir tuzığa düşürmediğinden emin olmak istedik ama Maximus beklemek istemedi."

Başımı salladım. Growl sonunda kapıyı açmayı başardı. Önden ben gittim ve Primo ile Growl'un arkasından deponun loşluğuna girdim. Burası Bratva için küçük bir depoydu, bu da onu bir hedef haline getiriyordu ama Maximus'un burada olmasının nedeni bu değildi elbette.

Sesler bize doğru geliyordu ve Growl ile Primo'ya tahta kasaların arkasına saklanmalarını işaret ettim. Başlarımızı eğerek seslere doğru yaklaştık. Kasalardan birinin arkasında iki uzun boylu şekil görünce gerildim, sonra Maximus ve kayınpederi Romero'yu tanıyınca rahatladım. Silahlarını bize doğrulttular ve sonra indirdiler. Yanlarında diz çöktüm ve Romero kasaların arasındaki bir boşluğu işaret ederken Maximus bakışlarını önündeki sahneye sıkıca kilitledi. Boşluğa doğru baktım.

Üç adam bir masada iskambil oynuyor ve kendi eşyalarının çizgilerini çiziyorlardı. Dudaklarım kıvrıldı. Mallarımızı koklayan bir Famiglia askeri sert bir şekilde cezalandırılırdı. Başarılı bir iş yürütmek istiyorsanız, kendi kendinizin en iyi müşterisi olamazdınız.

"Saçsız olan ve dudağının üzerinde büyük bir siğil olan, bizi yakalayan adamlardan ikisi." İçindeki öfkenin altında yatan acıyı duyabiliyordum.

Maximus'un sesi. Maximus'un Romero'yu yanına almış olmasının beni rahatlatıldığını itiraf etmeliydim. Buraya yalnız gelseydi kesinlikle aptalca bir şey yapardı. Kendimi nadiren suçlu hissedirdim ama Maximus'un bana ihtiyacı olduğu anda yanında olamayacak kadar uzakta olduğum için gerçekten nefret ediyordum.

Omzuna dokundum. "Siğıilli adam grubun lideri mi?"

Maximus başını salladı. "Kendisinden biraz daha az aptal askerler üzerinde sahip olduğu sınırlı güçle yükselmiş alçak bir asker."

"Ben önden gideyim, sen de arkamı kolla."

"Bu benim savaşım, Amo. Bekledim ama onların kanını istiyorum."

Omzunu okşadım ve başımı salladım. Sonra ona devam etmesini işaret ettim. "Onları öldürme." Gözleri intikam açlığıyla yanıyordu. "Onları öldürmek istiyorum.

acele etmemeliyim."

"İkimiz de biliyoruz," dedi Romero. Ona bir bakış attım ve başımı salladım. Son yıllarda Romero'nun Kaptan olarak yaptığı işler Maximus'unkinden daha az şiddet içeriyordu ama kan dökmeye duyduğu ihtiyacı hissedebiliyordum.

Maximus'un bir işaretiyle beşimiz de saklandığımız yerden dışarı fırladık. Ruslar bir saldırı beklemiyordu ve kokainin etkisindeydiler, bu da işimizi kolaylaştırdı. Maximus siğıili olanı hallederken ben de saçsız adamı yere sermeyi başardım. Romero üçüncünün icabına bakarken Growl ve Primo bilmediğimiz başka Bratva askerleri olma ihtimaline karşı etrafımızı gözlemeye devam etti.

Kapı patlayarak açıldı. Elimde tuttuğum adamın kafasına silahımla vurdum, sonra davetsiz misafirlere doğrulttum ama babam ve birkaç asker içeri girince silahımı indirdim.

Ayağa kalktım. Babam Growl'un yanına gidip onunla konuştuktan sonra Rus'u kablo kayışlarıyla bağlamayı başarmış olan Romero'ya doğru ilerlerken bana doğru zar zor baktı.

Maximus, "Onları sığınağımıza götürmek istiyorum," dedi.

"Onları sorgulamanız gerekiyor. Bunun ikiniz için de çok kişisel olduğunun farkındayım." Babamın bakışları Maximus'tan Romero'ya kaydı. "Ama onlardan tüm bilgileri almamız gerekiyor."

"Kanarya gibi öterler," dedi Growl derin ve gür sesiyle. Babam sert bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tüm yeteneklerinize güveniyorum."

Babam şimdilik beni görmezden gelmekten memnun olduğu için Maximus'un yanına gittim. "Onlara işkence etmene yardım etmemi ister misin?"

Maximus başını salladı. "Romero ve ben yapmalıyız." Romero ona doğru baktı ve başını salladı.

"Pekâlâ. Bana ne zaman ihtiyacın olursa ara. Konuşmak, sarhoş olmak ya da adrenalinle dans etmek için. Orada olacağım."

Maximus elimi tuttu. "Neden bizimle gelmiyorsun? İşkencenin bir parçası olmasan bile orada olmanı isterim."

"Önce seninle konuşmam gerek," dedi babam bana. "İşimiz biter bitmez geleceğim."

Maximus ve diğerleri üç Rus'u dışarı taşıırken, babamın askerleri depoda ne olduğunu anlamak için kasaları karıştırdı. "Hadi. Başka bir yere gidelim." Babam kabul etmemi beklemedi. Döndü ve beni takip etmemi bekledi. Ne kadar kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Son yedi aramasına cevap vermediğimi düşünürsek nedenini biliyordum. Babamı arabasına kadar takip ettim. Etrafına bakındı ve sonunda gözleri kiralık motosiklete takıldı. Gözleri kısıldı. "Motosikletlerinden biri nerede? Ya da araban? Ne zamandan beri kiralık bir arabaya ihtiyacın var?"

"Tartışmak istediğiniz şey bu mu?"

Babam yüzüme baktı. "Birkaç telefon görüşmesinden sonra o kiralık arabanın nereden geldiğini öğreneceğim ve birkaç telefon görüşmesinden sonra da tam olarak nerede olduğunu öğreneceğim."

Yalanımın eninde sonunda ortaya çıkacağını hep biliyordum. Babamın bunu uzun zaman önce öğrenmiş olabileceğinden emindim ama o gözünün önündekini görmezden gelmeyi tercih etmişti. "Kiralık bir eve ihtiyacım var çünkü karımı tanınmış bir politikacının karısıyla aldatıyorum ve bu haberin yayılmasını istemiyorum."

Babamın bana inandığından emin değildim. Muhtemelen inanmamıştır. Neredeyse her şeyi öğrenmesini dileyecektim. Tüm bu gizlilik beni rahatsız etmeye başlamıştı. Greta'yla gizlice buluşmak istemiyordum. Ona olan hislerimi çatılardan haykırmak istiyordum. Cressida'nın hayatımdan çıkmasını ve Greta'nın hayatıma girmesini istiyordum.

Babamın yüz ifadesindeki sertlik biraz kayboldu ve bu beni şaşırttı. "Cressida'yla evli olmaktan nefret ettiğini biliyorum ama saatlerce ya da günlerce hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolamazsın. Sorumlulukların var."

"Famiglia için canımı dişime takarak çalışıyorum baba. Hayatımı bu davaya adadım. Bu uğurda tüm kalbimle nefret ettiğim bir kadınla evlendim, o yüzden bana yeterince çalışmadığımı söyleme. Famiglia için işin bittiğinde annene dönersin, boş bir daireye ya da güvenemeyeceğin bir kadınla bir şehir evine değil. Ayda bir ya da iki kez bir iki günlüğüne kafamı dağıtmaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim."

"Dokuzdan beşe bir işte çalışmıyorsunuz. Göreviniz asla bitmez. Biz savaştayız. Hâlâ hatırlıyorsun, değil mi?"

Sırıttım. "İnan bana baba, bu asla unutmayacağım bir şey. Bu senin de beni zorladığın bir şey. Ben saldırıya karşıydım!"

Babam gömleğimi kavradı. "Bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorsun. Bana başka seçenek bırakmadın! O kızın hasretini çekmeyeceğinden emin olmanın tek yolu buydu."

Başımı salladım ve bir adım geri çekildim, böylece babam elini bırakmak zorunda kaldı. "İyi iş çıkardın."

Babam gözlerimi aradı ve yüzü bir ihtiyat maskesine dönüştü. "Amo. Gerçekten ölmek istiyor musun?"

"Annem için ölür müsün?"

Babam gözlerini kapattı. "Ne yapıyorsun?"

"Hemen yapmam gereken şeyi."

Babamın daha fazlasını söylemesine fırsat vermedim. Motora bindim ve uzaklaştım. Bu gece Maximus'la ilgiliydi, başka bir şeyle değil. Ama yarın, hayatımı kendi ellerime alacaktım. Ve eğer biri beni durdurmak isterse, o ellerin neler yapabileceğini öğreneceklerdi.

Lanet olsun. Ne yapacaktım ki?

Aileme olan sadakatim ve Amo'ya olan hislerim arasında bölünmüş hissediyordum. Sonunda bu beni parçalara ayıracaktı. İhanetimin ağırlığını daha fazla tek başıma taşıyamazdım. Birine güvenmem gerekiyordu. Başka bir görüşe, nasıl devam edeceğime karar vermeme yardımcı olabilecek bazı içgörülere ihtiyacım vardı. Bu bölünmüş hayatı yaşamaya nasıl devam edeceğime.

Pazar günü mabedimden eve döndüğümde annemi konağın bizim kanadında kurduğu yoga odasında hava yogası yaparken buldum. Tavana ilıştırılmış renkli kumaşların içinde baş aşağı asılı duruyordu.

Bazen annemle yoga yapıyordum ama bunu zihinsel yönlerinden çok, bale becerilerimi olumlu yönde etkileyen esneme hareketleri için yapıyordum.

Annem kırmızı kafasına rağmen bana gülümsedi ve yavaşça kendini dik konuma getirdi. "Bana katılmak ister misin?"

"Konuşmam gerek."

Annemin ifadesi hemen endişeyle bulanıklaştı ve kendini yere bıraktı. Minderinden bir havlu aldı ve yüzünü sildi, sonra köşedeki alçak kanepeyi işaret etti. Yere çöktük ve annem omzuma dokundu. "Bana her şeyi anlatabilirsin Greta. Kesinlikle her şeyi. Sır tutabilirim."

"Babamdan bile mi?"

Bu soruyu sormak beni suçlu hissettirdi ama annemin durumun ciddiyetini bilmesi ve körü körüne bu işe girişmemesi gerekiyordu.

"Senin için babandan bile binlerce sır saklayabilirim." Yanağıma dokundu, gözleri yumuşacıktı. "Ama baban seni ve ailemizi her şeyden çok seviyor. O her şeyi affeder."

"Bu olmaz. Tehlikede olan çok şey var."

Annem yutkundu, soluk kaşları birbirine yaklaştı. "Pekâlâ. Şimdi beni gerçekten endişelendirdin."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "Başlangıç her zaman iyi bir noktadır."

Bu Nino'nun söyleyebileceği bir şeydi. Hepimizin birbirimizden etkilenmesini seviyordum. Bu aile hakkında çok şey seviyordum, bu yüzden bu aldatma kalbimde bir kaya gibi hissettirdi. Lafı dolandırmamaya karar verdim. Söylenmesi gerekeni söylemenin kolay bir yolu yoktu. "Amo ile bir ilişkim var."

Annem minderlere yaslandı, ağzı açık kaldı. Uzaklara baktı ve derin bir nefes verdi. "Vay canına. Bunu hiç beklemiyordum." Soğukkanlılığını korumak için ne kadar mücadele ettiğini görebiliyordum. Bana dönüp bakmadan önce zorlukla yutkundu. Gözleri yüzümün her santimini taradı. Belki de tanıdığını sandığı kızını arıyordu. Şaşkın bir kahkaha attı. "Gerçekten öldürmek için girmişsin."

Kaşlarımı çattım, bununla ne demek istediğinden emin değildim. Bu savaşı olmasını, insanların ölmesini hiç istememiştim.

Şaşkınlığımı anlamış gibi, "Her şeyi ballandıra ballandıra anlatmadın," dedi. Derin bir nefes daha aldı. Ayağa kalktı ve uzun bir nefes verdi.

"Anne?"

"Bana biraz izin ver, Greta. Bu beklediğimden biraz daha fazla."

"Sana bunun babamın asla affetmeyeceği bir şey olduğunu söylemişim."

Annem tek omzunu silkti. "Elbette seni affedecektir. Ama Vitiellolarla ilgili davranışları affedici sayılmayabilir."

"Amo'yu öldürecek."

"Bundan önce de çeşitli nedenlerle onu öldürmek istemişti. Korkarım bu durumda babanızın gözünde ölüm yeterli olmayacaktır."

Gözlerimi kapattım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Umutsuzluk göğsümü pençeledi.

Kanepe eğildi ve annem bir kolunu omuzlarıma doladı. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum. Ama her şey yoluna girecek." Annem sanki hâlâ küçük bir çocukmuşum gibi başımı okşadı. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Beş ay."

"Değiştiğini fark ettim ama benimle konuşman i ç i n sana baskı yapmak istemedim. Kendini hazır hissettiğinde geleceğini biliyordum."

Geri çekildim. "Kendimi kaybolmuş hissediyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Amo ile aranızda olanları durdurmayı düşünür müsün?" Başını iki yana salladı. "Gözlerinden bunun bir seçenek olmadığını görebiliyorum, değil mi?"

"Hayatımı onsuz yaşamayı hayal bile edemiyorum. Ne zaman ayrı kalsak onu çok özlüyorum. Keşke her zaman birlikte olabilseydik."

"Peki ya o? O evli."

"Onu sevmiyor ve bana kızın da onu sevmediğini garanti ediyor."

"Bunun doğru olduğuna inanıyorum. Görücü usulü evliliklerin nasıl işlediğini ve aşkın nadiren anlaşmanın bir parçası olduğunu biliyorum ama Famiglia gelenekseldir ve boşanma kabul edilen bir şey değildir. Boşanan bir Capo ya da Underboss olduğunu bilmiyorum."

"Biliyorum. Birlikte olmamız için bir yol göremiyorum ama onu bir daha asla göremeyeceğimi de düşünemiyorum. Herkesin arkasından iş çevirmekten nefret ediyorum. Herkesin arkasından iş çevirmekten nefret

ediyorum.

yalanlar, gizliliğin neden olabileceği acıdan nefret ediyorum. Amo'nun karısını aldatmasından nefret ediyorum, karısı bunu bilse bile. Her şeyin bizim için kolay olmasını istiyorum."

"Aşk nadiren kolay ya da karmaşık değildir. Baban ve benim için öyle değildi, hem de hiç. Babam ve benim hakkımdaki tüm gerçeği sana hiç anlatmadım. Ama daha iyi hissetmene yardımcı olacağını düşündüm. Baban beni düşün günümde kaçırdı."

Başımı salladım. Nevio bir keresinde on beş yaşındayken tuhaf bir yorum yapmıştı ve ben de hemen araştırmaya başlamıştım. Kaçırılan bir gelinle, yani annemle ilgili gazete haberlerini bulmam uzun sürmemişti. O gün başka bir adamla evlenmesi gerekiyordu. Annem garip bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki öğrendin. Sanırım sana daha önce söylemeliydim." İç çekti. "Sana şimdi söylememin nedeni, bazılarının yaptıklarını aldatma olarak görmesi. Biriyle sözlüydüm ama babanla yakınlaşıyordum. Evleneceğim adama karşı bir şey hissetmiyordum, o da hissetmiyordu."

"Ama babama karşı hissettiklerine rağmen ailene döndün. Nasıl tepki verdiler?"

"Babama karşı bir şeyler hissettiğimi bilmiyorlardı. Onlar için bu anlaşılabilir bir şeydi. Baban düşmandı. Ne de olsa beni kaçırmıştı."

"Sence onları babama olan aşkın konusunda ikna etseydin bir şeyler değişir miydi? Camorra ve Outfit arasında barış olur muydu? Evliliğiniz bölünmüş olanı birleştirebilirdi."

Annem acı acı güldü. "Oh hayır. Bu asla bir seçenek değildi. Camorra ve Outfit arasında çok fazla husumet vardı. Ve ailem babama olan aşkı asla kabul etmezdi. Onlara bazı şeyleri açıklamaya çalıştım, gerektiği kadar açık olmasam da kendimce denedim. Babanın yaptıkları onların gözünde affedilemezdi."

"Ben ve Amo için de aynı şey geçerli değil mi? Savaş var."

"Bu farklı bir şey. İşin içinde o kadar kişisel acı yok. Ama yalan söylemeyeceğim, Luca ve babanın barışması bir mucize olurdu. Amo evli olmasaydı, daha fazla seçenek olurdu ama boşanma Ailede büyük bir yırtılmaya neden olur. Luca tepkilerle yüzleşmek istemiyorsa, Amo'nun Cressida'yı terk etmesine izin vereceğinden şüpheliyim."

Bütün bunları milyonlarca kez düşünmüştüm. Belki babama yalvarırsam Amo'yu Camorra'ya kabul ederdi ama Amo asla babamdan ya da Nevio'dan emir almazdı.

"Ne yapacağım ben?" Fısıldadım.

Annem de ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Keřke bilseydim. Belki de babanla konuşmayı dūřınmelisin."

"Eğer öğrenirse, Amo'yu görmemi engeller. Bunu riske atamam."

"Bu da bir olasılık. Bu durumda o da beni dinlemeyebilir." Annem sanki başı ağrıyormuş gibi parmak uçlarını şakağında gezdirdi. "Seni mutlu görmekten başka bir şey istemiyorum. Ama aynı zamanda güvende olmanı da istiyorum. Herkesin arkasından Amo'yla buluşman büyük bir risk."

"Amo bana zarar vermez, anne. Ona kesinlikle güveniyorum." Annem dudaklarını sıkı bir gülümsemeyle birbirine bastırdı.

Omuz silktim. "Sen de tek sorun çıkaranın Nevio olduğunu sanıyordun." Annem güldü. "Nevio aşk dışında her nedenle kargaşaya neden oluyor." "Sonuç aynı. Sevgi de nefret kadar yıkıcı olabilir."

Chapter *Twenty-Six*

Anno

Geceyi Trevisan'ların evinde geçirdim. Bana biraz Greta'nın sığınağını hatırlattı ama Maximus'un ailesi sadece köpek besliyordu, çoğunlukla Pittbull, Staffordshire Terrier, Bulldog ve Rottweiler. Maximus'un isteği üzerine işkenceye katılmadım, babası ya da erkek kardeşi de katılmadı. Romero ve Maximus Rusları tesisin sonundaki kulübelerden birine götürmüşlerdi ama çığlıklar Primo ve Grawl ile birlikte oturduğum verandaya kadar taşındı. Kulübelerindeki ve evlerindeki köpekler uluyor ve havlıyorlardı.

"Sanki katılmak istiyorlarmış gibi geliyor," dedim.

Evde aileyle birlikte sadece beş köpek yaşıyordu. Geri kalanlar yeterince sosyalleşmemiş ya da çok tehlikeliydi.

"Maximus köpekleri işkence için kullanmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Hayatları boyunca yeterince kan tattılar." Grawl'un karısı Cara, yün bir battaniyeye sarınmış halde verandaya çıktı. Bakışları sanki neler olduğunu görmeye çalışıyormuş gibi uzakları arıyordu.

Growl ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Onun omzuna dokundu. "İçeri geri dönmelisin. Bunu duymamalısın."

"Ben de içeriden duyuyorum."

"Ama içeride Maximus'u işi bittikten sonra göremeyeceksin. Onu bu şekilde görmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi Growl.

"Ryan, üstü başı kan içinde olsa da umurumda değil. Bana ihtiyacı olduğunda oğlumun yanında olacağım."

Growl başıyla onayladı ve Cara'yı rahat rattan sandalyelerden birine götürdü.

Maximus sabahın erken saatlerine kadar dönmedi. Yatmak için eve girerken omzunu okşadım. Romero da hemen arkasındaydı. İkisi de konuşma havasında değildi, bunda şaşılacak bir şey yok. Growl, Primo ve ben kulübeye gittik ve kalan pisliği temizledik.

Geç bir kahvaltıdan sonra Maximus ve ben biraz stres atmak için Famiglia spor salonuna gittik. Maximus dün geceki olaylar hakkında konuşmak istemedi, ben de onu zorlamadım. Hararetli bir antrenman seansından sonra soyunma odalarına girdik ama Maximus'u rahatsız eden bir şeyler olduğu belliydi.

Benimkinin karşısındaki banka oturdu. Bir süre bileklerimdeki bantları çıkarmamı izledikten sonra öne doğru eğildi, kollarını kalçalarına dayadı. "Ne oluyor lan?"

Aceyle giyinmekte olan iki adama işaret ettim. Başlarını sallayarak eşyalarını aldılar ve bizi yalnız bıraktılar. Kapı kapandığında, Maximus ve benim etrafıma bir sessizlik çöktü. Neye karar verdiğimi nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Bu tam bir delilikti. Maximus'a hayatım pahasına güvenmişim ve Sara ile olan evliliği sayesinde neredeyse bir aile gibiydik. "Aylardır izin aldığını biliyorum. Soru sormadım ama nereye gittiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Dün Newark'a gelmen saatler sürdü. Köşede bile değildin."

Boks ayakkabılarıma baktım. "Olabilirdiğinize hızlı geri döndüm."

"Biliyorum ve buraya suçluluk kartını oynamaya gelmedim. Senin lanet bir hayatın var. Sorun değil. Sadece bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum. Sara'yla yaşadığım boktan olaydan sonra bana yardım ettin. Sana ne zaman ihtiyacım olsa hâlâ yanımdasın, o zaman neden benden bir sır saklıyorsun?"

Acı acı gülümsedim. "Çünkü Famiglia'ya ihanet ediyorum."

Maximus yavaşça arkasına yaslandı, burun delikleri alevlendi, gözleri inançsızlıkla doldu. "Asla. Ölürsün-" Gözlerimi aradı. Ne görmeye çalıştığından emin değildim. Sonra başını salladı ve bir kahkaha attı. "Umarım yanılıyordumdur, bu yüzden lütfen bana herkesin arkasından Greta Falcone ile görüşmediğini söyle."

Sesi o kadar kısıktı ki ne söyleyeceğini bilmesem onu duymazdım. Ona baktım, ona yalan söylemekten yorulmuştum.

"Amo." Maximus ayağa kalktı ve bir elini başının üzerinde gezdirdi. Bana baktı, sonra tekrar başını salladı. "Senin derdin ne lan? Savaşta'yız ve sen gidip düşmanın kızını beceriyorsun." Başını eğdi ve dudaklarında umutlu bir gülümseme belirdi. "Yoksa bu Camorra'yı yıkmak için sinsi bir plan mı?"

Gerçekten böyle olmasını isterdim. "Sinsi bir planım yok. Greta'yı becermiyorum ve o resmen benim olana kadar da becermeyeceğim. Onun şerefini lekelemeyeceğim."

Maximus bankın üzerine çöktü, yüzünde tam bir şok ifadesi vardı. "Umarım bu bir şakadır."

Sadece ona baktım. Kulağa ne kadar gülünç geldiğini biliyordum.

"Babama ihanetimden bahsedip bahsetmeyeceğine karar verdin mi? Sen onun İnfazcısısın."

Maximus ayağa fırladı ve omuzlarımı sertçe iterek beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Ağırlığımı yüzünden bank geriye doğru devrildi ve bir iniltiyle sırt üstü yere düştüm. Ayağa kalkmaya zahmet etmedim, sadece en iyi arkadaşşıma alaycı bir şekilde gülümsedim. "Sanırım bu bir evet demek?"

"Siktir git, geri zekâlı," diye homurdandı Maximus. "Babanın İnfazcısı olacağımdan daha uzun süre senin İnfazcın olacağım. Ne kadar berbat olurlarsa olsunlar, sırlarını asla ifşa etmeyeceğim. Gelecekteki Capo'm olarak seni takip edeceğim ama beni ve Famiglia'yı nereye götüreceksin?"

"Camorra ile barışa."

"Asla olmaz. Düğününüzdeki rezaletten sonra olmaz. Isabella ve Gianna'nın başına gelenlerden sonra Matteo bunu kabul etmeyecektir. Falcon'ların onları nasıl kandırdığımız için büyük bir kin beslediğinden bahsetmiyorum bile. Barış hiç bu kadar uzak olmamıştı."

"Cressida'dan boşanacağım ve Greta'yı isteyeceğim. Bu şekilde yaşamaya devam edemem. Greta'yı yanımda istiyorum. Onu bu kez benim yapmak için hiçbir şeyden, kesinlikle hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim."

Maximus elini uzattı ve ben kabul ettikten sonra beni ayağa kaldırdı. Ön kolumu kavradı. "Ve sence bu sefer evet diyecek mi?"

"İstiyorum." Greta ile aramızdaki şey daha da büyümüştü ve geçmişte yaptığı seçimden pişmanlık duyduğunu biliyordum. Onunla birlikte bir yol bulacak ve Camorra ile Famiglia arasında barışı geri getirecektik. Başka bir seçenek yoktu. Greta, savaş devam ederken ailesinin onayı olmadan benimle New York'a gelirse yıkılırdı. "Bu hafta sonu ona soracağım."

"Onunla nerede buluşacağını bana söyleme. Ne kadar az bilirim o kadar iyi. Baban bunu bildiğini öğrenirse derimi yüzer. Siktir, dostum."

Omzunu okşadım. "Önce benim derimi yüzmesi gerekecek. Eninde sonunda yola gelecektir."

Maximus bana şüpheli bir bakış attı.

Babam kesinlikle kırılması zor bir cevizdi. Ama önce bu haberi daha da kötü karşılayacak biriyle yüzleşmem gerekiyordu. "Ona söylemek için bu gece Cressida'ya gidiyorum."

Maximus'un dudakları aralandı. "Önce babanla konuşmalısın."

"Ondan izin istemeyeceğim. Ben kararımı verdim ve o ne derse desin bunu uygulayacağım." Sormaktan bıkmıştım. İstedikimi alacaktım, uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi bu. Hayatımın geri kalanını Cressida ile geçirmeyecektim. Beni mutsuz ediyordu ve onun da benimle mutlu olmadığını biliyordum. İnsani duygular onun için hiç önemli olmadıkça mutlu olması mümkün değildi.

Maximus uzun bir nefes verdi. Endişesi yüzünden okunuyordu. "Sessizce gitmeyecektir, Amo. Cressida'nın hırçın bir yapısı var. Bu hoş bir Noel olmayacak. Seni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalışacak."

"Umurumda değil. Bu saçma evlilik bu gece sona erecek."

Cressida'nın konağına adımımı attığımda -her zaman onunmuş gibi hissettim, benim değil- bugünkü konuşmanın iyi geçmeyeceğini biliyordum.

Cressida elinde bir kadeh şampanya ve ayaklarının dibinde tırnaklarını boyayan siyah saçlı Asyalı bir kadınla oturma odasında oturuyordu.

Beni fark ettiğinde "Meşgulüm," dedi ve içkisinden bir yudum daha aldı.

"Git buradan," dedim kadına. Hiç tereddüt etmeden ayağa kalktı ve eşyalarını topladı. Yanımdan hızla geçerken ona yüz dolarlık bir banknot uzattım ve odadan çıkmadan önce mırıldanarak teşekkür ederek banknotu aldı.

"İşiniz bitmedi!" Cressida çılgılık attı ama kadın lobide ceketini aldı ve bir dakika sonra ön kapı açılıp kapandı. Önemli olan benim sözümdü, Cressida'nın değil. Bana ters ters baktı. "Tırnaklarım konusunda ne yapmam gerekiyor şimdi?"

"Onları kendin mi boyadın?"

Bu cürete inanamıyormuş gibi gözleri büyüdü. "Benim konumumdaki bir kadın tırnaklarını yapmak zorunda kalmamalı."

"Annem ayak tırnaklarını kendi yapıyor, senin neden yapamayacağını anlayamıyorum.

O bir Capo'nun karısı. Sen değilsin."

"Annenin..." Belli ki benim yanımda annemi aşağılamaktan daha iyi bir şey düşünmüştü. Bana şekerli bir gülümseme verdi. "Sen de Capo kadar iyisin. Baban bunu sonsuza dek yapamaz." Şampanyasından bir yudum daha aldı. Muhtemelen onun erken ölmesini umuyordu, böylece sonunda nihai zafere ulaşabilecekti.

Umursamaz bir omuz silkme hareketiyle bir omzunu yukarı kaldırdı. "Sanırım artık burada olduğuna göre birlikte biraz kaliteli zaman geçirebiliriz."

Çirkin bir leylak rengindeki pelüş kanepesi, çiçek desenli fırfırlı minderleriyle odaya baktım. Üstünde Versace logosu olan altın köşebentli beyaz, parlak ahşap mobilyalara. Burası bana ilk adımımı attığım günkü kadar yabancıydı. "Ne zaman birlikte kaliteli zaman geçirdik ki Cressida?"

Karşılaşmalarımızın her biri tartışmalar, suçluluk duygusu, cezalandırıcı sessizlik veya öfkeli seksle doluydu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece ayaklarına eleştirel bir gözle baktı, sanki ojesiz olmaları evliliğimizin kasvetli durumundan daha önemliymiş gibi.

"Bu evlilik beni buna zorladığın andan itibaren lanetlendi. Hiç evlenmemeliydik."

Cressida sonunda bakışlarını tırnaklarından kaldırdı ve muzaffer bir edayla gülümsedi. "Ama biz öyleyiz."

Gözlerine baktım, kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordum. Mavi mi, yeşil mi yoksa gri mi olduklarından bile emin değildim. Onlara hiç tam renklerini belirleyecek kadar uzun süre bakmamıştım.

Ondan nefret etmiyordum, kesinlikle hoşlanmıyordum, hatta sevmiyordum. Benim için tamamen önemsiz biriydi. "Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Yüzünde önce şaşkınlık sonra da kuşku belirdi. "Ne diyorsun sen?"

"Boşanıyoruz."

Dondu kaldı, sonra kibirli bir şekilde güldü. "Benden boşanamazsın, o zaman Capo olamazsın."

Yüz ifadem daha da sertleşti. "Ben Capo olacağım."

Tökezleyerek ayağa kalktı. "Gelenekçiler seni kabul etmeyecek! Babamın tarafını tutacaklar. Bensiz bir hiç olacaksın!"

"Ya beni kabul ederler ya da gazabımı hissederler."

"Benden boşanmayacaksın," diye fısıldadı başını sallayarak. "Boşanamazsın. Kurallar var, gelenekler var. Evlilik dışı masumiyetimi aldın ve böyle bir eylemin sonuçları vardır."

Ona doğru yürüdüm. "Kurbanı oynamayı bırak. Sen ve ben çok keyifli, rızaya dayalı bir seks yaptık. Seninle evlenmekle ilgili hiçbir şey söylemedim, senden hoşlanıyormuş gibi bile davranmadım. Benimle evlilik dışı seks yapmaya karar verdin, bu yüzden sen de sonuçlarına katlanmak zorundasın. Şimdiye kadar sadece ben bedel ödedim, şimdi sıra sende. Ve eğer doğru görüyorsam, yine de bedel ödemeyeceksin çünkü kimse evlenmeden önce seks yaptığımızı bilmeyecek."

"Beni boşadığın için utanç içinde yaşamak zorunda kalacağım!"

"İki yıldan az süren evliliğiniz karşılığında yaklaşık elli milyon dolar tazminat alacaksınız. Bana sorarsanız bu iyi bir anlaşma, özellikle de bu arada harcadığınız 10 milyon doları düşündüğümde."

Gözlerinin ardında zihninin çalıştığını görebiliyordum ve aniden yüzündeki öfke düştü ve ifadesi acınası bir hal aldı, alt dudağı titriyordu. "Amo," diye mırıldandı, avuçlarını göğsümde gezdirirken. Kirpiklerinin arasından bana baktı. "Bunu bana yapamazsın. Ben senin karınım."

O konuyu kaçırdı ama ben kalbimdeki bir damlacık nezaketi de dışarı çıkarmaya çalıştım ve "Dinle Cressida, bana evliliğimizden mutlu olduğunu söyleyemezsin. Beni pek sevmiyorsun bile. Belki evlendiğimizde sevdiğini düşünüyordun ama bana hala sevdiğini söyleme. Konuşacak bir şeyimiz yok. Sefil bir hayat yaşamaya devam etmek mi istiyorsun?"

Geçen Noel hayatımın en kötü Noel'iydi. Antonacis'lerle kutlama yapmak garip ve sertti. Sıcaklık yoktu, aile duygusu yoktu.

Annemin tatil ruhu bile durumu düzeltmeye yetmemiştir. Cressida ve ailesiyle bir Noel daha geçirmek zorunda kalmayacağım için rahatlamışım.

"Artık birbirimizi görmemize bile gerek yok. Eğer istediğin buysa tüm zaman boyunca dairende kalabilirsin. Sen başka kadınlarla yatmaya devam edebilirsin, ben de sürekli bir sevgili ararım. Ayrı hayatlar yaşayacağız. Bir gün beni hamile bırakmak için döllenme yöntemini kullanabiliriz."

"Peki ya sonra? Çocuklar olduktan sonra farklı evlerde yaşamaya devam edemeyiz. Çocuklar birbirini hor görmeyen bir aileyi ve ebeveynleri hak ediyor."

Bir kahkaha attı. "Neden? Annemle babam birbirlerini sevmezler ve işe yaradı."

Ve bak seni nasıl şekillendirdi...

"Yatılı okullara gidebilirler, o zaman bizi sık sık bir arada göremezler."

Başımı salladım. "Çocuklarımı uzaklara göndermeyeceğim ya da sefil bir evliliğin içine doğmalarına izin vermeyeceğim."

Cressida oflayıp pufladı ve şampanya şişesini kaptığı gibi uzaklaştı. Doğrudan şişeden içti, sonra da tısladı. "Çocukları ya da herhangi birini umursuyormuş gibi davranma. Sen nazik değilsin. Ben de değilim, bu yüzden birbirimize çok uygunuz."

Cehennemde yaratılmış bir eşleşme. "Ben nazik değilim, haklısın. Ama çocuklarım olursa, onları hayatımda istiyorum."

Küçümseyerek dişlerini gösterdi. "İyi bir baba olacağını mı düşünüyorsun? Annelerini aldatığının için senden nefret ederler."

"Çocuklarımla annesini aldatmayacağım, ama bu sen olmayacaksın." Masörü hakkında hiçbir şey söylemedim. Onunla bir ilişkisi olduğundan oldukça emindim. Kanıt yoktu ve muhtemelen inkar edecekti. Zaten konumuzla da ilgisi yoktu. Ona bir sevgili bulmasını söylemişim ve o da tavsiyeme uymuştu.

Farkındalık yüzüne yerleşti. "Başka biri daha var."

"Sana daha önce de söyledim."

"Becerdiğin birkaç kadın vardı, umursadığımı ya da hatırladığımı mı sanıyorsun?"

Çiftliğindeki ilk karşılaşmamızdan beri Greta'dan başka kimseyle yakınlaşmamıştım. "Bir kadın var."

Tiz bir kahkaha attı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Benimle sonsuza dek yatmamanın nedeni o mu?"

Hiçbir şey söylemedim. Greta'yı Cressida'yla tartışmanın beni sadece kızdıracağını hissediyordum.

Şampanya şişesini göğsünün önünde sıkıca kavradı. "İlişkinize sadıktınız ama karınıza değil miydiniz?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Şimdi söyleyeceğim her şey işleri daha da kötüleştirecekti. İstediğim her şeyi söylemiştim. Daha fazlası için nefesimi boşa harcamayacaktım. Bana bir bilim adamının incelemeye çalıştığı bir böcek gibi baktı. "Düğündeki kız, değil mi? Falcone'un kızı. Ona bakış şekliniz... Hayal ettiğimi sanmıştım. Hayal etmedim, değil mi?"

Ben bir şey söylemedim.

"Onu sevdiğini mi düşünüyorsun?" Güldü. "Bunu yapabilecek kapasitede değilsin." "Cressida, artık söyleyecek bir şey yok.

Boşanacağız ve ikimiz de

mutluluğu başka bir yerde bulacağım. Geçmişimdeki tek bir hata yüzünden hayatıma daha fazla hata eklemeyeceğim. Bu artık sona eriyor."

Öfkeli bir çığlık attı ve şampanya şişesini bana doğru fırlattı. Mermer sehpanın kenarına çarparak patladı ve pahalı bir Tiffany lambayı yere fırlatarak parçalanmasına ve mermer masanın kenarının kırılmasına neden oldu.

Kendi öfkemi dizginlemeye çalışarak yutkundum. Bunu sakince halledeceğime dair kendime yemin etmişim. "Bu ev sende kalabilir. Her zaman senin oldu. Boşanma belgeleri imzalandığında, elli milyonu alacaksın."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve lobiye doğru yürüdüm. Bu konuşmayı uzatmanın bir yararı olmayacaktı. Cressida teklifimi düşünmek için biraz zaman bulursa, bunun en iyi çözüm olduğunu görecekti. O çekici bir kadındı. Yeni bir koca bulabilirdi.

Arkamdan sendeleyerek geldi ve lobideki başka bir pahalı büfeden kristal bir vazoya uzandı. "Elli milyonla beni satın alabileceğini mi sanıyorsun?"

"Yetmiş milyona ne dersin, bu senin bariz kalp kırıklığını daha katlanılabilir hale getirecek mi?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Gözleri büyüdü ve vazoyu bana doğru fırlattı. Ayaklarımın önünde parçalandı. Artık canıma tak etmişti. Ona doğru yürüdüm ve onu duvara yasladım. "Bu kadar yeter. Seksen milyon. Bu son teklifim ve kabul etsen iyi olur."

Gözleri nefretle yanıyordu. "Umarım ölürsün."

Ona sert bir gülümseme verdim. "Birçok kişi denedi." Geri adım attım ve dışarı çıktım. Bu işin bitmediğini biliyordum. Cressida hemen babasını arayacak ve

Beni kararımı yeniden gözden geçirmeye zorlamak için Gelenekçileri kendi etrafında toplamaya çalışacaktı ki böyle bir şey olmayacaktı. Cressida'dan boşanacak ve gerçekten sevdiğim kadınla evlenecektim. Hayatımın sonuna kadar sadık kalacağım kadınla.

Evden çıktığımda omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Arabamı ailemin evine doğru sürerken müziğin sesini açtım. Cressida'ya planlarımı anlatmak pek çok adımın sadece ilkiydi, pek çok zor yüzleşmenin ilkiydi. Şimdi de babama söylemem gerekiyordu, belki de Antonaci şu anda onunla konuşuyordu.

Aşılması gereken son ve en zor engel Remo Falcone olacaktı. Alaycı bir gülümsemeyle başımı salladım. Telefonumu elime aldım ve Greta'nın numarasını çevirdim. Onu daha önce hiç aramamıştım ama bugün sadece onun sesini duymak.

"Amo! Yaralandın mı?"

Sesindeki endişeyi duyunca ve gözlerindeki nezaketi hayal edince doğru kararı verdiğimi, şimdi ne olursa olsun asla pişman olmayacağım bir karar verdiğimi anladım. "Hayır, uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissediyorum. Seninle konuşmam gerek."

"Benim de seninle konuşmaya ihtiyacım var. Eğer aramamış olsaydın, senden aramanı isteyecektim. Amo, artık bunu yapamam." Kalbim sıkıştı. Kahretsin, ayrılıyor muydu? Bunu asla kabul edemezdim. Onu bu kararı vermeye zorlayan her neyse, onu paramparça ederdim.

"Bu gizlilikten nefret ediyorum. Sana karanlık sırrın olmayı umursamadığımı söylediğimi biliyorum ama ben umursuyorum. Her zaman birlikte olmamızı istiyorum. Yapamayacağımızı biliyorum ama-"

"Greta, sen karanlık bir sır değilsin. Sen her şeysin ve herkesin bunu bilmesini istiyorum. Herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Benden başka birinin olmasını asla istemiyorum."

"Her zaman sadece sen varsın."

Kalbim kabardı. "Cressida'ya boşanmak istediğimi söyledim." Greta keskin bir nefes aldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Şimdi ailemin yanına gidiyorum. Onlara söyledikten ve tepkilerle başa çıktıktan sonra Las Vegas'a bir sonraki uçuş için yer ayırtacağım ve seni tekrar isteyeceğim. Umarım bu sefer cevabın farklı olur."

Tüm zamanların en iyi Noel hediyesi olurdu.

"Amo." Greta'nın sesi titriyordu. "Tüm bunları rüyamda görmekten korkuyorum."

"Eğer bu bir rüya olsaydı çoktan balayına çıkmış olurduk ve ben de seni

tekrar tekrar benim yapardım."

Greta nefesini bıraktı. "Ya-"

"Ne olursa olsun, birlikte olacağız. Sonuçlarıyla yüzleşeceğim. Her ne olursa olsun buna binlerce kez değecek."

"Annemle konuştum. Aileme de söyleyeceğim."

Greta'nın önünde kendi yüzleşmeleri vardı.

"Sana daha önce söylemeliydim ama hiç doğru gelmedi ve belki şimdi de doğru zaman değil çünkü telefonda konuşuyoruz ama sana söylemem gerekiyor." Derin bir nefes aldım çünkü bu üç kelimeyi daha önce hiç söylememiştim. "Seni seviyorum."

"Oh Amo," diye fısıldadı Greta.

"Ağlama." Ona sarılmak için yanında olmadığmda Greta'nın gözyaşlarını düşünmeye dayanamıyordum.

Küçük bir kahkaha attı. "Gülmeyeceğim. Sadece mutluyum. Ve ben de seni seviyorum."

Sırıttım ama ailemin evinin önüne geldiğimde gülümsemem kayboldu. "Ailemdeyim. Bana ailenle sohbetinin nasıl geçtiğini anlat. Yakında birlikte olacağız ve o zaman yanından hiç ayrılmayacağım."

Telefonu kapattık ve kendimi toparlamak için bir süre bekledikten sonra arabamdan inip ön kapıya yöneldim. Zili çalmaya fırsatım olmadı. Kapı açıldı ve Valerio karşımda durdu. Bana geniş gözlerle baktı ve yüzünü buruşturdu. "Buraya gelecek kadar cesursun. Annem babamla konuşmaya çalışıyor."

Sırıttı. "Son on beş dakikadır aynanın karşısında Capo bakışım üzerinde çalışıyorum. Ne düşünüyorsun?" Bana sert bir bakış attı.

"Kabız gibi görünüyorsun."

Omuz silkti. "Babam yarın emekli olmayacak, bu yüzden pratik yapmak için birkaç yılım olacak."

"İyi şanslar."

Valerio omzumu okşadı. "Şansa benden daha çok ihtiyacın var."

Chapter

Twenty-Seven

Aria

"Belki de onu yanlış anladın, Luca. Greta'dan hiç bahsetmedi. Lütfen aşırı tepki verme."

Valerio ve ben öğle yemeği yerken Luca oturma odasında bir ileri bir geri volta atıp duruyordu. Luca yemek yiyemeyecek kadar üzgündü.

"Yüz ifadesini görmediniz. Eminim arkamdan Falcone denen kızla sürekli görüşüyordur!"

"Bunu yapmak cesaret ister," dedi Valerio arsız bir gülümsemeyle. Ona uyarıcı bir bakış gönderdim. Hileci zihniyetini sevsem de babasını kızdırmanın sırası değildi. Bana kardeşim Fabiano'yu o kadar çok hatırlatıyordu ki. Valerio küçük bir çocukken ona çok benziyordu ve şimdi on yedi yaşındayken, babamız onu öldürmeye çalışıp soğuk ve bıkkın biri haline getirmeseydi Fabiano'nun nasıl biri olacağını hayal ediyordum.

Savaşta beri Fabiano'yu görmemiştim. Eğer Amo savaşa rağmen Greta'yı gerçekten görmüş olsaydı.

Luca'nın ve benim geçmişimiz göz önüne alındığında aldatma benim için her zaman hassas bir konu olmuştu ama Amo'ya ya da Greta'ya kıyamazdım. Amo'nun Cressida ile olan hayatından ne kadar nefret ettiğini, zaten yorucu olan iş gününe ek olarak onu nasıl tükettiğini görmüştüm.

Luca'nın telefonu çaldı ve arayanın kimliğini kontrol ettiğinde yüz ifadesi karardı. "Antonaci. Bu konuda içimde kötü bir his var."

Sandalyeden kalktım ve yün elbisemi düzelttim, parmaklarımı meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Luca'nın kara kaşları aşağı eğildi ve karnıma bir korku yerleşti. "Yavaşla." Luca'nın gözleri öfkeyle parladı. "Ses tonuna dikkat etsen iyi olur. Aileden ol ya da olma, bana sesini yükseltmene izin vermeyeceğim. Eğer dilini tutmak istiyorsan, kelimelerini daha dikkatli seçsen iyi olur."

Konuşmanın bir kısmını yakalayabilmek umuduyla yaklaştım ama Antonaci belli ki Luca'nın uyarısını dikkate almıştı. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Eğer ortalığı karıştırdığını öğrenirsem peşine düşerim. Amo'yla konuşacağım. Eminim Cressida onun sözlerini yanlış anlamıştır."

Luca telefonu kapattı ve yüzünde korkunç bir ifade vardı. "Amo, Cressida'ya boşanmak istediğini söylemiş."

Valerio alçak bir ıslık çaldı.

İçimi bir rahatlama kapladı, ardından kendi tepkime şaşırdım. Cressida'yı hiç sevmemiştim. Amo'yu kendi amaçları için kullanmıştı. Her zaman Amo için aşk istemiştim ama onunla bu mümkün değildi.

Luca başını salladı. "O kadar memnun görünme. Bu tam bir fiyasko. Oğlumuz karısından boşanırsa gelenekçiler ne yapar biliyor musun?"

"Uyguladığınız değişikliklere her zaman karşı çıktılar. Geçmişe takılıp kaldılar."

"Lanet olsun. Bunu yaptığina inanamıyorum. Sözlerini geri alacak ve Cressida'dan özür dileyecek. Bunu yapmak için sarhoş olması gerekse bile umurumda değil."

"Değişmeyecek, Luca. Savaşa rağmen bunca ay Greta'yla gerçekten görüştüyse ve Cressida'ya gidip boşanmak istediye, kararını vermiş demektir ve bunu hiçbir şeyin değiştirebileceğini sanmıyorum."

"Fikrini değiştirecek, inan bana. Onu zorlayacağım. Çok ileri gitti. Ben hala Capo'yum ve eğer azgın hormonlarını kontrol altına almazsa, benim izimden gidemeyecek."

Valerio sırtarak, "O zaman gidip en iyi Capo görünüşümü sergileyeyim," dedi. "Şu an senin lanet şakalarının sırası değil!"

Luca hırladı.

Valerio omuz silkti ve beni Luca'yla yalnız bırakarak oturma odasından çıktı. Valerio, Luca'nın patlamalarını savuşturmak konusunda çok yetenekliydi.

Luca'nın göğsüne dokundum ve gözlerinin içine bakmak için başımı geriye doğru eğdim. Gözlerindeki öfke beni korkutmuyordu. Başlangıçta korkutmuştu ama Luca'nın bana ve çocuklarımıza duyduğu sevginin, içinde barındırdığı tüm karanlığı gölgede bıraktığını biliyordum. "Eğer onu zorlamaya çalışırsan, onu kaybederiz, Luca."

"Aynen öyle, çünkü emirlerime uymazsa onu öldürürüm."

"Böyle bir şey söyleme Luca. Öfkeyle bile olsa. Lütfen."

Luca yanaklarını avuçladı. "Aria, bu Famiglia'yı sonsuza dek bölebilir. Üç cephede savaş halindeyiz. Parçalanacağız."

"Belki de değildir. Eğer Amo Greta'yı gerçekten seviyorsa, bu Camorra ile barışa yol açabilir."

"İlk etapta savaşa yol açtı."

"Çünkü siz savaşı seçtiniz."

Luca geri adım attı, çenesi gerildi. Gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum. "Amo Greta'ya sahip olamaz. Ona o zaman da sahip olamadı, şimdi de olamaz. Falcon'lar buna asla izin vermez. Bunu Amo için yaptım, bir aşkın hayatını mahvetmesine izin vermesin diye."

"Cressida ile hiç mutlu olmadı."

"Sanki evlilikleri çoktan bitmiş gibi

konusuyorsun." "Sen ne dersin de öyle."

Amo ve Valerio'nun sesleri lobiden bize doğru geliyordu.

"Bunu göreceğiz," diye homurdandı Luca.

"Luca, lütfen. Bir an dur ve Amo'nun duygularını düşün.

Ya o da Greta için senin benim için hissettiklerini hissediyorsa?"

Luca tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti, ben de peşinden Amo ve Valerio'nun hâlâ sohbet ettikleri lobiye koştum. Kardeşler arasındaki fark beni her zaman şaşırtmıştır. Amo karakter ve görünüş olarak Luca'ya benziyordu, bu da sık sık karşı karşıya gelmelerine neden oluyordu ama aynı zamanda bu karşılaşma için bana umut veriyordu. Valerio ise Fabiano ve Matteo'nun güçlü bir karışımıydı.

Luca, Amo'ya doğru ilerlerken hızını kesmedi, Amo geri adım atmadı, Luca boğazını tutup onu duvara doğru ittiğinde bile. Gerildim, kalbim göğsümde sertçe sarsıldı.

"Luca!"

Valerio Luca'nın koluna dokundu.

"Baba-" "Sen bu işe karışma!"

Amo kardeşine sıkı bir gülümseme verdi.

"Sorun yok." Sesi havasızlıktan boğuk çıkıyordu.

"Luca," dedim daha sert bir sesle.

"Hemen şimdi Cressida'ya dönüp özür dileyeceksin."

Amo teni giderek kızarmasına rağmen kıkırdadı. "Yapmayacağım ve yapacağın hiçbir şey beni ikna edemeyecek. Ondan boşanacağım ve sonra Greta ile evleneceğim."

'Greta'yı söyleme şekli - nazik, sevgi dolu, koruyucu - bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Vitiello erkeklerinin kalplerinin etrafında yüksek duvarlar vardı ama bir kadına aşık oldular mı, çok sert aşık olurlardı ve Amo da Greta'ya sırlıslıkla aşıkta.

Luca onu tekrar duvara itti. Daha fazla izleyemedim. Luca'nın kolunu tuttum ama ne Luca ne de Amo beni dikkate aldı.

"İhanetin ve itaatsizliğin cezasını biliyorsun."

"Birini annemi sevdiğin kadar sevdiğim için ölmem gerektiğini düşünüyorsan, o zaman durma ve beni öldürmeye çalış baba."

Beni öldürmeye çalıştı. Amo'nun bu yüzden Luca'yla savaşmaya istekli olduğunu görebiliyordum. Amo her zaman babasına karşı koyamayacak kadar saygı duymuştu ama Greta onun için çok şey ifade ediyordu. Ailemin gözlerimin önünde parçalandığını görebiliyordum ve buna dayanamıyordum.

Luca Amo'yu serbest bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Yapılacak doğru şey bu olsa bile seni asla öldürmeyeceğimi çok iyi biliyorsun!"

Amo boğazını ovuşturdu. Önüne geçtim ve kırmızı derisine dokundum. Sertçe yutkundum. Bu dünyanın acımasız olduğunu biliyordum. Luca'nın Amo'nun önündeki görevlere hazır olduğundan emin olması gerektiğini biliyordum ama bu bir anne olarak benim için hazmedilmesi zor bir şeydi.

"Kalbimin sesini dinleyeceğim baba. Kabul edersin ya da etmezsin ama sonuç aynı olacak. Greta benim karım olacak."

"Remo, Nevio ve diğer tüm deli herifleri öldürdükten sonra mı?"

"Eğer gereken buysa."

Amo ciddi olamaz. Greta'yı iyi tanıımıyordum ama ailesiyle iyi bir ilişkisi varmış gibi görünüyordu. Onları incitirse onu affedeceğini düşünemezdim.

"Sanırım o zaman Valerio'yu Capo pozisyonu için hazırlamaya başlayabilirim?" Luca kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

Amo omuz silkti ama onu tanıyordum. Babası gibi Capo olmayı ne kadar çok istediğini ve Luca'nın Amo'nun bir gün görevi devralacak olmasından ne kadar gurur duyduğunu biliyordum. Burada olanlar kalbimi kırıyordu.

"Capo olmak istemiyorum," dedi Valerio, ses tonunda ilk kez mizah yoktu. Ona bir gülümseme verdim. "Bunu hiç istemedim. Bu Amo'nun işi."

"Oğullardan biri binlerce askerin uğruna cinayet işleyeceği bir pozisyonu istemiyor, diğeri ise Capo olmanın fedakarlık gerektirdiğine saygı duymuyor."

"Famiglia ve bu aile için çok şey feda etmeye hazırım baba. Senin gibi iyi bir Capo olacağım, ama hiç düşündün mü ki sen de iyi bir

Capo, annem arkanı kolluyor diye mi? Katliam ve saçmalıklar çok fazla olduğunda yanınızda o var. O olmasaydı bugün nerede olurdun?"

Luca bana baktı ve gözlerim yaşardı. "Çok karanlık bir yerde olurdum ve muhtemelen babamın olduğundan daha kötü bir Capo olurdum."

Buna inanmamıştım. Luca her zaman babasından daha iyiydi ama iyi bir Capo olmasına yardım ettiğimi düşünmesi çok şey ifade ediyordu.

"Capo olmak için Greta'nın yanımda olmasına ihtiyacım var. Onu seviyorum. Annemle sahip olduğunuz şeye her zaman hayranlık duydum ama buna sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim çünkü bizim dünyamızda bu çok nadir."

Luca gözlerini kısarak Amo'ya baktı. "Ve sen de Greta ile birlikte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum."

Luca'ya doğru yürüdüm ve ellerimizi birleştirdim. Bir kez daha Amo'ya dönmeden önce bana yorgun bir bakış attı. "Bu büyük bir skandala, muhtemelen bir isyana neden olacak. Antonaci'nin destekçilerini susturmak için kan dökmek zorunda kalacağız. Eğer onu bir şekilde rüşvetle susturamazsak, ki bundan şüpheliyim."

"Ne kadar kan dökülmesi gerekiyorsa dökmeye hazırım."

Luca uzun bir nefes verdi. "Eğer buna degeceğini düşünüyorsan-" "Değer."

"O zaman ben de senin yanında durur ve ne kadar kan dökmem gerekiyorsa o kadar dökerim. Ben çok daha azı için kan döktüm."

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım ve Valerio kollarını arkadan boynuma doladı, çenesi başımın üstündeydi. "Kan dökülmesi, Noel için tam zamanında. Ne kadar neşeli bir mesaj. Kanla Doğdu, Kanla Yemin Etti."

Bir kahkaha attım ve elini tokatladım. Famiglia içinde büyük bir çatışma ihtimali beni korkutuyordu ama aynı zamanda Amo'ya hak ettiği mutluluğu vermenin kaçınılmaz olduğunu da biliyordum, onun için tek istediğim buydu. Eğer hepimizin ödemesi gereken bedel kan ise, öyle olsun.

Chapter *Twenty-Eight*

Amo ile yaptığım telefon görüşmesinin heyecanı, ailemle yapacağım görüşmeleri düşündüğümde çabucak uçup gitti.

Nevio'yu aramaya gittim. Kırılması en zor cevizin o olduğunu biliyordum. Onu bale stüdyomda çalışırken buldum. Tabancayla squat yapıyordu, formunu kontrol etmek için aynada kendini izlerken yüzünde konsantrasyon ifadesi vardı.

"Bale için burada değilsin," diye bastırdı ve doğruldu. Gözlerim göbeğindeki yara izine takıldı. Bronz teninde sadece beyaz bir çizgiydi -bir avuç dövmeyle dikkat çekmek için savaşıyor birçok yara izinden biriydi- ama hayatımdaki en zor günlerden birinin anısını taşıyordu. Nevio, Amo'dan nefret ederdi. Açıkça söylemese bile Amo da kardeşim için aynı şeyleri hissediyordu. Bu ikisini nasıl birleştirebilirdim? Ya da en azından birbirlerini katletmek istemelerine neden olmadan?

Nevio bakışlarımı takip etti ve dudakları sert bir gülümsemeye dönüştü. "Bu bir Vitiello'nun bende açacağı son yara izi olacak."

"Nevio, konuşabilir miyiz?" Ellerimi ovuşturdum, ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Annemle konuşmak zor olmuştu ama bunun yanında hiç kalırdı. Babamla konuşmak da zor olabilirdi ama Nevio'nun tepkisi beni daha çok korkutuyordu.

Nevio hemen uyandı ve yanıma gelerek omuzlarıma dokundu. "Neyin var?"

Sesindeki endişe her zaman kalbimi ısıtmıştır çünkü endişe Nevio'nun güçlü karakter özelliklerinden biri değildi.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Nevio'nun kara kaşları birbirine çarptı, gözlerindeki şaşkınlıkla ihtiyat birbirine karıştı. İçgüdülerini her zamanki gibi yerindeydi. "Bana sadece ne söylemen gerekiyorsa onu söyle. Hasta değilsin, değil mi?"

Başımı hızla salladım. "Hasta değilim, hayır. Fiziksel olarak iyiyim. I-" "Greta, söyle bana!"

Gözlerim yaşlarla doldu. Boğazımdaki yumruyu zorlukla yutabildim. "Son birkaç aydır Amo'yla görüşüyorum."

Nevio elini bıraktı ve geri adım attı, yüz ifadesi taş gibi soğuktu. "Ne?"

Sesindeki düşük titreşim tüylerimi diken diken etti. "Onu seviyorum."

Nevio bir adım daha geri çekildi, vücudundaki tüm kaslar maksimum düzeyde gerilmişti. "Onu seviyor musun?"

Sesindeki küçümseme öfkesinden daha çok canını yaktı. "Nevio, lütfen anlamaya çalış. Onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum."

Sert bir kahkaha atarak arkasını döndü, silahını çekti ve aynalara doğru ateş etti. İrkildim, ellerim kulaklarımı kapatmak için havaya kalktı. Tabandan tavana aynalar kulakları yırtan bir çığlıkla birbiri ardına patladı. Parçalar odanın içinde uçuştı, Nevio'nun tepkisi yüzünden kalbimin parçalanması gibi güneş ışığı da yüzlerce parçaya bölündü. Yavaşça bana döndü, göğsü birkaç kesikten dolayı kan içindeydi ve yanağına tek bir parça saplanmıştı.

Gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı aktı. Elini uzatıp parçayı çekerek çıkardı ve yüzünden aşağıya bir damla kan akmasına neden oldu.

"Yani onu bana, bize, ailemize tercih ediyorsun."

Ağzım kurudu ve kalbim çarpmaya başladı, ellerim nemli hale geldi.

"Vitiello ile birlikte olmak için Vegas'ı terk ediyorsan, beni umursamadığını söylüyorsun demektir."

Söylediklerine inanamadım. Doğru değildi ve o da bunu biliyordu ama yine de beni suçlu hissettirmeyi başardı.

Amo'yla birlikte olmayı düşündüğüm ilk andan beri kendimi suçlu hissediyordum, çünkü bunun ne anlama geleceğini biliyordum. Nevio'dan ayrılmak zorunda kalacaktım ki bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ben Nevio'nun öfkesine karşı sakinliydim ve ben onun yanında olmazsam karanlığın kazanacağından korkuyordum. Az önceki hareketleri endişelerimi alevlendirdi.

Öfkesi çok güçlüydü, bir çığ gibi üzerime düştü ve nefesimi kesti. Bale stüdyosunun kapısı kırılarak açıldı ve babam, Nino, Alessio ve Massimo silahlarını çekerek içeri süzıldüler.

Bizi gördüklerinde hepsi dondu kaldı.

Sorgulayan bakışlarını görmezden geldim. Bu Nevio ile benim aramdaydı. "Mutlu olmamı istemiyor musun?" Yumuşakça sordum.

"Ne oluyor lan burada?" Babam hırladı.

Nevio bana doğru bir adım attı ve bana ters ters baktı. "Bizimle mutlu değil miydin? Ait olduğun insanlarla?"

Yutkundum. "Öyleydim. Sahip olduğumdan daha fazlasını isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ama sonra... sonra Amo'yla tanıştım ve bununla savaşmaya çalıştım. Gececeğini umdum ama geçmedi."

Diğerlerinin yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum.

Nevio başını iki yana salladı. "Savaşta'yız. İkisine birden sahip olamazsın. Eğer onu seçersen, bizi ekmiş olursun. Hikayenin sonu."

"Yeniden barış olabilir."

"Biri bana neler döndüğünü açıklayabilir mi?" Babam aramıza girdi, öfkeli bakışları Nevio ile benim aramda gidip geliyordu.

"Amo'yu öldürürsem olmaz, o zaman Luca bir daha barışa yanaşmaz." Sırıltısı karanlıkla doluydu. Geceleri taşıdığı gülümsemeydi bu. Bana gösterdiği bir gülümseme değildi.

"Bunu bana yapar mısın?"

Nevio'nun gözleri kayıtsız kaldı. "Sen göremesen de ben senin için yaparım."

Diğer insanların hayatları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Nevio için çok az insan önemliydi ama bu birkaç kişi onun tüm dünyasıydı ve onları korumak ve yakınında tutmak için her şeyi yapardı. Hiçbir şeyden çekinmezdi. Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Kimse Nevio'yu benden daha iyi tanıyamazdı.

Nevio dünyanın yandığını görmeyi severdi ama şimdiye kadar alevlerin bana dokunmamasını sağlamıştı.

Başımı salladım. "Hayır, bunu kendin için yaparsın. Bencilce davranıyorsun."

"Bencil olmak hakkında her şeyi bilirsin." Nevio babama döndü. "Greta son birkaç aydır Vitiello'yu beceriyor. O lanet olası bir hain." Nevio hışımla çıktı, Massimo ve Alessio da onu takip etti.

Üzüntüden, öfkeden ve şoktan titriyordum. Babamın kuşkulu bakışları bana çarptığında bacaklarım neredeyse bükülüyordu. Nino'nun analiz eden varlığı bile yardımcı olmadı.

"Açıkla," dedi Nino.

Babam sanki silahıyla kalan aynaların işini bitirmek üzereymiş gibi sadece bana baktı.

Onlara gerçeği söylerken anlamaları için gözlerimle yalvardım. Kelimeler ağzımdan dökülürken sesim titriyordu.

"Düşmanla buluşarak kendinizi nasıl bir tehlikeye attığının farkında mısınız?" Nino sordu.

Babam hâlâ bir şey söylememişti. "Amo'ya güveniyorum."

"O zaman sana güvenilemeyeceği açık," diye homurdandı babam. "Seni öldürebilirdi."

"Yapmazdı."

Babam kolumdan tutup beni kendine çekti, gözleri öfke doluydu. "Yalan söyledin. Hayatını ve seni seven herkesin güvenliğini riske attın."

"Artık yalan söylemek istemiyorum. Bu yüzden Nevio'ya söyledim. Ama sana söylediğimde nasıl tepki vereceğini biliyordum ve haklıydım."

"Ne bekliyorsunuz ki? Amo hakkındaki görüşlerimi çok açık bir şekilde ifade ettim ve bu daha ortada savaş bile yokken oldu."

Gözlerimi kapattım ve daha fazla gözyaşı süzüldü. "Baba, kızgın olduğumu biliyorum ama lütfen anlamaya çalış. Amo'yu seviyorum. Ondan ayrı kalmak canımı yakıyor. Lütfen Amo'yla birlikte olmama izin ver."

Nino sanki unutmuşum gibi, "O evli ve biz savaştayız Greta," dedi.

"Benim için Cressida'dan boşanacak ve eğer sen de istersen babasını yeni bir ateşkes için ikna edecek."

Babam başını salladı. "Mia cara, bu sana izin veremeyeceğim bir şey. Amo Vitiello ile evlenmeni kabul edemem. New York'a gidemezsin ve kesinlikle Famiglia'daki eski moda geleneklere maruz kalamazsın. Ben Capo olduğum sürece Famiglia'da barış olmayacak ve Nevio'nun tepkisine bakılırsa, onun yönetimi altında da olmayacak."

Kaşlarımı çatarak babama yaklaştım. "Bana fikirlerimin önemli olduğunu, seçimlerime saygı duyduğunu öğrettin ve şimdi istediğim adamla evlenmeme izin vermiyorsun?"

Babamın yüzü taş gibiydi ama gözleri duygularının şiddetiyle beni yakıyordu. Yanaklarımı avuçladı. "Greta, Camorra'da başka hiçbir yerde olamayacağın kadar güvendesin. Benim sözüm kanundur. Burada sana asla zarar gelemes ama orada Luca'nın ve daha sonra Amo'nun sözü geçerli. Onların yetki alanına gireceksin ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki onlar işleri bizden farklı ele alıyorlar. New York'tayken seni buradakiyle aynı şekilde koruyamam. Bana ihtiyacın olursa yine de onların şehrini yerle bir ederim ama o zamana kadar onların merhametine kalırsın."

Yaralı ellerini kendi ellerimle kapattım ve ona güven verici bir gülümseme verirken bakışlarını tuttum. "Beni korumak için hepinizin öleceğini ve burada güvende olduğumu biliyorum ama aynı kesinlikte New York'ta da güvende olacağımı biliyorum çünkü Amo orada ve beni koruyacak. Lütfen seçimime saygı gösterin. Lütfen Amo'ya ve barışa bir şans verin."

Babam Nino ile bakıştı, alnından öptü ve geri çekildi. "Cevabım hayır."

Gözlerimi kırptım, içimi bir istifa duygusu kapladı. "Baba, barışı engelleyebilirsin ama Amo'yla birlikte olmamı engelleyemezsin."

Babamın burun delikleri alevlendi ve ağzı sert bir gülümsemeye dönüştü. "Oh mia cara, burası benim şehrim, benim bölgem, benim kurallarım. Nefes aldığım sürece, seni odana kilitlemek zorunda kalsam bile Amo'yu bir daha görmeni engelleyeceğim."

"Bana bir tutsak gibi davranamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım. Bana telefonunu ver."

Ben tepki vermeyince, babam telefon çantama uzandı ve bıçağıyla onu kesti.

Olanlara inanamıyordum. Ailemin bu kadar kötü tepki vereceğini hiç düşünmemiştim. Belki de onlar söz konusu olduğunda çok naiftim.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Babam gerildi. Sözlerimden pişmanlık duysam da arkamı döndüm ve stüdyodan koşarak çıktım. Odama girip kendimi yatağa atana kadar koşmayı bırakmadım. Momo ve Teacup da sıkıntımı hissederek bana katıldılar. Hiç ağlamadığım kadar çok ağladım. Çok geçmeden kaba bir dil elimi yaladı. Başımı yana çevirdiğimde Bear'ın başını yatağın üzerine tünemiş buldum. Yanında Dotty oturuyordu ve bir köpek için fazla anlayışlı gözlerle beni izliyordu.

Ne yapacağımın emin değildim. Bu gerçekten de hiç vermek istemediğim bir karar olacaktı. Ailem ve Amo arasında bir karar. Hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Kapı çaldı ve annem cevabımı beklemeden içeri girdi. Bana bir bakış attı ve hemen yatağa koşup yanıma uzandı. Sırtımı nazikçe ovdu.

"Babam mı söyledi?"

"Ben buna söylemek demezdim. Aşağıda öfkeden kuduruyor. Yeni Noel dekorasyonu almamız gerekecek."

"Telefonumu aldı ve beni Amo'dan uzak tutmak istiyor."

Annem iç çekti. "Ben de öyle anladım."

"Ne yapacağım ben?"

Annem başka tarafa baktı. "Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sana kalbinin sesini dinlemeni söyleyeceğimi sanırdım ama seni kaybetmek istemiyorum. Seni bir daha göremeyeceğimi hayal bile edemiyorum. Bu savaşla birlikte..." Yutkundu. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda bunun ailem için ne kadar zor olduğunu gerçekten anlıyorum. Benim gerçekten bir seçeneğim yoktu ve senin de bir seçeneğin olsun istiyorum. Her şeyin benim için olduğu gibi bitmesini istemiyorum."

"Senin yaptığını yapıp Amo'yla birlikte olabilmek için gideceğimi mi düşünüyorsun?" "Yapmayacak mısın?"

Annemin gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Beni de dolduran korkuyu. Ama yüz ifadesinde kabullenmişlik de vardı. Beni kaybedebileceği gerçeğini çoktan kabullenmişti. "Ailemden ayrı kalmak istemiyorum. Bu seçimi yapmak istemiyorum."

Annem kollarını bana doladı, yanağını başıma koydu. "Babanla konuşacağım. Ama sana boş yere umut vermek istemiyorum."

"Biliyorum. Peki ya Nevio?"

"Massimo ve Alessio ile birlikte ayrıldı. Bu gece döneceğinden şüpheliyim." Annem doğruldu. "Nevio'yu bilirsin..."

Yaptım. Bu gece kan dökecekti. Canavarının kazanmasına izin verecek, onu serbest bırakacaktı.

Kendimi her zaman geri kafeslemekle sorumlu hissettim ama bırakmayı öğrenmem gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağımın, çok sevdiğim insanlardan nasıl vazgeçeceğimden emin değildim. Hâlâ bu kararı vermek zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Chapter

Twenty-Nine

Nevio ile olan kavgam kafamın içinde tekrarlanıp duruyordu. Onun sert sözleri. İncinmiş ve beni kaybetmekten korkan bir yerden geldiklerini biliyordum ama yine de canımı yakıyorlardı.

Peki ya babamın tepkisi? Tamamen beklenmedik bir şey değildi ama ne kadar ciddi olduğumu görüp beni de ciddiye almasını umuyordum. Annemin sözleri kararını değiştirmemişti. Beni isteğim dışında Las Vegas'ta tutmaya kararlıydı, bu yüzden kendimi sığınağımda, beni bir mahkum gibi koruyacak iki korumayla birlikte buldum. Geri dönmek zorunda kalmadan önce burada sadece bir gece geçirmeme izin vardı.

En kötüsü de telefonum olmadan Amo'ya ulaşmamın mümkün olmamasıydı. Korumalardan bir telefon çalmayı düşünmüştüm ama benim yanımda son derece dikkatliydi. Artık ön kapıların şifresine bile sahip değildim, bu yüzden onlar olmadan binayı terk edemezdim.

Dotty bir miyavlama çıkardı ve ben de doğruldum. Saat kaçtı? Komodinin üzerindeki saate baktım. Sabahın ikisi.

Dotty yatağımın önündeki zemini tırmaladı. "Neyin var kızım?" diye sordum ama sonra bir alarm çaldı. Avuçlarımı kulaklarıma kapattım.

Ya Amo buradaysa? Telefon görüşmemizde buraya geleceğine söz vermişti. Ya bana ulaşamadığı için tehlikede olduğumu düşündüyse? Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Yakalanırsa... Göğsümde panik çiçekleri açtı. Babamı onu bağışlaması için ikna edebilecek miydim?

Yıllar önce yalvarışlarımın bodrumdaki adamı kurtaramadığı an ın görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Babam ya da Nevio Amo'yu öldürdüyse... Ama alarmla ilgili bir şey farklıydı. Ne oluyordu? Bu standart bir güvenlik alarmı değildi. Yataktan fırladım ve kapıyı açtım. Perdeler, bir elimi kulağımdan çekmem gerektiği anlamına gelse bile. Donup kaldım.

En azından ahırlardan biri yanıyordu. Turuncu alevler gece gökyüzünü aydınlatıyor ve közler karanlığa karşı kayan yıldızlar gibi dans ediyordu.

Korku dolu kişnemeler ve biçme sesleri arasında evden dışarı koşmaya başladım. Hayvanlarımı kurtarmalıyım. Neler olduğundan emin değildim. Ahırların yakınında asla açık ateş yakmazdım, Jill de yakmazdı. Belki de muhafızlardan biri uyarıma rağmen dışarıda sigara içmişti. Daha iyi bilmeleri gerekirdi! Verandadan tökezleyerek indiğimde, iki muhafız kenarda duruyordu, biri telefonuyla konuşuyordu, diğeri kıpırdamıyordu.

"Su hortumlarını getirin!" Çıglık attım ama durmadım. Yanan ahıra doğru fırladım. Çıplak tabanlarım kora değdiğinde ayaklarıma acı saplanıyordu ama bu beni yavaşlatmadı. Ahırın kapısını açtım. Domuzlar hışımla yanımdan geçip gittiler ama atlar ve inekler panik içinde bir köşeye toplanmışlardı. Çatı yanıyordu ve sağ taraf da öyle. Alarm daha da yüksek sesle çalışıyor gibiydi.

"Ev de yanıyor!" Jill çıglık attı, üzerinde pijamaları vardı ve kır saçları etrafa dağılmıştı. Alarm onu da uyandırmış olmalıydı. İkimiz de yalnızlığı tercih ettiğimiz için onun evi binanın diğ er ucundaydı.

"Köpekleri kurtarın!" Çıglık attım.

Köpeklerim benimle dışarı mı çıktı? Aman Tanrım. Acıma rağmen sendeleyerek atlara doğru yürüdüm ve onları köşelerinden uzaklaştırmaya çalıştım. Bir tanesinin poposuna sertçe vurdum ve kaçtı ama diğ erleri sadece panikle açılmış gözleri ve parlayan burun delikleriyle beni izlediler. Yanan bir kor çıplak omzuma çarptı. Çıglık attım. Hayvanların üzerine daha fazla kor yağdı. Atları temizlerken sırtlarına ulaşabilmek için kullandığım ayaklığa doğru tökezledim ve Calimera'nın sırtına çıkmak için onu kullandım. Hemen kişnedi. Hâlâ ata binmekte zorlanıyordu ve böyle bir durumda buna izin vermezdi. Acı verse de topuklarımla yanlarına vurdum. Beni üzerinden atmaya çalıştı ama sonra koşmaya başladı. Çırpındı

ve yere sertçe inene kadar şahlardım, ama önde giden at olduğu için diğer atlar ve hatta biri hariç inekler bile onun peşinden koştu. Mildred, grubun en yaşlısı. Düştüğüm için vücudum ağrıyor ve başım zangırdıyordu. Onu da dışarı çıkarmak için ayağa kalkmaya çalışıyordum ki çatının bir kısmı dayanılmaz bir sıcaklık ve uçuşan korlarla birlikte aşağı düştü. Yanan saçların pis kokusu burnuma doldu ve hızla saçlarımı söndürdüm. Geriye doğru tırmanarak açık alana çıktım ve tam zamanında kalan çatı çökerek Mildred'i altına gömdü.

Siren sesleri hâlâ geceyi dolduruyordu. Muhafızlar evin içindeydi ve ev de tamamen alevler içindeydi. Bir yerlerde hevesli havlamalar duydum, kesinlikle Dotty. Peki ya diğerleri? Bear, Momo, Teacup?

Öksürdüm ve ayağa kalktım. İleriye doğru bir adım attığımda üzerime bir gölge düştü. Kafamı kaldırdığımda kendimi tanımadığım bir adama bakarken buldum. Dudaklarım aralandı ama bir şey söyleyemeden karnıma yakıcı bir acı doldu. Aşağıya baktım, adamın uzattığı kolunu takip ederek eline ve bıçağın sapına ulaştım. Bıçağı göremiyordum.

Karnımın alt kısmına gömülmüştü. Gözlerimi kırıştırarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. Bıçağı geri çekti, bu daha da çok acıttı ve kısık sesle ağladım, sonra bıçağı tekrar içime soktuğunda bir sonraki nefesimde boğuldum, bu sefer biraz daha yükseğe. Bıçağı tekrar çekti ve ben dizlerimin üzerine çöküp yanına yığıldım. Adam sol dizime bir çekiç indirdi ve içime acı saplandığında haykırdım. Başka bir darbe için kolunu kaldırdı. Alçak bir hırıltı duyuldu ve Bear ona çarptı. Momo etraflarında çılgınca havlıyordu, yavaşça sırt üstü yuvarlandım. Gece gökyüzünü görmek istiyordum.

İşte buydu. Değil miydi?

Muhafızlar yanımda belirdi. İçlerinden biri karnıma bir şey bastırdı ve acı içinde çılgılık attım. "Siktir et, siktir et!" diye mırıldandı, gözleri çılgına dönmüştü.

"Çekin şu köpeği üzerimden! Alın şunu üzerimden!" diye

bağırdı saldırganım. "Ayı, dur," diye mırıldandım.

"O köpeğin seni paramparça etmesini dileyeceksin!" dedi diğer muhafız.

Bear'ın sıcak nefesi yanağıma çarptı ve Momo elimi yaladı. Dotty ve Teacup korkmuş bir şekilde mesafelerini korudular. Zayıfça gülümsedim.

Acıdan nefes almaya çalışırken gözlerimin önünden pek çok yüz geçti. Sevdığım pek çok insan ve hayvan. Bazı insanların birçok

Son anlarında pişmanlık duyarlar ama bu kadar sevgi dolu bir hayattan nasıl pişmanlık duyabilirim ki?

Görüşüm kararırken Amo'nun yüzü gözümün önünden gitmiyordu.

"Greta," diye bağırdı gardiyanlardan biri, "Bizimle kal. Gözlerini kapatma. Yardım yolda."

"Bana lanet olası sağlık setini getirin!"

"Peki ya o?"

"Ayaklarını ve diz kapaklarını vur, seni pislik!"

Silah sesleri kulaklarımdaki yünleri patlattı. A r d ı n d a n gelen çığlıklar kısa sürede sustu.

Hâlâ gökyüzüne bakıyordum. Acım yavaş yavaş azalıyordu. Ailemi tekrar görebilecek miydim? Amo'yu tekrar görebilecek miydim?

Chapter Thirty

Remo

Telefonumun çalması beni uykumdan uyandırdı. Siktir et. Şimdi ne olacak? Bu pislikler bir geceliğine bensiz baş edemezler miydi? Telefonuma uzandım. Arayanın kimliğine bir kez baktıktan sonra bacaklarımı yataktan çıkardım ve ışıkları açtım. Serafina bana kızgın olduğu için misafir odasında uyuyordu. Yatak odasından çıkarken telefona cevap verdim.

"Ne oldu?" Homurdandım.

Arayanın arka planında siren sesleri duyuluyordu ve bu sesler ne olduğunu anlayamadığım bir çatırtı ile kesiliyordu.

"Her yerde yangın var ve bir saldırgan Greta'yı bıçakladı." Kulaklarım kanla dolmaya başladı, kalbim sert ve hızlı çarpıyordu. "Acil durum ekibimizi aradım-"

"O ölürse, sen de ölürsün." Yatak odasına dönmedim ya da misafir odasına gitmedim. Serafina'ya söylemeyecektim. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve eğer Greta ölürse... siktir et, ölmeyecekti. Ölmesine izin veremezdim. En son konuştuğumuzda kavga etmiştik. Siktir et. Her şeyin canı cehenneme.

Hışımınla Nevio'nun odasına girdim. Yatağında doğruldu, yanında uyuduğu bıçağı bana doğru salladı. Onu burada bulduğuma şaşırmıştım. Son iki gecedir ortalığı kasıp kavuruyordu ve ben onu durdurmaya çalışmamıştım. Kahretsin, sadece biraz stres atmak için iki borçluya işkence etmişim ve bu yeterli olmamıştı.

"Ayağa kalk."

"Ne?"

"Greta bıçaklandı."

Nevio yataktan fırladı, ben Nino'nun kanadına koşarken sendeleyerek peşimden geldi. "Baba? Baba? Ne diyorsun lan sen?"

"Saldırıya uğradığına dair bir telefon aldım."

On dakika sonra Nino helikopterimizi Greta'nın çiftliğine doğru uçuruyordu. Nevio kocaman gözlerle bana baktı. Aynı dengesiz bakışın benim yüzümde de olacağını biliyordum. Kontrolümün elimden kaydığını hissedebiliyordum. Henüz öfkelenmemiş olmamın tek nedeni öfkelenecek kimsenin olmaması ve önce Greta'ya ulaşmam gerektiği idi. Kızımı korumam gerekiyordu.

Ona kim zarar verdiyse cezasını on misliyle çekecekti. Eğer bunu oğlunun Greta'yla birlikte olmasını istemediği için Luca yaptıysa, Outfit'le, Bratva'yla ve Famiglia'yı çökertmek için kim gerekiyorsa onunla barış yapardım. Onları yerle bir ederdim.

Çok geçmeden Las Vegas'ın yanıp sönen ışıkları, her yeri saran alevlerin titremesiyle yer değiştirdi. Çiftlik evi ve ahır yanıyordu, çalılıkların bir kısmı da öyle. Ahırın olduğu enkazı yiyip bitiren yangının aydınlattığı yerde dört ceset gördüm.

Nino alevleri daha da yükseltmemek için onlara geniş bir alan bırakmak zorunda kaldı ve helikopteri arazinin diğer tarafına indirdi. Dışarı atladım ve kızıma doğru koştum. Nevio bana yetişti ve birlikte saldırı mahalline vardık. Yerde yatarken cansız görünen Greta'nın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Onu hızla taradım: karnında iki bıçak yarası ve parçalanmış bir diz. Corrado yaraların üzerine baskı uyguluyordu. Kan etrafındaki toprağı ıslatmıştı.

Başını avuçladım ve ona doğru eğildim. "Mia cara."

"Greta," diye mırıldandı Nevio yanımda gezinirken, sonra gözleri bacaklarından kanlar akan yabancıya kaydı. "O muydu?"

"Sorgulama için ona ihtiyacımız var," diye uyardı Nino, elinde iki tıbbi kitle yanıma çökerken. Greta'nın saçlarını okşayarak kanlı alnından uzaklaştırdım. Eskisinden daha kısaydı, yer yer yanmıştı ve birkaç küçük yanık kabarcığı omuzlarını kaplamıştı.

"Mia cara," dedim tekrar, ondan bir tepki almayı umarak. Ahırın yanan kalıntılarına bu kadar yakinken sıcaklık neredeyse dayanılmazdı ve alevler bilincimi yalıyor, şimdi hatırlamak istemediğim anıları zorlamaya hevesliydi. Bugüne kadar hayatımın en kötü anlarına damgasını vurmuş olan anılar.

Greta'nın gözleri açıldı ve odaklanması bir an aldı.

Yutkundum. "İyi olacaksın."

Nevio onun yanına çöktü ve elini tuttu. "Beni terk etmene izin vermeyeceğim, bunu biliyorsun."

Zayıfça gülümsedi, sonra yüzünü buruşturdu ve gözlerini kısa süreliğine tekrar kapattı. Çatlamış dudakları aralandı ve bir şeyler söyledi ama alevlerin çıtırtısından anlayamadım. En azından alarm şimdiye kadar kapatılmıştı.

"Tekrar söylemelisin," diye ısrar ettim, sözlerini yakalamak için eğildim. "Amo'yu getirin lütfen."

Dondum kaldım.

Nevio arkasına yaslanıp başını sallarken yüzünde taş gibi bir ifade vardı. Ona uyarıcı bir bakış attım. "Greta," diye başladım ama koluma dokundu. "Lütfen baba."

Başımı salladım, çünkü onun dileğini reddetmemin imkânı yoktu, hele ki bunu yapıp yapamayacağından emin değilken. Hay sikeyim. Onun yerinde olmak istiyordum. Telefonumu çıkardım ve Amo'nun numarasını bulana kadar rehberimde gezindim. Onu aradım.

Üçüncü zilden sonra telefonu açtı.

"Bu zevki neye borçluyum, Remo?" Amo sert bir sesle sordu ama bariz maskesinin ardında bir miktar endişe sezdim.

Kanlar içindeki kızıma baktım, etrafı Nino ve şimdiye kadar gelmiş olan doktor ve hemşirelerle çevriliydi, onu helikopterle hastaneye götürmek için stabilize etmeye çalışıyorlardı. "Kızım sizi görmek istedi. Bıçaklandı ve yaşam mücadelesi veriyor."

"Ne? Nerede?" Arka planda bir kargaşa ve tanımadığım başka bir erkek sesi duydum. "Neler oluyor?"

"Eğer bu olayın seninle herhangi bir bağlantısı varsa, Las Vegas topraklarına ayak basarken iki kere düşünsen iyi olur çünkü seni elimden geldiğince vahşice öldüreceğim."

"Özel jeti alacağım. Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım. Onunla konuşabilir miyim?"

Greta umutla bana baktı. Tamamen hazırlıksız olduğum bir duygu saldırısına karşı dişlerimi sıkarak telefonu kulağına götürdüm.

"Karnımdan iki kez bıçaklandım," diye fısıldadı. "Yapabileceğimi sanmıyorum.

Bu ölmek gibi bir his." Elini tuttum.

Nevio ayağa kalktı ve Greta'nın saldırganının yanına gitti. Savio'ya ona göz kulak olmasını işaret ettim. Ayağını adamın bileğine birkaç kez vurdu ama ben Greta'ya odaklandım.

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Ben de seni seviyorum." Ürperdi ve elini indirdi.

Elini sıktım ama tepki vermedi. Göğsü inip kalkmaya devam ediyordu ama bilincini kaybetmişti.

Kendi bölgemde arkamdan neler döndüğünü öğrendiğimde çok öfkelenmiştim. Bölgede neler olduğunu her zaman biliyordum. Belki de gerçeği görmek istemediğim için görmezden gelmiştim.

Greta, Amo Vitiello denen pisliği severdi.

"Ondan. Amo Vitiello. Bunun sebebi o, bunu çok iyi biliyorum!" Nevio hırladı, elleriyle yüzünü kapattı ve başını çılgınca salladı.

"Eğer ölürse," diye hırladı, gözleri çaresizlikle parlıyordu. "Ölmeyecek," diye uyardım.

"Hazırız!" Nino bağırды ve bir doktorla birlikte Greta'yı sedyeye taşıdılar. Helikoptere doğru ilerlerken ben onun yanında kaldım. Nevio arkamdan koşuyordu, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. Kana susamışlığını, Greta'ya saldırıyı yok etme ihtiyacını hissedebiliyordum. Anlamıştım. Kahretsin, onu parça parça etmek istiyordum.

"İntikam için daha sonra zamanımız olacak. Şimdi Greta'nın bize ihtiyacı var."

Saldırgana son bir kez bakan Nevio helikoptere atladı. Savio, Massimo ve Alessio saldırganın Las Vegas'a götürüldüğünden emin olacak ve orada tüm bildiklerini anlatarak dayanılmaz bir şekilde ölecekti.

Camorra hastanesine vardıktan bir saat sonra Serafina aceleyle içeri girdi. Üzerinde pijamaları vardı, saçları dağınıktı ve ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Greta'nın ameliyata girdiği odaya dalmadan önce onu yakaladım.

"Nerede o?"

"Ameliyatta."

Yumruklarını göğsüme vurdu, gözleri çaresizdi. "Beni uyandırmalıydın!"

"Hiçbir şey yapamazdın."

Serafina tekrar göğsüme vurdu ve sonra bana doğru sarktı. Başının arkasına dokundum. Bazen bir kalbim olup olmadığını merak ederdim. Böyle anlarda bir kalbim olduğunu biliyordum ama sadece çok az insan için atıyordu.

Fabiano, Serafina'nın başının üzerinden bakışlarımı yakaladı. "O nasıl?" Derin bir nefes aldım. "Atlatacak."

Hayatta kalmak zorundaydı.

Serafina ve ben, kollarını kalçalarına dayamış, etrafındaki her şeyi görmezden gelerek yere bakan Nevio'nun yanına çöktük.

"Ek koruma için malikaneye döneceğim. Daha fazlasını öğrendiğinizde beni arayın." Fabiano tekrar dışarı çıktı.

Beş saat sonra Nino ameliyathaneden çıktı. Greta'yı kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarından emin olmak için doktorlara göz kulak olmuştu. Yüzü iyiye işaret değildi. Ayağa kalktım, göğsüm daralıyordu.

"Durumu stabil," dedi Nino ama bunun iyi haber olduğunu biliyordum. "Yaralarının ciddiyeti nedeniyle doktorlar histerektomi yapmak zorunda kaldı. Dizinden bir ameliyat daha geçirmesi gerekecek ama Greta'nın tekrar dans edip edemeyeceği belli değil."

Serafina çaresizce hıçkırdı ve sandalyeye çöktü.

Nevio, Nino'yu iterek geçti ve ameliyat odasına girdi. Bir dakika sonra, onu hiç görmediğim kadar solgun bir halde geri döndü. "Biri bunun bedelini ödeyecek."

Öfkeli bir bağırış duyduktan kısa bir süre sonra dışarı çıktı.

Serafina bana baktı. "Bu çılgınlığın sona ermesi için daha ne kadar kan dökülmesi gerekiyor? Yeterli değil mi?"

"Bu işin bir parçası. Ve eğer bu Famiglia ile bağlantılıysa çok kan dökülecektir."

Kim olduğumu bilmiyormuş gibi başını salladı ki kan dökmenin her zaman en sevdiğim eğlence olduğu düşünülürse bu çok saçmaydı. "Remo, kızımız hayatı için savaşıyor. Ne kaybettiğinin farkında mısın? Bir daha asla çocuk taşıyamayacak, belki de bir daha asla dans edemeyecek. Gerçekten Amo'yu da ondan almak mı istiyorsun? Bu senin için bile çok zalimce."

Serafina'nın sözleri bir balyoz gibi çarptı yüzüme. "Amo ve Greta'nın birlikte olması için daha fazla kan akması gerekecek, inan bana. Luca uzun zamandır yapamayacak kadar rahat olduğu kanlı bir açıklama yapmak zorunda kalacak. Bu hiç hoş olmayacak. Birçok kişi ölecek. Bu bağın bir bedeli olacak Angel ve çok daha fazlasının kanı akacak."

Serafina başını salladı. "Greta'nın kanı olmadığı sürece umurumda değil, Remo. Bana her zaman Greta'nın kendi kaderini kendi ellerine almasını istediğini söyledin. Kaderini kabullenen kadınları hep küçümsedin. Greta Amo ile olmak istiyor. Ona bunu ver. Yeterince acı çekti."

Eğildim ve Serafina'nın alnından öptüm. "Bunu senin ve Greta için düşüneceğim ama şimdi Greta'nın saldırganının kanını dökmek zorunda kalacağım ve o benim en acımasız tarafımla tanışacak."

Serafina bana garip bir gülümseme verdi. "Umarım merhamet için yalvarır ve sen de bunu kabul etmezsin."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Beni tanıyorsun." Doğrudum ve doktorların ve hemşirelerin ameliyathaneye girmeye

Çalıştıkları odaya bir bakış attım.

Greta uyandırma odasına götürölmek için hazırđı. Onun solgun ve hareketsiz yüzünü görünce kalbim sıkıca sıkıştı. Bu gece ucuz atlatılmıştı ve çok şey kaybedilmişti. "Kızımıza göz kulak ol."

Chapter *Thirty-One*

Anno

Ona hemen gitmem gerektiğini söylediğimde babam beni durdurmamıştı. Bunun yerine bana Famiglia'nın özel jetini ve Remo ile pazarlık yapma iznini verdi.

Ama barışı ya da hayatı için savaşan sevdiğim kadın dışında hiçbir şeyi düşünemiyordum.

Havaalanına vardığımda Alessio beni almak için oradaydı. Falcon'lardan bir eskort beklemiyordum ve temkinli olmama rağmen arabaya bindim.

"O nasıl?" Hemen sordum.

Alessio arabayı çalıştırdı ve bekleme alanından uzaklaştı. "Son duyduğumda durumu stabildi ama yaraları oldukça kötüydü." Başını iki yana salladı. "Remo ya da babamla konuşmalısın."

Başımı salladım. Zihnim o ikisiyle benim aramda geçecek bir konuşmanın nasıl sonuçlanabileceğini düşünemeyecek kadar yıpranmıştı. Umurumda da değildi.

"Kimin yaptığını biliyor musun?" Sesime öfke karışmıştı. Aklımdaki seçenekleri gözden geçirdim. Falcone'ların pek çok düşmanı vardı ama çok azı bu kadar dik durabilirdi.

Greta'ya saldıracak kadar alçak. Kesinlikle Outfit değil. Belki Ruslar ama Remo'nun Chicago'daki Rus Pakhan'la geçici bir bağı olduğunu düşünürsek bunu da hayal edemiyordum. Aklıma başka bir seçenek daha geldi ama üzerinde durmak istemedim.

"Nevio ve Remo şu anda saldırganı sorguluyor. O ne biliyorsa biz de yakında öğreneceğiz."

"Güzel."

Las Vegas'ın dışında, sıradan bir deponun önünde durduk. Soluk yazılar ve tahtadan pencereler.

Alessio arabayı park etti ve dışarı çıktı. Hiç tereddüt etmeden onu takip ettim. Hay sikeyim. Burası düşman bölgesiydi. Bir yıldan uzun süredir Camorra ve Famiglia savaş halindeydi. Yine de Alessio'yu takip etmekte tereddüt etmedim. Greta orada olsaydı onu cehenneme kadar takip ederdim. Belki de bu bir tuzaktı. Şahinlerin Greta'yla olan ilişkimi bildiklerini düşünürsek, muhtemelen benden kurtulmak için sabırsızlanıyorlardı.

Alessio kapının yanındaki bir düğmeye bastı ve birkaç dakika sonra Nino kapıyı açtı. Yorgun görünüyordu. Başını salladıktan sonra içeri girmeme izin verdi. Uyanamadığım bir kâbus gibiydi.

"Bu kadar çabuk tanışacağımızı düşünmemiştim.

Kesinlikle bu şekilde değil." Başımı salladım.

Nino onu takip etmemi işaret etti. Çok geçmeden Remo'nun bir kapının önünde beklediğini gördüm. "Savaş şimdilik askıya alındı. Greta seni istedi, bu yüzden elbette burada güvendesin," dedi Nino.

Zar zor dinledim. Tek düşünebildiğim kapının arkasında yatan Greta'ydı.

Remo yoluma çıktı ve bakışlarımız kilitlendi. "Hayatta olmanın tek bir nedeni var Greta," dedi. "Onun sayesinde ve o istediği sürece benim bölgemde güvende olacaksın. Ve düğünde verdiğin sözün aksine, bu sözü yerine getireceğiz."

"Teşekkürler, ama bu dünyada hiçbir şey beni Greta'yı görmek için Vegas'a gelmekten alıkoyamazdı. Siz deli herifler tarafından parçalanma ihtimali bile. Gerekirse Greta için cehennem ateşine bile giderim."

Remo omzumu kavradı, parmakları derimi kazıyordu. Gözleri öfkeyle yanıyordu. "Güzel. Çünkü yapacaksın. Nevio ve ben saldırganı sorguladık ve ne dedi biliyor musun?"

Midemin çukuruna, düşünmek bile istemediğim bir batma hissi yerleşti. "Cressida." Ses boğuk bir törpüydü.

Remo'nun dudakları genişledi, gülümseme değil, yüz buruşturma. "Gerçekten de. Karınız."

Öfke ve suçluluk duygusu içimi kasıp kavuruyordu. Onu gerçekten hafife almıştım. Hayatımda ikinci kez. "İşin içinde başka kim vardı? Peki ya saldırgan?" "Antonaci'ye ait olduğunu söyledi, bazı dini saçmalıklar saçtı ve Nevio onu zorlayana kadar Famiglia'nın gelenekleri hakkında konuşmayı bırakmadı."

Başımı salladım. Çünkü Cressida babası olmadan bunu yapamazdı. O ölecekti, Cressida da öyle. Bu işe karışan her bir pislik de öyle.

"Şimdi Greta'yı görmeme izin ver. İntikam hakkında konuşmak için daha sonra vaktimiz olur."

Remo daha da yaklaştı, yüzü tam benimkinin önündeydi. "Greta onu sevdiğini düşünüyor."

"Seviyorum. Onu seviyorum. Cressida öldüğünde o benim karım olacak."

"Boşanmaya gerek kalmayacak, doğru." Yüz ifadesindeki bir şey değişti, gözlerindeki acı endişelerimi artırdı. Nino'ya doğru başını salladı. Bu konuşmadan sıkılmaya başlamıştım. Sadece Greta'yı görmek istiyordum.

"Greta'nın doğum yapamayacağını bilmek isteyebilirsiniz. Yaraları çok ağır."

Donakaldım, zorlukla yutkundum. "Ne?"

Remo başını salladı. "Öldürmek için girmediler. Karnını bıçakladılar ve dizini parçaladılar. Sevgili karın, çocuk doğurma ve dans etme yeteneğini elinden almanın Greta'yı kıracağını ve belki de senin onu daha az değerli görmene neden olacağını düşündü."

"Greta'yı seviyorum. Hiç dans edemese de, bana çocuk veremese de onu sevmeye devam edeceğim. Onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek ve sen de beni onunla olmaktan alıkoyamayacaksın. Bu sefer kesinlikle hiçbir şey beni durduramayacak."

Remo kenara çekildi ve kapıyı iterek açtı. İçeri girdim ve her şey durmuş gibiydi.

Greta hastane yatağında küçük ve kırılabilir görünüyordu. Dudakları ve yüzü neredeyse bembeyazdı, çok solgundu. İki büyük adımda onun yanına geldim ve üzerine eğildim, başının arkasını kucakladım ve alnını öptüm. Kalbim göğsümde zonkluyordu, her pompalanışı kalbime sıkılmış bir kurşun kadar acı veriyordu. "Ah Greta," diye mırıldandım. "Çok üzgünüm. Seni korumalıydım. Seni asla korumasız bırakmayacağım. Yaşadığım sürece güvende olduğundan emin olacağım."

Daha şiddetli düşüncelerimi kendime sakladım. Bu işe karışan herkesin acı çekerek ölmesini sağlayacaktım. Alnına nazik bir öpücük daha kondurduktan sonra başımı kaldırıp yüzüne baktım. Şu anda bile özenilecek kadar güzeldi. Parmaklarımı çene uzunluğundaki dağınık saçlarında gezdirdim. Uçları yanmıştı. Daha önce fark etmemiştim ama şenlik ateşi gibi kokuyordu.

Katlanmak zorunda kaldığı acıyı, mutlak dehşeti düşünmek istemedim. Bizim dünyamızda kadınlar korunmalı, zarar görmekten uzak tutulmalıydı. Belki bu eski moda bir görüştü ama ben sadece onların korunmasını istiyordum. Marcella ile ailem başarısız olmuştu ve şimdi de Greta ile sevdiğim başka bir kadın acı çekiyordu.

Remo'nun gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Babamdan birini sevmenin zayıf olduğun anlamına gelmediğini öğrenmişim.

Gözlerim ağlayacakmışım gibi yanıyordu. Hayatımda hiç ağlayıp ağlamadığımı hatırlayamıyordum. Annem küçük bir çocukken ara sıra ağladığımı söylemişti ama o zamandan beri hiçbir şey beni ağlamaya yaklaştırmamıştı. Kız kardeşim en büyük düşmanımız tarafından kaçırıldığında ve onu bir daha göremeyeceğimizden emin olduğumda bile. Kesinlikle acı değil.

Ama Greta'nın solgun yüzüne ve hiçbir çocuğumuzun büyüemeyeceği karnının üzerinde duran sargılı eline baktığımda gözyaşlarımın eşğine gelmişim. Bununla savaştım ve gözlerim kuru kaldı. Parmaklarımızı birleştirdim ve bakışlarım hareketsiz kalması için atel takılmış olan bacağına kaydı. Alçı Greta'nın ince bacağında devasa görünüyordu. Alnımı onunkine bastırdım. Hiç ağlamadığım gibi hiç dua da etmedim ama şimdi Greta'nın yeniden dans etmesi için dua ettim. Bunu da kaybettiğini düşünmek istemedim.

Greta'nın elini tutmayan elim sıkı bir yumruk şeklinde kıvrıldı. Cressida'yı öldürebilirdim. Hayatımda hiç bir kadını öldürmemiştim. Canımdan çok sevdiğim kadına bakıp, tanıdığım en şefkatli ve nazik insanlardan biri olmasına rağmen yakında ona asla çocuk doğuramayacağını söylemek zorunda kalacağımı düşündüğümde, Cressida için de sonun çabuk olmayacağını biliyordum.

Saldırgana neden Greta'nın karnını bıçaklamasını söylediğini biliyordum. Greta'nın asla bir çocuk, *benim çocuğumu* doğuramayacağından emin olmak istemişti. Belki de o zaman onu istemeyeceğimi düşünmüştü. Birini Greta'yı sevdiğim gibi sevmenin ne demek olduğunu asla anlayamazdı. Hiçbir şey beni ondan bir daha koparamazdı.

"Nerede o?" Nevio odanın dışında bir yerde hırladı.

Remo döndü ve oğlunun yolunu kesti. "Kontrolü kaybetmenin zamanı değil. Greta'nın iyileşmek için sessizliğe ihtiyacı var."

"Onu görmek istiyorum!"

Greta'nın parmaklarını öptüm, sonra doğruldum ve Remo'nun hâlâ oğlunu tutmaya çalıştığı kapıya doğru yürüdüm.

Nevio'nun gözleri benimkilerle buluştuğu anda nefretle alevlendi. "Konuşabiliriz ama Greta bizi duyabiliyorken olmaz."

Nevio babasının kucağında öne doğru eğildi, dudakları dişlerini gösteren bir köpek gibi kıvrıldı. "Şimdi de Las Vegas'ta kuralları sen mi koyuyorsun?"

Remo onu geri itti ve ben de odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Nevio babasından uzaklaştı ve yüzüme doğru geldi. Onu ittim ve çok istememe rağmen silahıma uzanmadım. Greta yeterince acı çekmişti. Karşımdaki deli heriften ne kadar nefret etsem de onu seviyordu.

Çılgın bir katildi ve gözleri çoğu insanın ödünü koparırdı.

"Kaltak nerede?"

Başımı salladım. Kimden bahsettiğini biliyordum ama bu Famiglia'nın işiydi. Yine de babamı arayıp Antonaci ve Cressida'nın durumu hakkında bilgilendirmem gerekiyordu. Yaşlı piçin başka neler planladığını kim bilebilirdi ki? Belki de o ve gelenekçileri bir isyanın eşiğindeydi. Gerekirse her bir hain pislği çıplak ellerimizle öldürürdük.

Nevio gömleğimi yakaladı. Sabrım tükenirken elimi onun elinin üzerine kapattım ve onu öne doğru iterek bizi yüz yüze getirdim. "Şimdi olmaz. Greta'nın kapısının önünde olmaz."

"Bana Cressida'nın nerede olduğunu söyle, yoksa onu bulana kadar Famiglia'nın her bir üyesini öldürürüm. Orosu ölecek."

"Onu ben öldüreceğim."

Nevio başını salladı. "Greta bunu istemezdi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ve sen umursuyor musun? Hadi ama. Beni sevmeyi bırakması için bir nedeni olmasını istiyorsun. Bu senin şansın olabilir."

"Haklısın. Eğer bana kalsaydı, şu anda ölmüş olurdun. Çünkü tüm bunlar senin suçun, ama Greta saçma bir nedenden dolayı seni önemsiyor gibi görünüyor ve durum böyle olduğu sürece sana karşı hareket etmeyeceğim."

Biraz şansla, karının hayatını mahvettiğini öğrendiğinde senden nefret edecek, o zaman her şey bitecek."

Ona sert bir gülümseme verdim. "Uyardığın için sağ ol."

"Nevio haklı. Bu bizim intikamımız. Karını ve olaya karışan herkesi istiyoruz. Eğer Famiglia barış istiyorsa, onları bize gümüş tepside sunarsınız ya da New York'a yürür ve onları kendimiz alırız, ama o zaman barışa veda edebilirsiniz."

Nevio, Greta'nın odasının kapısını açtı. Bir an için ifadesi yumuşadı ve bu onun deli yüzünde görmek o kadar tuhaf bir şeydi ki beni öldürücü bakışlarından daha çok ürküttü. "Greta'nın sana ihtiyacı var. Sende ne buluyor bilmiyorum. Sırf o fahişeyi öldürmekte ısrar ediyorsun diye aranızdaki işleri daha da karmaşık hale getirmek mi istiyorsun? Bizden biri kız kardeşine ya da annene saldırmış olsaydı, sen ve baban cezayı kendiniz vermekte ısrar ederdiniz. Babam ve Nino Kiara'nın geçmişini öğrendiklerinde, ceza vermelerine izin verdiniz. Bu bizim intikamımız. Greta'nın karının kanının eline bulaşmasını istemeyeceğini biliyorsun. Muhtemelen o fahişenin yaşamasını isterdi."

Haklı olduğunu bilerek onun huzurlu yüzüne baktım. Cressida Greta'dan en değerli şeyini aldıktan sonra bile onu öldürmemi istememişti. Greta çok nazikti. Yeni bir öfke dalgası üzerime çöktü. Cressida Greta'ya asla dokunmamalıydı. Bu asla benimle ya da onun lanet olası kalbiyle ilgili değildi. Famiglia'daki statüsünü korumak istemişti. Çok ileri gitmişti.

Remo hiçbir şey söylemedi, sadece Greta'ya doğru yürüdü ve onu alnından öptü. "Mia cara. Dünya senin için yanacak. Onu yakıp yıkacağız."

Remo doğruldu ve bana sert bir bakış fırlattı. "Nereye? Onu her şekilde bulacağız. Yolumuza çıkan tüm askerleri ve onun lanet olası ailesini öldürüp öldürmemek sana kalmış."

Cressida benim karımdı. Eğer Falcone'ler müstakbel bir Capo'nun karısını öldürürse, askerlerimiz intikam talep edecek ve barış uzak bir hayal haline gelecekti.

"Tüm ailesinin işin içinde olup olmadığını bilmiyoruz. Babası evet, ama annesinin bildiğinden şüpheliyim."

Nevio alay etti. "Hatalı olan ailesi. Onu onlar yetiştirdi. Belli ki başarısız olmuşlar. Ölümü hak ediyorlar. Lanet olası hikâyenin sonu."

"Babamı arayayım." Bunu hazmetmek zor olacaktı. Falconlar da intikam istiyordu, ben de... Greta'nın kaybettiklerini hiçbir şey telafi edemezdi.

Babam ikinci zilden sonra telefonu açtı. "Amo?"

"Antonaci'ydi. Cressida ondan Greta'ya saldırmasını istedi. Birkaç adamı da işin içindeydi."

"Lanet olsun!"

Greta'nın tehlikede olduğunu düşünseydim, o gün ona boşanmayı söylemek yerine Cressida'yı öldürürdüm. Keşke onu ellerimle boğmuş olsaydım. Yeni bir öfke ve suçluluk dalgası içime yayıldı.

Arka plandan sesler duyabiliyordum, muhtemelen Marcella.

"Lanet olsun, lanet olsun bu gelenekçilere ve en çok da Antonaci'ye!"

"Baba, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Falcone'lar intikam istiyor."

"Tabii ki."

"Biz savaştayız. Barış içinde olsaydık, Kiara'ya yaptığımız gibi müttefiklerimizin topraklarımızda intikam almasına izin vermemiz anlaşılabilirdi, ancak Antonaci düşmana karşı hareket etti, bu yüzden doğrudan emrim olmadan hareket etmiş olabilir, ancak bu yeterli olmayacaktır."

"Greta'nın yaraları o kadar kötü ki, asla çocuğu olmayacak. Benim hiç çocuğum olmayacak baba. Hepsi Cressida'nın hırsı ve babasının fanatizmi yüzünden. Hepsinin ölmesini istiyorum. Mümkün olan en zalim şekilde ölmelerini istiyorum. Ve Falcon'lara onları alabileceklerini, olaya karışan herkesi öldürebileceklerini söyleyeceğim. Derilerini yüzerken onları alkışlayacağım. Sonra barış olacak ve Famiglia'dan barış istemeyen kim varsa Cressida ve lanet ailesiyle birlikte ölebilir."

"Henüz Capo değilsin."

"Ama ben olacağım ve vereceğim karar da bu olacak."

Babam telefonun diğer ucunda sessizdi. "Cressida umurumda değil ama bu işe karışan tüm Famiglia askerleri, bir uyarı olarak tüm Famiglia'nın katılacağı halka açık bir toplantıda öldürülecek."

"O halde Falcon'ların da toplantıya katılmasına ve Antonaci ile olaya karışan diğer adamları bizimle birlikte öldürmelerine izin vermeliyiz."

Arka planda yine Marcella'nın sesini duydum.

Neredeyse bir dakika sonra babam sert bir iç çekti. "İşte biz böyle yaparız

o."

İçimi büyük bir rahatlama kapladı. "Teşekkürler, baba." "Amo?"

"Evet?"

"Kızınızın iyileştiğinden emin olun." Yutkundum ve telefonu kapattım.

Sonra kararımızı söylemek için Remo'ya geri döndüm. Bu barışa, Greta'nın ve benim birlikte geleceğimize giden yolu açacaktı.

Remo, Nevio ve Serafina'yı Greta'nın odasının önünde buldum. Serafina'ya başımla selam verdim. Geçmişte onunla olan etkileşimlerim birkaç anlamsız hoşbeşle sınırlı kalmıştı. Kaçırılma hikâyesi dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyordum.

"Ve?" Remo meydan okuyan bir ifadeyle sordu.

Remo'ya kararı anlattım.

"İntikam için Famiglia'nın zamanı geldiğine karar vermesini beklemek istemiyoruz.

Kan dökmek için halka açık bir toplantıya ihtiyacımız yok," dedi Remo.

Nevio başını salladı. "Tek yol bu. Ve bu barış için bir şans."

Nevio güldü. "Barışa ihtiyacımız yok."

Serafina Remo'ya döndü. "Greta'nın Amo'ya ihtiyacı var. Çok şey kaybetti. Hayatının aşkını da kaybetmesini mi istiyorsun?"

Remo Falcone'yi tanıdığımdan beri ilk kez gözleri yoğun bir duygusal acıyla parıldıyordu.

Kendi duygularımı bastırdım. Greta ve benim kaybettiklerimiz hakkında gerçekten düşünmek için kendime izin vermemiştim. Ne zaman Greta'yla bir gelecek hayal etsem, evi kahkahalarla dolduran çocuklarımız olduğunu hayal ederdim.

Serafina, Remo'nun göğsüne dokunarak, "Greta'nın kaybettikleri için uygun bir ceza yok," diye fısıldadı. "Famiglia'nın tüm üyelerini katledebilirsin ama bunun Greta'ya bir faydası olmaz. Kızımız için yapabileceğiniz tek şey ona Amo'yla birlikte bir gelecek sunmak ve bunun gerçekleşmesi için de barış olmalı."

Nevio alaycı bir ifadeyle başını salladı ama sonra babasıyla bakıştı ve sonunda Remo başını salladı. "Diğerlerini öldürmek için toplantıyı bekleyeceğiz ama Cressida şimdi ölecek."

"Benim ellerimle," diye ekledi Nevio.

Serafina'nın ifadesi endişeyle çarpıldı. Eğer Nevio'nun bir kadını öldürmesi halinde ruh sağlığının bozulacağından endişeleniyorsa, hiç zahmet etmesine gerek yoktu. Cressida'nın ilk olacağından şüpheliydim ve son da olmayacaktı.

"Ona selamlarımı iletin," diye homurdandım.

Chapter *Thirty-Two*

Uyandığımda ilk hatırladığım karnımdaki şiddetli ağrı ve ardından dizimdeki yanma hissiydi. Geri çekilmek istedim ama bundan kaçış yoktu. Sonra yüzler yavaş yavaş, birbiri ardına gözlerimin önünde belirginleşti. Önce babam sağımda oturuyordu, eli elimdeydi, kara gözleri endişe doluydu. "Ağrın var mı?"

Başımı salladım ve yüzümü buruşturdum. Babam uzandı ve damarlarıma daha fazla morfin salgılamak için infüzyondaki bir düğmeye bastı. Bir anda vücudumdaki bıçak saplanmaları azaldı ve rahatlayabildim. Diğer tarafımdaki hareket başımı çevirmeme neden oldu ve Amo'nun sandalyesinde doğrulduğunu gördüğümde gözlerim büyüdü. Diğer elimi tutuyordu. "Amo?"

Başını salladı, yüz ifadesi bana korkunç bir şey olduğunu söyleyecek kadar ciddiydi. Doğrulamaya çalıştım. Babam ve Amo aynı anda bana doğru uzandılar, sonra durdular ve gözleri buluştu. Kaçınılmaz olanı bekledim ama babam gergin bir ifadeyle geri çekildi ve Amo'nun oturmama yardım etmesine izin verdi. Babama minnettar bir gülümseme gönderdim. O da küçük bir baş sallaması yaptı. Bunun ona ne kadar pahalıya mal olduğunu biliyordum.

Annem koltukta kıpırdandı ve gözleri bana iliştiğinde yorgun yüzü rahatlamış bir şekilde aydınlandı ve ayağa kalkıp bana doğru koştu. Babama yaslanmadan önce alnımdan birkaç kez öptü. Gözlerinin altına koyu gölgeler yayılmıştı ve hem Amo hem de babam günlerdir tıraş olmamışlardı. Koyu kirli sakalları çenelerini ve çene hatlarını kaplamıştı.

Amo elimi nazikçe ovarken çekik kaşlarıyla bana baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Sesi dikkatli ve nazikti, sanki çok yüksek sesle söylenen bir kelime beni kırabilirmiş gibi.

Konuşabileceğimden emin değildim. Boğazım kuru ve çok sıkı hissediyordum ama birkaç öksürükten sonra ilk geçici kelimeleri söyledim. "Yaşıyorum." Öleceğimi sanmışım. Ölüyormuşum gibi hissetmişim. Ama buradaydım. "Nevio nerede?"

Onunla en son konuştuğumda tartışmıştık. Belki de hâlâ kızgındı, ama bunun böyle olduğunu hayal bile edemiyordum. Saldırıdan sonraki anılarım bulanıktı. Saldırıdan sonra orada olabilirdi ama hafızamın parçalarını bir araya getirip bir anlam çıkaramıyordum.

Burada olmamasının diğer ve daha olası açıklaması, olanlardan sorumlu olabilecek herkesi öldürmeye çalışan bir öfke nöbetinde olmasıydı.

"Kahve alıyor," dedi annem. "Son birkaç gündür hepimiz pek uyuyamadık."

"Günler mi? Ne kadar süre baygın kaldım?" "Seni beş gün boyunca baygın tuttular."

Bunu yapabilmeleri için ciddi iç yaralanmalar ve muhtemelen enfeksiyon geçirmiş olmalıydım. Babam her zaman korkularıyla yüzleş derdi ama vücuduma baktığımda dehşete kapıldım. Karnımın etrafındaki kalın bandajları hissedebiliyordum ve bacağım alçıdaydı.

"Kimin yaptığını biliyor musun?" Kafamdaki daha yakıcı sorular yerine bunu sordum.

Amo'nun ağzı gerildi, gözlerinde nefret dolu bir parıltı vardı. "Cressida."

Başımı salladım. Böyle bir şeyden şüphelenmişim. Ailemin pek çok düşmanı olsa da, zamanlama çok açıktı. Kıskançlık ya da belki de Famiglia'daki konumunu kaybettiği için duyduğu öfke, güçlü teşvik unsurlarıydı.

"Onu benim adıma öldürme, tamam mı? Kimsenin ölmesini istemiyorum."

Amo yere baktı, çenesindeki bir kas çalışıyordu. Soğukkanlılığını korumanın onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. İçime keskin bir korku yayıldı.

Vücut.

Babama döndüm. "Baba."

Gözlerindeki bakış bana Cressida'yı kurtarmak için çok geç olduğunu söyledi. "Ne oldu?" Amo'ya doğru baktım. "Onu sen mi öldürdün?"

Amo başını salladı. "Baban bana olanları anlatır anlatmaz buraya doğru yola çıktım. Senin yanında olmak istedim ve o zamandan beri hiç ayrılmadım."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, farkına vardım. İntikam meleğimin kim olduğunu, bu maskeyi kolaylıkla takan tek kişinin kim olduğunu biliyordum. "Nevio."

Amo başını salladı. "Saldırıdan bir gün sonra New York'a uçtu ve iki gün önce döndü."

Nevio daha hızlı davranmasaydı kesinlikle yapacağı bir şey olan karısını öldürenin Amo olmaması beni rahatlatırsa da, Nevio için derin bir üzüntü hissettim. Sonunda tüm bu öldürme ve öfke onun son ışığını da alacak ve onu sonsuz karanlığa sürükleyecekti. "Bu işleri daha da kötüleştirecek. Famiglia'daki insanlar kan isteyecek."

"Kardeşin sadece o kadını öldürdüğü için kendilerini şanslı sayabilirler, tüm çürümüş ailesini değil. Bu daha sonraya kalacak," diye homurdandı babam.

"Benim için daha fazla insan öldürme. Bir can yeter."

"Kaybettiklerin için onun hayatı yeterli bir ceza değil," dedi Amo çiğ bir sesle.

Kaşlarım çatıldı. "Ne kaybettim?"

Amo başka tarafa baktı, yüz ifadesi çok karanlık bir şeyle çarpılmıştı. Babam ayağa kalktı ve anneme baktı. "Fina, yapabilir misin?" Babam bir yüzleşmeden asla çekinmezdi.

"Bir daha yürüyebilecek miyim?" Dizimin durumunu görünce duydukları büyük üzüntünün tek açıklaması buydu. Belki de dizim o kadar kötü parçalanmıştı ki bir daha asla dans edemeyecektim.

Annemin yüzü yumuşadı. "Evet ama doktorlar bale için henüz bir şey söyleyemiyor. Bacağındaki hareket kabiliyetini yeniden kazanman aylar alacak." Bana henüz söylemedikleri daha çok şey olduğunu anlayabiliyordum.

Amo hâlâ elimi tutuyordu.

Annem Amo ve babama, "Belki bize biraz izin verebilirsiniz," dedi. Amo bakışlarımla buluştu ve bakışlarındaki ifade içime ağır bir yükün yerleşmesine neden oldu.

Mide. Ayağa kalkmadan önce önce elimin arkasını sonra da dudaklarımı öptü. O ve babam odadan çıktılar.

Annem yanımdaki yatağa uzandı. İki elimi de tuttu ve sıkıca kavradı. "Karnındaki yaralar çok kötüydü." Sesi dalgalandı ve durdu. "Kurtaramadılar... rahmini almak zorunda kaldılar."

Anneme göz kırptım, anlamaya çalışıyordum. "Histerektomi mi?"

"Evet." Annemin gözleri doldu ama ben hâlâ tam olarak anlamamıştım. "Yapamayacaksın..."

Bunun benim için ne anlama geldiğini tüm ayrıntılarıyla bilecek kadar Nino'nun tıp kitaplarını ve dergilerini okumuştum. "Bir çocuk taşımak," diye bitirdim annem için ve her şey kafama dank etti. Hamile kalmak, çocuk sahibi olmak aklımın ucundan bile geçmiyordu, Amo ve belirsiz geleceğim yüzünden bunu hiç düşünmemiştim ama bu şansımın elimden alınması? Birdenbire *Amo*'yla bir gelecek için çocuk isteyebileceğimi fark ettim, birçok hayvanla birlikte büyüyen kirli çocuklardan oluşan büyük ve dağınık bir aile.

Kendimi biraz kaybolmuş hissederek titrek bir nefes aldım. Annem yanıma uzandı ve bana sarıldı. Saçlarıma sarılıp ağladı ve ben de onu sıkıca kavradım. Sonunda ben de ağladım. Aslında hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybettiğim için, önemsiz görünen bir parçamı kaybettiğim için ağladım. Asla olamayacak bir geleceğin kaybına. Annem ve ben birlikte ne kadar ağladık, geleceğimin bir parçasının, olabilecek bir hayatın kaybının yasını ne kadar tuttuk emin değildim.

Bu ağrı yeni bir tür ağrıydı. Uzun bir süre, belki de sonsuza dek yanımda taşıyacağım bir acı.

Aklımdan yeni bir düşünce geçti. "Amo'nun bir varise ihtiyacı var."

Annem geri çekildi, gözleri şişmişti. "Ah tatlım. Bu senin son endişen olmalı."

Kaşlarım çatıldı. "Ama gerçek bu."

"Sana nasıl baktığımı gördüm. Seni çok seviyor. Bir varis umurunda olmayacak, güven bana."

Belki de. Kafam çok karışık, çok kaybolmuştum.

"Onu içeri gönderebilir misiniz? Onunla konuşmak istiyorum."

"O biliyor, tamam mı? Ameliyatınızın ne anlama geldiğini biliyor."

Başımı salladım. Belki de bildiğini sanıyordu. Annem ayağa kalktı ve bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Onu çağıracağım ve sana söylediğimi söyleyecek. Onun için önemli olmadığını."

Annem dışarı çıktı ve bir dakika geçmeden Amo geri geldi. Bana doğru yürürken gözleri endişeyle parlıyordu.

Yatağımı okşadım.

Amo bana zarar vermekten korkuyormuş gibi kenara tünedi ama ben ona yaslandım, vücudumun ne kadar kırılgan hissettiğine rağmen yakınlığına ihtiyaç duyuyordum. Beni kollarıyla sardı, sıcaklığıyla ve gücüyle bir teselli kozası gibi sardı. Bu harika bir histi, bir daha asla özlemek istemeyeceğim bir şeydi.

Amo ile bir gelecek istiyordum, başka bir şey istemiyordum ama bunun her zaman aklında olan bir gelecek olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Greta'nın vücudu kucağımda gerildi. Hafifçe geri çekildim ve solgun yüzüne baktım. Yanaklarında gözyaşı izleri parlıyordu. Başparmağımla onları sildim.

Greta başını kaldırıp baktı, o kara gözleri kederliydi. Ameliyat haberinin onu ne hale getirdiğini hayal bile edemiyordum.

"Benden asla çocuk sahibi olamazsın Amo. Bu sefer hiçbir şey bunu değiştiremez. Vücudum artık bir bebeği taşıyamaz. Eğer bir varis istiyorsan, başka birini seçmelisin."

Neden bahsediyordu? Yanaklarını avuçladım ve usulca öptüm. Bu dünyada hiçbir şey beni Greta'dan tekrar ayıramazdı. "Bir daha sensiz olmayacağım, Greta. Son nefesimi verene kadar benimsin. Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

"Famiglia senin kaderin, Amo. Sen Capo olmak için yaratılmışsın."

Başımı salladım çünkü içten içe bunun doğru olduğunu biliyordum. "Ben de seni sevmek için yaratılmışım. Bir varise ihtiyacım yok. Benim sana ihtiyacım var. Marcella bir oğlana hamile. En büyükleri o. Capo olabilir. Bu da soyumuzu devam ettirir."

Her zaman çocuk istemiştim ama Greta'yı daha çok istiyordum ve belki de sonunda keşfedilecek başka seçenekler de vardı. "Şu anda önemli olan tek şey çabuk iyileşmen ve böylece evlenebilmemiz."

Greta fısıltılı bir kahkaha attı. Şakağını öptüm. "Seni çok seviyorum. Bu kadar acı çekmek zorunda kalman beni öldürüyor. Tanıdığım herkes içinde en iyi kalpli, en büyük kalbe sahip olan sensin. Bunu hak etmiyorsun."

"Belki de yaptım."

Yanaklarını avuçladım. "Lanet olsun, hayır. Bir daha asla böyle düşünme, tamam mı? İyi olacağını bilmem gerek."

"Sanırım sonunda iyi olacağım," diye fısıldadı. "Tekrar dans etmek istiyorum."

Hayvanlarımı tekrar görmek istiyorum."

Onu alnından öptüm. "Olacağını biliyorum. İyileşmek için atman gereken her adımda yanında olacağım."

"New York'a dönmek zorunda kalmayacak mısın? Sorumluluklarınız var, özellikle de böyle bir zamanda."

"Baba, Valerio ve Matteo şimdilik durumu idare ediyor. Resmi olarak ben barış görüşmeleri için buradayım."

"Barış olacak mı?"

Gülümsedim. "Elbette. Ailelerimizin başka seçeneği yok. Yakında tek bir aile olacaklar."

Greta için bir yüzük almıştım ama New York'ta bırakmıştım. Ama onu geri aldığımda Greta'dan resmen elini isteyecektim.

Sonraki on gün boyunca Greta'nın yanından hiç ayrılmadım ama Famiglia'da işleri yoluna koymanın zamanı gelmişti. Askerlerimiz sabırsızlanmaya başlamıştı, çok sayıda tutuklama için bir açıklama bekliyorlardı. Antonaci ve yedi askeri Famiglia hücrelerimizde cezalarını bekliyorlardı. Özellikle Cressida'nın kaybolması nedeniyle söylentiler ortalıkta dolaşıyordu. Cesedi bulunamamıştı. Nevio'nun onu küçük parçalara ayırdığını düşünmüştüm.

"Benim için endişelenme," diye Greta beni yüzüncü kez temin etti. İlk başta onu Las Vegas'ta bırakmayı reddetmiştim, özellikle de Noel'e bir haftadan az bir süre kala. Ama babam, Famiglia tarihinin muhtemelen en kanlı toplantısı sırasında orada olmam gerektiği konusunda ısrar etmişti. Haklı olduğunu biliyordum.

"Burada güvende," diye güvence verdi Nino. "Bundan emin olacağız," dedi Savio.

Remo malikânenin etrafındaki korumayı artırmıştı. Son iki haftadır hastanede uyuyordum, Greta'dan sadece tuvalete gittiğimde ya da duş aldığımında ayrılmıştım. Şimdi ondan ayrılmak yanlış geliyordu.

Adamo omzuma dokundu. Birkaç gün önce karısı ve oğluyla birlikte gelmişti ve New York'a ben, Fabiano, Remo ve Nevio ile birlikte gelecekti. Geri kalanlar kadınları ve çocukları korumak için Las Vegas'ta kalacaklardı. "Git," diye fısıldadı Greta. Etrafımızdaki herkese rağmen onu nazikçe öptüm.

Nevio zaten orada değildi. Benden uzak durmaya çalışıyordu ama bu çok zordu. Şu anda Greta ile aralarının nasıl olduğundan emin değildim ama aralarındaki gerginliğin Greta'nın iyileşmesine yardımcı olmadığını hissediyordum.

"Yakında döneceğim."

Remo, Adamo ve Fabiano'yu dışarıda takip ettim. Nevio çoktan Araba.

Önümüzde çalkantılı zamanlar uzanıyordu. Barış kolay kolay gerçekleşmeyecekti.

askerlerimizin zihinleri. Ancak birçoğu bunu kabul etmeye istekli olacaktır çünkü bu aileleri için daha fazla güvenlik ve ceplerine daha fazla para girmesi anlamına gelmektedir.

Adamo yanıma oturdu. "New York'a bu kadar çabuk dönme şansım olacağını düşünmemiştim ve keşke böyle bir fırsat olmasaydı. Bunun gerçekten barışa yol açacağını umuyorum."

"Barış olacak çünkü Greta ve ben evleneceğiz."

Adamo kıkırdarak başını salladı. "Aile olabileceğimize inanamıyorum. Remo'ya sordun mu?"

Falcone Capo'ya baktım. Pencereden dışarı bakıyordu ama sanki onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibi bize döndü. Etkileşimlerimiz medeni olmuştu. Mucizevi bir şekilde aile olmayacaktık ama geçinmeyi başaracaktık. "Hayır. Onay istemeyeceğim. Greta benim karım olacak."

"Elbette. Anlıyorum. Geçmişte Remo ile ters düştük. Pek çok konuda anlaşamıyoruz. Ama Remo senin kayınpederin olacak. Greta onu seviyor, o

da Greta'yı seviyor. Bu barış anlaşmasının kanlı kısmı bittiğinde

onunla barışmanın bir yolunu bulmalıyız. Ondan elini istemek bir başlangıç olabilir."

"Eğer hayır derse ve ben yine de onunla evlenirsem, bu iyi bir başlangıç olmaz, inanın bana."

"Hayır demeyecek."

Adamo'ya kuşkulu bir bakış attım. Onunla yıllar önce New York'ta kaldığı süre boyunca motokros sayesinde kaynaşmıştık. Hevesli bir yarışçıydı. Ama Las Vegas'a döndükten sonra irtibatımız kesilmişti. On yaş daha büyüktü, bu da sebeplerden biriydi. Şimdiye kadar, bir gün ailem diyebileceğim tek Falcone o olmuştu.

"Aynı adamdan mı bahsediyoruz?"

"Hayır demeyecektir çünkü Greta kendi seçimini yapmıştır ve Serafina'nın ailesinin onu kaybettiği gibi onu kaybetme riskini almayacaktır."

Belki Adamo haklıydı. O tatsız köprüyü daha sonra geçecektim. Şimdi önümde başka bir zor görev duruyordu.

Babam bizi havaalanında bekledi. Özel jetin ayrı bir hangarı vardı, bu yüzden etrafta seyirciler yoktu, babamın yanında on asker olduğunu düşünürsek bu iyi bir şeydi. Matteo'nun yanında olmaması iyiye işaret değildi. Isabella ve Gianna'ya olanlar yüzünden hâlâ kan istiyordu.

Remo toplanan adamları işaret etti. "Bu bana barışın başlangıcı gibi görünmüyor."

"Ortalık hâlâ gergin," dedim ve eli silahında olan Nevio'ya doğru başımı salladım. "Ve eğer kendini kontrol altında tutmazsan, daha da gerginleşecekler."

Babama doğru yöneldim. Sürpriz bir şekilde Maximus oradaydı. Babamın önünde durmadan önce arkasına kısa bir selam verdim. "Bütün bunlar neden?"

"Üzülmektense güvende olmak daha iyi. Ortada çok fazla husumet var. Güvenlik önlemlerini azaltmadan önce Remo ile konuşmak istiyorum."

"Luca," dedi Adamo sıkı bir gülümsemeye. Elini uzattı ve babam elini tuttu. Ardından Fabiano onunla kısa bir süre tokalaştı, bu da onu şaşırttı.

Ben. Birbirlerine hiç düşkün olmamışlardı. Bu bir işaretti. Fabiano'ya daha sonra teşekkür edecektim.

Remo ve Nevio hoşbeş etme zahmetine girmediler ve ben de bunu beklemiyordum.

"Yine karşılaştık. Umarım bu seferki davetiniz bir tuzak değildir," dedi Remo.

"Oğlun Cressida'yı öldürdükten sonra bölgemden zarar görmeden ayrıldı. Eğer ölmeni isteseydim, o gün öldürdüm."

Nevio alay ederek babama meydan okuyan bir gülümseme verdi. "Beni yakalayamazdın. Sadece onu öldürdüğüm ve diğerlerini öldürmediğim için minnettar olmalısın."

Babamın çenesi sıkıştı. "Onu öldürmenin nedeni Amo ve benim izin vermemizdi, bunu unutma."

Nevio babasının yüzüne baktı, o kara gözlerde bir delilik parıltısı vardı. "Onu yine de öldürürdüm. Ve elimden gelse onu tekrar tekrar öldürürdüm. Greta'nın ona karşı hisleri olmasaydı, o kaltakla uzaktan yakından ilgisi olan her pisiği de öldürürdüm. Belki bir gün yaparım. Bunun için beni öldürmeyi denemek istiyorsan, iyi şanslar. Çılgınca bir öfkeyle hareket ediyorum."

Babam, Nevio sanki zahmetine değmeyecek kadar rahatsız edici bir sinekmiş gibi gülümsedi. "Güven bana, biliyorum."

Onun çılgınlığı karşısında sakın kalma yeteneğine sahip olmayı dilerdim ama Nevio yine de beni kızdırmayı başardı.

Adamda atom bombası kadar tahrip gücü vardı. Remo tam bir deliydi. Nevio babasını koro çocuğu gibi gösterirdi.

Ama Greta için nefretimi bastırırdım. Onun için hepimiz birçok zor hap yutacaktık. Gerçek bir aile olmak uzun ve engebeli bir yol olacaktı ve hepimizin sonuna kadar gidebileceğinden emin değildim.

Falcon'ları bir misafirhaneye bıraktıktan sonra, babam ve ben yarınki toplantıya hazırlanmak için ailemin evine gittik.

"Yıllar boyunca pek çok zor dönemden geçtim ama bu h e p s i n i n ötesinde."

Bakışlarımı yoldan başka yöne çevirdim. Babam son birkaç hafta içinde birkaç yıl yaşlanmış gibiydi. Direksiyonun etrafındaki elleri bembeyazdı.

Üzerine yaptığı baskıdan dolayı.

"Biliyorum. İşler kontrolden çıktı. Son birkaç haftadır Greta'nın yanında kalma kararımı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana başka bir seçenek bırakmadın." "Onu seviyorum."

Babam derin bir iç geçirdi ve konağın bulunduğu sokağa döndü. "Resmi olarak Nevio senin karını öldürdü. Kâğıt üzerinde hâlâ senin karındı Amo. Henüz resmi olarak açıklamadık. Ama biri onu şehirde görmüş ve Cressida ortadan kaybolmuş."

"Onunla hiç evlenmemeliydim, o zaman bunların hiçbiri olmazdı. Bundan daha fazla pişmanlık duymayacağım."

Babam beni şaşırtarak başını salladı. "Greta'yla olan bağının boyutunu bilseydim, bunu yapman için sana asla ısrar etmezdim."

"Yerimde durup reddetmeliydim ama Capo olmaya o kadar kararlıyım ki her şeyi yapardım, ancak iş işten geçtikten sonra Greta olmadan yaşayamayacağımı anladım."

Babam arabayı evin önüne park etti. Önündeki siyah limuzinde iki muhafız oturuyordu. "Camorra ile ateşkes konusunda anlaşırsak, adamlarımıza bunun nedenini açıklamamız gerekecek."

"Onlara gerçeği söylemeye hazırım çünkü Greta'yla evlendiğimde nasıl olsa eninde sonunda anlayacaklar."

Babam karanlık bir şekilde gülümsedi. "Onunla evlenmeden korkuyordum."

"Durduracağım. Bu dünyada hiçbir şey beni durduramaz. Ne sen, ne de bir Falcone. Greta benim olacak."

Babam iç çekerek koltuğunda arkasına yaslandı, elini saçlarında gezdirdi, yorgun görünüyordu. "Bu Famiglia'yı yıkabilir."

"Greta'yla birlikte olduğum için beni evlatlıktan reddedebilirsin," dedim, kelimeler canımı yaksa da, ama hiçbir şey Greta'yı kaybettiğimi düşünmek, geleceğimizin bir parçasını kaybettiğimizi öğrenmek ve Greta'nın ne olduğunu anladığında yüzünü görmek kadar canımı yakamazdı.

Babam omzuma dokundu. Gözleri yumuşadı. "Seni asla evlatlıktan reddetmeyeceğim, Amo. Sen her zaman benim oğlumsun ve öyle kalacaksın."

"Bazıları anlamayacaktır."

Babam başını salladı. "Onları ikna etmeye çalışacağız. Ve eğer bu başarısız olursa, her zaman yaptığımız gibi halledeceğiz. Bizim sözümüz kanundur ve ya boyun eğerler ya da ölürler."

O kadar kolay olmayacaktı ama babam bu savaşı göze aldığı için ona

sonsuza dek minnettar kalacaktım. Ona sarıldım.

"Yine de Falcones ailesini kurduğun için seni asla affetmeyeceğim."
Çiğ bir kakhaha attım ve geri çekildim, babamın bu çok duygusal anı
kuru mizahıyla kırmasına sevindim.

Chapter

Thirty-Three

Luca

Matteo yüzüme baktı. "Kızımı ve karımı kaçıran küçük pisliğin bölgemize girmesine ve etrafta dolaşıp insanları öldürmesine izin verdin."

"Cressida hak ettiğini buldu."

Matteo alay etti. Son kavgalarımızın her biri, Nevio ve iki arkadaşı Isabella ve Gianna'yı ele geçirdikten sonra Camorra ile durumu nasıl ele aldığım ile ilgiliydi. Öfkesini çok iyi anlıyordum. Kahretsin, ikimiz arasındaki koruyucu deli bendim.

"Nevio ve Remo hak ettiklerini ne zaman alacaklar ve bu şehrimizde sıcak bir karşılama olmayacak. Onları burada istemiyorum, şimdi değil, asla. Falconlar bizim bölgemizde birine saldırdı, biz de karşılık vermeliyiz."

Marcella başını salladı. "Matteo, o pislik herif ve ailesi Greta'yı bıçaklattı. Kızın muhtemelen hiç çocuğu olmayacak."

Marcella yuvarlak karnına dokundu ve zorlukla yutkundu. Kolunu okşadım.

Kendini yormasını istemedim. "Ben iyiyim."

"Onu şımartmanın bir faydası yok. Ne zaman denesem bana kızıyor," dedi Maddox. Marcella onu seçtiğinde, Famiglia büyük bir kargaşa yaşamıştı. Şimdi Amo'nun seçimi bunu aşacaktı. Çocuklarım sevgiyi seçti ve bu da Famiglia'yı bir iç savaşın eşiğine getirdi.

"Nevio New York'u ve Famiglia'nın tüm üyelerini yakmadığı için şanslıyız. O lanet olası bir deli. Babasından bile beter. Siktir, Luca. Toplantımızın bir parçası olmalarına izin veremezsin. Savaşta'yız. Ve ben bu piçlerle barış istemiyorum."

"Savaş olamaz," dedi Marcella. "Amo Greta olmadan yaşayamaz, olanlardan sonra bir daha yaşayamaz. Eğer ateşkes yapmazsak Amo'yu kaybederiz. Senin Gianna'yı, babamın annemi sevdiği gibi o da Greta'yı seviyor."

"Ve seni seviyorum," diye hatırlattı Maddox ona. Gözlerini devirdi ama darbeyi yumuşatmak için gülümsedi. Küçük kızımın bir motorcuyu, geçmişin bir düşmanını seçtiğine inanmak hâlâ zordu. Amo'nun da bir düşman seçmek zorunda kalması ironikti. Bunun benim ve Aria'nın kötü ebeveynliğinin bir işareti olup olmadığından emin değildim.

"Matteo, bu barışa ihtiyacımız var. Gianna ve Isabella savaş olmadan daha güvende olacaklar."

"Bütün Falcon'ları öldürürsek en güvenlisi onlar olur." "Böyle bir şey olmayacak."

"Onları gerçekten aile yapmayı düşünemezsin. Nevio Falcone'yi öldürmeden onunla aynı odada bulunmam."

Matteo topuklarının üzerinde döndü, dışarı çıktı ve neredeyse Amo'ya çarpıyordu, sonra başını salladı ve başka bir şey söylemeden gitti.

Amo yüzünü buruşturarak bana döndü. "Bunu iyi karşılamıyor." "Gianna ve Isabella'yı korumak istiyor."

"Falcon'larla aile olarak daha güvende olacaklar."

"Onlarla konuşabilirim," diye önerdi Marcella. "Eminim Gianna ve Isabella barıştan yana oy kullanacaklardır. İntikam umurlarında değil. Matteo da onların söylediklerini dinleyecektir."

Ayağa kalktı.

"Sekiz santimlik topuklu ayakkabı giyen tek ağır hamile kadın sizsiniz," dedi Amo sıkı bir gülümsemeyle.

"Dört buçuk inç, Amo. Erkekler gerçekten doğru ölçmeli. Ve altı aylık hamileyim, bu bebeği yarın doğurmayacağım, o yüzden sakın ol. Endişelenecek başka şeylerimiz var."

Maddox ona üzerinde durmak istemediğim bir sırtışıla karşılık verdi.

Marcella, Amo'nun göğsünü okşayıp kulağına bir şeyler fısıldamadan önce yanağını öptü ve yutkunup başını sallamasını sağladı. Sonra dışarı çıktı.

"Maddox," dedim onu takip etmeden önce.

Sarı kaşları birbirine yaklaştı. "Ne oldu?"

"Eğer izin verirsem Famiglia'nın bir parçası olacağınızı söylemişsiniz."

Maddox dondu kaldı. Eski bir motorcuyu Made Man yapmak yeni dalgalar yaratabilirdi ama ben güç göstermek istiyordum ve Maddox sadakatini kanıtlamıştı

tekrar tekrar. Bulabildiğim her sadık erkeğin yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

"Elbette," dedi yavaşça, kapıda yeniden beliren Marcella'ya bakarak.

"O halde çok yakında yemin etmenizi isteyeceğim - eğer yarınki toplantıdan sağ çıkabilirsek."

Maddox gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Bu benim için bir onur Luca. Yarın seni ve Amo'yu geri getireceğim, merak etme."

Marcella gururla gülümseyerek dudağını ısırdı. Maddox'la birlikte gitmeden önce bana minnettar bir gülümseme gönderdi.

Amo, "Bunun için çok geç kalındı," dedi.

"Bazen doğru kararı vermek uzun zamanımı alıyor," dedim. Cressida hakkındaki kararımın hâlâ pişmanlık duyuyordum.

Amo başını salladı. "Yarın bunu düzeltmeye çalışabiliriz."

İşleri yoluna koymak için kanlı bir toplantıdan daha fazlası gerekecekti. Önümüzdeki aylar ve yıllar zor geçecekti. Famiglia'yı bir arada tutmak ve birbirlerinden nefret eden iki aileyi birleştirmek. Bunu düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Ama Amo için bunu yapacaktım.

Amo'nun yüzü çocuksuluğunun son ipuçlarını da kaybetmişti. Bu dünya ona yer bırakmıyordu. "Yarın benim için yaptıklarına her zaman minnettar olacağım."

Omzuna dokundum ve sıktım. Geçmişte aldığım kararlar beni bu noktaya getirmişti. Daha önce kanlı bir açıklama yapmalıydım. Bu sefer merhamet göstermeyecektim.

Aria ellerini ovuşturdu.

"En son Yonkers enerji santralinde bir toplantı yapılmasını emrettiğinde bütün gece uyuyamadım. Seni kaybetmekten çok korkmuştum." Sertçe yutkundum, gözleri korku doluydu. "Bu gece senin için endişelenmem gerekecek, Amo, Marcella, Valerio için..." Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve açtığı anda gözlerindeki kararlı parıltı başımı sallamama neden oldu. Bir konuda kararını vermişti ve içimde bundan hoşlanmayacağıma dair bir his vardı.

"Seninle gelmeme
izin ver." "Hayır."

"Luca, lütfen. Orada seninle, ailemle birlikte olmalıyım."

"Hayır."

Avuçlarını göğsüme bastırdı. Ne yaparsa yapsın kararlılığını yumuşatamayacaktı. Bu geceki toplantı onun katılamayacağı kadar tehlikeliydi. "Luca, işlerin kızışmasından ve benim ölmemden endişelendiğini biliyorum. Ama işler kızışır ve hepiniz ölürseniz, tüm kalbim ölür ve o zaman ailem olmadan yaşamaktansa sizin yanınızda ölmeyi tercih ederim."

"Aria, seni dünyadaki her şeyden çok seviyorum ve hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey beni senin orada olman konusunda ikna edemez. Ben ölsem de, hepimiz ölsek de, senin kendi hayatını yaşamanı istiyorum."

"Ne hayatı?" Kadın ters ters baktı ama sonra ifadesi değişti. "Yeniden evlenmemi ister misin?"

Aria'nın amaçladığı gibi sahiplenme duygusu beni öfkелendirdi. Birinin ona sahip olduğu düşüncesiyle delicesine kıskançlık duymamazlık edemezdin. Bana bilmiş bir bakış attı, çünkü vereceğim tepkiden emindi. Onu kesinlikle seviyordum ve mutlu olmasını istiyordum ama yine de soğuk, sahiplenici kalbim ben öldükten sonra bile onun başka bir adamla birlikte olması fikrine katlanamıyordu. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum aşkım, ama cevabım hala hayır. Bu gece tarih yazılabilir ve eğer durum buysa, seni etrafımda istemiyorum."

"Yanında güvenilir her erkeğe ihtiyacın olacak. Erkek bulamayacağın anlamına geliyorsa koruma istemiyorum."

"Yeterince erkeğim var," dedim. Ama elbette Aria sorunu görmüştü. Korumam gereken pek çok insan vardı. Romero'nun ailesi, Matteo'nun ailesi, Aria. Gerçi Matteo toplantıya katılmayı reddetmişti. Hâlâ kızgındı ve Falcon'ların yakınında olmak istemiyordu. Durum ne kadar tehlikeli ya da zor olursa olsun Matteo her zaman yanımda olmuştu. Bu kararın aramızı açabileceği düşüncesi kalbime saplanmış bir bıçak gibi acıtıyordu ama kararımı vermişim ve bir daha değiştirmeyecektim. Bunu Amo'ya ve onun kız arkadaşına da borçluydum.

Aria başını sallamaya başladı. Yanağına dokundum. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Camorra'yla her zamankinden daha güçlü bir bağ kuracağımızı düşünerek Fabiano'nun sana göz kulak olması önerisini kabul ettim. Adamo da orada olacak."

Aria'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Camorra'dan yardım mı kabul ediyorsun?"

"Ortaya çıkması halinde Gelenekçilere karşı vereceğim mücadelede değil. Bu benim sorumluluğum. Falconlar Greta'ya zarar verenleri öldürebilir ama geri kalanlar

İsyan etmek isteyebilecek herkes benimdir. Famiglia'yla ben ilgilenirim ama Adamo ve Fabiano'nun yardımı senin, kız kardeşlerinin ve çocuklarının güvenliğini garanti ediyorsa onlara güveneceğim."

Saatime baktım. Yakında ayrılmamız gerekiyordu. Resmi toplantıdan önce, sıralarımdaki en sadık adamlarla buluşacaktım.

Zil çaldı ve kameraya bakınca Fabiano ve Adamo göründü. Hay sikeyim. Biri bana bunun bir ay önce olacağını söyleseydi, kafasına bir kurşun sıkarak sustururdum.

Amo lobide bana katıldı, Aria ona küçük bir çocukmuş gibi sıkıca sarıldığında sırtını sıvazladı. Onun için çocuklarımız her zaman bebekleri olarak kalacaktı. Onları tehlikede görmek onun için zordu, benim için de kolay değildi. Ama bu bizim hayatımızdı.

Kapıyı açtım ve Fabiano ile Adamo'yu içeri aldım. Aria Amo'dan ayrılıp kardeşinin yanına gitti ve ona da sarıldı. Fabiano da kısa bir süre ona sarıldı ama herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunmak ona göre değildi.

Adamo'nun yanına gittim. "Bu büyük bir güven gösterisi. Umarım bunu biliyoursundur."

"İstiyorum, ikimiz de istiyoruz." Adamo başıyla onaylayan Fabiano'ya baktı. "Remo barış istiyor. Hepimiz barış istiyoruz. Greta için. Amo için. Hepimiz için."

Aria'yı kendime doğru çektim. Hüzünle gülümsedi. "Benim için endişelenme, tamam mı? Ben iyi olacağım."

Zil tekrar çaldı ve başka kimseyi beklemediğim için gerildim. Kamera Matteo, Isabella ve Gianna'yı kapının önünde gösteriyordu.

Onları içeri aldım. Isabella Amo'ya doğru gitmeden önce bana hızlıca gülümsedi. Ona sarıldı. "Greta'ya olanlar için üzgünüm."

"Teşekkürler, Isa."

Gianna Amo'nun omzunu itti. "Açıklaman gereken çok şey var. Sen her zaman bir baş belası oldun."

"Sanırım bunu senden aldım," dedi Amo. Gianna oflayıp pufladı ve Aria'nın yanına gitti.

Kapı aralığında bekleyen ve temkinli görünen Matteo'ya döndüm. "Kızını bize suçluluk duygusuyla göndererek iyi iş çıkardın. Marcella'nın herkesin kararlılığını kıran bir konuşma tarzı var."

Omzuna vurdum. "Yanımda olduğun için çok mutluyum." Gözlerimi kısmıştım. "Bu geceyi Nevio'ya bıçağını saplamak için kullanmayacaksın, değil mi?"

Matteo'nun dudakları inceldi. Isabella ve Gianna'ya doğru başını salladı. "Barış istiyorlar. İkiye karşı bir oydu."

Amo saatine bakarak, "Gitmeliyiz," dedi. Haklıydı da. "Valerio!"

Gianna gözlerini devirdi. "Bu çocuk kendi ölümüne bile geç kalacak."

Valerio o anda koşarak merdivenlerden indi. "Ocak ayında on sekizinci yaşıma için büyük bir parti planladım. Kesinlikle yakın zamanda ölmeyeceğim."

Bu anın bir dönemin sonu olduğunu fark ettim. En küçüğümüz bile artık çocuk değildi. Bir süredir bu göreve getirilmişti ama tavırları onu her zaman bir çocuk olarak görmeme neden olmuştu. Birden fazla yönden bana Matteo'yu hatırlatıyordu. Şimdi benim yanımda savaşıyordu. Bana göz kırptı ve sıkı bir gülümsemeyle silah kemerini göğsünde sıktı.

"Gidelim," diye emrettim.

Aria'nın ayrılık bakışları göğsümü yırttı. Tüm çocuklarımızı ona geri getirecektim. Onları korumak için kanımın son damlasını verirdim. Bugün ailemiz bir arada duracaktı.

Chapter *Thirty-Four*

Anno

Resmi toplantıdan önce, Yonkers enerji santralinin ana salonuna bitişik küçük bir salonda babam ve benim en çok güvendiğimiz insanlarla buluştuk: askerler, Yüzbaşılar ve özüne sadık Yardımcı Patronlar.

Önümdeki adamları tararken, sayılarının çokluğu beni şaşırttı. Babam bana acımasızca gülümsedi.

"Ben de bunu hedefliyorum. Bir gün ben de adamlarımdan böyle bir sadakat görmek istiyorum."

"Bu adamlar da size sadık. Bu yüzden buradalar."

Growl ve oğullarına, Romero ve Flavio'ya, Matteo'ya, Maddox'a, Cassio ve oğullarına, Orazio ve oğluna, Demetrio ve oğluna başımla selam verdim. Babam bu adamların çoğuna önceden güvenmişti ve onlar da bunun karşılığını vermiş, Famiglia'da kendilerine bir yuva bulmuşlardı. Şimdi de ona her gün sadakatle karşılık veriyorlar. Ama bugün onlardan istediğimiz şey her zamankinden daha fazlaydı.

"Hoş geldiniz dostlarım ve buraya bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi babam. Teşekkür kelimesini nadiren kullanırdı ama bu geceki etkinlikler bunu gerektiriyordu.

Nevio ve Remo hâlâ saklanıyordu.

Hemen orada bulunmaları çok fazla karışıklığa ve küslüğe neden olabilirdi.

Babam başıyla onayladı ve ben de öne çıktım. Adamlarımıza durumu açıklamama karar vermiştik. Onlara bu gece neden burada olduğumuzu anlattığımda kısa süre içinde aralarında fısıldaşmalar başladı. Bu kadar özel bir konuda, pek çok kişinin hâlâ zayıflık olarak gördüğü bir konuda, yani bir kadına karşı olan hisler hakkında bu kadar çok şey açıklamak tuhaftı. Ama buradaki erkeklerin hepsi kalplerini bir kadına kaptırmıştı, bu yüzden beni anlayacaklarını biliyordum.

Cassio her zamanki kontrollü sesiyle, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. "Camorra ile tekrar barış yapacağız ve bu gece birkaç adamımızı öldürmelerine izin vereceğiz."

"Bu onların intikamı," dedim. Babam başını salladı. Yüzünde en ufak bir şüphe belirtisi yoktu ama yine de içinde bir şeyler olduğunu biliyordum.

Cassio uzun bir nefes verdi ve diğer birkaç kişiyle bakış alışverişinde bulundu. "İtiraf etmeliyim ki, barışın gerekli olduğunu düşünüyorum, ama bunu yapmak için tuhaf bir yol bu."

"Koşullar bunu gerektiriyor," dedim.

Birkaç görüşmeden sonra, mevcut kişilerin bizim kararımıza uymaya istekli oldukları konusunda fikir birliğine varıldı. Bu doğru yönde atılmış ilk adımdı. Birçok adımdan biri.

"Şimdi Remo ve Nevio'dan bize katılmalarını isteyeceğim," dedim. Adamların kafasının hâlâ biraz karışık olduğunu söyleyebilirdim çünkü toplantıyı ben yönetiyordum ama babam gücü aramızda daha fazla paylaşmamız gerektiğine karar vermişti. Daha fazla sorumluluk almaya hevesliydim ama bu gecenin başlamak için zor bir zaman olduğunu biliyordum. Herkes bundan memnun olmayacaktı.

Remo ve Nevio'nun beklediği başka bir küçük odaya gittim. Bize katıldıkları anda odadaki gerilim tavan yaptı. Matteo'nun Nevio'ya onu kesip biçmek üzere olduğunu gösteren bir bakış atması kesinlikle yardımcı olmamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde Nevio bunu tamamen görmezden geldi. Sadece gözleri hepimizi öldürmeye istekli olduğunu gösteriyordu.

Remo, Grown'un varlığına rağmen medeni bir yüz ifadesini korumayı bile başardı.

Belki bu gece beklediğinden daha sorunsuz geçirdi.

Babam, Valerio ve ben platforma çıktık. Salon ağzına kadar Made Men ile doluydu. Hava gergin bir enerjiyle doluydu. Matteo, Maximus ve Romero, Greta'ya yapılan saldırıya karışan yedi adamı sahneye sürüklediler ve bir an için kendi kan dökme ihtiyacım o kadar güçlüydü ki Antonaci'den gözümü kaçırmak zorunda kaldım yoksa kontrolümü kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktım. Eğer planımızı berbat edersem, kendimi tekmelerdim. Babam bununla çok fazla şeyi riske atıyordu, kontrolü elden bırakmamalıydım.

Babam endişemi hissetmiş olmalı ki tekrar öne geçti ve askerlerimizle yüzleşti. Onlara durumu açıkladı ve çok geçmeden gürültü seviyesi rahatsız edici boyutlara ulaştı.

"Sessizlik!" Sabrımı kaybederek kükredim.

Platformun en ucuna geldiğimde son birkaç fısıltı da kesildi. "Babamın da söylediği gibi. Hepinizin güvenliği ve refahı için Camorra ile yeni bir barış görüşmesi yaptık. Birçoğunuz barışa hasret kaldınız. Ama bunun bir bedeli var."

"Barış istiyorsunuz çünkü Falcone'un kızını istiyorsunuz!" diye bağırdı adamlardan biri.

"Peki ya karın? Nerede o? Bir Falcone'un onu öldürdüğüne dair söylentiler var."

"Cressida'dan boşanmak ve Greta Falcone'a evlenme teklif etmek üzereydim." Yeni fısıltılar yükseldi. "Cressida Greta'yı öldürtmeye çalıştı."

"O düşmandı, ne olmuş yani?"

"Benim olması için seçtiğim kadın o," diye homurdandım, konuşan adama ters ters bakarak. "Ve kimse benim olana dokunamaz. Yıllar önce kız kardeşime zarar veren adamlara yaptığım gibi Nevio'nun da kız kardeşinin intikamını almasına izin verdim. Ve bu gece Camorra'nın Capo'su ve oğlu, yeni ateşkesimizin bir işareti ve yakında bir aile olarak birliğimizin bir göstergesi olarak intikamlarını bizim yardımımızla bitirmek için buradalar."

O anda Remo ve Nevio babamın işaretiyle sahneye çıktılar. Remo ve Nevio'ya babam ve bana ön tarafta katılmalarını işaret ettim. "Eskisinden daha güçlü olacağız. Yeni ve daha güçlü bağlar kuracağız ve düşmanlarımızı en acımasız şekilde alt edeceğiz."

Remo bana çarpık bir sırıtış attı. Sözlerimi takdir ettiğini hayal ettim.

"Peki ya sen Matteo," diye öne çıktı yaşlı bir asker. "Bu Falcone arkadaşlarıyla birlikte karınızı ve kızınızı kaçırdı ve siz bana aile olacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Matteo'nun cevap gülümsemesi nabzımı yeniden hızlandırdı. Nevio hâlâ hiç tedirgin görünmemeyi başarıyordu. Remo'nun ona sakinleştirici verip vermediğini merak ettim. O deli herif daha önce öfkelerini hiç kontrol edememişti.

"Geçmişe takılıp kalmayı sevmem, sen de sevmemelisin," dedi Matteo. "O gün ne Isabella ne de Gianna fiziksel olarak zarar görmedi. Mesele kapanmıştır. Takip eden aylarda yeterince kan döktük. Şimdi farklılıklarımızı çözeceğiz ve çok dağınık bir aile olarak güçlerimizi birleştireceğiz."

Birkaç adam kıs kıs güldü. Matteo her zaman en çarpık durumlarda bile mizah bulmayı başarırdı.

"Sanırım artık bu adamlarla ilgilenmenin zamanı geldi." Babam Greta'nın yaralanmasından sorumlu olan adamları işaret etti.

Nevio sanki onlara saldırmaya ve çıplak dişleriyle boğazlarını parçalamaya hazırmış gibi yanımda durdu.

"Antonaci'nin söyleyeceklerini dinleyelim! Kendisini savunma fırsatı bulmalı," diye bağırdı Gelenekçilerden biri.

Onaylar şekilde başını sallayan adamları saymak için odayı taradım. Belki adamlarımızın üçte biri.

"Bu lanet olası bir demokrasi değil," dedi Matteo.

Ama öne çıktım ve Antonaci'nin üzerine eğildim, bakışlarım onunkilere kilitlendi. Başka tarafa bakmadı. Ağzındaki bandı çıkarıp geri çekilmek için tüm irademi kullandım.

"Camorra kızımı öldürdü! Kızımı öldürdü!" Çenesini, korkunç bir sırtışıla dişlerini gösteren Nevio'ya doğru savurdu. "Büyük bir zevkti."

"Kızınız Greta Falcone'u öldürmeye çalıştı," dedi babam, durumu yatıştırmaya çalışarak, ama nafile. "Benim iznim olmadan kimse saldıramaz. Ve biz asla kadınlara saldırmayız, savaşta bile."

"Neden herkese gerçekte ne olduğunu anlatmıyorsun? Oğlunun kızını o küçük Falcone fahişesiyle aldattığını?" diye bağırdı bir başka Gelenekçi.

Kimse beni durduramadan platformdan atlayıp kalabalığın arasına dalarak adamı yere çarparken öfkem görüşümü kör etti. Elim boğazına dolandı. Her şey çok tanıdıktı. Babamın anneme hakaret eden bir adamı öldürmek için neden çıplak ellerini kullandığını sık sık merak etmiştim. Ama o pisliği boğarken parmak uçlarımda paniğin çılgınca zonklamasını hissetmek çok güzeldi ve bir bıçak ya da silahın müstakil kullanımından çok daha tatmin ediciydi.

"Bir daha asla ondan bahsetme, anlaşıldı mı?"

"Falcone'un kendi karını öldürmesine izin verdin. Utanmalısın."

"O benim karım olmayı çoktan bırakmıştı ve hiçbir zaman gerçek anlamda karım olmamıştı. Nevio onu öldürmemiş olsaydı, ben öldürürdüm ve her saniyesinden zevk alırdım."

Antonaci bir kahkaha attı. "Umarım onun kısır vücudunun tadını çıkarırsın. Sana bebek yok."

O daha cümlesini bitirip sahneye fırlamadan ben ayağa kalkmışım. Nevio daha hızlıydı. Antonaci'nin üzerine oturdu ve boğazını sıktı, burun buruna, yüzünde geniş bir sırıtışla.

Remo birkaç dakika önce boğduğum adama bir bıçak fırlatıp boğazına sapladığında ve kan fişkirip etraftaki herkesi kapladığında onun yanına ulaştım.

"Beni yine kızdıracak bir şey söyleyeceğini tahmin edebiliyordum," dedi Remo o çarpık sırıtışıyla.

Nevio parmaklarını Antonaci'nin gözlerine bastırdı ama ben onu kenara ittim. O da bana saldırmaya hazır görünüyordu. "Gözlerine değil," diye hırladım. "Onlarda çektiği acıyı görmek istiyorum."

Nevio sanki hayatında ilk kez beni öldürmek istemiyormuş gibi gülümsedi.

Elimi uzattım ve Maximus bana bir çekiç ve birkaç çivi fırlattı. Nevio hevesli bir sesle, "O benim, unutma," dedi.

"Merak etme. Ondan geriye işkence etmen için yeterince şey kalacak." Antonaci'nin dizlerine, inciklerine ve avuçlarına çivileri sapladıktan sonra öfkemi yuttum ve Nevio'ya sırasını vermek için geri çekildim.

Daha önce şaşırtıcı derecede kontrollü olduğunu düşünmüştüm, şimdi nedenini anladım.

Antonaci'ye vermek için öfkesini bastırmıştı.

Remo ve Nevio'nun yedi adamla işi bittiğinde sahne ve üzerindeki herkes kanla kaplanmıştı. Sahneden aşağıya, aşağıdaki zemine damlıyor, çok yakında duran askerlerin ayakkabılarına ulaşıyordu.

"Famiglia ve Camorra bugünden itibaren bir arada durmaktadır. Daha güçlü olacağız. İtaatsizliğe müsamaha göstermeyeceğiz. Ya sadık olursunuz ya da ölürsünüz," diye bağırdım.

Chapter *Thirty-Five*

Annem zor kazanılmış adımları birbiri ardına atmamı izledi. Amo New York'ta olduğu için şimdi daha da çok çalışıyordum. Artık benim için endişelenmemesi için ilerleme kaydetmek istiyordum. Bunun onun Noel hediyesi olmasını istiyordum.

"Biraz vaktin var mı?" Annem sordu.

Koltuk değneklerimle topallayarak yanına gittim ve yanına uzandım. "Bir sorun mu var?"

Annem başını hızla salladı ve elimi tuttu. "Ameliyatını yapan doktorlarla ve birkaç uzmanla daha konuştum."

Kaşlarımı çattım. Bana her şeyi anlatmamış mıydı? Daha fazlası var mıydı? Ya yaralarım düşündüğümünden de kötüyse?

"O kadar korkmuş görünme. Bu olumlu bir şey. Bence öyle." Gergin bir kahkaha attı ve yanağıma dokundu. "Seni ameliyat ettiklerinde yumurtalıklarının almak zorunda kalmadılar."

Başımı salladım, çünkü bunu biliyordum. Bu yüzden erken menopoza girmek zorunda kalmamıştım.

"Yani kendi bebeklerini doğurabilirsin."

"Yapabilirim ama onları taşıyamam."

Annem başını salladı, elimi tutuşu sıkılaştı. "Bir taşıyıcı anne kullanabilirsin."

Başımı sallamaya başladım. Bu, bir insana ulaşılması zor bir güven duymayı gerektirirdi. Bir yabancının bebeğimi karnında taşıdığı ve ona zarar verebileceği fikri...

"Eğer bana güvenirsen, senin için memnuniyetle bebek ya da bebekler taşıyım." Dudaklarım büyük bir şokla aralandı.

"Anne."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Doktorlarla konuştum. Yaşım sorun olmayacak çünkü eski yumurtalarımı kullanmıyoruz, sadece rahmimi kullanıyoruz ve o da hala iyi durumda."

Annem sadece kırk bir yaşındaydı. Hâlâ gebe kalma ihtimali de yüksekti. "Hamile olmaktan nefret ederdin."

"O kadar da kötü değildi."

"Öyleydi. Giulio'ya hamileyken çok fazla kusuyordun ve bana Nevio ve bana olan ilk hamileliğinin vücudunu inanılmaz derecede zorladığını söylemiştin."

"Önemli değil. Sana bu hediye vermeme izin ver, tamam mı? Hiçbir şey çocuğunun acı çektiğini görmekten daha kötü olamaz. İnan bana, sana anne olma şansını vermekten başka bir şey istemiyorum ve hamileliği benim aracılığımla yaşayabilirsin, doğum yaptığımda orada olabilirsin."

"Gerçekten enine boyuna düşünmüşsün."

Tamamen bunalmışım. Çocuklarla ilgili tek bir düşünce bile aklımdan geçmemiş, buna cesaret edememişim. Yürümeye ve belki tekrar dans etmeye odaklanmışım, çünkü bu benim elimde olan bir şeydi.

"Bugün ya da yarın, hatta gelecek yıl karar vermek zorunda değilsin. Sadece bunu senin için yapmak istediğimi bil."

Kollarımı ona doladım. "Şu anda düşünemiyorum. Teşekkür ederim anne."

Çok teşekkür ederim."

Noel'den bir gün önceydi ve Nevio odaya girdiğinde ben yine annemin yoga odasında Kiara'nın dikkatli gözleri altında koltuk değneklerimle yürüme alıştırmaları yapıyordum. Şaşkınlık üzerime çöktü. Tekrar dönmelerini beklemiyordum.

Nevio ellerini siyah kargo pantolonunun ceplerine sokmuş, kapının girişinde duruyordu. Saldırıdan beri benimle konuşmaktan kaçınıyordu. New York'ta neler olup bittiğine dair sadece hayal ürünü şeyler duymuştum. Nevio benimleyken her zamanki gibi görünüyordu, giderek daha fazla ortaya çıkardığı canavar gibi değil.

"Bize biraz izin verir misin?" diye sordu. Kiara başıyla onayladı. Adamın yanından geçerken kısa bir süre koluna dokundu.

Amo'nun nerede olduğunu sorma isteğime direndim. Nevio belli ki benimle yalnız kalmak istiyordu ve tüm dikkatimi hak ediyordu. Bunu paylaşmaya alışık değildi.

"Yaklaşmayacak mısın?" diye sordum.

Nevio bana doğru yürüdü, gözleri bakışlarımla buluşmadan önce alçım da gezindi. "Duymak istemediğini biliyorum ama sana bunu yapan herkesi öldürdüm. Tüm öfkemi içine akıttım. Senin için."

Gülümsedim ve ona sarılmak için koltuk değneklerimi bıraktım. Nevio hemen kollarını bana doladı, belli ki düşeceğimden endişelenmişti. "Bana sevgini böyle gösterdiğini biliyorum."

"Gerçekten Las Vegas'tan ayrılacak mısın?"

Perili gözlerinin içine baktım. "Kalbimin sesini dinlemek zorundayım. Artık savaş olmayacağına göre birbirimizi her zaman görebiliriz."

"Aynı şey değil. Yeni bir ailen olacak."

İçimden ağlamak gelse de sıkı bir kahkaha attım. "Senin ve ailemizin yerini asla dolduramam. Kendi ailemi yaratmak da o kadar kolay olmayacak." Geniş elbisemin gizlediği karnımın üzerindeki bandaja dokundum.

Nevio'nun ağzı buruştu. "Kahretsin Greta, kastettiğim bu değildi. Keşke bir şeyler yapabilseydim."

"Seni izlemek için yanında değilim diye karanlığın seni yutmasına izin verme. Bir gün ıslıl ıslıl parlayacak birini bulacaksın."

Nevio kara bir kahkaha atarak başını salladı. "Ayaklarımı arada bir ışığa sokmaya çalışacağım ama benden kimseye karşı bir şeyler hissetmemi bekleme Greta. Daha önce bu fikre karşı olmasam bile, Vitiello'ya karşı hissettiklerini görmek büyük bir caydırıcı oldu."

Gözlerimi devirdim.

"Yani bana kızgın değil misin?" "Sana hiç kızgın olmadım."

"Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Vitiello'ya çok kızgınım."

"Kızma. İyi geçinmeye çalışmanızı istiyorum." "Benden çok şey istiyorsun."

"Biliyorum. Bu benim Noel hediyem olabilir."

Nevio'nun bakışları kapı aralığına kaydı. Adımları duymuş olmalıydı çünkü bir süre sonra Amo içeri girdi. Ona zayıf bir gülümseme verdim, kalbim özlemle doldu. Hastanede birlikte iki hafta geçirdikten sonra, birkaç gün ayrı kalmak sonsuzluk gibi gelmişti, ki daha önce bundan daha uzun süre ayrı kaldığımızı düşünürsek bu mantıksızdı.

Nevio beni yavaşça bıraktı. "Ayağa kalkabilir misin?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan Amo odayı geçti ve beni sabitlemek için elini sırtıma koydu. "Ben devralabilirim."

Aralarında bir bakış geçti ve Nevio garip bir gülümsemeyle geri adım attı. "Ona iyi bak. Sahnede ne yaptığımı gördün." Bana göz kırptı ve gözden kayboldu. Bu sözler, kısmen tehdit olsa da, onun bir barış teklifiydi. Gelmiş geçmiş en iyi Noel hediyesi.

Amo yanaklarımı avuçladı ve dudaklarını dudaklarıma indirdi. Öpücük nazik ve dikkatliydi. Kendimi hâlâ biraz zayıf hissediyordum, bu yüzden beni düşündüğü için mutluydum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Her gün biraz daha iyiyim. Dizimi hareket ettirmeye başlayabilmek için alçıdan kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

"Tekrar dans edeceksin."

Başımı salladım, çünkü ben de buna inanıyordum.

Amo boğazını temizledi. "Biliyorum bugün uygun bir zaman değil ve burası da iyi bir yer değil ama daha fazla beklemek istemiyorum."

Amo dizlerinin üzerine çöktüğünde kaşlarım çatıldı ve sonra yukarı kalktı. Cebinden bir yüzük çıkardı ve aramızda tuttu. Güzel mücevher parçasına bakarken dudaklarım bir O harfi oluşturdu. Ortasında güzel bir pembemsi leylak tonunda ametist taşı olan narin bir pembe altın yüzüktü. Etrafı daha küçük beyaz elmaslarla çevriliydi.

"Vitrinde gördüğümde taşın rengi bana seni stüdyonda dans ederken ilk gördüğümde giydiğin tütüyü hatırlattı."

Yüzüğün yerini değiştirdi, böylece ışığı yakaladı ve rengi biraz daha açıldı, hatta neredeyse benim tütüm oldu.

Gülümsemem genişledi ama kalbim hâlâ göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Amo boğazını temizledi ve benimle bakışlarını kilitledi. "Greta, sensiz tek bir gün bile geçirmek istemiyorum. Seni yanımda istiyorum. Annemle babamın bağına ve sarsılmaz sevgilerine her zaman hayran olmuşumdur ve evliliğimizin de böyle olacağını biliyorum. Benimle evlenir misin?"

Bu sözler dudaklarımdan ilk kez dökülüyordu ve sanki geçmişte attığım birçok yanlış adımı silerek yeni bir başlangıca işaret ediyordu. Greta'nın izlemem gereken yol olduğundan hiç şüphem yoktu.

Parmaklarıyla ağzını kapattı ve sonunda başını sallamadan önce sesli bir şekilde yutkundu. "Evet. Evet!"

Yüzüğü parmağına taktım, tam oturduğunda rahatlardım. Tadilat bile yaptırmamıştım. Tıpkı muhteşem balerine rastladığım gibi tesadüfen bulmuştum.

Ayağa kalktım ve kollarımı Greta'nın beline dolayarak onu elimden geldiğince özenle yerden kaldırdım. Kolları boynuma dolandı ve öpüştük.

Bir süre sonra ayrıldık. "Belki bu Mayıs ayında evlenebiliriz diye düşündüm. O zamana kadar, koridorda sorunsuzca yürüyebilecek kadar iyileşmiş olursun. Elbette ben de seni taşımaktan çekinmem ama sanırım düğün gününü böyle hayal etmemiştin."

Greta bana mahcup bir gülümseme verdi. "Düğünümü hiç hayal etmemiştim." Kaşları kalktı. "Bu kendime olan güvenime bir darbe."

Güldü. "Bunu hayal etmeme asla izin vermedim çünkü ulaşamaz görünüyordun."

"Artık değil. Evlenebiliriz. Babalarımız barış konusunda anlaştı. Famiglia bu kararın arkasında duruyor ve Camorra da muhtemelen babanın kararından şüphe duymayacaktır."

Greta düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. "Bunun gerçekleşmesi için çok kişiyi öldürmek zorunda mıydın?"

"Birkaçı ölmek zorunda kaldı ama Gelenekçilerin çoğu onları bazı tavizlerle ikna etmemize izin verdi."

"İmtiyazlar mı?"

Omuz silktim. "Geleneklerine bağlılar, adı da buradan geliyor. Babam kanlı çarşafı bir kez daha zorunlu hale getirmeyi ve görücü usulü evliliklere yeniden daha fazla odaklanmayı kabul etti. Evliliğin kutsallığı önemli bir noktaydı."

"Yani düğün gecemizden sonra çarşafı sunmamız gerekecek."

Yüzümü buruşturdum. "Bu beklenen bir şey, evet. Belki bunu aşmanın bir yolunu bulabiliriz."

Greta kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır. Muafiyet istemiyorum. Adamlarınıza onların kurallarına saygı göstermeye istekli olduğumu göstermek istiyorum." Dudağını ısırды. "Ama bu, seks yapabilmemiz için beklemen gerektiği anlamına geliyor."

"Zaten bekleyecektim. Bunu doğru yapmak istiyorum. Birkaç ay daha beni öldürmez."

Greta başını yukarı kaldırdı ve ben de onu öpmek için eğildim. "Ailemle konuştun mu?"

"Listemde sırada bu var. Önce sana sormak istedim."

"Moral desteği için seninle gelmemi ister misin?"

"Ben iyi olacağım. Koridorda yürüyebilmek için pratik yapmaya devam et."

Dışarı çıktım. Kiara hâlâ kapının önündeydi. "Birlikte olmanın yolu acı verici olsa da birbirinizi bulmanıza sevindim."

Başımı eğip teşekkür ettim. "Remo'yu nerede bulabilirim?"

"Seni ona götüreceğim," dedi Nino, bir anda ortaya çıkarak.

Ona sııttım. "Sanırım henüz malikanede tek başıma dolaşmama izin yok?"

"Az önce karımla yalnız konuştun. Bu büyük bir güven gösterisi."

"Yakındaydın."

Nino bana soğuk bir gülümseme verdi ama pek de düşmanca görünmüyordu. "Bazı alışkanlıklardan kurtulmak zordur."

"Güven kazanılmalıdır, katılıyorum. Ama kadınlarınızdan hiçbiri benim yanımda asla tehlikede olmayacak."

Nino yorum yapmadı ama beni Falcone klanının çoğunun toplandığı evin ortak alanına götürdü. Karmakarışık bir toplantı vardı. Üstüne üstlük Gemma, histerik bir şekilde gülen küçük kızının saçlarını yolmasını engellemeye çalışıyordu.

Bakışlarımı ayırdım ve dikkatimi Remo'ya çevirdim.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

O sırada Serafina başka bir odadan içeri girdi. "Sen de mi?"

Serafina hemen bana doğru geldi ve Remo da onu takip etti. "Özel olarak nerede konuşabiliriz?"

Serafina sanki ne söyleyeceğimi çok iyi biliyormuş gibi bana gülümsedi. Remo'nun heyecanı hiç yoktu.

"Bu evde hiç sır yoktur. Soruyu burada sorabilirsin ve bizi daha sonra daha az doğru anlatımlardan kurtarabilirsin," dedi Savio. Gemma yürümeye başlayan çocuğu Savio'ya doğru itti, böylece onu bacağının üzerinde zıplatıp sakinleştirebilecekti.

Omuz silktim. "Greta'dan elini istedim ve o da evet dedi."

"Bazıları babası olarak önce bana sormamayı saygısızlık olarak görebilir." "Bu Famiglia'da uyguladığımız bir kural ama biliyorum ki sen daha

Camorra'da ilerleme kaydettiğim için yerel adetlerinize uyum sağlamaya çalıştım."

Remo bana keskin bir gülümseme verdi. "Ahh, daha ateşkesimizin mürekkebi bile kurumamışken şimdiden kabalaşmaya başladın."

Serafina koluma dokundu ve bana sıcak bir gülümseme verdi. "Sen ve Greta adına mutluyum. Şimdi onu mutlu etsen iyi olur."

"Umduğum Noel hediyesi bu değildi," diye mırıldandı Remo.

Nevio bana doğru yürüdü ve temkinli davranmaktan kendimi alamadım. Geçen sefer Greta ve beni nasıl ayırdığını hatırladım.

"Annemi duydun. Ona iyi davran yoksa hiç hoş olmayacağım." Sahnede yaptıklarından bir daha bahsetmedi, bahsetmesine de gerek yoktu. Bu görüşmeyi hayatım boyunca çeşitli nedenlerle hatırlayacaktım.

"Bu sefer yanımda bıçak yok mu?"

Nevio başını salladı. "Bu sefer benden değil." Dilini şaklattı. "Eminim dışarıda birilerini bıçaklamak isteyecek yeterince insan vardır.

O," dedi Massimo kuru bir sesle.

"O aileden biri olacak. Sanırım onu korumam gerekecek."

Dudaklarım küçümseyici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkürler, kendimi koruyabilirim.

Çılgın patlamalarını benden uzak tuttuğun sürece bana bir şey olmaz."

Nevio o çılgın sırtışıyla dişlerini gösterdi. "Elimden geleni yapacağım."

Koltuk değneklerinin sesi bize kadar geldi ve bir süre sonra Greta, Kiara ile birlikte içeri girdi. "Burada her şey yolunda mı?" Bana, babasına ve kardeşine baktı.

Remo yanımdan geçti ve onu alnından öptü. "Şimdi New York'un senin için güvenli bir yer olduğundan emin olmalıyım."

Greta gülümsedi ve ona sarıldı.

Chapter *Thirty-Six*

Alçım çıkarıldıktan ve doktorlar seyahat etmeme izin verdikten sonra, saldırıdan altı hafta sonra, babam ilk kez New York'a uçmama izin verdi.

Amo'nun bir hafta önce New York'a geri dönmesi gerekiyordu, bu da benim epeyce ikna olmamı gerektirmişti ama Famiglia'da bulunması gerekiyordu. Ailesi ve en yakın arkadaşıyla ilk kez tanışacaktım. Gergindim ama aynı zamanda heyecanlıydım. New York'un yakında benim evim olacağını kavramak hâlâ zordu.

Annem uçakta bana katıldı ve bu nedenle babam da geldi. Annem düğün hazırlıklarında Aria'ya yardım etmek istiyordu, zira hâlâ bir yerden diğerine koşturacak kadar zinde değildim. Onlara kararlarında geniş bir özgürlük tanımaktan mutluydum. Annem tarzımı biliyordu, bu yüzden sonuçtan memnun kalacağımdan emindim. Babam Luca ile müstakbel kayınvalideler olarak ilk buluşmalarını gerçekleştirecekti. Bu düşünce bana hâlâ tuhaf geliyordu ve babam her şeyin yolunda gideceğine dair güvence vermiş olsa da karşılaşmaları konusunda biraz endişeliydim.

Amo bizi havaalanında bekledi. Hala koltuk değneği kullanmam gerekiyordu, ancak onlar olmadan da birkaç adım yürüyebiliyordum. Dizimi bükmek hala zordu ve fark edilir bir topallama olmadan yürüyebilmem için haftalarca daha fizyoterapi görmem gerekecekti.

Amo bana ulaştığında beni yerden kaldırdı ve öptü. Bir anda dizimdeki sakatlığın yarattığı zorlukları unutmamı sağlayan mutlak bir mutluluk hissettim.

Amo beni tekrar yere yatırdı ama bırakmadı. Onu özlemiştim, bu yüzden yakınlığını arzuluyordum. "Ailem bizi akşam yemeğine bekliyor."

"Ne büyük bir zevk," dedi babam. Annem onun yan tarafına dirsek attı ama o tepki vermedi.

Amo'yla birlikte arabanın ön tarafına oturduk, onun eli benimkini tutuyordu. Babam sevgi gösterilerimizi görmezden geldi.

Vitiello'ların evinin önüne geldiğimizde kalp atışlarım hızlandı. Oraya en son gittiğimde çok farklı nedenlerden dolayı endişelenmişim. Şimdi Vitiello'ların beni sevip sevmeyeceğinden endişeleniyordum. Las Vegas'ta bir ailem vardı ama Amo'nun ailesiyle iyi geçinirsem New York'taki hayatın daha kolay olacağını biliyordum, bunun onun için de çok şey ifade edeceğinden bahsetmiyorum bile.

Amo bana güven verici bir gülümseme verdi ve arabadan inmeme yardım etti. Ön kapıya çıkan basamaklara ulaşmadan önce kapı açıldı ve Aria kapıda durdu. Sıcak gülümsemesi yüzüme güneş ışığı gibi vurdu ve endişemi bir anda dindirdi. Amo merdivenleri çıkmama yardım ederken ben de ona gülümsedim.

Aria bana sarılmaya çalışmadı, oysa Amo onun sarılmayı seven biri olduğundan bahsetmişti. Belki onu daha iyi tanıdığım da sarılabılırdim. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Luca karısının arkasından yaklaştı. Bana küçük bir gülümseme verdi. Heybetli bir adam olduğunu, pek çok kişiyi korkuttuğunu biliyordum ama bana Amo'yu hatırlattığı ve babamla ağabeyime alışkın olduğum için aslında ondan çekinmiyordum. "Greta. Evimize hoş geldin."

"Teşekkür ederim. Benim için bir zevk."

Amo beni anne ve babasının yanından geçirip oturma odasına götürdü, böylece anne ve babamız birbirlerini selamlayabildiler. Kardeşi Valerio, Marcella'nın kocası Maddox olması gereken bir adam ve çok ağır hamile olan Marcella kanepede oturuyordu. Biz içeri girince hepsi ayağa kalktı. Marcella bile oldukça büyük olan karnını çabucak kaldırmayı başardı. Onu görünce annemin teklifini hatırladım. Amo'ya henüz bundan bahsetmemiştim. Kendi kendime düşünmek ve bu konuda ne yapmak istediğime karar vermek için zamana ihtiyacım vardı. Ama bunun tek

başıma karar verebileceğim bir şey olmadığını biliyordum.

Marcella yanıma geldi. "Seni gördüğüme sevindim. Kardeşimin sinir bozucu doğası ya da başka bir şey hakkında konuşmak istersen beni ara."

"Teşekkür ederim."

"Kardeşimin sonunda düzgün bir kadınla evlenmesine sevindim."

Maddox, sadece gülen Valerio'yu itti. "Boş verin onu. Beyni ile ağzı arasındaki filtre çalışmıyor. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Kolay kolay alınmam. Kardeşimin beyni ile ağzı arasında herhangi bir filtre yok."

"Ya da bıçak eli," diye ekledi Amo.

Hepimiz güldük ve ben daha da rahatlardım. Amo'nun ailesinde kendimi iyi hissedeceğimi söyleyebilirdim. Belki benim de ailem gibi hissetmem uzun sürmezdi.

Babam önceki haftalarda olduğu gibi Amo ve benim aynı odada uyumamıza izin vermedi. Sabrını sınamak istemediğim için, Amo'yla zaten aynı yatağı paylaştığımızı düşününce saçma olsa da emrini kabul ettim. Ama Amo'nun bu konuda neredeyse rahatlamış göründüğünü fark ettim. Belki de düğün gecemizden önce bekâretime el sürmeyip onurlu kalabilme becerisinden endişe ediyordu.

Annem, babam ve ben geçen seferki gibi Mandarin'de bir süitte uyuduk.

Uyuyamadığım için sabahın çok erken saatlerinde odamdan topallayarak süitin oturma alanına çıktığımda, babamı kanepede karanlığa bakarken buldum. Topallayarak yanına gittim ve yanına uzandım. Bir kolunu omzuma doladı.

"Gitmene izin vermek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim."

"Sanki birbirimizi göremeyecekmişiz gibi konuşuyorsun. Ben sadece bir uçuş uzaktayım."

Babam bana baktı. Karanlıkta yüz ifadesinin ayrıntılarını anlamak zordu ama onu endişeli olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum. "Güvende olacağım."

"Umarım benim gözetimim altında olduğundan daha güvenlidir."

Elimi yaralı elinin üzerine koydum. "Bu senin hatan değildi. Kimse bundan şüphelenemezdi. Seni, Amo'yu ya da muhafızları bile suçlamıyorum. Bazen kötü şeyler olur."

"Bunlar senin başına gelmemeli. Senin güvende ve mutlu olmana ihtiyacım var."

"Çoğu zaman mutluyum. Bazen saldırı aklımdan çıkmıyor, özellikle de vücudum hâlâ tam olarak iyileşmediği için ama ben bir Falcone'um baba. Bunu atlatacağım ve daha güçlü çıkacağım, değil mi?"

Babam kıkırdadı. "Doğru." Sessizliğe gömüldü. "Amo'yu sevmediğime gerçekten inanmak istiyorum. Ama bazen sana o içten hayranlığıyla baktığını gördüğümde ona tahammül etmekten kendimi alamıyorum."

Bir kahkaha attım ve teşekkür etmek için babamın elini sıktım. Ben tekrar konuşmadan önce bir süre öyle oturduk. "Annem sana teklifinden bahsetti mi?"

"O yaptı." Sesi nazik ve sevecendi, bu benim yanımda bile çok nadir görülen bir şeydi. Dudağımı ısırdım. "Annemin teklifini kabul etmeyi düşünüyorum."

"Almalısın," dedi babam sessizce. "Annen bunu sana vermek istiyor." Yutkundum. "Sadece acımasız bir intikam alabilirdim. Yapabileceğim tek şey bu, ama annenin hediyesi benimkinden çok daha değerli."

Başımı omzuna yasladım. "İkiniz de beni mutlu etmek için her zaman elinizden geleni yaptınız ve bunun için her zaman minnettar olacağım. Dünyanın neresinde yaşarsam yaşayayım, kalbimin bir parçası her zaman Vegas'ta seninle ve ailemin geri kalanıyla birlikte kalacak."

Babam başıma bir öpücük kondurdu. "Uyumalısın. Amo seni birkaç saat içinde alır."

"Maximus ve hatta Grawl ve ailesiyle tanışacağım için kızgın mısın?"

"Benim geçmişteki kinim senin kinin olmak zorunda değil. Üvey kardeşimle de barışmamı beklemediğiniz sürece."

"Belki bir gün sen de istersin."

Babam yorum yapmadı. "Kanlı çarşaf geleneğinde ısrar ettiği için Luca'yı öldürmemeyi başarırısam hepimiz kendimizi şanslı sayabiliriz. Geri kalan her şey bir mucize olur."

"Çarşafarla bir sorunum yok."

Dudağımı ısırdım. "Annemle geçirdiğin ilk gecenin çarşaflarını Outfit Capo'ya ve ailesine göndermiştin, sanırım benim düğün gecesi çarşaflarımı görece kadar cesur olacaksın."

"Müstakbel kızımın bunu öğrenip bana karşı kullanacağını bilseydim, kararımı yeniden gözden geçirirdim."

Annem beyaz geceliği ve dağınık saçlarıyla yatak odasından çıkarken, "Yapmazdın," dedi. "Bundan zevk aldın."

Gülümseyerek kendi yatağıma döndüm ve annemle babamı tartışmalarıyla baş başa bıraktım. Babam haklıydı. Uyumam gerekiyordu.

"Remo çarşafları sunduğumuzda olay çıkaracak," dedi babam.

Annem omuz silkti. "Sen de Marci'nin çarşaflarını görmek istememiştin."

"Zaten kırmızı olmazlardı," dedi Marci, içinde cips olan küçük bir kâseyi karnının üzerinde dengede tutarken. Hamileliğinden önce bu yağlı karbonhidratlara elini bile sürmezdi.

Annem bana gergin bir bakış attı. "Baban sana sahte kanlı çarşafları nasıl yaratacağın konusunda ipuçları verebilir. Düğünlerinden önce bağlarını tamamlayan ilk çift siz değilsiniz."

Ailemin düğün gecesinin ayrıntılarını konuşmak istemiyordum. "Ben hiçbir şeyi tamamlamadım. Düğüne kadar bekleyeceğim."

Babam bana şaşkın bir bakış attı ve hatta Marci cipslerini bir kenara bırakıp bana kuşkuyla baktı.

"Aman Tanrım, Amo, seni romantik bir centilmen olarak düşünmemiştim." Dudaklarım kıvrıldı. "Greta'ya saygı duyuyorum."

Maddox pis bir şekilde sırtıttı. "Ben de kız kardeşine saygı duyuyorum. Ama onu bu kadar uzun süre bekletmiş olsaydım kıcıma tekme basardı."

Babam Maddox'a birçok insanın kaçmasına neden olacak bir bakış gönderdi. "Bu, Gelenekçilerin incinen gururları için bizim barış teklifimiz."

"Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum." Ama kesin olan bir şey vardı ki, Greta'yla geçirdiğim ilk gecenin hiçbir parçasını kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Trevisan köpek barınağına gittiğimizde Greta heyecan içindeydi. "Ailemle tanışmadan önceki halinden daha heveslisin."

Greta şok olmuş görünüyordu. "Bu doğru değil. Ailenizle tanışmadan önce çok heyecanlıydım ama hayvanlar beni hep sevmiştir, o yüzden bu daha kolay olacak. Maximus ve ailesi de hayvanları benim sevdiğim kadar seviyorsa, ben de onlarla iyi anlaşıcağım."

"Senden hoşlanmayan çok insan olduğundan şüpheliyim."

Greta sessiz kaldı, bakışları mesafeliydi. Ruh halinin değiştiğini anlayabiliyordum ve buna neyin sebep olduğunu merak ediyordum.

"Annem bebeğimizi taşımayı teklif etti."

Neredeyse yoldan çıkıyordum. Frene bastım ve arabayı yolun kenarına çekerek durdum. Greta'ya döndüm, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. "Ne dedin?"

"Yumurtalarımı senin sperminle dölemek için IVF kullanırsak bebeği annem karnında taşıyacak."

Başımı salladım. Kimsenin rahmini düşünmek istemiyordum ve geri kalanı da pek mantıklı gelmiyordu.

Greta elimi tuttu ve sanki küçük bir çocukmuşum gibi daha da yavaş bir şekilde her şeyi tekrar anlattı. Bitirdiğinde tamamen afallamıştım. "Bu mümkün mü?"

"Evet."

"Bunu yapmak ister miydin?"

Bunu inkar edemezdim. Greta ve benim bir gün çocuk sahibi olma ihtimalimiz beni delicesine mutlu ediyordu. Yine de Greta'yı rahat olmadığı bir şeye doğru itmek istemiyordum. Yüz ifadesini okumak zordu. "Peki ya sen?"

Ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi. "Soruya soruyla karşılık vermek... Ama ben başlattım, o yüzden sanırım adil olan bu."

Greta'ya karşı dürüst olacağıma dair kendime söz vermişim. İlk evliliğim yalanlar ve aldatmacalarla doluydu, Greta'yla bunu yaşamak istemiyordum. "Bunu yapmak istiyorum, evet."

Greta bir nefes verdi ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Ben de öyle. Şimdi değil ama birkaç yıl içinde."

Eğildim, başını kavradım ve onu öpmek için kendime çektim.

Trevisan'ların evinin önüne geldiğimizde Maximus çoktan evin önünde bekliyordu. O ve Sara, Sara'nın ailesine ve kardeşlerine yakın bir apartman dairesinde yaşıyorlardı ama Maximus buraya sık sık gelirdi. Arabadan indiğinde elleri cebindeydi, vücudundaki gerginliği görebiliyordum. Bunun Greta ve ailelerinin geçmişi yüzünden mi yoksa Sara'yla aralarının hâlâ kötü olmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

Ben Greta'yı G-Serisi'nden çıkarırken o da bize doğru yürüdü. Henüz atlamasını istemiyordum. Dizinin iyileşmesi için hâlâ zamana ihtiyacı vardı.

Maximus sırtımı sıvazladıktan sonra Greta'ya temkinli bir gülümseme verdi ve sanki ellerini meşgul etmesi gerekiyormuş gibi başındaki kasketi düzeltti.

Cevap gülümsemesi çekincesizdi. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Amo bana sizden çok bahsetti, bu yüzden sonunda sizi gerçek hayatta görmek harika."

Gerginliğin bir kısmı Maximus'tan sızdı. "Ne yazık ki Amo uzun süredir senin hakkında çok ketum davranıyordu, bu yüzden gizemli kadın sendin."

Greta güldü. "Karmaşıktı." "Öyle de denebilir," dedim.

Dikkatini birkaç köpeğin ilgi için yalvardığı en yakın muhafazaya çevirdiğinde Greta'nın tüm yüzü aydınlandı. Maximus'a umutlu bir ifade verdi. "Yanlarına gidebilir miyim?"

Omuz silkti ve ona devam etmesini işaret etti. "Bunlar sosyalleşmiş olanlar, bu yüzden geri çekilmezlerse onları okşayabilirsiniz bile. Daha aşağıdaki kulübelerdeki köpeklerin ne yapacağı belli olmaz."

Greta başını salladı ve yavaşça çite doğru yürüdü. Dizini hâlâ tam olarak bükemiyordu, bu yüzden topallıyordu.

Maximus yanıma geldi ve omzumu sıktı. "Hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım ama şimdi ona nasıl baktığını görünce neden bu kadar zahmete girdiğini anlıyorum."

"Buna değdi."

Maximus'un gözleri kendi çatışmasını yansıtıyordu. "Sara için de buna değecek."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ve bu işin yürümesi için elimden geleni yapıyorum."

"Belki o ve Greta arkadaş olabilirler. Sara da Greta gibi oldukça sessiz ve düşünceli biri."

Maximus başını salladı. "Bu işe yarayabilir. Bugün ailesinin evinde. Primo buraya geliyor. Greta ailesinin istenmeyen kısmıyla yemek yemek isterse diye annem öğle yemeği hazırladı."

Greta'nın evet diyeceğinden hiç şüphem yoktu. Babasının en saçma nedenlerle sürdürdüğü kini tutmuyordu. "Greta, öğle yemeğine kalalım mı? Maximus'un annesi Cara bizim için yemek yaptı."

Çitlerin arasından okşadığı Pitpull'lara doğru döndü ve tüm yüzü aydınlandı. "Onlarla tanışmayı çok isterim!"

Maximus'a sana söylemişim bakışı attım. Gülümsemesini bastırdı. "Anneme söyleyeceğim, böylece gerçekten yola koyulabilir. Greta'ya daha sonra daha ayrıntılı bir tur verebilirim."

"Onu köpeklerden ayırmaya çalışacağım."

Yanına gittim. Sanki daha mutlu olamazmış gibi görünüyordu. "Kendi sığınağında çalışmayı özledim."

Yangında büyük bir kısmı yok olmuştu ve Remo, Greta'nın oraya dönmesine izin vermemişti. "Hayvanlarınızın hepsinin icabına bakıldı."

"Biliyorum, iyi yuvalar buldular ama ben hayvanlarla çalışmayı özledim." "Birkaç gün önce Growl ile konuştum."

Doğruldu, merak yüzünü aydınlatıyordu. Her zaman çok uzun saçlı kadınları tercih etmişim ama Greta'nın çene hizasındaki küt saçları geçmişteki tercihlerimi yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Tabii yine de saçlarının yeniden uzamasını bekleyemezdim. Bir tutamını kulağının arkasına attı. "Ben de hâlâ alışmaya çalışıyorum. Hiç kısa saçım olmadı. Saçlarımı at kuyruğu yapabilmeyi özlüyorum, böylece önüme çıkmıyor."

"Tekrar çıkacaktır." Parmaklarımı yanağında gezdirdikten sonra kulağının altındaki deride gezdirdim ve orada küçük bir yanık izi hissettim. Omuzlarında da birkaç küçük yanık izi vardı. "Ve sen çok güzelsin."

Gülümsedi. "Peki ya Growl?"

"Ona Las Vegas'taki barınağınızdan bahsettim ve o da kendisi ve ailesiyle birlikte çalışabileceğinizi söyledi. Şimdilik sadece köpekleri kabul ediyor ama eğer barınağı genişletmek isterseniz eminim size yardım etmekten çekinmeyecektir. Tesis ahırlarla genişletilebilir ve yakınlarda mera arazisi var."

Greta'nın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sürekli şehirde yaşamaktan mutlu olmayacağını biliyorum, bu yüzden buraya yakın bir ev inşa edebileceğimizi ve hayatımızı burası ile Manhattan'da bir daire veya Brooklyn'de bir şehir evi arasında paylaşırabileceğimizi düşündüm."

"Peki ya paylaştığınız ev-"

"Hiçbir zaman evim gibi hissettiğim bir yer olmadı ve orada toplamda yirmiden az gece geçirdim. Babam orayı çoktan bir iş ortağına sattı."

Greta gözlerini süzdükten sonra başını salladı. "Tamam."

Cressida'yla olan geçmişime dair hiçbir şey bir daha hayatlarımıza dokunamayacaktı. Greta geçmişin izlerini vücudunda taşıyacaktı, bu konuda hiçbir şey yapamazdım ama geçmişin üzerimizdeki etkisi bu kadardı. Cressida ölmüştü ve onun anısının da ölmesini sağlayacaktım.

"Yemek hazır!" Maximus kapı aralığından seslendi.

O anda garaj yoluna bir pikap yanaştı ve ben gerildim, direksiyonun arkasındaki Primo'yu tanıyana kadar kolum Greta'ya korumacı bir şekilde dolandı. Dışarı fırladı ve bize doğru yürüdü. "Hey uzun zamandır kayıp olan kuzenim," dedi gülümseyerek.

Greta sırtıttı. Primo'yu ön kapıya doğru takip ederken o da bana memnuniyetle gülümsedi. Büyük mutfığa girdiğimizde Cara hemen oaktan uzaklaştı, spor kıyafetlerini köfte sosundan koruyan bir önlük vardı.

Bize doğru yöneldi ama Greta'ya sarılmaya çalışmadı çünkü onlara Greta'nın insanları çok iyi tanımadığı zamanlarda yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu söylemişim. "Greta, sonunda seninle tanışmak çok güzel."

"Ben de sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Bize yemek yaptığınız için teşekkür ederiz."

"İlk kez vegan köfte deniyorum, o yüzden lütfen çok eleştirmeyin." Cara mahcup bir kahkaha attı.

"Eminim tadı harika olacaktır. Çok güzel kokuyor."

Growl mutfak sandalyesinden yavaşça kalktı ve her zamanki temkinli tavrıyla olan biteni izlemeye başladı. Önümüzde durduğunda yüzündeki ifade temkinli olmaya devam ediyordu.

"Merhaba amca," dedi Greta yumuşak bir sesle, ifadesi sıcaktı. "Sonunda seninle tanışabildiğime sevindim. Size amca dememin bir sakıncası var mı yoksa bu etiketten rahatsız mısınız?"

Growl'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Önce Cara'ya sonra da bana baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben de memnun oldum. İstersen bana amca diyebilirsin."

Hevesle başını salladı.

"Hadi yiyelim," dedi Cara boğazını temizledikten sonra, belli ki biraz duygusaldı.

Primo ve Maximus'un yanına oturmak üzere mutfak tezgahına doğru ilerlemeden önce Greta'nın kulağına, "Bak burada da kan bağı olacak," diye fısıldadım. Greta'nın New York'ta bir ev bulmasını istiyordum.

Chapter

Thirty-Seven

Amo'nun nişanlısı olarak New York'a yaptığım ilk ziyaretten sonra orada yaşama konusundaki endişelerim oldukça azalmıştı. Özellikle Aria çok sıcak ve düşünceliydi, bana çocuklarından biriymişim gibi davrandı. Amcam ve ailesiyle yaptığım görüşmenin düşündüğümünden çok daha iyi geçtiğinden bahsetmiyorum bile.

Babam Trevisan'ların evinde olduğumu bilmesine rağmen toplantıdan bahsetmemişti. Amo ile evlenmem ve New York'a taşınmam onu yeterince rahatsız ettiği için onu zorlamadım. Bir gün aklının başına geleceğini ve geçmişini geride bırakacağını umuyordum. Bu kolay değildi, benim de her gün üzerinde çalışmam gereken bir şeydi.

Aynada karnımın alt kısmındaki solmakta olan iki yara izine her baktığımda, saldırının anıları geri geliyor ve onlarla birlikte sonuçlarının farkına varıyordum. Amo vücudumdaki bu yarayı henüz görmemişti, çünkü üç ay önceki saldırıdan beri hiç yakınlaşmamıştık. Çok fazla şey olmuştu ve vücudumun iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Bazı günler hala benim vücudum gibi hissetmiyordum.

Her zaman istediğim gibi hareket edebilmiş, bedenimi kendi isteğime göre şekillendirebilmişim. Şimdi sabırlı olmalıydım, iyileşmek için birbiri ardına küçük adımlar atmalıydım. Henüz bale yapmayı denemedim. Tüm odak noktam topallamadan yürümeyi başarmaktı. Düğüne sadece dört hafta kala nihayet hedefime ulaşmışım. Yürüyüşüm hala bana tuhaf geliyordu ve eğer çok yakından bakarsanız ve beni çok iyi tanıyorsanız, saldırıdan önceki kadar akıcı olmadığını fark ediyordunuz, ancak geçen bakış için bu görünmüyordu. Hala her gün bacağıma ve vücudumun geri kalanını daha güçlü hale getirmek için fizyoterapi yapıyordum, böylece son kalan hareket kabiliyetimi ve gücümü de geri kazanacaktım.

Annem ve Aria saçımı ve elbisemi çekiştirdiler. Kısa saçlarımla mutlu olacağım bir saç modeli yaratmak birkaç deneme gerektirmişti. Ama sonunda annem çiçekli ve incili beyaz bir tokayla saçımı başımın arkasından tutturmayı başarmıştı. Sadece kalın bir tutam yüzümün sol tarafına düşüyor ve hafifçe kıvrılıyordu. Birkaç çatallı çiçeğin birbirine dizilmiş gibi görüldüğü uzun beyaz küpeler saç tokama uyuyordu.

Elbisem derin Bohem V yakalı minimal uzun kollu şifon bir parçaydı. Özellikle sanki hiçbir şey giymemişim gibi hissettiren şeffaf puf kollarını çok sevdim.

Annem ipek kurdeleyi bileğime dolamayı bitirdiğinde ellerini çırttı ve sonra duygusal bir gülümsemeyle bana baktı. "Bale ayakkabılarını seçmene bayıldım."

Gerçek bale ayakkabısı değillerdi ama beyaz babetler bale ayakkabısını taklit ediyordu ve hatta ayak bileklerimi ve baldırlarımı saran ipek kurdeleleri vardı. Amo ile aramızdaki boy farkına rağmen yüksek topuklu ayakkabılar söz konusu bile olamazdı. Dizimi fazla zorlamak istemiyordum ve hayatımda nadiren topuklu ayakkabı giymişim ve düğün günümde kendimi rahatsız hissetmek istemiyordum.

"Düğün günümde düz ayakkabı giymeliydim," dedi Aria gülerek. "Su toplamalarımın kurtulmuş olurum. Gerçi ayaklarımın ağrması o günkü endişelerimin en küçüğüydü."

Annem güldü ve Aria'yla bilmiş bir bakış alışverişinde bulundu. "Sözlendiğimde evlilik ihtimali konusunda ne kadar gergin olduğumu hatırlıyorum."

Ama Remo ile düğünüm çok rahat ve kolay geçti."

Aria bana, "Keşke ben de düğün günümün tadını senin umarım bugün yaşayacağın gibi yaşayabilseydim," dedi. Hafifçe omzuma dokundu. "Amo iyi bir adam. Seni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum."

"Bu bir seks konuşmasının başlangıcı değil, değil mi?" Annemle Aria arasında bir bakış attım. "Amo ve ben zaten yakınlaştık, bu gece sadece henüz atmadığımız son adım."

Aria kıpkırmızı kesildi ve güldü. "Amo beni açık sözlülüğün konusunda uyarmıştı."

Annemin gülümsemesi de biraz gergindi. "Konuşmak yok, söz veriyoruz. Sen ve Amo eminim bizim gereksiz tavsiyelerimiz olmadan da bir yolunu bulursunuz."

Başımı salladım ve aynada kendime bir kez daha bakarken uzun bir nefes verdim. Aria el sallayarak gitti.

Şaşkınlıkla dudaklarımı büzdüm.

"Bizi biraz yalnız bırakmak istiyor," dedi annem, arkamdan gelip beni nazikçe kucaklayarak. Benden birkaç santim daha uzundu.

"Amo ile birbirinizi sevdiğinizi biliyorum ama bugün olacaklar konusunda hâlâ iyi olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Özellikle de bu gece. Amo ile yakınlaşmış olsanız bile, hiçbir şeyin seni bu gece son adımı atmaya zorlamadığını bilmeni istiyorum. Endişeli hissediyorsan ya da hazır değilsen, o zaman dur demelisin. Amo da babası gibi çarşaf taklidi yapabilir."

Annem ve Aria geçmişten pek çok hikâye anlatmışlardı, görünüşe göre duymak istemediğim mahrem hikâyeler de vardı. Babamla Luca'nın hâlâ kavga etmeden aynı odada bulunmakta zorlandıkları düşünülürse, iyi anlaşmış olmalarına sevinmiştim.

"Konuşma yapamayacağımı düşünmüştüm."

"Bu bir seks konuşması değil. Rıza ve duygusal esenliğiniz hakkında bir konuşma."

Anneme kuşkulu bir bakış attım. "Amo benim sınırlarıma saygı duyar. Ve buna ne ad verdiğin önemli değil, buna gerek yok. Bu geceyi ikimiz için de özel kılma konusunda Amo'nun yeteneklerine güveniyorum." Darbeyi hafifletmek için kolunu okşadım ve kızarması hakkında yorum yapmadım. Babamla konuşmalarına kazara ne kadar sık kulak misafiri olduğumu düşünürsek, seksten bahsetmemin bile onu bu kadar rahatsız etmesi şaşırtıcıydı. "Yine de endişen için minnettarım."

Kapı çalındı.

"Bu baban olmalı. Az önce bana söylediklerini ona söyleme." Annem kapıya gidip açmadan önce beni bir kez daha taradı. Babam içeri girdiğinde gerildim, beni düğünden vazgeçirmeye çalışacağından endişelendim. Nevio'nun hâlâ kaçak bir geline dönüşmemi dilediğini biliyordum ve babam da bu konuda o kadar açık olmasa da Vegas'ta kalmamı istiyordu. Tepkilerinin nedeni bana duydukları sevgi ve endişeydi ama bugün bunları duymak istemiyordum.

Babamın kara gözleri beni tepeden tırnağa tararken yumuşadı. Annem ona bir şeyler fısıldadı ve gitmeden önce yanağından öptü.

"Baba?" Yavaşça ona doğru yürüdüm ve yüzüne baktım. Birçok insan onun için zalim ve merhametsiz derdi ama benim için her zaman sıcaklık ve sevgi barındırmıştı ve bugün de farklı değildi.

"Onayınızı alabilir miyiz?"

Babam her zamanki alaycı üslubuyla kıkırdadı. "Kutsamak benim tarzım değil." Yanağıma okşadı. "Ama seçimine saygı duyuyorum Mia Cara. Artık küçük bir kız değilsin. New York'ta mutluluğu bulmanı istiyorum ama dönmeyi seçersen Las Vegas'ta sevgi dolu bir yuvanın seni beklediğini asla unutma."

Ona kısa bir süre sarıldım, bunun babamın lütuf versiyonu olduğunu biliyordum ve çok rahatlamıştım.

Amo

Babam ve Remo kilisenin arka odasındaki kanepelerde karşılıklı oturuyorlardı. Annemin törenden önce onları yanımda tutmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünden emin değildim. En iyi manevi destek onlar değildi.

Bir şekilde tahammül edilebilen tek kişi Matteo'ydu, o da gerginliği azaltan birkaç şaka yapmıştı. Valerio, muhtemelen yakın olmaması gereken Camorra kızlarıyla flört etmek için çoktan koşarak uzaklaşmıştı.

"Neredeyse vakit geldi," diye hatırlattım onlara, ipucunu alıp gitmelerini umarak. Remo ayağa kalktı ama bana doğru yürüdü. Bana birkaç fotoğrafın çıktısını uzattı. Onları taradığımda kaşlarımı kaldırdım. Kan sıçramış bir odayı gösteriyorlardı. Ortadaki yatak daha da kötü bir haldeydi. Sanki üzerinde domuz kesmişler gibi görünüyordu. Ama yatağın üzerine yayılmış olan bir hayvan leşi değildi.

Remo bu görüntülerle beni korkutabileceğini düşündüyse soyadımı unutmuş demektir. Gençken Marcella'yı kurtardığımızda bir motorcuyu çekiçe kanlı bir posa haline getirmiştım.

"Bu gece kanlı çarşaf yapmayı düşündüğünüzde, Camorra ve Famiglia arasındaki son büyük düğünde Nino ve benim Kiara'nın amcasına ne yaptığımızı hatırlayın."

Babam da ayağa kalktı ve başını salladı. "O zamanlar yarattığın pisliğin fotoğraflarını mı çektin? Odayı yenilemek haftalar sürdü. Barbarlar gibi davrandınız."

"Hayatımın en mutlu gününden önceki keyifli görüntüler için teşekkürler."

Remo gözlerini babama dikti. "Çoğu kişi bakire kanı bulaşmış çarşaflarla ilişkiye girmeyi barbarlık olarak nitelendirir."

Dişlerimi sıktım ve aynada Matteo'nun gözlerini aradım, ona bu ikisini ya da en azından Remo'yu odadan çıkarması için sessiz bir işaret vermeye çalıştım.

Babam sırtıttı. "Dante'yi arayıp Serafina'yla geçirdiğin ilk gecenin çarşaflarını sunmanı ne kadar nazik bir şekilde karşıladığını anlatmasını isteyeceğim."

"En azından gerçek çarşaf sundum."

"Yeter." Matteo başını salladı ve ikisine de şişeleri uzattı. "Bu özel karışımdan birkaç yudum alın. Ruh halinizi düzeltecektir."

"Peki ya ben? Damat genellikle bir matara alır."

Matteo göz kırptı. "Aklını başına toplamalısın. Bu gece özel bir gece, çok erken bayılmanı istemiyorum."

Babam şişeyi kokladı, sonra gözlerini Matteo'ya dikti. "Nedir bu? Koku tanıdık geliyor."

"Beni öldürmek için bolca zehir gerekir," dedi Remo, Matteo'ya çarpık bir sırıtışla.

"Göreceğiz."

Matteo'nun bakışlarını tutan Remo küçük bir yudum aldı, sonra dudakları kıvrıldı.

"Kenevir kaçak içkisi. Gianna ve ben bir süre önce bir deney olarak demledik ve çok beğendik." Tekrar göz kırptı. İçimden bir ses esrarlı kaçak içkiye çoktan başladığını söylüyordu. Eğer bugün Alessio, Massimo ya da Nevio'yu öldürmeyeceğinden eminsem, onun da birkaç nargile içmesi umurumda değildi.

"Siktir et. Kendi ürünümüzü tüketmiyoruz!" Babam homurdandı.

"Bizim malımız değil. Gianna bir Rus satıcıdan almış. Onların mallarının daha üstün ve daha ucuz olduğunu söylüyor, bu arada bizim de üzerinde çalışmamız gereken bir konu bu."

Remo matarasının kapağını kapattı ve bana doğru itti. "Uyuşturucu üretiminizin iç karartıcı durumu hakkındaki tartışmalarınıza izin vereceğim ve kızımın yanına gideceğim."

Bugün beni birkaç kez daha tehdit edeceğini biliyordum. Tehdit etmeseydi muhtemelen hayal kırıklığına uğrardım. Greta bir kraliçe gibi davranılmayı hak ediyordu.

Babam arkamdan yaklaştı ve gözlerimiz aynada buluştu. "O şeyi içme. Bu gece aklını başına toplamalısın."

Matteo sırtımı sıvazladı ve şişeyi benden aldı. "O haklı. Ben icabına bakarım." Dışarı çıkarken şişeden uzun bir yudum aldı.

Babam iç çekti. "Eğer bu gün kan dökülmeden sona ererse, buna başarı diyeceğim."

Dalgınca başımı salladım ve gümüş kravatımı düzelttim. Babam elini omzuma koydu. "Bugün herkesin uslu durmasını sağlayacağım. Bu gün senin ve Greta'nın günü."

"Teşekkürler, baba."

Kalbimin üzerindeki noktayı okşadı. "Kalbinin sesini dinlemene izin vermeliydim. Bir kadın için bu kadar riske giriyorsan bunun ciddi olduğunu bilmeliydim. Annenle evlendiğimden beri hiç yapmadığım bir şeyi yaparak dövmeyi kalbinin önüne koymayı sağlamaya çalıştım."

"Geçmiş geçmişte kaldı. Bugün yeni bir sayfa açıyoruz."

Babam başını salladı, sonra yüz ifadesi uyarıcı bir hal aldı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum ama yine de söyleyeceğim. Bu gece karına bir kraliçe gibi davran. Famiglia kontrolünü kaybedeceğin ve canavarın ortaya çıkmasına izin vereceğin yerdir, asla evliliğin ya da ailen değil."

"Bana söylemek zorunda değilsin baba, çünkü hayatım boyunca bana gösterdin."

Babam kontrollü bir gülümsemeyle geri çekildi ama gözlerindeki duygu kırıntılarını görmüştüm. O gittiğinde ve ben odada yalnız kaldığımda, derin

bir nefes aldım.

Nefes al.

İşte o an gelmişti. Çok uzun zamandır beklediğim an. Varlığımın her zerresiyle sevdiğim kadınla evleniyordum.

Bugün kanlı bir düğün olmayacaktı ama bu düğünün gerçekleşmesi için çok kan dökülmüştü. Greta ile evlenmemizi istemedikleri için hepimizin kanı akmış ve bazıları ölmüştü.

Babam ilk sıradan bana başını salladı. Arkamı kollamıştı. Uzun zamandır yapmak istemediği şeyi yapmış ve kanlı bir açıklama yapmıştı. Gelenekçiler bunun bedelini kanla öderken, başka cephelerde de kazanmışlardı. Kuralları pekiştirilmişti ve Famiglia bazı alanlarda geriye gidiyordu.

Greta kiliseye adımını attığında tüm o kan, tüm o acı hiçbir şey ifade etmiyordu. Sade beyaz elbisesi içinde kesinlikle büyüleyici görünüyordu. Babasının yanında bana doğru yürürken gülümsemesi saf ve kayıtsızdı. Beklediğimden çok daha fazlasıydı. Hak ettiğimden çok daha fazlasıydı ama Tanrı şahidim olsun ki onu bir daha asla bırakmayacaktım.

Chapter *Thirty-Eight*

Anno

Greta ve ben evli bir çift olarak ilk gecemizde dinlenmeye çekildiğimizde başkanlık süitimizin kilitlerini açtım. Babam, Nevio başta olmak üzere herhangi bir Falcone'nin gecemizi bölme ihtimaline karşı süitin önündeki koridora muhafızlar bile yerleştirmişti.

Greta'yı götürdüğümde Remo'nun gözlerindeki uyarı, Nevio'nun gözlerindeki öfkenin yanında hiç kalıyordu. Parti alt katta hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu. Matteo birçok konuğa kaçak içkisini vermiş olmalıydı ama ben bir kadeh şampanyadan fazlasını içmemiştim.

Elimi Greta'nın sırtına koyarak onu yatak odamıza götürdüm. Gül yaprakları yatağa giden yolu kaplamış ve beyaz örtülerin üzerinde bir kalp oluşturmuştu.

"Bu çok güzel."

"Muhtemelen annelerimiz bulmuştur."

Parmak uçlarımı Greta'nın boynunda gezdirdim ve o da güven dolu bir gülümsemeye başını yukarı kaldırdı. Yalnız kaldığımız anda arzularım canlanmıştı ama acele etmeye ya da kontrolü kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

"Ben hazırım."

Bir kakhaha attım ve Greta'nın yüzünü kavrayarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bir süre sonra geri çekildim ve ceketimin altındaki kılıfta duran bıçağı işaret ettim.

Greta dudağını ısırıldı. "Size özgü geleneklerden biri mi?"

"Elbiseyi içinde sen olmadan da kesebiliriz. Kimsenin haberi olmaz."

Greta parmak uçlarını hafifçe bıçağa dokundurdu. "Hayır, geleneklerinizi onurlandırırım. Bunu doğru yapmak istiyorum."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. "Bu gece doğru ya da yanlış yok. Sen zevk aldığın sürece, iyi gidiyoruz demektir."

Greta başıyla onayladı. Bıçağımı kınından çıkardım ve elbisenin V yakasına doğru indirdim. Malzeme çeliğin amansız baskısı altında boyun eğdi.

Greta'yı elbisesinden keserken kendimi barbarca, hayvanca hissediyordum. Bu an için çok uzun süre beklemiştim.

"Bu, kadının bekaretini kaybetmesinin bir sembolü mü?"

Greta'ya baktım, aklım çok farklı bir yere giderken onun düşünce akışını takip etmeye çalışıyordum.

"Bıçaklar genellikle fallusu sembolize eder. Yani beni elbisemden kesmen, bıçağın altında kumaşın ayrılması, içime girdiğinde kızlık zarımın bozulmasını mı temsil ediyor?"

"Belki," diye mırıldandım. Bunu hiç düşünmemiştim ama Greta'nın onun bekâretini almamdan bahsetmesi ihtiyacımı ateşlemişti.

Elbisesi yere düştü ve sadece beyaz dantelli iç çamaşırlarıyla karşımda durdu. Gözlerim göbek deliğinin altındaki yara izlerine takıldı, içimi tanıdık bir öfke dalgası kapladı.

Greta parmaklarını saçlarıma arasına soktu. Yüzüne baktım. "Bugün geçmişle ya da öfkeyle ilgili değil, aşkımızla ve sonunda beni senin yapabilmenle ilgili."

Başımı salladım ve sonunda ayakkabılarını fark ettim. Gülümsemekten kendimi alamadım. "Yakında benim için tekrar dans edeceksin."

"Çok yakında," dedi.

Tek dizimin üzerine çöktüm. "Benim," diye mırıldandım karnına doğru, kırmızı yara izini öperek. Greta'nın bugünün gerçekleşmesi için nelere katlanmak zorunda kaldığını görmek, yanımda olduğu için her zaman minnettar olmam gerektiğini hatırlatan bir başka iyi hatırlatmaydı. Ayağa kalktım ve onu yerden kaldırdım. İnce bacaklarını kalçalarıma doladı ve kendini karın kaslarıma yasladı. Külotunun ince kumaşından sıcaklığını hissedebiliyordum. Parmaklarımı onun üzerinde gezdirdim.

Sonra öpmek için başını eğdi, benim için ayrılana kadar dilim dudaklarında gezindi. Onu yatağa taşıdım ve gül yapraklarıyla örtülü yorganı yırtarak altındaki beyaz çarşafları ortaya çıkardım. Yarın kanlı çarşafları hediye etmek zorunda kalacağımızı hatırladığımda içimi bir koruma duygusu kapladı.

Greta'yı yatağa yatırdım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra daha aşağıya, boğazına ve köprücük kemiklerine, ağzım çakıllı meme uçlarını okşamadan önce. Dilim onları izledi, ne kadar sert hissettiklerini sevdim. Greta'nın yan tarafını okşadım, elim külotunun içine kaydı. İşaret parmağım aşağıya indi, amının dudaklarını ayırdı, ıslak sıcaklığını aradı. Daha da aşağıya inerek ipeksi iç am dudaklarını ayırdım ve girişinde biriken ıslaklığı topladım. Sonunda onun içinde olma, Greta'nın bu kısmına sahip çıkma arzum neredeyse bastırıyordu ama kendimi tuttum, bunu doğru yapmak istiyordum, Greta'ya bir kraliçe gibi tapmak istiyordum. Elimi çektim, parmağım onun sularıyla ıslanmıştı, sonra parıldayana kadar Greta'nın dudaklarına sürdüm.

Ağzını açtı, gözleri merak ve arzuyla parlıyordu. Onu bu yolculuğa çıkarmam ve mümkün olduğunca zevkli hale getirmem konusunda bana güveniyordu ve ben de başarısız olmayacaktım.

Yüzüne doğru eğildim, alt dudağını ağzıma aldım ve tadına baktım. Elim tekrar aşağıya indi. Parmağımı dikişi boyunca tekrar tekrar okşadım, ıslaklığının, sıcaklığının, ipeksiliğinin tadını çıkardım. Sonra parmağımı içine soktum, dilim ağzını kurcalarken tembel bir hızla girip çıktım. Kısa süre sonra Greta'nın inlemeleri parmaklarımın etkisiyle daha da arttı ve ben de bir parmağımı daha içine soktum. Duvarları parmaklarıma sıkıca sarıldı ve Greta daha da derin inledi, kalçaları elimin her itişini karşılamak için yukarı doğru eğildi. Yüzünü izlemek için geri çektim, zevkten iki büklüm olmuştu, gözleri kapalıydı, dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş ve parlıyordu.

Bakışlarım onun muhteşem vücudundan aşağıya, amına doğru ilerledi, parmaklarım onu ayırırken göğsüm kabardı. Parmaklarım onun sularıyla kaplanmıştı. Hızlandım ve her hamlede avucumun topuğunu şişmiş klitorisine vurdum. Ağzı genişçe ayrıldı ve haykırdı, parmakları beni yerinde tutmak için bileğime kenetlendi, orgazmı onu ezerken parmaklarım tamamen içine gömüldü.

Gözlerini kapattı, başını geriye attı, güzel boğazını açtı. Karşı koyamadım. Başımı eğdim ve derisini dişlerimin arasında emdim. İrkildi, duvarları parmaklarımı daha sıkı sıkarken tekrar haykırdı, başka bir küçük zevk dalgasıyla titredi. Emmeye devam ettim

sonra yaptığım işe hayran olmak için geri çekildi. Sabah olduğunda zarif boğazında güzel bir morluk belirecekti. O benimdi ve herkesin bunun kanıtını görmesini istiyordum.

Bakışlarım bir kez daha aşağı kaydı. Parmaklarımı içinden çıkardım ve ağzıma götürerek tahrikini yaladım. Greta dudaklarını ayırarak beni izledi, gözlerindeki arzu benimkileri de ateşledi. Ceketime uzandı ve çıkarmam için bana yardım etti, sonra hızla gömleğimin düğmelerini açtı, böylece onu silkebildim. Parmakları göğsümü okşadı, sonra daha aşağıya, kemerime kadar mutlu izimi takip etti. Kısa süre sonra tamamen çıplak bir şekilde yatağın üzerinde diz çöktüm ve Greta'nın bana bakarken yüzündeki sıcaklık neredeyse dayanabileceğimden daha fazlaydı.

Greta'nın sikime dokunmasına fırsat vermedim. Zaten taş gibiydim. Şimdi Greta'nın da benim kadar hazır olduğundan emin olmalıydım.

Yerde dizlerimin üzerine çöktüm ve ağzımı amına götürmeden önce Greta'yı yatağın kenarına doğru çektim. Tadı boğazımdan aşağıya doğru inlememe neden oldu. Şimdiden çok ıslanmıştı. "Ben hazırım, Amo."

Bineğine karşı kıkırdadım. "Güven bana."

"Tamam." Klitorisini ağzıma aldığımında bu kelime bir iniltiye dönüştü. Greta bacaklarını iyice açtı, bale ayakkabılarının içindeki ayakları dans edecekmiş gibi sivrilmişti. Çok güzeldi. Dudaklarım Greta'nın klitorisiyle alay etmeye devam ederken baldırını okşadım ve ipek şeritlerini açmaya başladım. Kısa süre sonra kalçalarını tekrar sallıyor, başka bir boşalmanın peşine düşüyordu. Hazır olup olmadığını test etmek için parmaklarımla açıklığını daire içine aldım. Sürtünmeye ihtiyaç duyarak hevesle parmak uçlarıma doğru itti. Çok ıslak ve hazırды. İtirazına rağmen geri çektim.

Yataktan kalkıp aceleyle banyoya girdim ve kısa süre sonra bir havluyla geri döndüm.

"Yukarı kaldır," diye emrettim. Greta tereddüt etmeden kaldırdı ama havluyu altına serdiğimde kara gözlerinde bir şaşkınlık belirdi.

"Amo, kanlı çarşaf ne olacak?"

Çok farklı yapıda olduğumuz için Greta'nın kanayacağını biliyordum ve kişisel olarak karımı sahiplendiğime dair bu işareti görmek için sabırsızlansam da, başka kimsenin görmesini istemiyordum. Bu sadece benim görmem içindi.

"Bacaklarını benim için aç," dedim kabaca.

Greta bacaklarını iyice ayırdı, pembe amcığı parmaklarımla siktiğim ve yaladığım için çoktan ıslanmış ve hazırды. Bale ayakkabılarını çıkardım ve kalçalarının arasına yerleşmeden önce fırlatıp attım.

Greta'nın yüzünde bir parça sinir belirdi ama bana gülümsedi. Tekrar nefes nefese kalana kadar sikimin tepesini Greta'nın am dudaklarına sürtmeye başladım. Bir dahaki sefere etinde gezindiğimde, ucumu açıklığına dayayarak durdum. Elimle, vücudunun benim için azar azar ayrıldığını hissedene kadar baskıyı yoğunlaştırdım ve ilerlememe izin verdim. Kaşlarım birbirine çarparak, ucum Greta'nın amının içine girene kadar biraz daha derine ittim. Greta sert bir nefes aldı, karın kasları esnedi. Am dudaklarının kalın şaftının etrafında nasıl gerildiğini izlerken sertçe yutkundum. Bu manzara beni çok tahrik etmişti. Ağırılığımı bir koluma verdim, sikimi bıraktım ve klitorisini nazikçe ovmaya başladım, sonra bakışlarımı terli yüzüne kaldırdım. Gözlerinde acı parlıyordu ama yine de bana bir gülümseme hediye etti.

Kalçalarımı kaydırdım ve artık yeterli gelmeyene kadar sadece ucumu içine sokup çıkarmaya başladım. Kendimi Greta'nın üstüne indirdim, sırtım kıvrıldı, böylece yüzünü avuçlarımın içine alabildim. "Buna ihtiyacım var," diye homurdandım.

Başını salladı, dudakları tekrar benimkilerle buluştu. Kalçalarımı hareket ettirdim, Greta'nın duvarları yol verene kadar baskıya karşı çalıştım ve içine bir inç daha kaymasına izin verdim.

"Eğer çok acı veriyorsa, durabiliriz."

Greta boynumu kavradı, tırnaklarını boynuma geçirdi. "Bu anı uzun zamandır bekliyordum. Bunun için seve seve acı çekerim."

İkimiz de aşkımız için acı çekmiştik ama Greta benden çok daha kötüydü. Buna katkıda bulunmaktan nefret ediyordum ama aynı zamanda duramıyordum. Onu nazikçe öperken sikimi yavaşça Greta'nın içine soktum. Vücudu benim genişliğime uyum sağlamaya çalışırken altımda gerildi. Greta acı içinde nefesini tuttuğunda ve ben neredeyse kabzasına kadar içine gömüldüğümde durdum. Greta benimle göz göze geldi ve titreyerek gülümsedi.

Onu dudaklarından öptüm. "Seni seviyorum. Sonunda benim olduğuna inanamıyorum." "Ben sadece seninim."

Başımı salladım ve Greta'nın sıcaklığına tekrar gömülmeden önce dikkatlice biraz dışarı çektim. Vücudu artık sikimi bir mengene gibi sıkmadığında, yavaş bir tempoyla birkaç santim ileri geri hareket etmeye başladım.

Bir kolumu Greta'nın altından geçirdim, sert kıcını avucumun içine aldım ve dizlerimin üzerine çökerken açıyı değiştirerek onu hafifçe kaldırdım. Yavaşça içine girerken Greta'yı öpmeyi hiç bırakmadım, parmaklarım kıcını yoğuruyordu. Kısa süre sonra yoğun sürtünme dayanılmaz hale geldi, taşaklarım patlamaya hazırdı ve ben

biraz hızlandı. Greta'nın beni kavrayışı sıkılaştı ve itişlerimi karşılamaya çalıştı.

Zevk arttıkça kontrolüm kaymaya başladı ve orgazmım beni vururken gözlerimi gırtlaktan gelen bir inilti ile kapattım.

Ona iki kez daha pompaladım, her itişte içine boşaldım, sonra hareketsiz kaldım, vücudumda dolaşan hislerin tadını çıkarırken gözlerim kapandı. Greta'nın sırtımdaki yumuşak parmakları beni gerçekliğe geri döndürdü.

Kaslı sırtını okşamaktan kendimi alamadım ve Amo'nun seks kokusuna karışan misk kokusunu severek derin bir nefes daha çektim. Çok şehvetli, erotik bir kokuydu.

Bacaklarımın arasını bu kadar acımış ve çiğ hissetmeseydim, tekrar tahrik olabilirdim. Bunun yerine mutlak doluluk hissine odaklandım. Amo hâlâ içimdeydi ve beni mümkün olduğunu düşünmediğim bir ölçüde geriordu.

Acı bana bunun gerçek olduğunu, uyanacağım başka bir rüya olmadığını hatırlattı. Bu sefer Amo beni gerçekten kendi yapıyordu.

Amo başını kaldırdı ve beni nazıkçe öptü, yavaşça çekilirken yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. Bir irkilmeyi bastırmak için dudağımı ısırdım. Amo tamamen içimden çıktığında vücudum gevşedi ve titrek bir nefes aldım. Amo kolunu altımdan çekmeden önce kıcımı hafifçe sıktı. Oraya dokunması çok hoşuma gitmişti ve muhtemelen gelecekte de beni tahrik edeceği için bunu takdir edecektim. Şimdi vücudumun toparlanması gerekiyordu.

Amo yanağımı okşadı, sıcaklığı rahatlatıcıydı. "Sen iyi misin?"
"Evet."

Geri çekildi ve havluya baktı. Başını iki yana salladı. "İyi ki havluyu düşünmüşüm. Bu sadece gözlerimiz için." Dizindeki yara izini öptü ve havluyu altımdan çekip almadan önce nazıkçe okşadı. Yanıma uzandı ve beni göğsüne doğru çekti.

"Bir dahaki sefere senin için daha iyi olacak."

"Benim için iyi oldu." Amo'nun pazusunun izini sürdüm, sertliğini ve kasın arkasındaki gücü sevdim. Elimi üzerinde kıvırdım ve elimin onun kolunda bu kadar küçük görünmesinin beni neden bu kadar memnun ettiğini merak ettim.

Amo yüzüme bakmak için geri çekildi, inanmadığı her halinden belliydi.

"Seksin sembolizmini takdir etmem açısından iyiydi, beni kendinin yaptın."

Amo'nun gözleri, sırtımdan aşağı hoş bir ürperti gönderen karanlık bir sahiplenmeyle parladı. Amo yüzünden vücudumun gösterdiği bir başka mantıksız tepki. Sonra dudaklarında yavaş, ironik bir gülümseme belirdi. "Bir dahaki sefere seksin sembolizmini değil, akıllara durgunluk veren hazzını takdir etmeni istiyorum."

"Her iki şekilde de iyi olacak."

Amo kıkırdadı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Hayatım boyunca senin ilginç yorumlarını duyacağımı bilmek beni ne kadar mutlu ediyor anlatamam."

"Buna hâlâ inanamıyorum." Aklımdan başka bir düşünce geçti. "Peki çarşafı ne yapacaksın?"

"Sanırım babamın mirasını sürdüreceğim ve yeni bir Vitiello geleneği yaratacağım." "Kendini keseceksin, değil mi?"

Amo başını salladı.

"Sadece kanımı kullansaydın ve havluyu altıma koymasaydın kendini bu acıdan kurtarabilirdin."

Amo yüzümü kucakladı. "Senin bu küçük parçanı bile dünyayla paylaşmak istemedim."

Kaşlarımı çattım. "Daha önce birçok insanın kanımı gördüğünün farkında mısın?" İlk seferde akan kan, bir kesikten ya da başka bir yaradan akan kandan farklı değildi.

Amo güldü, karnımı ısıtan gürültülü, derin bir kahkaha. "Oh Greta. Hayatımı seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Omuz silktim ve yanağımı göğsüne bastırdım. "Eğer kanıma karşı sahiplenici duygular besliyorsan, bu ileride birkaç soruna yol açabilir."

Gelecekte. Tabii tıp eğitimi alıp beni kendin tedavi etmezsen." Dudağımı ısırdım. Şimdi onunla alay ediyordum ama dayanamadım.

"Gereken buysa," diye mırıldandı, sonra sesi sertleşti ve alçaldı. "Ama bir yara bile almayacağından emin olacağım, lanet olası bir kâğıt kesici bile."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarıma bastırdı. "İstatistikleri ya da gerçekleri bilmek istemiyorum."

"Tamam," diye fısıldadım tenine karşı ve sonra parmağını öptüm. Gözlerimi kapattım ve onun rahatlatıcı kokusunu içime çektim.

Alevler soğuk çeliğe yansıdı. Acı içimi parçaladı ve bedenimin derinliklerinden bir çığlık koptu.

"Greta."

Sarsılarak doğruldum ve karanlığa göz kırptım. Ellerimi karnıma bastırdım, bir bıçak sapı arıyordum ama çıplak tene dokundum. Nefesim göğsümde tıkırdıyordu. Işıklar yandı, sonra karardı ve Amo'nun yüzü görüldü. Güçlü bir kolla etrafımı sardı ve beni yanına yatırdı. Dudakları şakağıma değdi. "Keşke seni kâbuslarından koruyabilseydim. Keşke onları görmenin sebebi ben olmasaydım."

Onun eline dokundum. "Amo, eğer suçu gerçekten birine atmak istiyorsan benim yaptıklarım da en az seninkiler kadar sorumludur. Geçmiş geride bırakma konusunda anlaşmıştık. Eninde sonunda kâbuslar sona erecek. Her zaman öyle olur."

Chapter *Thirty-Nine*

Anno

Greta sabahın erken saatlerinde kâbustan uyandıktan sonra ben tekrar uyuyamadım ama o alarmımız çalana kadar uyudu. Gelenekler yeni evlilerin uyumasına bile izin vermiyordu. Ne de olsa akrabaların çarşafı görmek için öğle yemeğine kadar beklemelerini bekleyemezsiniz.

Alarmı duymamış olan Greta'dan kendimi dikkatlice ayırdım ve bacaklarımı yataktan dışarı kaydırdım. Greta'nın uyuyan haline son bir kez baktıktan sonra banyoya yöneldim. Aletimdeki kandan kurtulmak ve Greta'nın kâbusunu takip eden karanlık düşüncelerimden kafamı temizlemek için hızlı bir duş aldım.

Nevio'nun Cressida'yı öldürmesine sevinmiştim. Belki kadın olduğu için kendimi tutabilirdim. Nevio'nun böyle bir kaygısı olduğundan şüpheliydim.

Greta kapıda belirdiğinde vücudumu kuruluyordum, üzerinde küçük bedenini yutacakmış gibi duran kabarık beyaz bir bornoz vardı. Bana uykulu bir gülümseme verdi ve ara sıra yüzünü buruşturarak bana doğru yürüdü.

"Ağrın var mı?"

Başıyla onayladı. Sonra bakışları çıplak bedenimde gezindi. "Keşke olmasaydım."

Sırıttım ve onu lavabonun üzerine kaldırdım. Tek dizimin üzerine çöktüm. "Göster bana." Sesim sert ve alçaktı.

Greta'nın kaşları bir parça kalktı ama bornozunu araladı. Dizlerine dokundum ve onları birbirinden ayırdım. Greta'nın kalçalarının iç kısımlarında ve am dudaklarında kan kurumuştı, am dudakları hâlâ şişti ve girişi de öyle.

Dün gecenin kanıtını görünce, Greta'yı nihayet eksik olan son şekilde benim yaptığımı anlayınca, sert bir nefes verdim.

"Artık o kadar da kötü değil." Başımı salladım.

"Temizlenmem gerek." Bacaklarını kapatmak üzereydi ki dizlerinin iç kısmına dokundum ve bakışlarımı ona kilitledim. "Bana bırak."

Greta dudaklarını yaladı. "Gerçekten mi?"

"Hmm," burnumu iç uyluğunun yumuşak derisi üzerinde gezdirdim. Kanın metalik tınısı, Greta'nın uyarılmışlığının tatlılığı ve kendi kokumla karıştı. Kokusu bile benim gibi kokuyordu. Gırtlaktan gelen bir inilti beni terk etti.

Bu ilkel bir ihtiyaçtı, şimdi onu tatmak, böyle, amcığı hala şişmiş ve dün gece sikimin iddiasından dolayı kanlıydı.

Greta başıma hafifçe, neredeyse utangaç bir şekilde dokundu ama onun araştıran bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Ağzımı açtığımda gözlerimi yukarı diktim ve dilimi kışının kıvrımından klitorisine kadar kurumuş kan izleri boyunca gezdirdim. "Tadın benimki gibi."

Dilimi amının dudakları arasından geçirip onu iyice tattığımda parmakları saçlarımda sıkıştı. Kısa süre sonra metalik tang yerini dudaklarımı ve dilimi kaplayan şehvetinin daha sıcak, daha misk kokulu aromasına bıraktı.

Karşı koyamadım. Dilimi sıkıca ağrıyan deliğine bastırdım. Vücudu baskıya direndi ama benim daha fazlasına ihtiyacım vardı. Başımı eğip ağzımı daha geniş açarak, dilimin ucu Greta'nın amını teslim olmaya zorlayana kadar baskıyı artırdım. Duvarları dilimin etrafında kapandı ve onun tadı -tatlı, misk kokulu, keskin, metalik- ağzımda ağır bir şekilde çiçek açtı. Onu dilimle becerirken açgözlülükle tadını içime çektim. İlk başta gergindi. Ona tekrar sahip olmak için duyduğum ilkel ihtiyaç durmama izin vermeyecek kadar güçlüydü.

Greta'nın bakışlarını tuttum, dilim şişmiş açıklığını tekrar tekrar yararken gözlerimle ona benim olduğunu söyledim. "Amo," dedi

inledi. Biraz acı ve bolca şehvet.

Bir eliyle saçlarımı kavrarken diğer eliyle lavaboya tutunurken şehveti çenemden aşağı akıyordu.

"Bana her şeyini ver," dedim ve bir çığlıkla ayağa kalktı. Amı bana karşı titreşirken dudaklarımı klitorisinin etrafına kapattım, uyarılmışlığı yere damlıyordu.

Nefesim kesilmişti ve sikim o kadar sertleşmişti ki dayanılmazdı. Geri çektim. Greta'nın amı hâlâ seğiriyordu, parlıyordu ve eskisinden daha da şişmişti.

Greta yutkunarak saçlarımı okşadı. Şaşkınlıkla bana gülümsedi. "Beni her tattığında kendimi tapınılmış hissediyorum ama bugün çok özeldi. Bunun için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diye mırıldandım.

Bakışları sikime doğru inerken dudağını ısırды. "İstersen bana sahip olabilirsin."

Başparmağımı çok hafifçe amına sürttüm. Ne kadar hassas olduğunu anlayabiliyordum. Eğer onu şimdi alırsam, daha kötü olmasa bile dün geceki kadar acı verici olacaktı. Öne doğru eğildim ve acıyan etini öptüm. "Bugün olmaz."

Gelecekte ona sahip çıkabileceğim pek çok zaman olacaktı ve mümkün olan her fırsatta bunu yapmaya niyetliydim.

Saatime baktım ve sövdüm. Greta da bakışlarımı takip etti. "Babamın ailesinden yaşlı şahinler çarşafı toplamak için üzerimize çullanmadan önce sadece beş dakikamız var."

Greta bana endişeli bir bakış attı. "Kan."

"Hazırlan, kanı ben hallederim."

Hızlı bir öpüşmeden sonra yatak odasına gittim ve havluyu alıp bavulumu yerleştirdim. Temizlik görevlilerinin onunla bir şeyler yapmayacağına güvenmiyordum. Daha sonra evde yakacaktım.

Komodinden bıçağımı aldım ve ucunu üst koluma indirdim. Tatmin edici bir görüntü oluşturmak için çarşafı biraz kan sürdükten sonra giyindim. Bir an bile gecikmedim çünkü kapı çalındı. Kapıyı açtım ve teyzelerimin ve geleneksel ailelerden bazı eşlerin Greta'nın elbisesini ve kanlı çarşafı toplamalarına izin verdim.

Gitmeye çalıştıklarında Gianna yollarına çıktı. "Bu geleneğin ne kadar kadın düşmanı olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Bu hepimizin üzerinde anlaştığı bir gelenek. Kızınız bile buna uymak zorunda kalacak," dedi kadınlardan biri kibirle.

"Cesedimi çiğnemeniz gerek." Kadınlar, arkalarından ters ters bakan Gianna'yı iterek geçtiler.

Annem ve Serafina koridorda oyalanıyor, bu gösterinin bir parçası olmaya zahmet etmiyorlardı. Annem bana sempatik bir gülümseme verdi.

Gianna bana uyarıcı bir bakış atarak, "Umarım bu sahtedir," dedi. Topuklarının üzerinde döndü ve sinsice uzaklaştı.

Annem başını içeri uzattı, Serafina da onun yanında durdu. "Her şey yolunda mı?"

"Greta'ya kendin sorabilirsin," dedim bilmiş bir bakışla. Annemin ya da Serafina'nın benim iyiliğim için endişelendiğinden şüpheliydim ve onları gerçekten suçlayamazdım.

Greta kırmızı puantiyeli beyaz bir elbise ve kırmızı babetlerle banyodan çıktığında, süitin giriş bölümünde bekleyen annelerimizi görünce gözleri büyüdü. "Her şey yolunda mı?"

Annem güldü ve Serafina ile bakışarak, "Biz de sana bunu soracaktık," dedi.

"Oh," dedi Greta, yanakları kızarmıştı ve dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi.

"Bu bakıştan sonra söze gerek yok," dedi Serafina da kızarak. "Sanırım size biraz daha zaman vereceğiz. Ama on dakika içinde aşağıda olmalısın."

Bir el hareketiyle, arkalarından kapıyı kapatarak gözden kayboldular.

Greta'yı kendime doğru çektim. "Hâlâ sosyal sorumluluklarımızın olması çok üzücü. Ama artık kurtlarla yüzleşmek zorundayız."

"Ailemden mi bahsediyorsun?"

"Kesinlikle. Sakın bana çarşafların sunumunda büyük bir olay yaratmayacaklarını düşündüğünü söyleme."

Greta utangaç görünüyordu. "Korumacıdırlar ama bazen uslu dururlar."

Tabii ki haklıydım. Greta ve ben odaya girdiğimizde Falcone çetesinin öfkeli bir enerjiyle vızıldadığını hissedebiliyordum. Yaşlı teyzelerim odaya girmeseydi muhtemelen onu hemen sorguya çekeceklerdi.

O anda balo salonu, arşıfları zor kazanılmış bir hazineymiş gibi taşıyordu.

Kalabalığa döndüklerinde kan lekeli çarşaf ikisinin arasında uzanıyordu. Falcon'lara baktım. Nevio yavaşça ayağı kalktı, bıçağını çekti, Massimo bir şişeden Nevio'nun bıçakla deldiğı bez peçeteye sıvı döktü ve Alessio çakmakla yaktı. Greta bakışlarımı takip etti, babam, Matteo ve Remo gibi birkaç kişi de öyle. Kimse bir şey yapmadı.

Nevio bıçağı odanın içinde ustalıkla savurarak çarşafı kesti ve alevler içinde kalmasına neden oldu.

Teyzelerim ve etrafındaki diğerkadınlar çığlıklar atarak yanan çarşafı yere düşürdüler. Çok geçmeden halı da yanmaya başladı.

"Hâlâ kan görmek isteyen varsa bana gelsin, onlara kendi kanlarını göstereyim!" Nevio ateş halının üzerine yayılırken bağırdı.

Bir uğultuyla yangın alarmı almaya başladı ve bir an sonra başımızın üzerindeki fiskiyelelden su fişkirarak yangını söndürdü ve bizi soğuk suyla yıkadı.

"Biliyordum," diye mırıldandım.

Greta mahcup bir gülümsemeyle bana baktı, saçları yüzüne yapışmıştı. Kısa süre sonra elbisesi transparan hale geldi. Ceketimi çıkardım ve omzuna attım.

"Seninle asla sıkılmayacağımı biliyordum."

Greta güldü ve birlikte konukların çoğunun salondan ıkmaaya başlamasını izledik. Nevio masanın kenarına tünedi ve derin bir yudum almadan önce şişeyle kadeh kaldırdı. Dün geceden kalma akşamdan kalma gibi görünüyordu. Bundan daha fazla soruna yol açmadığı sürece, bununla başa ıkabilirdim.

Artık önemli olan tek şey Greta'nın benim karım olması ve yarın İspanya'ya balayına gidecek olmamızdı.

Yatımızı İbiza'nın en güzel koylarından biri olduğu söylenen bir koyun yakınına demirledim. Son yirmi yıldır Akdeniz'de dolaşıyorduk.

dört saat. Teknenin pruvasına doğru yöneldim ve sahilde dolaşan ya da berrak mavi okyanusta su sıçratan insanları izledim.

Birçoğu cırılçıplaktı. Burası İbiza'ydı. Alaycı bir gülümsemeyle başımı salladım. Yumuşak bir ayak sesi duyuldu ve gülümsemem genişledi.

"Dalmak için sabırsızlanıyorum," dedi Greta. Remo'nun Hudson Nehri'ne atladıktan sonra yüzmeyi öğrenmesi için ısrar etmesine sevinmişim. Döndüm ve donakaldım. Greta tamamen çıplaktı, her santimi muhteşimdi. Pas rengi meme uçları dikleşmişti ve tepesindeki yumuşak buklelerden oluşan üçgen beni tahrik ediyordu.

"Sahile gitmek istediğini sanıyordum?" Gözlerimi muhteşem karımdan ayıramayarak söyledim.

Greta başını salladı, bakışları yanımdan geçip sahil şeridine yöneldi. "Burası çıplaklar plajı."

Sahiplenme öfkeli başını kükretti. "Benden başka kimsenin önünde çıplak dolaşmayacaksın."

Greta o dalgın haliyle başını eğdi, kara kaşları çatıldı ve kalp şeklindeki ağzında bir gülümseme belirdi. "Bu sadece deri ve vücut kılları. Hiçbir şey ifade etmiyor. Senin olduğum gerçeğini değiştirmez."

Ona doğru yürüdüm ve ağzına bir öpücük kondurmadan önce yüzünü ellerimin arasına aldım. "Benim. Sadece benim. Seni benden başka kimsenin görmesini istemiyorum."

"Amo," diye başladı Greta ama başımı eğip bir meme ucunu dudaklarımın arasına almadan önce onu bir öpücükle daha susturdum, sertçe emdikten sonra fısıldadım. "Benimkini."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve karnının her santimine öpücükler bıraktım, sonra daha da aşağıya indim. "Benimkini."

Başımı tutarak parmaklığa yaslandı ve dilim günün ilk tadını almak için kıvrımlarının arasına daldığında dudakları yumuşak bir iniltiyle ayrıldı. Bir süre onunla bu şekilde alay ettim, sadece hassas yumrularının üzerinde hafifçe gezindim, ona asla ihtiyacı olanı vermedim.

Geri çekildim ve şehvet dolu gözlerine baktım. "Yüzüme sür."

Parmaklığın etrafındaki parmakları sıkılaştı ve parmak uçlarında yükseldi, amını bekleyen ağzıma tamamen indirmeden önce bacak kasları gerildi. Amının ağzıma karşı yumuşaklığı beni inletti. Kabarık dudaklarını ayırmadan önce okşadığımda Greta yumuşak bir şekilde inledi. daha derin bir tat almak.

Tatlılığı dilimin üzerinde çiçek açtığı anda sikim seğirdi ve inledim.

"Amo," diye fısıldadı huşu içinde, her zaman olduğu gibi amına taptığımda, ki bunu çok sık yapardım. Onu yemenin her şeyini seviyordum; tadını, kıvrımlarının yumuşaklığını, inlemelerini, boşaldığında akan sularını.

"Bunu yapmana bayılıyorum. Tüm vücudum bu hisler yüzünden milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissediyor ama korkmuyorum çünkü beni bir arada tutacağını biliyorum."

Son nefesime kadar yapacağım. Dilim daha hızlı hareket ediyordu ve Greta sanki transa geçmiş gibi sallanmaya başlamıştı. Parmaklığı bıraktı, bir an için parmak uçlarında dengede durdu, ellerim havaya kalkmadan ve parmaklarımız birbirine geçmeden önce neredeyse havada asılı kaldı. Gözlerini kapattı, başının geriye düşmesine izin verdi, ben ona zevk verirken onu ayakta tutacağıma güveniyordu. Yüzüme tamamen yerleşti ve dudaklarımın amını tamamen kaplamasına ve dilimin onu derinden becermesine izin verdi. Sırtını dikleştirdi, parmakları benimkilere sıkıca yapıştı ve vücudundan, bu kadar zayıf görünen birinden gelebileceğini düşünmediğim bir çılgılık koptu. İleri geri sallanıyordu ve şehveti dilime damlıyordu. Sallanması yavaşlayana ve sonunda tamamen durana kadar hevesle yaladım. Parmaklıklara yaslanmasına izin vermeden önce amının her santimini ve uyluklarının iç kısmını öptüm. Ayağa kalktım ve boksörlerimi aşağı ittim, sonra onları dikkatsizce tekmeledim. Greta'yı parmaklıkların üzerine kaldırdım ve kalçalarımınla bacaklarını ayırdım. Greta omuzlarımı kavradı, bakışları kıvrımları boyunca okşadığım sikime kaydı. Ucumla içine girmeden önce bir süre onunla alay ettim. Seks yaptığımız ilk iki seferdeki gibi nefesini tuttu. Hâlâ o kadar sıkıydı ki, ona mümkün olduğunca az acı çektirmek için sahip olduğum tüm kontrolümü kullandım, ama ben tamamen içine gömülene kadar topuklarını kıcıma vurarak beni teşvik etti.

İkimiz de inledik ve bir süre böyle kaldık. Greta'nın kıcını tuttum, onu korkuluktan kaldırırken avuçlarımda hissetmek hoşuma gitti.

Benden çok daha küçük olduğu için onu kollarımda taşıyabilmeyi ve sikimi içine gömebilmeyi çok seviyordum. Onu yukarıda tutarak, aşağıdan içine girmeye başlamadan önce dengemi buldum. Kollarım Greta'nın sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplamasına ve onu derinden içine almasına yardımcı oldu. Tenimizdeki güneş ışığı ve okyanusun yumuşak uğultusuyla bu, asla uyanmak istemediğim bir rüya gibiydi.

Amo içime eskisinden daha derin girerken ona yapıştım. Bu sadece üçüncü seferimdi ve vücudum hala penetrasyona alışkın değildi.

Gözlerim daha da derin bir itişte daha da genişledi. Gerilme hissi yoğun ve acı vericiydi, ama rahatsızlığın altında bir zevk oluşuyordu.

Yakıcı bir öpücükle Amo yataın salon kısmına doğru yürüdü ve beni üzerine yatırdı, asla içimden çekilmedi. Yumuşak derinin üzerine yerleştikten sonra daha hızlı bir şekilde içime girmeye başladı. Parmaklarımı omuzlarına gömdüm, sancıların arasındaki zevk sivri uçlarına odaklandım.

Dudaklarımdan çıkan her inilti Amo'yu daha da hızlandırıyor gibiydi. Dirseğinin üzerinde yarıya kadar yükselirken yüzüme baktı ve bir elini aramıza soktu. İçime girerken klitorisimi ovmaya başladı.

Amo'nun vücudunun üstümdeki hissini, mutlak gücünü, her itişin arkasındaki gücü sevdim.

"Bu sefer gelmeni istiyorum," diye hırladı.

Ben de bunu istiyordum ama bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değildim. Amo yavaşladı ve beni nazikçe öptü, dili benimkiyle alay ediyordu. Yukarı itti, içimden çıktı ve sırt üstü yuvarlandı. "Yüzüme otur."

Ağzının üzerinde durana kadar vücuduna tırmandım. Parmaklıkları kavrayarak kendimi Amo'nun ağzına doğru alçalttım. Dili beni ayırıp zaten hassas olan etimi okşadığında kısık bir inilti çıkardım. Kollarımı korkuluğa dayadım ve çenemi korkuluğa dayadım, Amo'nun zevkli alaylarına boyun eğerken gözlerim parıldayan dalgalarda. Dili neredeyse şakacıydı, sert baskı ve tüy kadar hafif vuruşlar arasında gidip geliyor, ayak parmaklarımdan en iyi şekilde kıvrılmasına neden oluyordu.

Kendimi zevke kaptırmış, zar zor hareket ediyordum. Amo'nun avuç içleri kıcımlı kavlıyor, hareketlerimi yönlendirirken yanaklarıma masaj yapıyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım, inlemelerim vücudumda yankılanıyordu.

"Amo!"

Gittikçe yaklaşıyordum. Amo beni yüzünden kaldırdı. "Aşağı kay." Onun yardımıyla, ucu açıklığıma bastırana kadar vücudundan aşağı kaydım. İhtiyacım tereddüt edemeyeceğim kadar büyüktü. Kendimi neredeyse sonuna kadar indirdim. Vücudum titremeye başladı, acı ve zevk arasında gidip geliyordu. Amo başparmağını ıslattı ve ben kalçalarımı sallarken klitorisime bastırdı. Kısa süre sonra hareketlerim daha da çılgınlaştı, beni yavaşça aşağıya doğru itti ve Amo'nun pelvisine tamamen yerleştiğimde, başparmağı klitorisimi fiskeleyen sert bir çekiş için meme ucumu dudaklarının arasına aldı ve zevk vücudumda aktı. Haykırdım, gözlerim sıkıca kapandı.

Artık hareket edemediğimde Amo yukarı doğru itmeye devam etti, hislerden çok bunalmıştım ve sonra o da bir inilti ile boşaldı. Nefesim kesilmiş bir halde üzerine yığıldım.

Sırıttım. Amo kollarını sıkıca bana doladı ve günün geri kalanında koltukta uzanmak ya da okyanusta yüzmek dışında hiçbir şey yapmadık. Hayal edebileceğimden çok daha mükemmeldi. Bu bana hâlâ bir rüya gibi geliyordu, sanki gerçeklikten çok uzakta, başka bir boyutta gibiydik.

Her şeyin her zaman böyle olmayacağını biliyordum. Ara sıra evimi özleyecektim, ailemi özleyecektim ama New York'taki yerimi bulacaktım. Şimdiye kadar çoğu insan beni sıcak karşılamıştı ve dört köpeğim de yanımdaydı. İşler yoluna girdiğinde, yardımına ihtiyacı olan daha fazla hayvan aramaya başlayacaktım.

Birlikte hayatımız daha yeni başlamıştı ve ben bunun için heyecanlıyım.

Chapter *Forty*

Anno

Greta ve ben evleneli iki ay olmuştu. Hayat normale dönmüştü ya da artık benim yeni normalim buydu: her akşam işten sonra sıcak bir eve dönmek.

Asansörün kapıları açıldı ve hemen Bear, Teacup, Momo ve Dotty tarafından pusuya düşürüldüm. Hiçbir zaman hayvan istememiştim, Marcella Grawl'un barınağından köpek aldığında gözlerimi devirmiştim ve şimdi burada kendi sürümle birlikteydim. Bahçeli bir şehir evi aramamızın nedeni onlardı. Manhattan'da bir apartman dairesi onlar için doğru yer değildi.

Onları sevdim ve mutfığa yöneldim. Greta tütü giymiş, bir yandan telefonda biriyle konuşurken bir yandan da yemek hazırlıyordu. Bana hızlıca gülümsedi ve özür dileyen bir bakışla telefonu işaret etti. İki parmağını kaldırdı. İki dakika bekleyebilirdim. Başımı salladım ve mutfak tezgahına yaslanıp Greta'nın nefes alsın diye çoktan açtığı kırmızı şaraptan kendime bir kadeh doldurdum.

Greta'nın ben evde yokken gizlice bale çalıştığını biliyordum. Henüz benim önümde dans etmek istemiyordu, performansından memnun değildi. Onu tekrar dans ederken görmek için sabırsızlanıyordum ama onu zorlamayacaktım. Korktuğumdan çok daha iyi uyum sağlamış görüldüğü için mutluydum. Sara ve diğer Trevisan'larla çok iyi anlaşıyordu. Annem ona bayılıyordu ve onu neredeyse diğer kızı gibi görüyordu; hatta Marcella ve Greta bile insan ve hayvan formundaki tehlikeli yaratıklara duydukları ortak sevgi sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı. Marcella zaten doğumdan sonra yumuşamıştı. Buna tanık olmak garip bir şeydi.

Greta'yı bir anne olarak hayal etmeye çalıştım. Bu düşünce beni hep gülümsetirdi. Kendi ailemizi ne zaman kuracağımıza karar vermemiştik ama birlikte daha fazla zamana ve ailelerimizin yeni duruma ayak uydurmasına ihtiyacımız vardı.

Greta sonunda aramayı sonlandırdı ve yanıma atlayıp bana bir öpücük verdi. Gözlerindeki endişeyi fark ettim.

"Dur tahmin edeyim, kardeşin yine her şeyi berbat mı etti?"

"Eskisinden daha kötü değil. Onunla konuşmak imkânsız." "Aurora ailesine değil de sana koştugu için şanslı."

"Fabiano'ya ya da başka birine bundan asla bahsedemezsin." "Yemin ettim."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için okşadım. "Herkesi kurtaramazsın, özellikle de kardeşini."

"Biliyorum ama Nevio'nun birine ihtiyacı var." Nevio'nun en azından bir şeytan çıkarıcıya ihtiyacı vardı. "Aurora'yı bir daha ne zaman göreceksin?"

"Yarın Gianna'nın spor salonunda. Birlikte yoga yapacağız."

Nevio'nun karmaşasının en azından iyi bir yanı vardı. Greta en azından bir süreliğine New York'ta tanıdık bir yüz olarak Aurora'ya sahipti ve Valerio taşındığı için annemin üzerine titreyeceği biri vardı.

"Eğer istersen onu da Hamptons'a davet edebilirsin. Ben Maximus'la jetski yapmaya gittiğimde o da sen, Sara ve Isabella ile vakit geçirebilir."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Onu öptüm ve sonra risk alarak tencereye bir göz attım. Gnocchi'li bir çeşit kremalı çorbaydı. "Soya kreması mı?" Dudaklarım kıvrıldı.

Greta dudaklarını büzdü. "Bu sefer hindistancevizi bazlı bir krema denedim. Gnocchi'yi de son aldığım veganları beğenmediğin için ev yapımı yaptım."

İçimi çektim. "Yemek ahlakın dışında seninle ilgili her şeyi seviyorum."

"İstedğin zaman et, yumurta ve peynir yiyebilirsin, sadece ben hazırlamak istemiyorum." Şakacı bir tavırla gözlerini kıstı. "Ve bahse girerim eve dönerken acil bir sosisli sandviç yemiştir."

Sırıttım. Maximus, Matteo ve hatta babam iş günü boyunca bana etli atıştırmalıklar ve öğle yemeği tedarik etmeyi görev edinmişlerdi. "Eti severim. İyi bir adam olmadığımı biliyorsun ve et yemek en hafif günahlarımdan biri."

Greta başını salladı. "Gnocchi çorbamı dener misin?"

"Her zaman yaptığımı biliyorsun. Ve eğer yenmezse bolca şarapla yıkarım." Sözlerimin etkisini yumuşatmak için kızgın ağzını öptüm ve sonra masayı hazırlamasına yardım ettim. Hayatımın geri kalanında tofu scramble, seitan şnitzel ve soya dondurması yemek zorunda kalsam bile, yine de tüm dünyadaki en mutlu pislik olurdum.

"Ben hazırım," dedi Greta gergin bir gülümsemeyle elimi tutup beni yeni evimizde kurduğu bale odasına doğru götürürken. Daha birkaç gün önce taşınmıştık ve henüz kutularımızın çoğunu açmamıştık. Bu yıl Noel'i Las Vegas'ta kutlayacaktık ve uçağımız sabah kalkacaktı, bu yüzden eşyalarımızı yerleştirmek için acele etmedik.

"Her gün pratik yapıyorum. Umarım beğenirsiniz."

Greta elimi bırakıp odanın ortasına doğru yürüdüğünde, "Bayılacağım," dedim. Noel için ondan dans dışında hiçbir şey istememiştim ve bugün nihayet dileğimi yerine getirecekti.

Onu izlerken ağzım kurudu. Greta'nın benim için dans etmek için neden bu kadar beklediğinden emin değildim. Dönerken ve vücudunu müziğe göre eğerken saf bir mükemmellik sergiliyordu. Zarafet ve tutku bir aradaydı. Dizinde bir sorun varsa bile bunu belli etmiyordu.

Onu sonsuza kadar izleyebilirdim, özellikle de kendini müziğe verirken yüzündeki mutlak mutluluk ve tutkuyu.

Son nota kaybolduğunda Greta eğildiği yerden doğruldu. Gözleri önce heyecanla, sonra da umutla parlıyordu.

"Bu isteyebileceğim en güzel Noel hediyesi."

Genişçe gülümsedi. "Yeniden dans etmek harika bir duygu."

Aynadaki bara doğru yöneldi. "Grand Plie'yi uzun süre tutmakta hâlâ zorlanıyorum ve bazen çok uzun süre parmak uçlarımda durursam bacağıma kramp giriyor ama her geçen gün daha iyiye gidiyorum." Bana hangi hareketleri kastettiğini gösterdi, tamamen kendi elementindeydi. Parmak uçlarında yükselirken bir bacağına kaldırdı ve tangasının kıkı yanaklarının arasına sıkışması bir an için dikkatimi dağıttı. Bacağını tekrar yere indirirken aynadan beni izliyordu. Aç bir aslan gibi ona doğru ilerledim. Meme uçları mayosunun altında büzüşmüştü. Tayt ya da sütyen giymemişti. Görünüşe göre başka bir hediye daha alacaktım. Greta'ya bale kıyafeti içinde sahip olma fantezilerim sonunda gerçeğe dönüşecekti.

Arkasından yaklaştım ve aynadan görünen ince beline dokundum. "Bacağını kaldır."

Zarif bir hareketle bacağına kaldırdı ve ayak bileğini çubuğun üzerine koydu. Bu pozisyon, mayosunun kasıklarının amının arasına nasıl sıkıştığını görmemi sağladı. Ağzım sulandı. Dizlerimin üzerine çöktüm, leotardının tangasını kenara ittim ve bu bale hareketinin bana sağladığı erişimi severek onu arkadan yaladım. Greta'nın aynadan onu yalayışımı izlediğini hissedebiliyordum.

Bacağının gerginlikten pes etmesine fırsat vermedim. Onu aynaların önünde becermek için çok hevesli bir şekilde yüksek hızda orgazmına doğru sürdüm.

Ağzıma boşaldı, küçük klitorisi dudağıma çarpıyor, suları dilimin üzerine damlıyordu.

Parmaklıkların etrafındaki parmakları bembeyazdı, zevkin tadını çıkarırken gözleri kapalıydı.

Geriye doğru çekilip ayağa kalkmadan önce Greta'nın şişmiş am dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Pantolonumun fermuarını açtım ve sikimi serbest bıraktım. Greta'nın gözleri hâlâ kapalıydı ve göğsü kabarmış, meme uçları sertleşmişti.

Kendini ayak tabanına indirmişti, bir bacağı hâlâ barın üzerinde asılı duruyordu. "Parmak uçlarına geri dön," dedim hışımlla.

Tereddüt etmeden yaptı ama bacağına indirmek için hareket ettiğinde baldırına dokundum. "Bu yukarıda kalacak."

Ucumu açıklığına doğru yönlendirirken alt dudağını ısırdı, ona ulaşabilmek için duruşumu genişlettim. Ucumu içeri itmeden önce ucumu kaygan açıklığının üzerine sürttüm. Greta'nın dudakları aralandı. Bakışlarımı indirdim, şişman ucumun Greta'nın güzel amına gömülüşünü, sikimi nasıl karşıladığını görmek hoşuma gidiyordu.

Asla sığmayacakmış gibi görünse de. Greta'nın yüzü rahatsızlıkla doldu ve baldırını ve uyluğunu okşadım ama durmadım.

Daha derine ittim, ucum Greta'nın iç duvarları tarafından sıkılıp okşandıkça inledim.

Greta'nın parmakları barın etrafında daha da sıkılaştı ve başını geriye yatırdım ve onu tamamen doldururken ağzımı onunkine indirdim. Geri çekilmeden önce bir süre öpüştük, sıkimin Greta'ya gömüldüğünü görme ihtiyacına karşı koyamadım.

Greta'ya sahip çıkma eylemi şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Greta titreyen bir nefes verdi. Kasları kısa süreliğine sıkılaştı ve gevşemeden önce dişlerimi sıkıma neden oldu. Etrafımda her zaman sıkı dururdu ama artık hareket edebileceğimi biliyordum.

"Çok iyi hissettiriyor. Durma."

Ben yavaşça girip çıktıkça Greta daha da kayganlaştı. Sıkım onun sularıyla parlıyordu ve ben de hızlandım. İçine girerken kollarımı Greta'nın göğsüne sıkıca doladım. Aynada Greta'nın şehvet dolu yüzünü, mayosunun şeffaf malzemesine karşı buruşan minik meme uçlarını ve tatlı amına sahip çıkan sıkımı izledim.

Aynı anda boşaldık ve ikimiz de nefes nefese yere yığıldık, Greta kucağımdaydı.

"Seni tütünün içinde ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyorum," diye mırıldandım.

"Beni şimdiden geri mi istedin?"

"Ah, evet. İlk saniyeden itibaren tamamen takıntılıydım. İlk görüşte aşka hiç inanmazdım ama sen beni dönüştürdün."

Greta güldü, yüz ifadesi kuşkuluydu. "Kulağa ilk görüşte şehvet gibi geliyor."

"İnan bana, bu sadece şehvet değildi. Daha önce de şehvet duymuştum ama seni gördüğümde hissettiklerim çok daha güçlü ve korkutucuydu."

"Yani başlangıçta seni korkuttum mu?"

Kıkırdadım. "Öyle de denebilir. Yeni bir deneyimdi. Bu seni şaşırttı mı?"

Arsızca sırıttı. "Pek sayılmaz. Ben bir Falcone'um."

Güldüm ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Bir süre sonra geri çektim. "Sen artık bir Vitiello'sun." Birinin ona Greta Vitiello demesinden asla bıkmazdım, özellikle de Remo ya da Nevio'nun yanında.

Başını eğdi, gözleri yumuşak ve sevgi doluydu. "İkisi de benim."

Kalbinin her zaman Las Vegas ve New York arasında bölüneceğini biliyordum ve bu sorun değildi. Greta'nın kalbi ailesi ve benim için yeterince büyüktü. Bana kalbini açtığı için sonsuza kadar minnettar kalacaktım.

Epilogue

Üç yıl sonra

Soğuk bir bezi annemin alnına dokundurdum. Tekrar ağlamaya başladı. Dişleri alt dudağına gömülmüş, yüzü kızarmış ve terlemiş, saçları alnına yapışmıştı.

Parmaklarını ketene gömdü, avuç içlerini yatağına dayadı ve bir sonraki kasılma boyunca nefes alırken kalçalarını döndürdü.

Beş saattir doğum sancısı çekiyordu ve çektiği acıyı görünce fedakârlığı karşısında minnettarlık ve hayranlık duydum.

Sırtını okşadım ve kasılmalar azalıp nefes almaya başlayınca rahatladı. Bana bitkin bir gülümseme verdi. "Artık uzun olduğunu sanmıyorum. Hissedebiliyorum. Bir baş gerçekten güçlü bir şekilde aşağı iniyor. Yakında bebeklerine kavuşacaksın."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Ona elimden geldiğince yardım etmek istedim. Son dokuz ay boyunca, Amo'nun ve benim bebeklerimi vücudunda taşıırken sabah bulantılarına, sırt ağrılarına ve yoğun yorgunluğa katlanmıştı. Bu ona asla ödeyemeyeceğim bir hediye idi.

Annem yanağıma dokundu. "Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et." Yüzü yeni bir acı dalgasıyla buruştu.

Nefes alması için ona rehberlik ettim, sırtını ovdum, beline baskı uyguladım ve daha sonra alnını sildim.

Bir saat daha süren kasılmalardan sonra annem yatağa yerleşmek zorunda kaldı ve on dakika sonra kızım, iki dakika sonra da oğlum doğdu. Hemşireler kalın siyah saç taçlarıyla iki küçük bebeği kontrol ederken şaşkın bir ifadeyle annemin yanına çöktüm. Annem boğuk bir hıçkırık çıkardı ve ben de gözyaşlarımı tutamadım.

"Yanıma uzan," diye fısıldadı annem. Ne diyeceğimi, böyle bir şey için ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemeden yanağına bir öpücük kondurdum. Gözlerimiz kilitlendi ve titreyen bir gülümsemeyle yanağıma dokundu. "Biliyorum, biliyorum."

Hemşireler iki küçük bebekle birlikte geldiler.

Neler olduğunu anlayamadan nefesimi tuttum.

Hemşire bana "Bornoğunu aç," dedi. Doğumun ilk iki saatini annemle birlikte doğum küvetinde geçirmiş ve giyinme zahmetine katlanmamıştım.

Gözlerimi kocaman açarak anneme baktım.

Başını salladı. "Onlar senin, Greta. Onları tutmalısın."

Bornozu açtım ve hemşireler iki bebeği de göğsüme koydular. Küçük bedenlerini tenimde hissettiğimde, tatlı kokularını aldığımda ağlamaya başladım. Annem tamamen bitkin bir halde başını arkaya yasladı ve doktor dikeş atarken beni izledi. Kalbim daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemişti, sanki içimde taşıdığım tüm sevgiyi taşıyamayacakmış gibi.

"Kocalarınızı çağırayım mı?" Annemin üstü örtüldükten sonra hemşire sordu.

Annem başını salladı. "Lütfen."

Kapıyı açtı ve bir an sonra Amo içeri girdi ve bakışları üzerimde donup kaldı. Sertçe yutkundu. Babam arkasından içeri girdi ve Amo'nun omzuna biraz fazla sertçe vurdu. "Las Vegas'ta doğan ilk Famiglia Capo için tebrikler."

Ona ağlamaklı ve kızgın bir gülümseme verdim. Amo ve ben annemin New York'a hamile olarak gelmesini istememiştik ve bu yüzden doğum için uçakla gelmiştik. Babam annemin yanına gidip dudaklarını öpmeden önce başımın üstünü öpmek için yanıma geldi. Ona attığı bakış kalbimi kabarttı. Zaman zaman Amo'yla aramdaki bağın yarattığı çatışmanın evliliklerine zarar verdiğinden endişeleniyordum ama gözleri bana bugün annemi daha önce hiç olmadığı kadar çok sevdiğini söylüyordu.

Amo yanımda durdu, çocuklarımıza bakarken gözleri yumuşak ve kuşkuluydu. "Onlar gerçekten buradalar," diye fısıldadım. Çok yakın zamana kadar bu bana uyanabileceğim bir rüya gibi gelmişti.

Amo eğildi ve beni öptü, sonra parmaklarını bebeklerimizin sırtında hafifçe gezdirdi. Babamın bakışlarını yakaladı ve bu iki bebeğin ailelerimiz arasındaki bağı her zamankinden daha güçlü hale getireceğini biliyordum. İkizlerim Vitiellos ve Falcones'ti.

Amo parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Aşkımız tüm düşmanlıklardan daha güçlü yanmıştı.

SON

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Sizin gibi okurlar diğer okurların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı oluyor!

Kitaplarla ilgili güncellemeleri ilk alanlardan biri olmak istiyorsanız, lütfen Facebook grubuma katılın: [Cora'nın Flamingo Takımı](#)

Bu kitap bazı karanlık konuları veya bazı insanlar için tetikleyici
olabilecek konuları ele almaktadır.

İşkence, aşırı şiddet, kısırlık, aldatma, ölüm, hayvan istismarı.

[Kitabın başına dönmek için buraya tıklayın.](#)

Note from the Author

Serafina'nın bakış açısına neden yer vermediğimi merak ediyorsanız, bunun açıklaması, onun fedakârlığının bu kitaptaki kısa bir bölümün izin verdiğinden daha fazla arka plan ve açıklama gerektirmesidir. Bu yüzden olayların onun tarafından anlatımı Camorra Antolojisi'nde Remo'nun ve Serafina'nın romanında yer alacak. Yayın tarihini öğrenir öğrenmez Facebook grubumda ve Instagram'ımda paylaşacağım.

Vitiello'lar ve Falcon'lar hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, onların hikayelerini Born in Blood Mafia Chronicles ve Camorra Chronicles kitaplarında bulabilirsiniz.

Luca & Aria - [*Onurla Bağlı*](#)

Serafina & Remo - [*Twisted Pride*](#)

Nino & Kiara - [*Twisted Emotions*](#) & [*Twisted Bonds*](#)

Growl & Cara - [*Bound By Vengeance*](#)

Marcella & Maddox - [*By Sin I Rise Bölüm 1 & 2*](#)

Acknowledgements

Giulio'ya layık bir isim bulmama yardımcı oldukları için Sejla ve Selma'ya çok teşekkür ederim. Siz en iyisisiniz! Ganz dickes Bussi!

Bir başka büyük teşekkür de harika bir beta okuyucu ve amigo olduğu için Ratula'ya gidiyor!

Ve son o l a r a k , Flamingo Takımı'nın arkasındaki beyne teşekkürler: Emily. Senin yardımın olmadan tamamen kaybolurdum.

Güzel teaser için Sofia'ya özel bir teşekkür. Birlikte çalışmak bir rüyaydı!!! Çok teşekkür ederim!

About the Author

Cora, Kanla Doğan Mafya Serisi, Camorra Günlükleri ve çoğu tehlikeli derecede seksi kötü erkeklerin yer aldığı diğer birçok kitabın *USA Today* Bestselling yazarıdır. Erkeklerini martinileri gibi seviyor - kirli ve güçlü.

Cora, küçük kızı, sevimli ama çılgın bir Bearded Collie ve yanındaki sevimli ama çılgın adamla birlikte Almanya'da yaşıyor. Günlerini seksi kitaplar hayal ederek geçirmediği zamanlarda, bir sonraki seyahat macerasını planlıyor ya da dünyanın dört bir yanından çok baharatlı yemekler pişiriyor.